

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

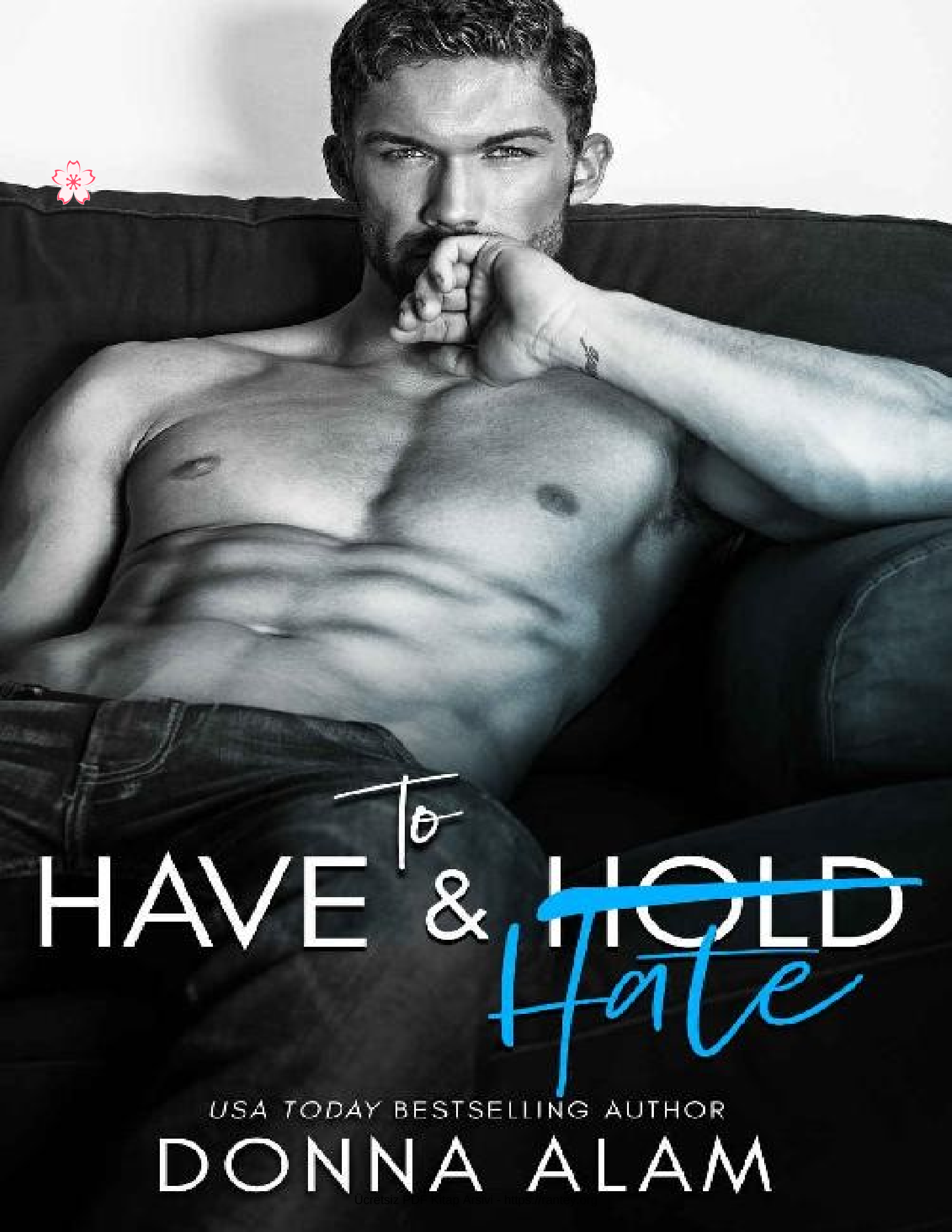
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAVE ^{To} & HOLD *Hate*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DONNA ALAM

Ücretsiz E-Kitap

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sahip Olmak ve Nefret Etmek

Bağımsız Bir Romantik Roman

Yazar: Donna Alam

Telif Hakkı © 2019 Donna Alam

Yayınlayan: Donna Alam

Telif Hakkı ve Feragatname

Bu yazarın manevi hakkı saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın açık izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar

açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

© Donna Alam 2019

Kapak Tasarımı: Kellie Dennis: [Book Cover By Design](#) Image:

[Specular](#)

Model: [Chris Williamson](#)

Düzenleme: [Editing 4 Indies](#)

İçindekiler

[Sahip Olmak ve Nefret Etmek](#)

[Telif Hakkı ve Feragatname](#)

[Sahip Olmak ve Nefret](#)

[Etmek](#)

[Alıntı Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Donna'nın Yayınlarını Kaçırmayın](#)

[Donna'dan Daha Fazlası](#)

anti-kahraman

/a'ntɪhi:rəʊ/

Hikaye, film veya dramada geleneksel kahraman özelliklerinden yoksun olan ana karakter.

Alıntı

Erkekler ve kadınlar arasında dostluk mümkün değildir. Tutku, düşmanlık, hayranlık, aşk vardır, ama dostluk yoktur.

~ Oscar Wilde

Önsöz

OLIVIA

Her zaman büyükannemin bahçesinde evlenmeyi hayal etmiştim. Eğer gerçekten düşünseydim, muhtemelen ilkbaharda olurdu. Bahçe, çan çiçekleri ve lalelerle kokulu olurdu, manzara Monet'nin tablolarına benzer, renkler ve kokular misafirlerimizin etrafında patlar gibi olurdu. Güneş batarken gölün kenarında yeminlerimizi eder, ardından yıldızları yansıtan peri ışıkları altında dans ederek akşamı geçirirdik.

Birkaç gün önce, kanatlarım çıkmasından daha az olası bir şekilde bir koca bulmaya yakın olduğum halde, şimdi bu ayrıntıları düşünmem komik. Yine de burada, bir otelde tek başıma, adını bile bilmediğim bir adamla evlenmek üzereyim.

Gönderecek davetiyeler, tadılacak pastalar ve incelenecek videograflar yoktu. Düğün elbisesi bile giymiyorum.

Düğün gününün hayatının en mutlu günü olması gerektiğini söylerler, ama ben buna katılmıyorum. Bu, mutsuz olduğum anlamına gelmez. Daha çok kaderime boyun eğmiş durumdayım. Bugün, hayatımın zirvesi olmayacak, ama bunun nedeni şampanya olmaması ya da odada kelebekler gibi etrafımda uçuşan arkadaşlarımdan olmaması değil, daha çok kiminle evlendiğim gerçeği.

Neden evlendiğim konusu başka bir zamana kalabilir.

"Hazır mısın?"

Müstakbel kocam odaya girerken, gözleri beni soğuk bir değerlendirmeye süzer. Keşke onun bu soğukkanlılığını paylaşabilseydim, çünkü ona karşı hissettiklerim soğukkanlı olmaktan çok uzak.

Ah, Beckett. Seni ne kadar nefret ettiğimi sayayım.

Sen benim varlığımın belasısın.

Benim için bir diken gibisin.

Ve eminim ki sen kılık değiştirmiş şeytansın.

Neden senin karın olmak üzere olduğumu bana tekrar hatırlatır mısın?

Bölüm 1

OLIVIA

Geç kaldım. Bunun bana sık sık olmadığımı söylemek isterdim, ama ben *her zaman* geç kalırım. En iyi niyetimle, saatlerime, dizüstü bilgisayarlarıma ve telefonlarıma alarm kurmama ve tabii ki *gerçekten* çok çaba göstermeme rağmen, her zaman acele içindeyim. Çoğu zaman, saçlarım dağınık ve gömleğim terli sırtıma yapışmış halde, kıl payı yetişiyorum. *Tıpkı bugün olduğu gibi.*

Ama hayatımın en önemli gününe geç kalmak? Bu benim için bile özel bir durum. Savunmam gerekirse, bu benim hatam değil. Jubilee hattında sinyal sorunu vardı; bu, Londra Metrosu'nun Jubilee hattı. Randevuma gitmek için kendime bir saat süre vermişim, otuz yedi dakikalık bir yolculuk için bir saat, ve bunun tam olarak otuz yedi dakika sürdüğünü biliyorum çünkü geçen hafta deneme sürüşünde zamanlamıştım.

Şimdi koşuyorum.

Topuklu

ayakkabılarla.

Çünkü metrodan randevuma gitmek için ayrılan yedi dakikalık yürüme sürem yok.

Kahretsin.

Aceleyle yürürken dizüstü bilgisayar çantam omzumda ağırlı bir şekilde kalçama çarpmaya başladığı için çantayı omzumda daha yukarı kaydırıyorum. Dirseğimi deriye sıkıca bastırıyorum, ancak olası morlukları önlemek için değil, el broşürlerimi (sunumumun basılı kopyalarını) bir şekilde kaçmasını önlemek için. Bugün başka bir felakete davetiye çıkarmam gerekmiyor. Berbat bir haldeyimdir herhalde, ama binanın girişi görüldüğüne göre, belki de geç kalmayacağım. Ama yine de berbat bir haldeyim.

"Oof!"

Ayakkabımın burnu gevşek bir kaldırım taşına takılır ve çantam yere düşerken beni ileriye doğru fırlatır. Ama en kötüsü bu değildir; arabasından inen biriyle çarpışırım ve ileriye doğru hareketim beni büyük bir ayağın üzerinden uçurur. Ve bu, cömert ölçülerde *büyük bir ayak* değil, uzun bir bacağı ucundaki şey gibi büyük bir ayağıdır.

Uzun, mantıklı bacaklar, yere uzanıp arabanın pahalı jantlarına bakarken karar veriyorum. Mantıklı olanı seçmeliydim. Uber ya da taksi çağırmalıydim. Belki de bu toplantıya şık bir şekilde gitmek için UberLUX gibi biraz daha lüks bir şey bile çağırmalıydim. Hayatımı değiştirebilecek bu toplantı. Hatta şu anda baktığım gibi şık bir Mercedes bile alabilirdim. Ve sanki yeterince acı çekmemişim gibi, saç bağımın koptuğunu hissettim.

"İyi misiniz?" diye sordu çok keskin bir İngiliz aksanıyla. Ellerim koltuk altlarımdan tutuldu ve sanki başından beri kendimi yere atmak istemişim gibi itiraz etmeye başladım.

"İyiyim," diye cevap veriyorum kaba bir şekilde.

"Yoluma yayılmak hoş değil." Ses tonu ve tutuşu tartışmaya yer bırakmıyor, ama yine de tartışmaya giriyorum.

"Ben iyiyim." Üst bedenimi çevirerek, onun güçlü tutuşundan kurtulup, hiç nazik davranmadan popomun üzerine yuvarlandım.

"Öyle görünüyor," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Yüzümdeki saçları geriye itiyorum, görüş alanımı muhtemelen el yapımı olan, parlak cilalı siyah brogues ayakkabılar dolduruyor, sonra bakışlarım bıçak keskinliğinde pileli, iyi kesilmiş gri takım elbise pantolonunun uzunluğunu takip ediyor. Kumaş, güçlü bir çift uyluğu kaplıyor ve deri kemer, ince bir bel olduğunu gösteriyor. 'ın gözleri, saçma bir şekilde, uyumlu yeleşin üzerindeki küçük düğmelerin sırasını takip ediyor, düz karnını geçip geniş göğsüne kadar uzanıyor. Gömleği beyaz ve yakası açık, bronzlaşmış cildinin üçgen şeklindeki bir kısmını ortaya çıkarıyor.

"Ve bu patikanın Londra belediyelerinden birine ait olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı kararlı bir şekilde

Çenesindeki tozu izlemeye devam ediyorum.

Bana korkak deyin, ama içimden bir ses burada incelemeyi bırakmam gerektiğini söylüyor. Özellikle de yüzü, derin tenor ses tonu kadar çekiciyse... Ve derin kahkahasının sesine başımı eğmek istemiyorum.

Kahve rengi gözleri etkileyici bir şekilde kısılmış, güçlü kaşları bana doğru çatılmış. Adamın elmacık kemikleri bıçak bilemek için kullanılabilecek kadar keskin, ancak bu keskin hatlar olmasaydı bir erkek için fazla dolgun olabilecek ağzını mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor. Sonuç olarak, etkisi oldukça çarpıcı. *Ve o da bunun çok iyi farkında*, diye karar veriyorum, dikkatimi avuç içlerimi delen çakıl ve enkaz parçalarına verirken.

Yakışıklı. Yaşlı. Sofistike. Ve benim tipim değil.

"Gel." Nazik olmaktan çok eğlenceli bir gülümsemeyle elini uzatıyor. "Sadece sokak çocukları oluklarda çürür."

İsteksizce elimi onun eline kaydırıyorum. Avuç içlerimiz birbirine değdiğinde elektrik çarpması hissetmediğimi memnuniyetle bildiririm, sadece onun ses tonundan kaynaklanan rahatsızlığım devam ediyor. Bir zamanlar, iyi giyimli erkeklere bayılırdım, ama bugünlerde, bir erkeği erkek yapanın giysileri değil, içini dolduran özü olduğunu anlıyorum.

Ve bu adam, tanıdığım en kibirli adamlardan biri.

"Sokak çocuğu olmak için biraz yaşlıyım." Belki de somurtkan ses tonumdan dolayı.

"Gençsin ama çok genç değilsin."

"Ne demekse," diye fısıldayarak cevap veriyorum ve onun beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Kendimi aptal ve biraz da kızgın hissediyorum. Yaralanmış ve acıyarak dizlerimi inceledikten sonra, dönüp yere düşen dizüstü bilgisayarımı ararken, *iri yarısı* bir adam onu bana yardım eden adama uzatıyor.

"Teşekkür ederim." Ellerimi beklentiyle uzatıyorum, laptop başımın üzerinden geçince itiraz ediyorum, kayıştaki toka başıma sertçe vuruyor.

kafama çarparak geçiyor. "Hey, o benim!"

"Elbette öyle." Deri çantayı bana uzatırken gülümsemesi neredeyse gizemliydi ve ben de ona kaşlarımı çatarak baktım. Sanki eski bir filmin sahnesindeymişim gibi hissettim ve bunun onu kötü adam mı yoksa başrol oyuncusu mu yapacağına emin olamadım. Keskin bir takım elbise giymiş, tıraşlı ve başrol oyuncusu olacak kadar yakışıklı, ama onda bir şey var ki, filmin sonunda öldürüleceğini düşündürüyor. Ama bu toplantıya yetişebilme umudu m varsa, bunların üzerinde durmaya vaktim yok.

"Hiçbir şey için teşekkürler," diye mırıldanarak, askıyı omzuma geçiriyorum. Topuklarımı döndürüp merdivenlere doğru ilerliyorum, iki basamak birden atlarken eteğim uyluklarımın etrafında dönüyor. Cam kapılar arkamda sessizce kapanırken, kendime dönmeme izin veriyorum, ama kibirli yabancı ortalıkta yok.

"Ols!" Adımın sesine dönüp baktığımda, Luke'un güvenlik kontrolünden gerçek bir mutlulukla geçtiğini görüyorum. Neden? Bu toplantıyı ayarlamak için büyük çaba sarf ettikten sonra, ona geç kalarak borcumu ödüyorum? *Muhtemelen şimdi beni görmeyecekler bile.*

"Tanrım, çok üzgünüm Luke. Jubilee hattında bir tür sinyal sorunu vardı, sonra düştüm ve..."

"Merak etme. Her şey kontrol altında. Toplantın saat 10:30'da."

"Yani sen..."

"Kasten yanlış saati söyledim," diyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "buraya zamanında gelmeni sağlamak için."

"Seni öpmeli miyim, tekmelemeli miyim bilemiyorum," diyorum ona, beni bir geminin pruvası büyüklüğündeki resepsiyon masasına götürürken. Dizlerimdeki sıyrıklar sertleşmeye başladığı için, parlak fayansların üzerinde topallamadan yürümek için çabalıyorum. Orada kaz adımlarıyla yürümek yanlış bir dikkat çekecektir.

"Öpücük mü, tekme mi?" diye düşünür, sözlerinde belirgin bir gülümseme vardır. "Seçme şansım var mı?"

"Belki. Şanslıysan." Başımı eğiyorum, asi saçlarım yüzüme düşüyor.

"Aklıma bir fikir geldi." Yaklaşmadan, vücudunu, konuşmasının duyulmaması için belli bir açıyla çevirir. "Bu gece o öpücüğü alabilirim ve sabahleyin senin alarm saatin olabilirim. Seni en güzel şekilde uyandırabilirim."

"Dur," diye itiraz ediyorum, kalbimin atış hızı koşudan galopa geçerken, *daha fazla anlat* diye. Bugün çok önemli bir gün. Önce toplantım, sonra Luke ile akşam yemeği. *Sonunda*. "Beni uyandırırısın, sonra ne olacak?"

"Seni yine geç kalırsın," diye gülümseyerek cevaplar. "Ama çok eğlenceli bir şekilde."

"Bunun pek yardımcı olacağını sanmıyorum." "Hayır," diyor, "ama eğlenceli olur."

"Geç kalmak için ek bir teşvike ihtiyacım yok. Sanki geç kalmak için özel bir çaba sarf ediyordum gibi," derim, yüzüm kıpkırmızı olmadan önce konuyu değiştiririm.

"Biliyorum. Sana kötü şeyler oluyor."

"Evet," biraz üzülerek kabul ediyorum. "Ben belanın mıknatısı gibiyim." "Ama bundan sonra, hepsi iyi türden olacak."

Umarım öyledir, diye düşünüyorum, resepsiyon masasına ulaşip kayıt yaptırmaya başlarken.

"Ama en azından artık gerçek bir Londralı olduğunu söyleyebilirsin."

"Yani metro hakkında şikayet edebilir miyim?" Önünde "ziyaretçi" yazan bir kart ve boyun askısı uzatılırken gülüyor.

"İngiliz hayranı olmaktan kurtulamazsın," diye ekledi ve beni asansörlere götürürken kendi erişim kartını panele okuttu.

"Kulağa çok kötü geliyor."

"Ya da belki de sadece öyle olmanı umuyorum." Bana masum bir bakış attığında hızla ona dönüyorum. "Ne? Yorkshire'da akrabaların olduğuna göre,

muhtemelen öylesindir."

"Dikkat et," diye karşılık verdim ve kapılar açılırken ona kalçamla çarptım ve boş kutuya adım attık. *Olası felaketin cam kutusu*. Titremeyi bastırdım ve asansörlerden korkmamı da bu kadar kolay bastırabilmeyi diledim. "Ben çok saygın bir aileden geliyorum."

"Evet, ama orada insanlar tuhaf konuşuyor. Sanki ağızlarında toprak varmış gibi."

"Londralılar tuhaf konuşmuyorlar sanki." Ben biraz alaycı bir şekilde söylüyorum, ama aslında İngiliz aksanlarının çeşitliliğini çok seviyorum. Aslında, İngilizlerle ilgili her şeyi seviyorum.

"Büyükannen hala aksanını koruyor mu?"

"Yetmiş iki yıldır ülke dışında yaşadktan sonra mı?" Büyükannem, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, on yedi yaşında G.I. sevgilisinin peşinden gitmek için Yorkshire'dan Amerika'ya göç etti. "Kesinlikle var," diye gururla ekliyorum.

Sanırım onun sayesinde tam bir İngiliz hayranı oldum. On beş yaşına kadar, Windsor prenslerinden biriyle evlenmeye kaderimde olduğuna inanıyordum. Gizlice, üniversite için Londra'ya taşındığımda hala bir şansım olduğunu düşünüyordum. Orada Luke ile tanıştım ve onunla bir şansımı denemeye karar verdim. O, komşu evin yakışıklı ve iyi bir adam. Şu anki durumu örnek olarak alalım. Tüm bu boş sohbetler, beni sinirlerimden uzaklaştırmak için yaptığı bir şey. Ne yazık ki benim için, her zaman bir kız arkadaşı vardı ve benim onu kenardan izlediğimi hiç fark etmedi. Ama hayatın her şey zamanlamayla ilgili.

"Ne kadar vaktim var?" Kafamı çevirip, hızla gökyüzüne doğru fırladığımız gerçeğini görmezden gelmeye çalışırken, camda yansıyan saçlarımın dağınıklığını fark ediyorum. "Lütfen, bunları yıkayacak kadar vaktim olduğunu söyle." Yıpranmış avuçlarımı uzatıyorum. "Ve bunu düzelt." Saçımı işaret ediyorum.

"Sadece iltifat bekliyorsun." Profilden bakıldığında, gülümsemesi oldukça kurnaz görünüyor. En azından, dirseğimle kaburgalarına vurana kadar. "Bu ne içindi?" diye soruyor, şimdi bana dönerek, kekelemeyle karışık bir kahkaha atarak.

"Öyle değil! Toplantıya, kedi çiğnedikten *sonra* sürüklediği bir şey gibi görünerek gidemem!"

"Sen her zaman muhteşem görünürsün," diye düşük sesiyle aniden gürlers. Bir adım daha yaklaşır, ama kalbim ne kadar hızlı atarsa atsın, işlerin kızışmayacağını biliyorum. Luke çok onurlu biridir. Ayrıca, bu kadar uzun süre bekledik, eminim ikimiz de birkaç saat daha bekleyebiliriz.

"İş önce gelir," diye fısıldarım ve elimle onun sert göğsünün ortasına dokunurum. Gözleri kararır, ama asansör yavaşlamaya başladığında cevap vermez.

"Tabii, bu akşama kadar bekleyebilirim."

"Bu gece," diye tekrar ediyorum, özlemle iç çekerek. Bugün benim için çok güzel şeyler oluyor.

"Ama şimdilik," diyor kapılar açılırken, "oyun yüzünü takma zamanı."

Yakındaki bir tuvaleti işaret ediyor, ben de ellerimi yıkayıp, saç düzleştirici kullanmadan mümkün olduğunca saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Ne kırmızı ne kahverengi ama her zaman asi olan kalın saçlarım, bu sabah özenle yaptığım düşük topuzdan çoğunlukla kaçmış durumda. Başka saç tokam olmadığı ortaya çıktı, bu yüzden parmaklarımı tarak olarak kullanarak ve kalan tokaları kullanarak, maskaramı düzeltmek için parmaklarımı gözlerimin altına sürmeden önce elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Benimki binlerce gemiyi denize indirecek türden bir yüz değil, aynadaki yansımamı incelerken düşünüyorum, ama yine de fena sayılmaz. İngiltere'nin sert hava koşulları çoğunlukla çillerimi gizliyor ve Origins Pink your Cheeks in Coralberry'den bir parça sürmek genellikle çok solgun görünmemi engelliyor. Ama şu anda bunların hiçbirine ihtiyacım yok çünkü yanaklarım kendiliğinden yeterince pembe. Çantamı açıp dudak parlaticımı çıkarmak için, keşke onun yerine Xanax sihirli bir şekilde ortaya çıksa diyorum.

Görünüşe göre bugün dilek hakkım kalmamış.

"Şu anda birçok insan sana güveniyor," diye fısıldıyorum, kızarmış yüzüme bakarak. Bu, moral verici konuşmalar arasında pek de

pek de etkili sayılmaz. Bu yüzden banyo kapısını açıp koridora çıkıyorum.

Bölüm 2

OLIVIA

"Onları etkile," diye fısıldayan Luke, beni büyük bir toplantı odasının bir ucuna götürüyor. Steril görünümlü bir masa olmaması, buranın bir toplantı odası olmadığı anlamına gelmez. Odanın her iki yanında büyük pencereler var; birinden Londra manzarası, diğerinden ise modern bir Danimarka iç tasarımı andıran ofis mobilyalarıyla dolu açık plan bir ofis alanı görünüyor. Odanın diğer ucunda, bir grup takım elbiseli adam benim varlığımı görmezden gelerek, aralarında sohbet ediyorlar. Bugün onlara fikir sunan ilk kişi olmadığımı biliyorum, ama Luke'un beni içeri soktuğu için minnettarım.

İçimde pterodaktıl büyüklüğünde kelebeklerin uçtuğunu görmezden gelerek, dikkatimi tekrar adama veriyorum. Mavi gözleri, kumral saçları ve çocuksu gülümsemesiyle, kesinlikle göze hoş gelen bir adam.

"Umarım öyle olur," diye neşeyle cevap veriyorum, ama gülümsemem neşe dolu olmaktan çok kırılğan. Ya hep ya hiç zamanı. Ya yap ya da öl. Şirketime finansman sağlayın, sevgili insanlar, yoksa... yoksa ne olacağını bilmiyorum. Bu aşamada, bir B planım yok, sadece acil nakit enjeksiyonuna ihtiyacım var.

"Başaracaksın," diye tekrarlar, gözlerim onun sakin ve güven verici gözlerine takılır. Başımı salları ve derin, güç veren bir nefes alır, bakışlarımı sola, pencere sırasına kaydırırım. Camın ötesinde, güneş Londra şehrini aydınlatır, bu şehrin zenginliğinin parıldayan sembolleri olan cam ve çelik binaların yığınınđan elmaslar gibi ışıldar.

Bugün ele geçirmem gereken zenginlik.

St Paul Katedrali'nin ikonik kubbesi bile bu sabah parlak görünüyor, oysa gerçekte gün ışığında daha kirli bir gri renkte. Gherkin, Cheesegrater ve Walkie-talkie'ye son bir kez bakarak odama geri dönüyorum, bu binalara yerel halkın verdiği saçma lakaplara fazla gülmemeye çalışıyorum, çünkü onların şakalarına dahil olmanın bir tür yakınlık ya da ayrıcalık olduğunu hissediyorum.

Bu, evrenin maaş günü, diye karar veriyorum.

Güneş parlıyor, harika bir iş planım var ve ülkenin en iyi risk sermayesi şirketlerinden biriyle randevum var. Sunumum kusursuz; o kadar çok prova yaptım ve tekrarladım ki, muhtemelen uykumda bile ezbere okuyabilirim. İş planımın sadık bir hayranı oldum ve bu sunum benim mantram. Bu mantrayı, bu düzine iyi insanın önünde tekrarlamak üzereyim... ve çoğu erkek.

Ama bunu başaracağım.

Odanın arkasından Luke bana geniş bir gülümsemeyle iki parmağını da yukarı kaldırarak selam veriyor. Ben de onun yardımına minnettar olarak başımı sallıyorum. Bu sunumdan sonra ne olursa olsun, arkadaşlığımızın değişeceğinden eminim. Derinleşecek. En azından biraz daha fiziksel hale gelecek. Bu kaçınılmaz bir şey ve bir süredir bu konuyu dolambaçlı bir şekilde ele alıyoruz. Ancak işleri profesyonel tutma gerekliliği nedeniyle, işler zaten o yönde ilerlemiş olabilir. Luke, üniversitede aşık olduğum kişidir. Karşılıksız aşkı. Yakın zamanda yeniden bağlantı kurduk ve ilk başta, bana yardım etme isteğinin beni yatağa atmak için bir araç olmasından korktum, ki bu ironik çünkü odanın en arkasında oturduğunda, eteğimin kumaşını uyluklarımın üzerinde düzeltirken ellerimin hareketlerini takip eden gözlerini gördüğümde, o aşamaya geçmeye fazlasıyla hazır olduğumu fark ettim.

"Bayan Welland?"

Bakışlarım, takım elbiseli kalabalığın önünde Le Corbusier sandalyesinde oturan adama kayıyor — takım elbiseli bir yığın mı? Takım elbiseli bir cüzdan mı? Uygun toplu isim ne olmalı, emin değilim. Boyu yaklaşık 1,70 metre, şişman, ellili yaşlarının başında, gümüş grisi saçları var. Lacivert takım elbisesi üzerine çok yakışmış ve

zengin olduğunu haykırmaktan çok, küstahça alay ediyor gibi. Aklım şirketin hiyerarşisini tarıyor ve onu buradaki yönetici ortak Mark Jones olarak tanımlıyorum. Patron ve etkilemem gereken adam.

Derin bir nefes alıp ona doğru gülümserim ve takım elbiselilere romantizm satmaya hazırlanırım.

Çocuk oynucağı.

Elimdeki uzaktan kumandanın düğmesine basıyorum ve arkamdaki akıllı tahtaya anında aşık bir çiftin görüntüsü yansıyor. Kızın altın sarısı saçları rüzgarda dalgalanan bukleler halinde, koyu saçlı adam ise kızın yanağındaki bir tutağı çekip çıkarırken ona sevgiyle gülümsüyor. Bu stok fotoğrafa değil, en iyi arkadaşım Reggie ve onun bulmasına yardım ettiğim tek gerçek aşkı olan erkeğin görüntüsü. Bayanlar ve baylar, uygulamam çalışıyor ve sizler benim işimin başlangıcını izliyorsunuz. Ama k o n u d a n saptım.

"Biz E-Volve'uz," diye sessizliğe bürünmüş odaya sesleniyorum, "sosyal bilinçli Tinder."

Gözlerim, arka sıralarda oturanlara geçmeden önce ana oyuncuların her birine değişiyor ve bu bağlantıyı yayarak herkesin kendini dahil hissetmesini sağlıyorum. Ancak, odanın en ucundaki bir siluete bakışlarım takıldığında tereddüt ediyorum. Uzun boylu ve kesinlikle bir *erkek*, omuzları açık kapının neredeyse tüm alanını kaplıyor. Yüzü gölgede olsa da, bir şekilde bana baktığını hissediyorum.

Önemli değil, içimden geçen istem dışı titremeyi görmezden gelerek söylüyorum. Kim olursa olsun, bu sunumun bir parçası değil ve bu yüzden benim için ilgi çekici değil. Uzaktan kumandayı tekrar tıklıyorum, akıllı tahta şirket logosunun görüntüsüne geçiyor ve ben de kendi çevrimiçi flört deneyimimden hafifçe eğlenceli bir anekdotla sunumuma başlıyorum.

"Yıl 2017. Covent Garden. Bir kız masasında oturmuş, önceki hafta sonu sağa kaydırıldığı bir erkeğin profilini telefonunda izliyor. Profilinde çok çeşitli ilgi alanları olan, çok seyahat etmiş, profili ve sosyal medya fotoğrafları oldukça etkileyici bir adam olduğu yazıyordu. Dövmeleri ve hipster sakallıyla

retro bir havası vardı. Kız gençti," diye ekliyorum küçük bir gülümsemeyle. "Lütfen yargılamayın."

Oda küçük bir kahkaha dalgasıyla çınladı.

Birkaç hafta sonra. Kız, hayallerindeki adamla buluşmak için bir kafede otururken, yaşlı bir adam karşısına oturur ve gülümser. Onun dişleri kendi dişleri *değildir*. Kız, adamın biraz kaybolmuş olabileceğini düşünür — belki hafıza sorunları vardır ve onu tanıdığını sanıyordur. Ama sonra adamın dövmelerini fark eder. Dövmeler eski ve soluktur, ama kız içini bir sıkıntı kaplar ve bunların konuştuğu adamın dövmeleriyle aynı olduğunu fark eder. Bu adam sosyal medyadaki fotoğraflarında havalı bir filtre kullanmamıştır; orijinalleri kullanmıştır. Ama bunlar *onlarca* yıllık dövmelerdir. Kızın randevusu, onun dedesi olacak yaştadır.

Kıkırdamalar derinleşiyor ve onların ilgisini çektiğimi biliyorum.

"E-Volve'da buna çevrimiçi buluşmanın gerçekleri diyoruz. Uygulamamızla, insanları rötuşlanmış profil resimleri ve abartılı özgeçmişlerle değil, sosyal haritalama ile birbirine bağlıyoruz. Ve bunu kendi bağlantılarımızdan ve arkadaşlarımızın sosyal ağlarından değil, kendimizinkilerden yapıyoruz."

Bu, blockchain teknolojisi kullanılarak yapılır, ki ben de bunu yüzde yüz anladığımı söyleyemem, bu yüzden kadromuzda bir geliştiriciye ihtiyaç duyuyoruz. Ben sadece, mirasımı fikrimi hayata geçirmek için yatirmaya yetecek kadar anlıyorum.

Buradan itibaren, onlara rakamlarla saldırdım. Hiç şüphesiz, bu finansçıların ilgisini çekecek çok sayıda güzel rakamlarla.

Tinder'ın günlük aktif kullanıcı sayısı on milyondan fazladır; bunların yüzde 65'i erkek, yüzde 35'i kadındır. Yüzde 52'si bekardır. Tabii ki, bunların kaçının geçici bir eş bulmak için gerçeği sakladıkları bilinmemektedir...

Kendi kişisel istatistiklerime göre, dürüstlük ve bekarlık her zaman birbiriyle uyumlu değildir.

'Sadece Amerikalı bekarlar, 2,5 milyar dolarlık çevrimiçi arkadaşlık sektörünü besliyor...'

İş modelimin geri kalanını üç dakika içinde özetliyorum — kısa, çekici ve alakalı bir şekilde — müşteri kazanma stratejimizi, ölçeklendirme planlarımızı ve nihayetinde çok para kazanacağımız çıkış planımızı detaylı olarak anlatıyorum. Ardından, korkutucu kısma geçiyorum — aradığım yatırım rakamlarındaki çok sayıda sıfır. Ben. Sadece ben. Zamir olarak "biz" kelimesini kullanıyor olsam da, gerçekte işim tamamen bana ait.

"E-Volve, kaliteli eşleşmelerle ilgilidir," diye bitiriyorum. "Hayatımızın yönünü, kariyerimizi, hedeflerimizi, başarılarımızı bilinçli olarak belirliyoruz. Neden aşk hayatımızı şansa bırakalım?" Ekranı, pahalı pazarlama ve odak grupları tarafından seçilen logomuzun üzerine getiriyorum. "Doğru kişiye bulun; Evolve."

Takım elbiseliler aralarında konuşmaya başladıklarında kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, sonra "iş-yaşam tarzı modeli" ifadesinin tekrarlandığını duyuyorum.

Hayır, hayır, hayır! Bu, *çok para kazanma* modelidir.

"Yanılmayın, bayanlar ve baylar. Bu, nakit üreten bir iş," diyorum. Aynı zamanda sevgiyle yapılan bir iş. "Büyümemizin, pazar liderinin E-Volve'u satın alacağı başarılı bir çıkışa kadar devam edeceğini öngörüyoruz."

Ve bu küçük şirketin başka bir şirket tarafından satın alınması, beni zengin etmesi. Ama dürüst olmak gerekirse, şu aşamada iflas etmemek bile beni mutlu eder. *Ve inanın bana, iflasın eşiğindeyiz.* Ama bu sadece benimle ilgili değil. Aynı zamanda, uygulamamızı hayata geçirmek için zamanlarını ve enerjilerini harcayan insanlar da söz konusu. Küçük ekibimdeki insanlar, inançları için bir ödülü hak ediyorlar. Ayrıca, artık ramen bir besin grubu olarak görmeden, ara sıra yarı makul bir şarap şişesi satın almak istiyorum.

"Matches," diye mırıldanır Jones'un solundaki bir adam ve ben onun yorumuna atlarım.

"Evet, Matches kesinlikle hedefimizde, çünkü çevrimiçi arkadaşlık pazarının en büyük oyuncusu. Onlar bizim nihai hedefimiz." En iyi senaryo çıkış stratejimiz. *Cha-ching!*

Jones başını sallar ve bu küçük harekette o kadar çok düşünce var ki, heyecanlanmamak elde değil, kelebekler kanat çırpmaya başlar.

"İlgi çekici olduğunu kabul ediyorum," diye başlıyor, "ama modelinizin portföyümüze uygun olduğundan tam olarak emin değilim."

Kanatlarının çöküşünü kararlılıkla görmezden geliyorum, çünkü bu *tam* da onların işine geliyor. Onları nakavt etmek zorunda kalsam bile, sonra da kendim sürükleyip o sokağa atmak zorunda kalsam bile.

"Ödevimi yaptım, Bay Jones," diye sakın bir şekilde cevap veriyorum. Şirketin itibarını değerlendirdim, basın bültenlerini ve web sitesini inceledim ve bu cevabı hazırladım. "Grant uygulamasına yaptığınız son yatırım göz önüne alındığında, bunun portföyünüzle oldukça uyumlu olduğunu düşünüyorum. Romantizm düşük teknoloji bir alan olarak görülebilir, ancak ikimiz de Android ve iOS için mevcut uygulamaların para kazandıran alanlar olduğunu biliyoruz."

Onun ilgisini çektim, bunu hissedebiliyorum, ellerim sırtımda yumruk haline geliyor, sanki o kalın para destesine dokunabilecekmişim gibi.

—ama tam cevap verecekmiş gibi hissettiğim anda, dikkatim bir kez daha kapıdaki silüete kayıyor. Ancak bu sefer, gölgeli adamın yerini bir kadın almış—asistan ya da stajyer olacak kadar genç bir kadın. Odaya doğru aceleyle ilerleyerek Bay Jones'a bir not uzatıyor. Jones notu açıyor, içeriğini gözden geçiriyor ve sonra üst cebine koyuyor. Bir şey bana durumun tersine döndüğünü söylüyor.

"Bayan Welland, korkarım bugünlük burada ara vermeliyiz." Boğazımda bir itiraz yükselir, ama onu bastırmayı başarırım. "Sunumunuz etkileyiciydi ve bize düşünmemiz gereken çok şey verdiniz."

"Fazla düşünmeyin," diye cevap veriyorum, bir tür kibirli bir özgüven sergilemeye çalışarak. Sözsüz bir tehdit. Bu anlaşma kaçırılmayacak kadar iyi, dostlar. Ama belki de aşırıya kaçmışım, çünkü cevap vermiyor. Bunun yerine, başını eğiyor ve ekibiyle birlikte odadan çıkıyor.

"Giderken sana ne dediğini bilmek ister misin?" Luke ve ben tek başımıza kaldığımızda soruyorum.

"Sadece bu öğleden sonra benimle görüşmek istediğini söyledi," diye cevaplar, kulağını çeker, ellerini ceplerine sokar ve topuklarını geriye doğru kaydırır.

"Sence benim teklifimi kabul etmedi mi?"

"Ols. Hayır. Olamaz. Sunumun harikaydı, tam isabet! İlginç seçenekleri masaya yatırmak benim işim. Keşke karar verme sürecinde birkaç basamak daha yukarıda olsaydım, çünkü bu anlaşmayı hemen kabul ederdim, tıpkı seni hemen kabul etmek istediğim gibi."

"Ne demek istediğini anlamadım," diyorum çekinerek.

"Hayır, ama anlayacaksın. Bu gece." Sanki izleniyormuşuz gibi, bize yaklaşmamaya ve aramızdaki bağı belli etmemeye dikkat ediyor, ki camdan yapılmış bir ofiste bu tamamen mümkün. "Her şey yolunda gitti, gerçekten yolunda, Ols. Söz veriyorum."

"İyi bir patron olursun," diyorum ona, keşke önceki özgüvenimi koruyabilseydim diyorum içimden. "İyi moral konuşmaları yapıyorsun."

"Yastık sohbetleri de iyidir."

"Öyle mi?" Eşyalarımı toplamaya başlayarak gülünç gülümsememi gizliyorum.

"Benim de müstehcen konuşmalarım çok iyidir," diye alaycı bir şekilde düşük sesle konuşur.

Resmi olarak karar verildi. Bu gece olacak. Aramızdaki imalar hiç bu kadar açık olmamıştı.

"Bunu dikkate alacağım. Tanrım!" diye ekliyorum, sözlerim inilti gibi havada yankılanıyor. "Bir içki iyi gelir."

"Kederini unutmak için değil, kutlamak için, değil mi?"

"Henüz başarmadığım bir şeyi kutlayamam."

"Harika şeyler seni bekliyor." Cep telefonunu cebinden çıkarırken, ona kaşlarını çatarak bakar. "Ofise mi dönüyorsun?"

"Hayır. Henüz onlarla yüzleşmem." Gerçek şu ki, bu sabahki sunumu takıma anlatmadım. Luke'un bağlantılarını kullanarak beni işe alabileceğini ima etseler de, onların umutlarını yükseltmek istemedim.

beni işe alabileceğini ima ediyorlardı. Ve öyle de yaptı. Ama ben üzerime düşen görevi yerine getiremezsem çok üzülürüm.

"Ve bu gece için planımız hala geçerli mi?"

"Eğer teklif ediyorsan..." Anlam yüklü kelimeleri yavaşça telaffuz ettim.

"Teklif ettiğini biliyorsun. Ama ilk tur senin ısmarlayın" diye cevapladı ve yaramazca göz kırptı.

"Başka bir şekilde minnettarlığımı göstermek istiyordum." Görünmez iplerle çekiliyormuşçasına, kendimizi odanın ortasında buluyoruz.

"Öyle mi?" diye neredeyse mırıldanır.

"Kulağa kötü geldi, değil mi? Sana iş tavsiyesi için bir içki ısmarlayayım, sonra belki sana minnettarlığımı gösteririm." Niyetimden şüphe kalmasın diye bakışlarımı göğsünde gezdiriyorum.

"Önce seni yemeğe götüreyim."

Önce. Bu küçük kelimede çok fazla anlam var, benim için fazlasıyla anlamlı bir kelime. Konuşmaya cesaretim olmadığı için başımı sallıyorum.

"Sekiz mi?" Tekrar başımı sallıyorum. "Restoranın adresini sana mesaj atarım." Bir an duruyor, yüzünde şeytani bir ifade belirliyor. "Dış fırçası getirmeli miyim?" Bu sefer cevabım kahkahalarla oluyor. "Pijama ne olacak?"

Elimi kaldırıp neredeyse boynuna doladığımda kan damarlarımdan kan akmaya başladı. Ama şu anda nerede olduğumuzu hatırlayınca, onun pazı kası üzerindeki görünmez tüyleri temizlemekle yetindim.

"Yedek fırçam var," diye fısıldar gibi söylerim, ellerimi önümde utangaçça birleştiririm. "Ayrıca çıplak uyumayı tercih ederim."

Bölüm 3

OLIVIA

Adımlarımı geri takip ederek, Shepherd's Bush'taki küçük daireme doğru yola çıkıyorum. Bu bölge, özellikle de benim yaşadığım kısmı, kulağa geldiği kadar şirin bir yer değil. Umarım bu sefer düşmeden adımlarımı geri takip edebilirim. *Bonus!*

Metro istasyonundan çıktığımda hava hala güneşli, ama benim için muson yağmurları yağsa da fark etmez, çünkü telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ettiğimde çok hoş bir e-posta görüyorum.

"Evet!"

Kendimi havaya yumruk sallarken buluyorum, yanımdaki emekli çiftin eleştirel bakışlarını üzerime çekiyorum, yaşlı adam kolunu aynı derecede yaşlı karısına sıkıca sarıyor, sanki o yumruğu ona atmışım gibi. Ama önemli değil, şu anda hiçbir şey beni üzmez, özellikle de kontrolüm dışındaki şeyler, çünkü (şu anda) dünyadaki en sevdiğim kişinin asistanı bana ikinci bir görüşme talebinde bulunmak için e-posta gönderdi!

Bay Jones, sizin zevkli bir adam olduğunuzu biliyordum.

Görkemli Viktorya dönemine ait konağın, ya da burada dedikleri gibi terasın kapısını açarak, koridordaki konsol masasından posta yığınınını alıp, en üst kattaki küçük daireme çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Teknik olarak, evim bir zamanlar oldukça görkemli olan bu konağın tavan arasında. Hizmetçinin kalacağı odalarda yaşıyorum; ancak bugünlerde, çıplak tuğla ve beyaz duvarlı evim, hizmetçiyi saklayacağınız bir yerden çok, mükemmel bir mücevher gibi bir konut. Burası, tek başıma yaşadığım ilk yer ve burayı çok seviyorum. Elbette, kira her ay hızla azalan banka hesabımda büyük bir delik açıyor, ancak rakamlar üzerinde çok fazla durmamaya çalışıyorum çünkü, oldukça

Açıkçası, ATM'ye giderken yaşadığım kalp çarpıntılarından pek hoşlanmıyorum.

Mutfak tezgahına yığılmış broşürleri, hatırlatmaları ve son bildirimleri bırakıp, buzdolabından bir şişe Pinot şarabı alıp güneşlenme terasına çıkıyorum. *Güneşlenme terası* derken, aslında yatak odamın penceresinden çıktığımda ulaşabildiğim küçük bir düz çatıdan bahsediyorum. Yaz başında o küçük masayı oraya koymanın ne kadar zor olduğunu anlatamam bile. Şimdi, *Mary Poppins'in* bir sahnesinden çıkmış gibi Londra banliyölerinin silüetini süsleyen büyük baca bacalarının gölgesinde gururla duruyor.

İnce ayaklı sandalyelerden birini çekip, şarap şişesini ve kadehini karmaşık ferforje masa üstüne koyduktan sonra kapağını açıp kendime cömertçe bir bardak dolduruyorum. Sonra telefonumu elime alıyorum.

"Bana ne kadar zeki olduğumu sorar mısın?"

"Bu bir tuzak soru mu?" Reggie esniyor ve ben saat dilimlerini tekrar kontrol etmediğim için kendime lanet ediyorum.

"Seni uyandırdım mı?"

"Zaten yataktan kalkmam gerekiyordu," diyor uykulu bir sesle. Reggie'nin yatak odasından, Atlantik'in diğer tarafında bir yerlerden bir ses geliyor. "Saat dokuzdan önce yola çıkmamız gerekiyor."

"Doğru. Bu hafta sonu ailenle tanışmaya gidiyorsun."

Arka planda Josh, dramatik bir şekilde biraz gerilim katıyor.

"*Dun-dun-dunnn!*"

"Bu arada Josh selam söylüyor," diye ekliyor arkadaşım. Çarşaflar hışırdayan, bir kapı açılıyor ve su ısıtıcısı çalışıyor. "Şu anda hoparlördesin. Neden bana ne kadar zeki olduğumu söylemiyorsun?"

"Beş aydır kimi takip ediyorum ben?"

"Luke Bedford!" diye heyecanla başlıyor. "Üniversiteden beri aşık olduğun adam."

"Öyle bir şey yok!"

"Üniversiteden beri onu takip etmiyor ya da ona aşık değilsin, değil mi?" diye sordu tembelce buzdolabını açarken. Onu görmeme gerek yoktu bunu bilmek için. Reggie ve ben ilkokuldan beri arkadaşız. Şu anda, şüphesiz kartondan direkt portakal suyu içtiğini biliyorum, ne Josh ne de ben onu bu kötü alışkanlığından vazgeçirebildik.

"Onu takip ettiysem, bu tamamen profesyonel bir amaç içindi," diye itiraz ettim.

"Benim hatam," diye küçümseyerek cevaplar ve cam baharat şişelerinin tıkrıkları buzdolabının kapısının çarpılmasından önce duyulur. "Oh, yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor."

"Doğru!" diye itiraz ettim. "Tamamen estetik bir bakış açısıyla, bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu söylemiş olabilirim..."

"Ve onun pantolonunda ne kadar istediğini," diye biraz neşeyle ekliyor.

"Ama ben onu takip etmedim."

"Onu takip etmek, dilini dışarı sarkıtarak onu takip etmek sayılır mı?"

"Kahvaltıdan önce çok kötüsün."

"Ve kimseyi kandıramazsın. O adam "risk sermayedarı" demeden önce, sen onu takım elbisesinden çıkaracaksın, tabii önce kendini güvenceye aldıktan sonra..." Sözleri kesilir ve neredeyse bir şeyin farkına vardığını duyar gibiyim. "Öyle, değil mi? Bir sunum toplantısı aldın!"

"Aldım. Bu sabah yaptım. Birkaç saat önce."

"Bana söylemediğine inanamıyorum!" diye neredeyse çığlık atıyor. "Nasıl gitti? İyi gitti, değil mi? Harika gitti, değil mi?"

"Pazartesi günü başka bir randevu almamı sağlayacak kadar iyi."

"Evet!" O heyecan patlamasının bir yumruk havaya atılmasıyla geldiğini biliyorum. "Takım arkadaşlarının tebrik kucaklamalarından kaburgaların ağrıyorsa olmalı."

"Bunu ilk sana söylüyorum. Onların umutlarını gereksiz yere yükseltmek istemedim."

"Ollie, bunu daha önce konuşmuştuk. Takımda "ben" diye bir şey yoktur."

"Hayır, ama takımda *ben de* varım ve onların maaşlarını, ofisimizin kirasını ve bir milyon başka şeyi ödemekten sorumlu olan benim, bu yüzden onlara durumun nasıl olduğunu söylemeye gönlüm el vermedi." Reggie, şirketin benim mirasımın ayakta kaldığını bilen tek kişi. Hayır, bu doğru değil. Luke da biliyor. Ama bu mirasın arkasında altı sıfır yok. Mirası geçen yıl aldım ve şimdi neredeyse tamamen tükendi. "Bu toplantıya çok şey bağlamıştım."

"Ve şimdi oldu. Başardın, bebeğim."

Uzun bir nefes verdim, gözlerim rahatlama ve endişenin tuhaf bir karışımı olan gözyaşlarıyla doldu. "Tanrım, umarım öyledir Reggie. Gerçekten umuyorum."

Bir buçuk bardak sıvı rahatlamadan sonra, güneş günün sonuna geldiğine karar verdiği sırada yatak odamın penceresinden geri tırmanıyorum. Hava hala ağır ve gökyüzünü kaplayan uğursuz gri bulutlara rağmen hiçbir şey ruh halimi bozamaz. Tıraş oldum, cildimi parlatıp krem sürdüm ve neredeyse iç çamaşırlarımla yatak odamda dans ediyorum, heyecanlı bir beklenti içindeyim. En son ne zaman seks yaptığımı hatırlamıyorum ve hatırlamıyorum derken, bu deneyim o kadar kötüydü ki, bilerek hatırlamıyorum demek istiyorum. *Bir arkadaşımın partisi sonrası tek gecelik bir ilişki, biraz fazla votka ve pek bir şey olmayan birine sürünmek.* Bu deneyim, benim tek eşli bir ilişki türünden bir kız olduğum yönündeki şüphelerimi doğruladı. O zamandan beri sadece bir erkeğe ilgi duydum, ama bu konuda hiçbir şey yapamadım, b u y ü z d e n bu geceye fazlasıyla hazırım.

Hala iç çamaşırlarımla, makyaj rutinime biraz dumanlı göz makyajı ekledikten sonra, flörtöz küçük bir vintage Stella McCartney elbisesini giyiyorum. *Vintage, ikinci elden çok daha iyi geliyor kulağa.* Bir parça parfüm sıkarak, Luke ile geçireceğim geceye hazırım. İlklerin gecesi. Sonsuza dek sürececek bir başlangıcın gecesi. Henüz tam olarak hazır olmadığım şey ise otobüs yolculuğu. Milyonlarca poundluk bir başarının eşiğinde olabilirim, ama sözleşmedeki mürekkep kurumadan tutumlu davranmamak sorumsuzluk olur.

Uxbridge Road boyunca tüm yolculuk boyunca kendimi gergin ve huzursuz hissediyorum ve bu hissin yüzde yüz heyecan olduğundan emin değilim. Şarabın verdiği cesaret dalgası çoktan geçmişti ve kendime olan güvenim azalmıştı. Belki de bu, ruhumun beklentilerimi yönetme çabasıydı. Eminim çoğu insan bunu anlayabilir. Hepimiz çocukluğumuzda, bir türlü gelmek bilmeyen bir doğum günü yaşamışızdır. En iyi davranışlarımızı sergilediğimiz, ama heyecan ve beklentilerimizi tam olarak karşılayamayan bir parti. Luke ile akşam yemeğini bir şekilde hak ettiğim bir hediyeyle eşitlemiyorum, ama onun yanında en iyi davranışlarımı sergiledim. Ayrıca, Reggie haklıydı, son birkaç yıldır ona aşkıttım. Ve buluşmayı planladığımız Brasserie'ye girerken, bilinçaltımın benim fark etmediğim bir şeyi fark edip etmediğini merak ediyorum, çünkü masamıza yönlendirilirken Luke'un ifadesi sinirlerimi pek yatıştırmıyor.

"Selam," diye selamlar beni, ellerini kollarımın üstüne koyarak beni kendine doğru çekip iki kez havada öper. Bu, tam olarak beklediğim sıcak, kucaklayıcı bir sarılma değildir. Restoranda tutkulu bir kucaklaşma ya da ellerinin vücudumun her yerine dokunmasını beklediğimden değil, ama ben onun iş arkadaşı ya da uzak bir kuzeni de değilim.

Garson sandalyemi çekiyor, ama dönmeye vakit bulamadan Luke ona bir bardak uzatıyor.

"Aynı şeyden lütfen," diye talep ediyor, bana davette bulunmadan. Ve görünüşü... berbat. Gömleği ütüyle kavga etmiş ve kaybetmiş gibi görünüyor, mavi gözleri yorgunluktan çökmüş, sevimli sarkık saçları ise iki gündür yıkanmamış gibi parlıyor. *Sanki ellerini defalarca saçlarına geçirmiş gibi.*

"Her şey yolunda mı?" Aklım bu sabahki sunumuma ve Luke'un beni bir şekilde arka kapıdan içeri soktuğuna dair endişelerime kayıyor. Ama ilginç yatırımlar bulup tanıtmak onun işi değil miydi? Ayrıca, şirketimle ilgilenmiyor olsalardı, pazartesi günü beni çağırarak zamanlarını boşa harcamazlardı.

Belki de öyledir, belki de ikinci görüşmeden sonra işleri biraz soğutmak istiyordur? Ama bu olamaz. E-Volve'u olası bir yatırım ortağı olarak tanıttıktan sonra herhangi bir çıkar çatışması

E-Volve'u olası bir yatırım ortağı olarak tanıttığında çıkar çatışmasının sona ereceğini söylemişti.

"Bu geceyi böyle hayal etmemiştim," diye mırıldanıyor, masadaki boş şarap kadehine bakarak. *İnce saplı, akvaryum balığı kasesinin büyüklüğünde bir kadeh.*

Düşüncelerimi toparlamak için bir dakika duruyorum, bakışlarım da şimdi ona sabitlenmiş durumda. Bembeyaz masa örtülerini ve parlak gümüş çatal bıçakları inceliyorum. Üstümüzde, daha çok sanat eserine benzeyen aydınlatma armatürleri ortam ışığı sağlamaktan çok parlama yaratıyor. Duvarlar, porselen tabakta bırakılmış krem lekesi gibi, soluk renkli, sade sanat eserleri gibi. Sandalyeye biraz kayıyorum, fırçalanmış çelik uyluklarımın arkasını kesiyor. Biraz döşeme kullanmak onları öldürür müydü? Açıkça pahalı bir restoran olsa da, tam olarak baştan çıkarma veya romantizm çağrıştıran bir yer değil. Minimalizmin bir anıtı. Soğuk ve kişisel olmayan.

"Ne oldu Luke? Sorun ne?" Karlı masa örtüsünün üzerinden uzanarak, siyah giysili garson içkisini getirirken ellerini ellerimle kapattım. Garsonun gelmesiyle Luke, sanki yarı çıplak yakalanmışız gibi, sadece el ele tutuşmuş değilmişiz gibi elini çekip aldı.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Ama bu bir yalan, çünkü bardağının dibinden başlayacak gibi görünüyor, su değil, sanırım saf votka olan içkisini bir dikişte içiyor ve acı çekmiş gibi yüzünü buruşturarak bardağı boşaltıyor.

Düşüncelerimi dile getirirken buluyorum kendimi. "Ne kadar kötü bir şey olabilir ki, onu söylemek için içki içmen gerektiğini hissediyorsun?"

"Zamanlama," diye gizemli bir cevap veriyor. "Zamanlama berbat."

"Tamam, ama hala bana ne anlatmaya çalıştığını anlamadım."

Restoran romantizme pek uygun değil, bu yüzden bu sade ortam daha çok işle mi ilgili? "Pazartesi ile mi ilgili?" diye soruyorum, aniden paniğe kapılıyorum. "Toplantımla mı ilgili?" Bu akşam havanın nemli olduğunu biliyorum, ama havanın sırtımda ter damlalarının akmasına hiçbir ilgisi yok.

"Hayır," diye hemen cevaplar. "Beni rahatlatan tek bir şey varsa, o da Jones ile bir görüşme daha ayarlamış olman."

"Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"Hayır, seni ben ayarladım. Gerisi sana kalmış. Ve sen harika bir iş çıkaracaksın."

"Neden ölüm döşeğindeki yaşlı bir akraba gibi konuşuyorsun?" Bunu şaka olarak söylemiştim, ama cevabım biraz daha üzüntü dolu geliyor.

"Ols," diyor uzun bir iç çekişle, adımları gülünç bir şekilde kısaltarak. "Keşke bu noktaya daha önce gelseydik."

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, sandalyeme yaslanarak, ikimiz de yakınımızda dolaşan garsonu görmezden geliyoruz, açıkça bu anı bölmek istemiyoruz.

"Seni eve götürüp kıyafetlerini çıkarmadan önce seninle akşam yemeğinin tadını çıkarmayı hayal ettiğim nokta. Bunu, seni çok uzun zamandır istiyordum."

"Ben bekardım. Çoğu zaman." Yaklaşan hayal kırıklığına hazırlandığım için kahkaham acı geliyor. "Bu arada, sen meşguldün." Hayır, bu hiç kıskançlık gibi gelmiyor... "Sonra E-Volve, bu sunum ve bana sunduğun yardım vardı. İkimiz de iş ile zevki karıştırmanın kötü bir fikir olacağı konusunda hemfikirdik."

Benim açımdan, bunu kendi başıma başardığımı bilmem gerekiyor. Luke'un kapıdan geçmeme yardım etmesi bir şey, ama ileride onun yardımı yanlış anlaşılırsa ve sonunda onun için diz çökerek başardım gibi görünürsem, bu bambaşka bir şey olur. Luke böyle bir şey söylemez tabii. O çok onurlu biridir.

"Ve şimdi asla platonik bir zevkin ötesine geçemeyeceğiz." Başını kaldırdı, yüzünde kötü bir ifade vardı.

"Oh. Tamam." Midemde yine bir sıkışma hissediyorum, yüzümde şüphesiz şaşkınlık ifadesi var çünkü bu hiç de iyi değil - en azından bir açıklama alana kadar.

"Keşke o kurala bağlı kalmasaydık." Yine kıkırdar ve benim hayal kırıklığım artar, zirveye ulaşır.

"Sadece... söyle gitsin. Ne olursa olsun. Ne dersen de, sana olan hislerim değişmeyecek."

"Baba olacağım."

Oh... Bu her şeyi değiştirir.

Ağzım açılır, ama konuşmadan tekrar kapatırım, dudaklarımın içine dişlerimi geçiririm, içimden fışkıran kelimelerin seline karşı.

İlk tepkim mi? Nasıl? Yani, biyolojik olarak değil, ama ne oluyor lan? İlişkimizi tamamen platonik tutmaya karar vermiştik, ama bunun başkalarını becermemiz gerektiği anlamına geldiğini bir saniye bile düşünmemiştim. *Onun böyle olması gerekmiyordu.*

"Çok, çok üzgünüm." Bu sefer Luke elimi tuttu. Onun büyük eli benimkinin üzerinde kıvrılmış, başparmağı sanki elim soğuksa da sanki değil de, tekrar tekrar parmak eklemlerimi okşarken, ben de ona izin verdim. "Bir şey söyle, Ollie."

"Tebrikler." Bu, daha çok *"siktir git"* anlamında söylenir, çünkü elimi geri çekip garsona büyük bir brendi sipariş etmesini işaret ediyorum. İnsanlar şok için brendi içerler, değil mi? "Neden şimdiye kadar bana söylemedin?" *Bu tuzak neyin nesi?* Ona sormak istiyorum. "Buraya geldik," diyorum, minimalist dekorasyona bir göz atıp, daha çok steril bir ortama benzediğine karar vererek, "çünkü çıldıracağımı düşündün mü?" Herhangi bir kriz, çöküntü veya nesne fırlatma olayının görülebileceği aydınlık ve parlak bir yer mi? Muhtemelen daha sonra polise bildirilecek bir yer.

"Tabii ki hayır," diye cevaplar, gerçekten incinmiş gibi görünüyor. Bir an için kendimi büyük bir kaltak gibi hissediyorum, ama yine de gafil avlanmış bir büyük kaltak. "Gerçi biraz sinirli birisin."

"Ne?" Yüzümü gevşetmeye çalışıyorum ve bir sonraki sözlerimi biraz daha sessiz söylüyorum. "Yani, nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Çünkü bunu kendi gözlerimle gördüm. Tabii, birkaç yıl önceydi. Ama üniversitede bir keresinde bir bardak birayı üzerine döktüğün zamanı hatırlıyorum."

Öğrenci Birliği barındaki o çocuğun kafası.

"O benim arkadaşlarımdan birini taciz ediyordu! Ayrıca, bu çok uzun zaman önceydi," diye rahatsız bir şekilde cevap veriyorum. "O zamandan beri çok olgunlaştım."

Gençken, kelimenin tam anlamıyla kırmızı görürdüm. Bir sis gibi bir şey üzerime çöküyordu ve tamamen çıldırıyordum. Bugünlerde, kendimi daha iyi kontrol edebiliyorum. İnsanların beni kızdırmasına izin vermemeyi seçiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun hormonlarla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Kısacası, şimdi çok daha sakinim. Hatta yoga bile yapıyorum.

"Her neyse," diye ekliyor iç çekerek. "Bunu tam bir saat önce öğrendim ve hemen buraya gelip çift votka sipariş ettim. Ama ne yapabilirdim ki? Seni arayıp telefonda söyleyemezdim."

"Hayır, sanırım yapamazdın," diye cevap veriyorum, kaşlarını çatarak.

Tüm romantik umutlarımı ona bağladığımdan değil, ama bu çocukluktaki doğum günü senaryosunun tekrarı gibi. Ve o kadar güzel bir gün geçiriyordum ki. Bu akşamın getireceği şeyleri dört gözle beklediğimi söylememe gerek bile yok. Ve dün gece telefonumun şarjı bitti. Yatağa girmeden önce şarj aletini aramayı unutmamam lazım. Bu en kötü zamanlama değil mi?

Garson bir kez daha gelir ve içkimi önüme koyamadan, onu elinden kabaca alırım. Uygunsuz bir yudum alıp öksürmeye başlarım. Belki de bu yüzden brendi şok için iyidir. Tüm huysuzlukları anında sona erdirir ve tüm yapmacık bayanları bayılma durumundan çıkarır.

Ama ben bayılmıyorum ve öfkemi de bırakmıyorum.

Birdenbire, Luke'un parmaklarının benimkilerle iç içe geçtiğini fark ettim.

"Bu geceyi beklemek en iyi ve en kötü işkenceydi. Seninle vakit geçirmek, seni izlemek, her gün buna gerçekten yaklaşmakta olduğumuzu bilmek. Her şeyin boşa gitmiş olması beni çok üzdü." Sözleri neredeyse çaresizce ve hayal kırıklığına uğrayan tek kişi o değil. *Hayal kırıklığına uğramış. Durgun.* Ama bunun önemi yok çünkü olanlar asla olmayacak. Şimdi değil.

"Aylardır birlikte yatmadık, o ve ben, ve bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyorum. Sadece onun yanında olmam gerektiğini ve birçok yönden benden bunun bekleneceğini biliyorum."

"Öyle olmalı." Lütfen bunu yerine getirmeye çalışmayacağını söyleme, çünkü bu seni umduğumdan daha az bir adam yapar. Ayrıca, lütfen içkimi huzur içinde bitirmeme izin ver, çünkü bu saçmalıkla uğraşacak duygusal kapasitem yok.

"Ama sana söz veriyorum..."

"Sözün ne olursa olsun, çocuğunun annesi için sakla." Çünkü hayatımda bir erkek arıyorum, çocuk gibi davranan bir erkek değil. Çocuğu olan ve bununla ilgili yükü olan bir erkek.

Ve bir yanımda onun "aylar" ile ne demek istediğini tanımlamasını istese de *-sessiz anlaşılmamızdan önce mi, sonra mı?-* şu anda bundan çok daha önemli şeyler söz konusu. Şu anda ayrıntılara takılmıyorum, özellikle de bu işe karışmak gibi bir niyetim olmadığı için. Hayatım zaten yeterince karmaşık. Onun arkadaşı olmaktan başka bir şey olamam.

"Bu gece ne olacaktıysa artık önemi yok," diye yumuşak bir sesle devam ediyorum. "Belki de kaderimizde arkadaşlıktan başka bir şey yoktu." Önce üniversite, şimdi de bu. Burada ve şu anda kendime yemin ediyorum ki, bir daha hiçbir şey için beklemeyeceğim.

"Ya da belki," diyor, gözleri tuttuğumuz ellerimizde duruyor, "bu fırsatı değerlendirip içimizden atmalıyız. Eski sevgilim Anna. Ona hiçbir söz vermedim."

Sözleri kesik kesik ama anlamı gayet açık.

Of, erkekler.

"O sana ihtiyaç duyacak."

Ve başkalarını kollayacak zihinsel kapasitem olmadığını fark ettim, çünkü benim yaptığım şey bu. Başkalarının endişelerini, sorunlarını ve meselelerini üstleniyorum. Bu yüzden kendi mirasıyla bir şirkete finansman sağlıyorum, kısıtlı bir bütçeyle yaşıyorum, ucuz giysiler giyiyorum ve toplu taşıma kullanıyorum, oysa benim için çalışanların hepsinin arabası var gibi görünüyor. Yani, benim karbon ayak izimin farkında olduğumu mu düşünüyorlar?

Karbon ayak izimin farkında olduğumu mu düşünüyorlar? Çevreye duyarlı olduğum için öğle yemeğimi yanımda getirdiğimi mi? Elbette öyleyim. Ama aynı zamanda meteliksizim!

"Ve sen E-Volve'a odaklanmalısın," diyor yavaşça, elini geri çekerek. "Üzgünüm. Neden böyle bir şey önerdiğimi bile bilmiyorum."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum basitçe, her ne kadar sorun değilmiş gibi hissetmesem de. Ama düşünmem gereken bir toplantı var ve bunu mahvetmeyi göze alamam. Sessizce kabullenerek iç çekiyorum. Bu gece seks yapmayacağım. Luke'un zevklerini tatmayacağım, ama... "Bazı şeyler seksten daha önemlidir." Konuşurken sandalyemi geri çekiyorum ve o beni durdurmuyor. Başımı dik tutarak restorandan çıkıyorum.

Dışarıda hava hala ağır, gri bulutlar günün sıcaklığını hapsederken aynı zamanda şiddetli bir yağmur yağışı tehdidi de var. Buradan başka bir yere gitmek istediğim için başka bir neden olmadan sola dönüyorum. Bugünün erken saatlerindeki yüksek duyguların ardından, kendimi biraz duygusal hissediyorum. *Brendi yüzünden*, diyorum kendime, gözyaşlarının acısına boyun eğmeyi reddederek kendimi biraz gerçekliğe çekiyorum. Eğer bugün inişli çıkışlı bir gün olmuşsa, seçim şansım olsaydı, her şeyi tersine çevirir miydim? Sunumumda başarısız olup Luke ile birlikte olmak için mi? Eğer işler böyle gelişseydi, şu anda ağlamıyor olurum. Atlayabileceğim bir köprü arıyor olurum.

Saat sekiz buçuktan sonra olmasına rağmen, hala gün ışığı var. Londra'da yaz günleri uzundur ve güneş genellikle akşam saat ondan sonra batar. Düşünmeden ve yön belirlemeden yürüyorum, barların, restoranların ve eski moda İngiliz publarının önünden geçiyorum. İnsanlar iç mekanların boğucu sıcaklığından kaçmak için içkilerini ellerinde kaldırımlara dökülüyorlar. *Ah, biraz klima olsa keşke.*

"Tanrı verir, Tanrı alır!"

Yolun diğer tarafından sarhoş bir serseri bağırıyor. Ona bugün başkasına sataşmasını, çünkü benim yeterince sıkıldığımı söylemek istiyorum, ama gözlerimi önüme dikip yürümeye devam ediyorum.

Yaya geçidinde, ayakkabılarım ayağımı sıkmaya başlayınca telefonumu çıkarır ve eve Uber ile gitmek için biraz fazla para harcamayı düşünürüm. Yeşil adam yanıp sönmeye başlar ve biberiye ve sarımsağın lezzetli kokusu burnumu okşar. Aniden acıkırım ve şu gerçeğin farkına varırım:

Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim, o zaman da birkaç kraker ve bir parça yaşlı çedar peyniri yemiştim. Bu akşam Luke'un kollarında olmayı beklediğim kadar, şık bir akşam yemeği yemeyi de neredeyse aynı derecede dört gözle bekliyordum. Derin bir nefes alıyorum, bu iki şeyin de artık cuma gecesi programımda olmadığını kabul ediyorum ama bundan hoşnut değilim.

Yolu geçiyorum ve geçen bir araba ağır havayı kısa süreliğine bozarken, elbisenin eteği bacaklarıma çarpıyor. Ne oluyor? Bu akşam hem kutlama hem de teselli yapacağım. Ayaklarımı dinlendirmek için Uber'e, karnımı doyurmak için de yemeğe para harcayacağım. *Sonuçta kredi kartları ne için var?* Burnumun kokusunu takip ediyorum ve yakınlardaki bir restorana varıyorum.

Kapıyı iterek, ışıktan karanlık iç mekana adım attım.

"Hanımefendi?" Hemen ardından, küçük bir kemerin ötesinden otoriter bir sesle seslenilirim.

"Bir kişilik masa lütfen."

"Rezervasyonunuz var mı?" Adam loş ışığın altına adım atar. Yetmiş yaşında falan, smokin giymiş ve elinde deri ciltli bir menü tutmaktadır. Görünüşe göre eski usul bir şef.

"Hayır, ben..."

"O zaman maalesef bu akşam tüm masalarımız dolu." Bakışları küçümseyici bir şekilde üzerimde dolaşüyor, o kadar ki kendimi elbiseye bakarken buluyorum. *Leke yok. Hem de Stella McCartney marka, Tanrı aşkına!*

"Gerçekten mi? Tamamen dolu mu?" Şüpheyi tekrar ediyorum.

"Kesinlikle." Cevap verirken omuzları bir santim kadar gevşedi. Ama hayır tatlım, bu iş burada bitmedi.

"Bu restorana bir kişi daha sığdıramayacağını mı söylüyorsun?" Onun etrafını görmek için zorlanıyorum, çünkü görüşümü engelliyor. Bu çok saçma olmalı ve başka bir gün olsaydı, ne kadar sinir bozucu olursa olsun, onun açıklamasını kabul ederdim. Ama bugün değil. Ve bu, (hörgücsüz) devenin sırtını kıran son damla oldu.

"Dinle, sen... "—*Downton Abbey* reddi— "Bu restoran, tanımı gereği yemek satan bir yer. Ben parası olan biriyim"—*tamam, kredi kartım var*— "ve yemek yemem gerekiyor. Öyleyse bir tür takas yapmaya ne dersin?" Parmak hareketinin şiddetli sayılabileceği durumlarda, aramızda oldukça şiddetli bir hareket yaptım.

"Hanımefendi!"

"Aslında bayan demeyi tercih ederim."

"Yine de, *hanımefendi*, bu akşam tüm masalarımız dolu. Dolu olmasa bile, maalesef bu mekan randevusuz müşterileri kabul etmiyor." İkinci cümleyi o kadar kibirli bir tavırla söylüyor ki, sanki *sokaklarda dolaşan müşterileri nadiren kabul ediyoruz* der gibi. Ama sokaklarda dolaşanlar da yemek yemeli, değil mi?

Arkamdaki kapı tekrar açıldığında, kelepçe takılarak buradan çıkarılmamla sonuçlanabilecek bir şey yapmak üzereydim. *Onlara bir masa verirken, seni ayrımcılıkla dava ederim. Önce o ceketin eteklerini kulaklarına kadar bağlarım.* Ama bir el omzuma dokunduğunda, dönüp baktım.

"Ne..." diye başlıyorum, ama bu sabah düştüğüm adamın yüzüne bakınca sözlerim yarıda kalıyor. "Ayaklı olan!"

"Evet. En son baktığımda iki tane vardı."

"Ama burada ne yapıyorsun?" Sözler benim iznim olmadan havada asılı kalıyor, onun cevabı nefesimi kesiyor.

"Çok basit. Seni takip ettim."

Bölüm 4

OLIVIA

"Pardon, ne?" Ve ayrıca, WTF? Ve neden şimdi onun ayakkabılarına bakıyorum? Onun büyük ayakkabılarına. Çünkü büyük ayakkabılar büyük ayaklar demektir, ve büyük ayaklar *demektir...*

"Tabii ki seni takip etmedim." Onun küçümseyen ses tonuyla, başımı o kadar hızlı kaldırdım ki neredeyse boynum incinecekti.

"Doğru değilse neden böyle bir şey söylüyorsun?"

Sanki onu sıkıyormuşum gibi içini çekiyor, gerçekten içini çekiyor. "Ruh halin düzelmemiş galiba. Önemli değil Peter," diye ekliyor ve dikkatini benden başka bir yere çeviriyor. "Bu hanımefendi benim misafirim."

Ne misafiri? Yeterince dikkat etmediğim için mi misafir?

Gizli kamera mı aramalıyım?

"Pekala," Peter de aynı derecede kibirli bir ses tonuyla cevap verir. Yüzündeki ifadeyi ise, hala arkamdaki adama baktığım için göremiyorum. Gözleri kaliteli viski renginde, saçları ise koyu buğday renginde. *Belki susamışımdır. Belki de bu yüzden hala burada duruyorum.* Ya da belki de bir günde iki kez yollarımız kesiştiği içindir; bu, evrenin ipleri elinde tuttuğunun bir göstergesi olmalı. Değil mi?

"Gidelim mi?" Adamın dolgun dudakları, bu sabahki alaycı gülümsemesinden çok uzak, gerçek bir gülümsemeye benzeyen bir şekilde bir köşesinden yukarı doğru kıvrılır. Kendimi cevap olarak başımı sallarken buluyorum. Muhtemelen şoktan.

Hâlâ gri takım elbise giyiyor, gömleğinin yakası açık. Bir an için, bütün gün aynı kıyafetleri giyseydim nasıl görünürdüm diye düşünüyorum ve aklıma *"evsiz"* kelimesi geliyor.

Oysa o hala Gucci reklam kampanyasının yıldızı gibi görünüyor. *David Gandy'nin daha kibirli ikizi gibi.*

Elini dirseğıme koyarak, sanki yaşlı bekar teyzesiymişim gibi beni kemerden geçip karanlık ve görkemli bir iç mekana götürüyor. Yemek odasının duvarları koyu kırmızı şarap rengine boyanmış, ahşap zeminler koyu renkli aynalar gibi parlıyor. Duruyoruz, baş garson bana alçakgönüllülükle oturmamı söylüyor. Ama oturmam. Sanki sandalye bana yabancıymış gibi, koyu kırmızı deri döşemeye bakıyorum. Başımı kaldırıp, kibirli yaşlı pengueni ve sonra da karşımda, zorlukla eğlencesini gizleyen bir şekilde beni izleyen yabancıyı izliyorum.

Aklım başıma mı geliyor?

Kibar korsanlar tarafından kaçırılmış, zorla askere alınmış gibi hissediyorum. Beni nezaketle mi öldürecekler? Çok soğuk ve steril bir nezaketle mi?

"Bence bu bir hata," diye başlıyorum, hala ayakta durarak, iki adamı da görmezden gelerek. Ben kimsenin hayırseverlik vakası değilim. Ayrıca, akşam yemeğine misafir bekliyorsan ne olacak? Ya da bir randevusu varsa? Biliyorum, kulağı çok saçma geliyor, ama yaşadığım günün ardından, bir grup palyaço dans ederek içeri girse bile şaşırmazdım.

"Gerçekten, yapamam..."

"Uslu bir kız ol ve otur," diye cevaplar yabancı adam, ses tonunda bıkkınlık belirgin.

"Oh. Çok özür dilerim. Sizi sıkıyor muyum?"

Bana iyi kız diyen son kişi dedemdi ve genellikle bunu başımı okşayarak ve teneke kutudan çıkardığı arpa şekeri şekerini yapışkan ellerime vererek yapardı. Ve bunu her zaman bir iltifat gibi söylerdi, sıkıcı ya da sıkıcı olduğum için azarlamak için değil. Peki neden tam olarak onun karşısındaki koltuğa oturdum?

"Böyle daha iyi," diye mırıldanıyor ve garson masaya geldiğinde oturdu. Ağartılmış peçetemi gösterişli bir hareketle açıyor ve

dizimin üzerine koyduktan sonra, ağır deri ciltli menü arkadaşımın eline uzatıldı.

"Bu bayana bir kadeh şampanya borçluyum," diye mırıldanarak, açılmamış menüyü geri uzatır. "Bir şişe Ruinart '98, sanırım." Otoriter olabilir, ama aynı zamanda çok güzel bir ağzı var ve ben, sözlerini anlamadan bile, ağzının şekillerini izlemekten kendimi alamıyorum.

"Elbette," diye cevaplar, sanırım sommelier, yumuşak bir ses tonuyla. "Rosé mı, efendim?"

İkisi de bana doğru bakar, biri bu sabahki gibi gözlerini kısar. Cevap vermemi beklediklerini düşünmeden önce, "Evet, sanırım öyle" diye mırıldanır.

Görünüşe göre, vintage pembe şampanya içen bir kıza benziyorum? Normalde yanakları bu içkiden kızaran türden bir kız değilim, ama yine de yanaklarımın yandığını hissediyorum.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diyorum, ellerimle masadaki gümüş çatal bıçakları birkaç milimetre sola kaydırıyorum. Gözlerim de bu işe odaklanmış durumda.

"Sana bir özür borçluyum." Onun sakın ses tonuyla başımı kaldırıyorum. "Bu sabahki davranışımın karakterime uymadığını söylemek isterdim, ama bu yalan olurdu."

"Yani sık sık masum yoldan geçenleri tökezletiyor musun?"

"Hayır. Genelde çok daha kötüsünü yaparım." Kışkırtıcı olarak tanımlanabilecek bir yarı gülümsemeyle ekliyor: "Çok kaba davrandım."

Cevap olarak güldüğümde sesimde gerginlik var, çünkü şu an ile bu sabah arasındaki fark nedir ki? Ve özür dilenmesi gerektiğini söylemekle özür dilenmesini duymak iki farklı şey, değil mi? Rahatsızlık duyarak sağımdaki pencerelere bakıyorum. Başka bir aleme kaybolmuş gibi hissediyorum, ama dışarıda akşam kesintisiz devam ediyor. Londralılar bu zengin vahayı önlerindeki serap farkına bile varmadan geçip gidiyorlar. Belki de sokağın diğer ucundan yaklaşmış olsaydım, ben de fark etmeyebilirdim. Ve mesele de bu zaten — burası bir tür

sıradan insanların hoş karşılanmadığı özel bir bölge. Girişimdeki soğuk karşılamayı yeniden düşündüğümde bu biraz mantıklı geliyor.

Bütün mekan paranın kokusuyla dolu. Zengin iç mekan, alçak ve yatıştırıcı fon müziği ve yemek yiyenler parmaklarını kaldırıncaya kadar görünmez olan, sonra da birdenbire ortaya çıkan göze batmayan garsonlar. Mobilyalar o kadar rahat ki, insanın tüm enerjisini emiyor gibi, belki de bu yüzden diğer yemek yiyenlerin konuşmaları neredeyse bir uğultudan biraz daha yüksek bir sesle yapılıyor.

Şampanya gelir ve döküldükten sonra, parmaklarımla parmaklarımla bardağın tabanını kapatmaya *karar verdim*.

"Misafirlerimi zehirlemeyi reddediyorum."

Bu tür bir aksanın neden keskin cam olarak tanımlandığını ilk kez anlamıyorum. *Konuşması o kadar keskin ki, neredeyse deriyi deliyor*. Keskin çenesi, kendi parmakları bardağın sapını kavrayıp ağzına götürürken, bir tür rahatsızlık gibi bir şeyle geriliyor.

"Eğer düşündüğün buysa, uyuşturulmaktan korkmuyorum. Ama ben de senin misafirinin olduğumdan tam olarak emin değilim.

"Seni yemek odasına zorla götürdüğümü hatırlamıyorum. Seni benimle birlikte olmaya davet ettim. Bu tanımlamaya göre, sen benim misafirim."

"Peki, teşekkür ederim." *Sanırım*. Sonunda, kendi kadehimi kaldırıp bir yudum alıyorum ve serin kabarcıkların dilimin üzerinde yuvarlanmasına izin veriyorum.

"Bu arada, ben Olivia." Bardağı masaya koydum ama ona elimi uzatmadım. Şu anda hoşbeş yapmak için biraz garip bir an.

Garip. Bu, günün kelimesi gibi.

"Beckett," diye cevapladı, kadehini hafifçe eğerek. "Bu senin adın mı, soyadın mı?"

"Ne fark eder ki?"

"Sanmıyorum. Sadece sohbet ediyorum." Tek taraflı bir sohbet gibi görünüyor, . " biraz garip bu hepsi senin teklifin,

yine de.

"Sanki seni meraklandırmak için yaşıyormuşum gibi."

"Yani sadece Beckett. Madonna ya da Beyoncé gibi mi, yoksa *sadece*...?"

"Beckett yeterli."

Omuz silkerek, kendimi şampanyamdan bir ya da üç yudum daha alırken buluyorum. O menüyü açarken, ben de onu gerçekten incelemek için fırsatı değerlendiriyorum. Bu sabah baktığımı biliyorum, ama bu sefer farklı bir bakış açısıyla onu baştan aşağı inceliyorum. Birincisi, kaldırımında uzanmış değilim.

Uzun boylu ve güçlü yapılıdır. Eğlence için triatlona katılan ve neredeyse hiç terlemeden bitiren türden bir adama benziyor. Takımı yazlık yünlü ve muhtemelen özel dikimdir, beyaz gömleği ise hala tertemizdir. Uzun, zarif parmakları ve parlak cilalanmış kare tırnakları vardır. Şık takımı ve şoförlü arabası olmasa bile, işinde ellerini değil kafasını kullandığı açıktır. Tabii çalışıyorsa.

Ve kafalardan bahsetmişken, klasik yüz hatları onu bir film yıldızı kadar yakışıklı yapmalı, ama onda bir şeyler biraz fazla kötücül. Kızların ayaklarını durduracak türden bir yüzü var. Sadece yakışıklı olduğu için değil, aynı zamanda görünüşü de biraz korkutucu olduğu için. Onda güçlü, doğuştan gelen bir şey var. Menüyü incelerken bile tehditkar görünüyor, ifadesi tavşanın kokusunu alan bir av köpeği kadar odaklanmış. Ayrıca yaşlı da. Ama tam olarak yaşlı değil. Otuz altı ya da otuz yedi yaşında olabilir mi?

Ağır ciltli menü masaya çarptığında irkiliyorum.

"Kaçmak üzereymiş gibi görünüyorsun." Gülümsemesi biraz kibirli. "Bu bir gözlem mi, yoksa bir öneri mi?"

"Bu çok yazık olur. Bu akşam böyle hoş bir arkadaşlık beklemiyordum."

'Garip. Ben de senin görünüşünü düşünüyordum. ' Çünkü benim kişiliğimden bahsediyor olamaz. Biz tam olarak eski arkadaşlar gibi sohbet etmiyoruz.

eski dostlar gibi sohbet etmiyoruz.

"Bir hakarete hazırlıklı mı olmalıyım?" diye sordu, sanki ses tonu yeterince meydan okurcasına değilmiş gibi, ön kollarını koltuğun kolçaklarına koyup parmaklarını birleştirerek.

"Dışarıdan bakıldığında bir beyefendi olduğunu gösteren tüm işaretler var, ama bence... bu yanılsama burada bitiyor." Ve hala bir özür duymamıştım.

"Sadece güzel bir yüz olmadığını biliyordum." Hiç etkilenmemiş gibi, menüyü tekrar eline aldı. "Sipariş verebilir miyiz?"

Şık ortama rağmen, her zamanki risotto siparişimi veriyorum. Bu risottoda, adını telaffuz bile edemediğim bir mantar türü var. Ayrıca, her zamanki parmesan peyniri yerine trüf mantarı rendesi ile servis ediliyor. Seçimimin çok pahalı olmaması için içimden dua ediyorum, çünkü ne yazık ki burası menüsüne fiyatları yazarak menünün lekelemeyecek türden bir mekan gibi görünüyor. Beckett, fiyat etiketi olmadan servis edilecek kadar şık görünen kireçli dere alabalığı sipariş ediyor, ben de gülümsememi zorla bastırıyorum.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyor, garsona siparişini verdikten sonra.

"Gülümsemem yasak mı?" İçimde bir şey açığa çıkıyor. Ona balık sipariş ettiği için rahatladığımı söylemem mümkün değil. Bu gerçekten sadece platonik bir akşam yemeği ve doğru zamanda yanlış yerde olma durumu. Ya da bakış açınıza bağlı olarak yanlış zamanda.

Belki de günün kelimesi "tuhaf" değil, "yanlış" olmalı.

"Sık sık gülümsediğini hissediyorum, ama belki de benim yanımda gülümsemiyorsun."

"Hadi ama, iki kez görüştük ve ne kadar zaman geçirdik...?" Saatile bakıyormuş gibi yapıyorum. "En fazla otuz dakika mı?"

"O kadar kadar," diyor anlaşılmaz anlaşılmaz bir şekilde. "ben umut bu otuz dakika"

Ve bu çok kafa karıştırıcı. *Seni daha iyi tanımak isteyen* biri balık sipariş eder mi? Açıkçası, bu sadece erkeklerin

senin iç çamaşırlarına girmek istediğini ifade eden bir erkek konuşmasıdır.

Bu kesinlikle olmayacak.

Onu sevmiyorum bile, değil mi?

Buradan sonra işler rahat bir düzene giriyor. Ya da en azından daha az garip hale geliyor. Konuşma birkaç boşlukla ilerliyor ve Beckett, potansiyel bir garip durumu, alaycı bir gözlemlerle ya da iyice çalışılmış bir rahatlıkla anlattığı bir anekdotla dolduruyor.

Garson bardağıma tekrar doldururken, "Bu sabah seni buraya getiren ne?" diye soruyor. Sanki bardağım, çocukken sahip olduğum oyuncak biberonlardan biri gibi, yeni bir oyuncak bebekle birlikte gelen kutudaki türden, çünkü bardağıma dudaklarıma götürüyorum ve bardağım düz durduğunda, tekrar dolmuş oluyor. Sihir gibi. Savunmam olarak, şampanyanın seviyesini masaya servis edilen lüks Norveç suyuyla eşleştirmeye çalışıyorum.

"Senin beni dışarıda ayağımı takıp düşürdüğün binada bir toplantım vardı. Otuz beşinci katta." Ayrıntılar sorulmadıkça daha fazlasını anlatmayacağım. "Ve sanırım sen de eğlence için oradaydın? Başka masum yoldan geçenleri de ayağından mı takıp düşürdün?"

"Unutma, daha kötüsünü de yaptığımı söylemiştim. Ve genellikle aynı binada." Bardağının kenarından gözleri parlıyor. Belki ışık yüzündendir. Ya da şampanya. Ya da belki daha fazla su içmeliyim.

"Ne iş yapıyorsun? Yani, korkunç davranmadığın zamanlarda?"

"Hmm." Parmağını çenesine dokundurur. "Kötü davranmıyorsam, o zaman uyuyor olmalıyım."

"Hayır, ciddi," diye gülerek söylüyorum. Gülmek. Bu da pek iyiye işaret değil. "Ne iş yapıyorsun?" Çünkü elbette herkes çalışır. Zengin insanlar bile. Ben de oldukça varlıklı bir aileden geliyorum, ama herkesin bir mesleği vardır. Büyükbabam gibi. O bir eczacıydı ve ailesini geçindirmek için bir eczane zinciri vardı. İkinci kez düşündüğümde, içimden bir ses Beckett'in bambaşka bir seviyede olduğunu söylüyor.

"Finans sektöründeyim."

"Ah, o zaman şeytanla ittifak halindesin?"

Ortak neşemiz, ısırik büyüklüğünde yengeç köftelerinin servis edilmesiyle kesintiye uğrar.

"Al, bir tane dene." Beckett tabağı masanın ortasına iter, ama ben başımı sallarım.

"Hayır, teşekkürler. Deniz ürünlerini pek sevmem."

"Yengeç köftesi deniz ürünü değildir," der, sanki saçma bir şey duymuş gibi.

"Yengeçler denizde yaşar, dolayısıyla deniz ürünüdür."

"Bir tane dene, lütfen." Dudakları ve sesi gerginleşir. "Çocukluk yapma."

"Bebek gibi davranma mı?" biraz inanamadan tekrar ediyorum.

"Evet, kulakların gayet iyi duyuyor. Yengeç köftesi ye."

"Peki ya..." —*sikimi yala*— "hayır," diye son anda çok daha kibarca ekliyorum.

"Şimdi saçmalıyorsun." Gözleri kısılr, ifadesi birden düşünceli hale gelir, ama iyi anlamda değil. Sanki sadece haklı olduğunu kanıtlamak için bana zorla yedirmeyi düşünüyormuş gibi bir ifade.

"Ya deniz ürünlerine alerjim varsa? Ya anafilaksi geçirirsem?"

"O zaman deniz ürünlerinin yasak olduğunu söyledin. Ve ben de balık sipariş etmezdim."

"Alerjim olsaydı, bu *senin* balık yiyemeyeceğin anlamına gelmezdi."

"Peki ya seni öpmek isteseydim? Ve sana ölüm öpücüğü vermek istemeseydim?"

Bakışları o kadar yoğun ki, ellerimin titremesini engellemek için koltuğun kollarına tutunmam gerektiğini hissediyorum. *Beni öpmek mi istiyor?* Ama bu düşünceyi analiz etmeden önce, Beckett uzun parmaklarıyla küçük parçalardan birini açıyor ve bir parça ağzına atıyor

Ağızına atıyor. Tadını çıkarırken gözlerini kapatıyor ve itiraf etmeliyim ki, en azından kendime, gerçekten çok güzel kokuyor.

"Demek deniz ürünlerini sevmediğinizi, finansmana ihtiyacınız olduğunu ve bir sömürgeci olduğunuzu belirledik."

"Finansmana ihtiyacım olduğunu hiç söylemedim."

Protestomu eliyle savuşturur. "Otuz beşinci kattaki şirketlerin hepsi bir tür iş finansmanı ile uğraşıyor. Bu arada, benim Şeytan ile ilk isimle hitap ettiğim, seni oldukça sevimli bulduğum ve seni öpmek isteyebileceğim de kesinleşti."

Bölüm 5

OLIVIA

"Daha çok benimle oyna."

Cevabım hemen gelir, sözler havada tüm küstah ve inanılmaz halleriyle asılı kalır, çünkü eğer sevdiği insanlara böyle davranıyorsa, onun düşmanı olmadığım için çok mutluyum. Ama o muhteşem ağzıyla beni öpmek istiyor. Acaba nasıl bir şey olurdu? Yumuşak, en azından başlangıçta, diye karar veriyorum. Güçlü. Talepkar. Dizlerini titretiren türden bir öpücük.

"Kaç yaşındasın Olivia?"

"Bir hanımefendiye yaşını sormamalısın," diye cevap veriyorum, konuşmanın bundan sonra nereye gideceğini merak ederek.

"Genç kadınlar genellikle bu kadar çekingen olmazlar. Yoksa tahmin etmemi mi istiyorsun? Yirmi dört? Yirmi üç?"

"Peki. Yirmi yedi yaşındayım." Neredeyse. "Ya sen?" "Ben daha yaşlıyım."

"Tabii ki." Bu tür durumlarda en iyi cevabım değildi.

"Ama çok yaşlı da değilsin," diye ekledi, gözlerinde yeniden bir ışıltı belirdi. "Peki ya bu gece?"

"Bu gece, bu sabah olduğumdan yarım gün daha yaşlıyım. Ne olmuş yani?" diye ekliyorum, onun bu konuyu daha fazla uzatmayacağını anlayınca.

Yutmak...

Gözlerim, aniden cennetten küçük lokmalar gibi görünen yiyecekleri yiyen ağzına neredeyse kilitlenmiş durumda. Deniz ürünleri, sadece şampanyayla dolu bir mideye çekici geliyor gibi görünüyor.

"Emin misin, istemiyor musun?" O, çatalıyla yengeç köftesini ikiye bölüp bana uzatırken, ben başımı sallıyorum. "Çok lezzetlidir." Çatal önümde dans ederken, yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. Sonunda pes edip elimi uzatarak köfteyi almaya çalışıyorum, ama o elini çekiyor. Gözlerimi devirip yine de ağzımı açıyorum. *Yargılamayın.* Kokusu muhteşem, ayrıca alkolü emmek için gerçekten bir şeye ihtiyacım var.

"Güzel, değil mi?"

Peçeteyle ağzımın kenarlarını nazikçe silerek başımı sallıyorum. Buna gerek yok ama o bana bakıyor, bu yüzden bir şeyler yapmam gerekiyor. Beni inceliyor, neredeyse. *Keçeye iğnelenmiş bir kelebek gibi.*

"Ne?" Yüzümde bir şey mi var?

"Hâlâ bu geceyi merak ediyorum." Kalbim beklenmedik bir şekilde külotumun civarında bir yerde sarsılıyor. *Bu gece mi? Bundan sonra mı?*

"Ne olmuş?" diye soruyorum sakın bir sesle.

"Yollarımızın neden tekrar kesiştiğini merak etmiyor musun? Bizi tekrar bir araya getiren şeyin ne olduğunu merak etmiyor musun?"

"Beni takip etmediğin sürece, pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum.

"Seni takip etseydim, bu gece seni buraya neyin getirdiğini sormazdım. Bu yerin varlığından pek kimse haberdar değil."

"Ve bilenler de hoş karşılanmadıklarını biliyorlar, değil mi?"

"Seni hoş karşıladım."

Omuz silkiyorum, yarı yarıya katılıyorum. Diğer yarısı ise pek emin değilim. "Buraya gelmemin tek nedeni biraz kaybolmuş olmam ve çok acıkmış olmam, hepsi bu kadar. Doğrusu," diye ekliyorum, gözlerimi ondan başka bir yere dikerek, "garip bir gün geçirdim ve eve gitmeye hazır değildim." Garson, artık birkaç kırıntı ve biraz horseradish kremasından ibaret olan tabakları kaldırırken sohbetimiz kesiliyor.

"Nasıl garip?" diye soruyor, tekrar yalnız kaldığımızda.

"Hiç bir elinize bir şey verilirken, diğer elinizden başka bir şey çalınan bir gün yaşadınız mı?"

"Bence bize hiçbir şey verilmemiştir. Her şeyi kendimiz kazanırız. Bazen dolandırırız. Yalvarır, ödünç alır ve çalarız, ama benim tecrübeme göre, nadiren iyi şeyler hediye edilir."

Onun yoğun bakışları altında o m uz silkiyorum, cevabı ya da soruyu bile bilmiyorum. Ne hakkında konuşuyorduk biz?

Bu sefer şampanya şişesini alır ve son birkaç damlayı bardağıma döker. "Sözde, bugün bir peni buldun ama bir pound kaybettin gibi görünüyor. Yoksa tam tersi miydi?"

"Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok bunun elimden kayıp giden bir kuruş olduğuna ikna oluyorum." Değerler açısından bakılırsa, belki de daha da azdır .

"Yani, genel olarak, iyi bir gün geçiriyorsun."

"Sanırım öyle," diye kabul ettim. "Tek başıma neredeyse bir şişe şampanya içmiş olsam da. Ve aç karnına."

"Sarhoş değilsin, değil mi?" Kaşları çatıldı, bakışları arkamdaki boşluğa kaydı. "Yemek birazdan gelir." Garsonu ve yemeğimizi beklediğini fark ettim, bu da beni güldürdü.

"Merak etme, çorbamın içine yüzüstü düşmeyeceğim." Öncelikle, ben çorba sipariş etmedim. İhmal ettiğim su bardağıma uzandım.

"O pound neyi temsil ediyordu? İşle mi ilgiliydi, kişisel mi?"

"İş. Ne olduğunu sorma. Henüz kesinleşmedi ve kaderi kışkırtmak istemiyorum."

"Yani sen de batıl inançlı mısın?" Bunu, "*Yani sen de saçma mısın?*" anlamında söylüyor.

"Şu anda her ihtimali göz önünde bulundurmak istiyorum diyelim." "Peki ya bozuk para?"

"Bu deneyim o kadar değdi." Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.

"Yazık."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Sen bana anlat."

Bir an düşündüm. Onu tanımıyorum ve muhtemelen bir daha görmeyeceğim. Reggie de bu hafta sonu erkek arkadaşının ailesiyle vakit geçirmek için dışarıda olduğu için rapor vermek için buralarda olmayacak. Ama hayır, yapamam. Çok tuhaf olur.

"Hayır. İnan bana, bunu duymak istemezsin."

"İlgilenmeseydim sormazdım. Nedense bunun daha kişisel bir şey olduğunu hissediyorum. Bir dostluk mu? Bir aşk mı?" İkisi de olduğu için başımı sallıyorum. "Paylaşılan sorun, yarıya indirgenmiş sorundur, derler."

Yumuşak bir kahkaha attım, çünkü ne kadar ironik. "Bu, yarıya indirilebilecek türden bir sorun değil. Bu, katlanarak büyüyen türden bir sorun."

"Katlanarak büyür mü?" Beckett bana, sonra bardağa bakar ve bu akşam ilk kez, ne düşündüğünü gerçekten anlayabiliyorum.

"Hayır, efendim. Ben değil. Ben, ne diyorsunuz ona? Hamile değilim. Burada çoğalma falan yok. Bu, penny probleminin eski kız arkadaşı."

"Dizi filmine layık bir hikaye gibi."

"Kore dizisi gibi" deyin. Yorgun ve biraz baştan çıkarıcı ifadesi, kalbimi küt küt attırıyor. "Bu arada, bu bir sır. Benden duymadınız."

"Dudaklarım mühürlü. Kim olursa olsun."

"Ciddiyim," diye gülerek ekliyorum. Belki ona söylediğim için kendimi kötü hissetmeliyim. Belki yarın kendimi kötü hissedeceğim. Ya da belki o zaman da umursamayacağım. "Bunu duymak istediğinden emin misin?" diye soruyorum kendime.

"Bir sonraki nefesimi almaktan daha çok istiyorum," diye cevaplar, gözlerinde mizahi bir ışıltıyla.

"Tanıdığım bir adam var, UCL'de tanıştık ve aramızdaki çekim neredeyse tek taraflıydı."

"Hangi yönde?"

"Ne? Oh. O beni arkadaş olarak görüyordu ve potansiyel kız arkadaş radarında neredeyse hiç görünmüyordum çünkü bu çocuk tam bir erkek arkadaş malzemesiydi. Sanırım kafasını kesersem, *seri monogamist* kelimesi vücuduna bir çubukta yazılmış kelimeler gibi kazınırdı."

"Sakın söyleme. Bugünden sonra, kendini tam da bunu yaparken görebiliyorsun." "Kafasını kesmek mi?" Fikir çekici. "Hayır. biraz bile çekici gelmiyor."

"Neden sana inanmıyorum?"

"Bana katil gibi göründüğümü mü söylüyorsun?"

"Senin iyi bir oyuncu olduğunu düşünüyorum. Ve bilgin olsun, kısa tanışıklığımız boyunca, senin öldürücü bakışlarına defalarca maruz kaldım."

"Sana dik dik bakmakla aynı şey değil. Ben kötü biri değilim." Kendimi masanın karşısından ona dik dik bakarken buluyorum, bu da onu daha çok gülümsetiyor gibi görünüyor.

"Belki değilsin, ama insanlara inandırdığın kadar iyi biri de değilsin."

"Vay canına." Bu söz, inanamayan bir kıkırdama olarak çıkıyor. "Sorun değil. Ben de pek iyi biri değilim."

"Oh, *bunu* zaten tahmin etmiştim."

"Ama bana peninden bahsediyordun."

"Öyleydi. Ama şimdi de senin içinden geçen kelime ne olurdu diye merak ediyorum."

"Yani kafamı kesersen mi?" "Bu ihtimal neden birdenbire cazip geldi?"

"Çünkü senin gerçek halini görüyorum ve çoğu insan bunu göremiyor."

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Ses tonum düzgün, ilgisiz ve gerçekte hissettiklerimin tam tersi.

"Üniversitedeki parandan da hiçbir şey bilmiyorum, ama bana anlatmak üzereydin."

"Oh, yine ona döndük." Başını eğiyor. "Tamam, peki." Devam edelim. "Birkaç yıl sonra yollarımız tekrar kesişti ve bu sefer beni gördü."

"Nasıl sevmez ki?" Beckett, beni heyecanlandıran ve tüylerimi diken diken eden takdir dolu bir bakışla ekliyor. Ama bu onu sevdiğim anlamına gelmez. Sadece fiziksel bir tepki.

"Ve bu seferlik, bir ilişkisi yok," diye ekliyorum, sözlerim neredeyse birbirine karışıyor. "Ama sonra kimin için çalıştığını söylüyor ve onun bana profesyonel olarak yardımcı olabileceğini anlıyorum."

"Yani bu sefer *onu* arkadaş olarak mı gördün?"

"Aramızda bir... anlaşma vardı. Biliyorsun, oldukça yakın çalışıyoruz."

"Ne kadar çok örtmece var," diyor yavaşça.

"Hayır, öyle olmadı. O bana sunumumu hazırlamamda yardım ederken, ilişkimizi tamamen profesyonel düzeyde tuttuk..."

"Bu bir tür iş planı, değil mi?"

"Ondan daha büyük. Ondan daha seksi. Ve benim için oldukça yabancı." "Yani o sana yardım etti. Ve sen minnettardın..."

"Öyle değil, ama elbette minnettardım. Rahatlamıştım." *Çok rahatlamıştım.* "Finansman sağlamama yardımcı olmak için bir toplantı ayarladı." Bunu ona açıklıyorsam, sanırım Beckett pek de yüksek mevkili biri değil.

uçan finansçı. Ya da belki de o tür bir finansçı değildi. Ne bileyim? Görünüşe göre pek bir şey bilmiyorum. "Ve bu bittiğinde, istediğimiz gibi çıkabileceğimiz ima edildi. Baskı ya da zorlama yoktu. Ona bedenimi falan vaat etmiş değilim. Aramızdaki çekim bir süreliğine bir kenara bırakılmıştı." Ayrıntılar önemli değilmiş gibi ellerimi sallıyorum, sanki hayatımın gecesi için iki saatimi harcayıp da o gece hiç gelmemiş gibi. Başka kim gelmedi biliyor musun... Neyse, önemli değil.

"Bir 'ama' hissediyorum," diyor Beckett, benim pek de arkadaş sayılmayacak arkadaşım. *Bir köpekbaliğının kanı hissettiği gibi.*

"Restorana vardığımda anlamalıydım. Burası pek de "romantizm" kokmuyordu. Güzel ve açıkça pahalı bir yerdi ama biraz steril," diyorum ve tekrar çatal bıçakları karıştırmaya başlıyorum.

"Belki de seni etkilemek istemiştir. Ya da belki de seni sandığın kadar iyi tanımıyor."

"Ya da belki de sadece zevki
kötüdür." "Kadınlar konusunda
değil."

Sözleri o kadar yumuşak bir tonda söylenir ki, başımı kaldırıyorum. O kadar hassas görünen dudaklardan çıkan yumuşak sözler. Ve sonra o dudakların bir öpücükte nasıl hareket edeceğini merak ederim. Oluşturacakları şekilleri. Tadı nasıl olurdu. Ve artık kesinlikle çok fazla şampanya içtiğimi biliyorum.

Kabul etmek ya da itiraz etmek için fırsat bulamadan - ve hangisinin uygun olacağına hala tam olarak emin değilim - akşam yemeği servis edildi. Sohbetimiz yine anlamsız konulara döndü. Beckett'in hiçbir şekilde hafifmeşrep olduğu söylenemez, ama sohbet becerileri keskin gözlemler ve sivri zeka karışımıdır.

Konuşma bir şekilde aşk hayatıma döndüğünde, "Eminim uygun hayranların bitmek bilmiyordur," diye alay ediyor. *Evet, bir şekilde.*

"Zorlanıyorum." Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırınca, kendimi kıkırdatarak itiraz ederken buluyorum. "Doğru! En son ne zaman düzgün bir randevum olduğunu hatırlamıyorum."

"Sence bunun nedeni nedir?"

"Toplum olarak bize, erkeklerin avlanmayı sevdiği söylenir. Zor elde edilen kadınları severler. En azından bize öyle söylenir. Ama ben bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Hiç de değil."

"Anlamadım."

"Yani, acımasız. Ya da belki biraz hesapçı."

"Buna inanmak zor."

"Bu pek de iltifat sayılmaz," diye itiraz ediyorum, hala eğlenerek. En azından, onun şaka yapmadığını anlayana kadar.

"Tam tersi. Sen, şekerle kaplı olmana rağmen, sıkıcı bir hanımefendi değilsin."

"Tatlı dilli mi? Tatlı dilli değilim. Ben *nazik* biriyim! Nazik bir insanım."

Hayır, sadece öyle olduğunu sanıyorsun. Ya da başkalarının öyle olduğunu düşünmesini istiyorsun. Bu bana tuhaf geliyor. "İyi" çok sıradan bir kelime. İyi insanlar özü boş insanlar, bence. Işıkları yok. Kendilerini başkalarının paspası olarak kullanmalarına izin veriyorlar. Açıkçası, sen paspas değilsin. Sen, yağmur suyu birikintisi kadar derin bir kişiliğin arkasına saklanmaya çalışan dinamik ve canlı bir kadınsın. Belki de sorunların burada yatıyor."

"Vay canına. Sen tam bir pisliksin."

"Benim eksikliklerimden bahsetmiyoruz, ama şunu söyleyeyim, iyi kızlar beni hiç ilgilendirmiyor." Gözleri tembel bir değerlendirmeye üzerimde dolaşıyor. "Çok tahmin edilebilirler. Ve yatakta çok hayal kırıklığı yaratıyorlar. Sen ise tam tersisin. Bunu anlayabiliyorum." Yanaklarım kızardı, bacaklarımın arasında karanlık bir nabız atmaya başladı. Bunlar da nereden çıktı? "Seni sikmek istediğimi bilmek seni şok mu ediyor?"

Yutkunuyorum. "Senin ne istediğin beni ilgilendirmiyor."

"Gördün mü? Zalimsin. Hiç de iyi değilsin. Hem de hiç."

"Bunu hak ediyorsun. Sen, şiddete teşvik ediyorsun sanki."

"Bana da öyle söylendi." Bardağını kaldırır. "Birçok kez. Doğruyu söyle Olivia. *Gerçek* aşk hayatın nasıl gidiyor?"

"Sanırım erkekleri korkutuyorum." Bu itirafta hissettiğim rahatlama duygusu çok saçma. "Luke hariç. O, bana ilgi gösteren ilk erkek... Uzun zamandır." Nefesimi veriyorum.

"Seni hala üniversitede tanıştığım kız olarak gören adam mı?"

"Sanırım." Omuz silkiyorum ve bakışlarım peçeteye düşüyor.

"Peki sence neden seni öyle görmesine izin veriyor?
Artık o kişi değilsen."

"Ben o kişiyim. En azından onun için."

"Peki ya diğerkleri için?"

"Arkadaşlarıma karşı nazik davranırım." Bu bir mazeret ya da itiraz gibi geliyor. "Ve genel olarak insanlara karşı." Her zaman nazik olmaya çalışırım. Ve sevdiğim insanları şiddetle korurum.

"Ama erkeklere değil."

"Erkekler kovalamayı hiç sevmezler." Yüzümün ifadesinin değiştiğini fark ediyorum. "İster bir kafede, ister trende, uçakta, hatta hareketli bir şehir barında olsun, dikenli dış kabuğum 50 metre içindeki tüm erkekleri uzaklaştırıyor gibi görünüyor." Ve sorunun özü de bu. Erkeklerin kovalamayı sevip sevmediklerini bilmiyorum çünkü nadiren o noktaya geliyorum. "Kötü niyetli olduğumdan değil. Yakışıklı bir erkek bana bir içki ister misin diye sorduğunda, ağızımdan çıkanlar gerçekten benim gibi bir kaltak değil. Yine o tuhaf bakışını yapıyorsun."

"Öyle mi?"

"Sanki kafamın içini görmeye çalışıyormuşsun gibi."

"Belki de senin kaba davranmak istemediğine inanmakta zorlandığım içindir."

Derin bir nefes alıyorum. "Bazen onları korkutmak için konuşmama bile gerek kalmıyor. Odanın diğer ucundan bunu yapabiliyorum sanki. Bir arkadaşım bir erkeğin bana baktığını veya dikkatimi çekmeye çalıştığını işaret etse, o kaltak hemen ortaya çıkıyor. Onları benden uzak tutan, küçümseyen bir bakış veya daralmış bir göz kırpma olabilir. Üniversiteden beri neredeyse hiç çıkmamış olmam şaşırtıcı değil."

"Çünkü onlar sana layık değiller." "Oh, gerçekten mi?" Evet, sesim eğleniyor gibi geliyor.

Garson, o anda hayalet gibi ortaya çıkıp tabakları toplamaya hazır olduğunu gösterir.

"İzninizle," diye mırıldanarak, aniden aceleyle sandalyemi geri çekerim.

Bölüm 6

OLIVIA

Neden ona tüm bunları anlattım ki? Kendimi tam bir deli, cadaloz gibi gösterdim.

Bu yerdeki tuvaletler mi? Bulmak çok zor! Ama neyse ki, risottom alkolü emmiş gibi görünüyor, en azından kaçarken izinli bir denizci gibi etrafta sendeleyip durmuyorum. Ancak aynadaki yansımam başka bir hikaye anlatıyor. Bir şişe şampanyayı içmeden tamamen sarhoş olamayan bir kadın gibi görünüyorum. Maskara gözlerimin dış köşelerinde birikmiş, bana bir tür şehvetli ya da sürtük bir görünüm vermiş. *Tam karar veremiyorum.* Dudak parlatıcım tamamen silinmiş ve saçlarım yine her zamanki gibi kıvrılmış. Ama dürüst olmak gerekirse, bu şampanyanın köpüklü baloncuklarının suçu değil, nemli bir akşamda yürümemin suçu.

Ama bu fiziksel inceleme, iç gözlemi durdurmanın bir yolu, çünkü onunla gerçekten eve gitmeyeceğim, değil mi? Elbette, o yakışıklı ve keskin zekalı, ama jiletlerin kenarları genellikle acı verir. Kendimi, üzerinde yeterince düşünmeden veya incelemenden ona bazı şeyler söylerken buldum. *Ya da belki de bunlar, düşünmemeye çalıştığım şeyler gibidir.* Bir erkeği çekemediğimden şikayet ediyor gibi miydim?

Çaresiz, karar veriyorum. Çaresiz gibi konuşuyordum.

"Tanrım," kızarmış yüzüme bakarak söylüyorum. "Sevişmem gerektiğini neredeyse kesinleştirdim."

Kapı gürültüyle açılır ve emeklilikten çok bir rave partisine uygun giyinmiş yaşlı bir kadın içeri girer.

"Bana aldırma canım," der, burnunun altını anlamlı bir şekilde parmağıyla ovuşturarak kabin kapılarından birini açar. "Beyaz şey beni de hep kendi kendime konuşmaya zorluyor!"

Onun varsayımını önemsemiyorum ve yaşlı bir kokainmanla sohbet etmek istemediğim sürece burada daha fazla kalamayacağım açık. Ama bu onunla eve gideceğim anlamına gelmez.

Şu anda gidebilirim, diye düşünüyorum yemek odasının eşğinde dururken. Çantam zaten yanımda ve ona hiçbir borcum yok. *Yemeğin payımı saymazsak.* Ama gizlice kaçmak benim tarzım değil. Belki tatlı ya da kahve sipariş etmek ister, o sırada ben de taksi çağırabilirim.

Evet! Bu iyi bir plan gibi görünüyor.

Pahalı bir şampanya şişesi gibi görünüyordu. Umarım kredi kartımda yeterli limit vardır.

Ama masaya geri dönerken, Beckett cüzdanından o şık siyah kredi kartlarından birini çıkarıyor.

"Lütfen faturadaki payımın ne kadar olduğunu bana söyler misiniz?" Oturmuyorum, daha çok masanın yanında, biraz garson gibi duruyorum. O açıkça bahşişini bekliyor. Bu arada ben de kaçmak için fırsat kolluyorum.

Beckett bana somurtarak bakıyor, sonra küçük fişi gösterişli bir hareketle imzalıyor ve garsona kartını 50 sterlinlik bir banknotla değiştiriyor.

Kendime not: işim batarsa, burada iş bulabilirim.

Eğer o yeri tekrar bulabilirsem.

"Eh!" diye neşeyle haykırıyorum. "İşte buradayız." "Evet,"

diye cevaplıyor, şimdi ayağa kalkarak.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi. Tekrar. Aslında, garipti ama bir nevi hoş bir garipti, belki de?" Kaşlarımı çatmış olduğumu hissediyorum. "Ama ilk tanıştığımız zamankinden çok daha iyiydi. Eh!"

Onunla konuşurken kaçma planımı anlatırken, Beckett koluma dokunmak için elini uzattı. Bu, *sıradan şeylerden konuşmayalım anlamına gelen* bir tür üst sınıf işareti mi diye merak ettim, ama sonra onun arkamdaki sandalyeye düşmemi engellemeye çalıştığını fark ettim.

Özür dilercesine mırıldandığım için sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyor, beni çekici değil, bir eziyet olarak görüyor. Bu sefer öne doğru dönüp yürürken, parmaklarının yine dirseğimi kavradığını ve beni yemek odasından çıkardığını fark ediyorum. Beni narin bir çiçek gibi mi görüyor? Beni ezebileceğini mi düşünüyor? Sebep ne olursa olsun, o elin beni başka bir yere götürmesini arzuluyorum. *Kalçama dolanıp bizi birbirimize yaklaştırmasını.*

Nedenini gerçekten anlayamıyorum. Belki de yanımda duran onun boyutu, bir tür evrimsel heyecan olabilir. *En büyük ve en kötü olanlar en iyi eşlerdir.*

Ya da onun kolonyasının hafif baharatlı kokusuna bir tepki olabilir, ya da şampanya olabilir. Ama sanmıyorum.

Daha çok, azgın olduğum ve Beckett ile geçireceğim bir gecenin daha önce hiç yaşamadığım bir şey olacağını hissettiğim için olabilir. Elbette, bir erkek ışıklar söndüğünde sapkınlaşmadan Beckett kadar ölçülü ve kontrollü olamaz.

Ve bunu çok merak ediyorum. Bu da beni sapkın yapıyor.

Kapıya ulaştığımızda istek ihtiyaç haline dönüşür, kolu kapı koluna uzanırken ön kolu kalçama değiyor. Bu çıplak dokunuş, cildimde ateşli bir farkındalık dalgası uyandırıyor. Kendimi ona yaslanırken buluyorum ve bunun fark edilmediğini biliyorum.

Yattığım tüm erkeklere aşık olduğumdan değil, diye düşünerek bu duyguları anlamaya çalışıyorum. Bu, çok fazla erkekle yattığım ya da birçok kez aşık olduğum anlamına da gelmiyor, ama en azından genellikle yattığım erkekleri severim. Muhtemelen bu yüzden bir süredir seks yapmadım.

Ama şu anda bir neden ya da bahaneye ihtiyacım olmadığını fark ediyorum. Nemli akşama çıktığımızda güneş batıyor, koyu bulutların arasından kırmızı ışınları sızıyor. Arabası kaldırım kenarında duruyor,

sürücü arabadan inmeden önce motor rölantide çalışıyor. Dönüp konuşmaya hazırlanırken nefes alıyorum, ama o sözümü kesiyor.

"Bir daha 'iyi' dersen, boğazını sıkarım."

"Akşamı bitirmenin bir yolu da bu sanırım." Kendimi gülümserken buluyorum. Onu kızdırmanın beni çeken bir yanı var; omzumda oturan küçük şeytanı eğlendiren bir yanı.

"Arabaya bin," diye uzun zamandır acı çeken bir tavırla mırıldanıyor, ama ikimiz de bu akşamın nasıl biteceğini biliyoruz. Ve az önce hissettiğim o karıncalanma hissi? Arka koltuğun daracık sınırları içinde, on kat daha fazla artıyor. Nereye gittiğimizi bilmiyorum, ama ya onun evine ya da bir otele gittiğimizi tahmin ediyorum. Ya da, yakında cinayet kurbanı olacak kişinin sesinin duyulmayacağı, medeniyetten yeterince uzak, karanlık bir depoya. Bu düşünce beni titretir ve bu titreme hiç de hoş bir titreme değildir.

"Üşüdün mü?" Kafasını bana çevirip endişeli bir şekilde soruyor. Cevap vermeden şoför iklim kontrolünü ayarlıyor ve ses hemen değişiyor.

Yan yana oturuyor olabiliriz, ama neredeyse hiç temas etmiyoruz, bu yüzden belki de bir yerlerde öldürülmek üzereyimdir? Saçma sapan gülümsememi pencereye çevirip, Londra'nın karanlık manzarasının bulanıklaşmasını izliyorum.

Araba otomatik kapıların önünde durana kadar neredeyse on dakika geçiyor ve bu süre içinde Beckett toplamda tek bir kelime konuştu. Belki de ben sinyalleri okumakta gerçekten çok kötüyüm. Eğer benimle yatmak isteseydi – akşam yemeğinde söylediği gibi gerçekten beni isteseydi – en azından en ufak bir hareket yapmaz mıydı? Bir iltifat ya da hatta bir okşama?

Ama hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Hayır.

Adam kartlarını göğsüne yakın tutuyor.

Başımı çevirmeden bakışlarım ona kayıyor. Çünkü o oyun oynamayı seviyorsa, ben de oynayabilirim. "Ben çok sofistikeyim, bu tür şeylerle ilgilenmem" oyununu oynayacağım.

Kapılar yavaşça açılıyor ve araba, Londra emlak standartlarına göre oldukça uzun bir araba yolund 'da, sadece Gürcü tarzı bir konak olarak tanımlanabilecek bir binanın önünde duruyor.

İşte geldik, neredeyse söyleyeceğim. İç ışık, iri yarı şoför arabadan inerken küçük alanı aydınlatıyor. Ama garip bir şekilde, Beckett diğer kapıları açmak için hiç acele etmiyor gibi görünüyor. Teknik olarak yardıma ihtiyacım olmasa da, şoförün nereye gittiğini merak etmeye başlıyorum. Neredeyse yirmi yedi yaşına geldim ve hiç kimse önümde birkaç adım yürüyüp kapıları açmadı, sanki ellerim içi doldurulmuş eldivenlermiş gibi. Ama gözlerimi kısarak karanlığa bakarken, bir ipucu bulabilirsem iyi olur. En azından, parmağının elimin arkasına dokunduğunu hissedene kadar.

"Çillerin var."

Sesi yumuşaktır, tonu dokunuşu kadar dikkatimi çeker. İkimiz de parmağının soluk tenli parmak eklemlerimin üzerinde hareket etmesini izliyoruz. Başını eğdiğinde, doğal kıvrımlarını önlemek için saçlarının kısa kesildiğini görebiliyorum. Dudakları hafifçe büzülüyor, kirpikleri gözlerinin altında koyu gölgeler oluşturuyor, aramızdaki bu şey, bu hayvani çekim, ağır ve yoğun bir şekilde dönüyor. Sanki etrafımızdaki hava aniden elektrik yüküyle dolmuş gibi.

Ve sonra ışık söner.

Ve herkes karanlığın kendi zevklerini getirdiğini bilir.

Eli kolumun boyunca yukarı doğru kayar, parmak uçları dirseğimin içini okşar. Keskin bir nefes alırım, alt dudağımı ısırırım, iç çekme dürtüsüne boyun eğmeyi reddederim. O bölgenin derisinin bu kadar hassas olduğunu kim bilebilirdi? Onun yumuşak, alaycı dairelerinin verdiği his dışarıya doğru yayılır, elbisenin tülünün altında meme uçlarımı sertleştirir ve dikkat çekmek için can atmalarını sağlar.

Beni sınıyor mu? İşkence mi ediyor? İlk adımı atmamı mı bekliyor?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var ve öğrenmek, dönüp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdığımda yapmak istediğim en son şey. O da beni öpüyor.

geri—hareketin ötesinde. Elleri saçlarıma kayarken başımı sabit tutuyor ve dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu anlıyorum. Beni tadıyor. Beni kızdırıyor. Sanki lezzetli bir yemekmişim gibi tadını çıkarıyor. Başımı koltuğun başlığına yaslarken, çenem boyunca öpücükler konduruyor, bir eli göğsüme kayıyor.

O anda birden bir aydınlanma yaşıyorum. Belki de öpücükleriyle davranışlarını düzeltmeye çalışıyordur. Karışık sıcak ve soğuk tavırları, şok etmek için söylediği sözler ve diğer kötü davranışları. Belki de öpücükleri bir özür değil, bana gerçekte kim olduğunu göstermenin bir yoludur. Ama bu içgörü, zeki parmakları meme ucumu okşamaya, hafif dokunuşlarla hafif acıyı dönüşümlü olarak bastırıp ovmaya başladığında buharlaşıyor. Kulağıma dişlerini hafifçe ısırması, boynuma sakallarını sürmesi, her hareketi o kadar kontrollü ki, ben nefes nefese kalıp suskunlaşana ve deri koltuğa sınılaşana kadar tepkilerimi okuyor.

Beckett, boynumda, bacaklarımın arasında zonklayan bir noktayla açıklanamayan bir şekilde bağlantılı gibi görünen özellikle hassas bir nokta bulunduğunda, ben de sırtımı kamburlaştırarak göğüslerimi onun eline bastırıyorum ve utanmadan inliyorum. Erkekçe bir memnuniyet homurtusu gibi bir ses çıkararak, elini vücudumun aşağısına kaydırıyor ve uyluğumu kavırıyor.

Tanrım, buna çok hazırım, ama onun arabasında bu pis işi yapmayı düşünmemiştim. Çok güzel bir araba, ama yakınlarda çok güzel bir ev de var, şüphesiz çok güzel bir yatak... ya da on tane.

Ama bu düşünceler de uzun sürmez, çünkü eli altıma kayarak vücudumu üstüne çeker. Dizlerim kalçalarının iki yanında, yazlık elbisemin olması gereken yerde olmadığını fark ederim ve boyumun kısalığı nedeniyle göğüslerim yüzüne değiyor. Kötü niyetli ifadesi ve parmak uçlarını dizimden uyluğuma doğru kaydırışından, bunun mutlu bir tesadüf olmadığı anlaşılıyor.

"Evet, dokun bana, lütfen," diye inlerim, parmakları iç çamaşırlarımın kenarını okşarken.

"Ne kadar güzel bir tavır." Beckett, kalın, koyu kirpiklerinin altından beni tembelce izliyor. "Siz kolonistler her zaman çok kibarsınız."

Sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı, ama anladığımda, üzerine çöktüm ve onu salladım, bu da onun sert bir küfür etmesine neden oldu.

"*Bu* pek kibar bir davranış değildi." Sesim, sanki ergenlik çağımda sigara içmeye başlamışım gibi geliyor, ellerimi onun boynunun arkasında birleştiriyorum.

"Ne kibarlığı?" diye homurdanıyor, vücudum onun üzerinde dalgalanmaya devam ederken dudaklarımız aceleyle birleşiyor.

"Oh, bence istiyorsun," diye alay ediyorum, ellerimiz birbirini kavrarken ve dişlerimiz birbirini ısırırken, aramızdaki bu şey dar alanda büyüyor.

"Bu tanıma göre, sanırım bu seni *kibar* yapar." "Durum gerektirdiğinde kibar olabilirim," diye hırıltıyla söylüyorum.

"Peki ya durum senin kirli bir fahişe olmanı gerektirdiğinde?"

"Bilmiyorum. Ama belki sen bunun nasıl bir his olduğunu açıklayabilirsin."

Bu kavgacı konuşma mı? Bu sadece ön sevişmeden ibaret ve onun saçlarını avuçlayıp başını geriye çekerek ağzına erişmemi sağladığımda, o kekeliyerek küfürler savuruyor. Altımda, Beckett sert hatlar ve eğimlerle dolu ve ona dokunmak için elim yetmiyor. Ellerimi ceketinin altına soktuğumda köprücük kemiğinin çukurluğu, ellerimi aşağı kaydırduğımda omuzlarının sert çıkıntıları ve göğüs kasları. Gururlu bir şekilde benim sıcak merkezime baskı yapan penisinin hatları, ona karşı sallanırken külotumu islatıyor.

"Evet. Evet, aynen öyle."

Onun boğuk sesli talimatıyla kalbim hızla çarpmaya başlar, parmakları elbisenin tülünden meme ucumu okşarken vücudu sessizce tekrarlamamı ister. Beklenmedik hisle irkilirim, sinir uçlarım gergin düğümler halinde büzülür.

Bir dakika önce arka koltukta kıvranıyorduk, hareketlerimiz ateşli ve şiddetliydi, bir dakika sonra ise sırt üstü yatıyordum ve elleri belimden uzaklaşıyordu.

Oh. İşte bu.

Bunu arabadan onun evine taşıyoruz.

Güzel.

Şimdiye kadar iyi olmadığı anlamına gelmez.

Aslında, deri ve pahalı kolonyanın kokusunu ve ne yaptığını çok iyi bilen ellerini görmezden gelirsem, bu biraz gençlik anılarımı hatırlatan bir yolculuk oldu. Endorfinler hala coşkuyla doluyken, elimi uzatıp parmaklarımı onun bileğine doladım... ama o, dik oturur oturmaz parmaklarımı hemen çözdü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, sesi ipek kadar yumuşak. O kadar yumuşak olmayan ise, gömleğinin manşetlerini sarsarak düzeltme şekli.

"Teşekkürler?" diye tekrar ediyorum, ama aynı tonda değil. Bir dirseğimi yere dayayarak kalkmaya çalışıyorum, ama deri koltuktan kayıp tekrar geri düşüyorum. Kendimi düzeltmeye çalışırken bacaklarım utanç verici bir şekilde birbirine dolanıyor. Elbisem ve duruşum, ceketini düzelterip yakalarını keskin bir hareketle çeken onun çok düzgün duruşuyla tezat oluşturuyor.

"Evet, keyifli bir akşam için teşekkür ederim."

Keyifli bir... *Ne halt yiyorsun sen!*

Kısmen yer sıkıntısı, kısmen de ben... Anlamıyorum...
Anlamıyorum... Anlamıyorum... Anlamıyorum... Anlamıyorum...
Anlamıyorum... Anlamıyorum... Anlamıyorum... Anlamıyorum...
Anlamıyorum... Anlamıyorum... Anlamıyorum... Anlamıyorum...
Anlamıyorum... Anlamıyorum... Anlamıyorum

Ya da belki de öyle, diye düşünüyorum, bakışlarımla birlikte kalbim de batıyor. Belki de o, sadece köpükten ibaret, içi boş bir adamdır. Anlatmak istediğimi anlıyorsanız, varış noktasına çok erken ulaşan türden bir adam. Ama bakışlarım aşağıya doğru kayarken, pantolonundaki şişkinliği görüyorum ve durumun *öyle olmadığını* anlıyorum. Sanki hala manav reyonundan çaldığı bir şeyi oraya sıkıştırmış gibi. Ve affederseniz, ıslak bir leke de yok.

Yani, tekrar söylüyorum. Anlamıyorum.

Ve anlaşılan ben de *anlamıyorum*. "Dobson seni eve götürecekt."

Sanırım, "E-eve mi?" derken guppy balığı gibi bir yüz ifadesi takınıyorum. "Evet. Saat geç oldu ve yarın yapman gereken çok şey var."

"Yarın Cumartesi," diye otomatik olarak cevap veriyorum. Ama bunun hiçbir önemi yok, çünkü kapı şoförün kapısı açılır açılmaz hemen kapanmaya başladığı için onun beni duyduğundan bile emin değilim.

kapı, şoförün kapısı açılırken neredeyse aynı anda kapanıyor.

"Nereye gidiyorsunuz bayan?"

Bölüm 7

OLIVIA

"Teşekkür etti." "Ne dedi?"

"Teşekkür ederim," diye tekrarlıyorum. "Henüz sunulmamış hizmetler için." Ve evet, kendimi ucuz hissettim. "Sonra arabadan indi."

"Peki bu olaylar yaşanırken şoför neredeydi?" diye soruyor Reggie, sesi telefon hattından neredeyse ciyaklayarak geliyor. Hayran mı yoksa tiksiniş mi, emin değilim; sesin yüksekliği nedeniyle anlamak zor. Ama kesinlikle çok ilgileniyor. Evet, biliyorum. Bu hafta sonu onunla konuşamayacağımı söylediğimi biliyorum, ama bu konuyu kafamdan atmadan iki gün geçirebileceğimi sanmıyorum.

O da biliyor. Anlıyor. Acil durumlarda da ona yardımcı olabilirim.

"Şoför dışarıda duruyordu. Hava karanlıktı ve camlar koyu renkti, bu yüzden hiçbir şey görmediğini düşünüyorum." Eve kadar yol boyunca şikayetlerimi mırıldandığımı duyduğuna eminim.

"Sana biraz tuhaf gelmedi mi? Sen ve o deli arka koltukta çılgınca sevişirken, adamın şoförü dışarıda bekliyordu. Kamerası falan olabilir."

"Sanmıyorum," diye cevap verdim, kot şortumun dikişinden sarkan bir ipliği endişeyle çekiştirerek.

"Arabanın, onun mükemmel bir şekilde yaşanabilir evinin önüne park edilmiş olması da cabası."

"Biliyorum, hepsi çok tuhaftı. Tek söyleyebileceğim, ondan gerçekten hoşlandığımdı, ki bu da tuhaflığın üstüne tuhaflık çünkü o benim tipim bile değil!"

"O zengindi. Zengin olmak herkesin hoşuna gider. Ve zengin insanlar tuhaf olsalar bile affedilirler. Hatta bunun için ayrı bir tanım bile vardır. 'Eksantrik'," diye ekliyor anlamlı bir şekilde. "Eksantrik kelimesinin çirkin zenginleri de kapsadığından eminim."

Onun sözleri, restoranın tuvaletinde gördüğüm (kesinlikle) yaşlı (muhtemelen) kokainman adamı aklıma getiriyor.

"Ama öyle mi?"

"Ne?" diye soruyorum, aklım hala tuvalette.

"Çirkin."

"Hayır. Değil." *Ne yazık ki.* "O seksi."

"Ne kadar seksi? Henry Cavill kadar mı, yoksa Tom Hiddleston kadar mı?"

'Kesinlikle Superman'den çok Loki'ye benziyor. Ama aslında ikisi de değil. O, bir film noir'daki zarif kötü adam. Bir regency hikayesindeki öfkeli zampara. 'Çirkin olsaydı daha kolay olurdu belki. Ya da daha az açık sözlü. Daha az ilgi çekici. Çünkü, kabul edelim, mesele sadece görünüşü değildi. 'O durumda kalmayabilirdim belki.

"Ooh, durumlar. Sapıkça."

"Daha çok sakarlık gibi. Arabanın arka koltuğundaydık, o günleri hatırlıyor musun?" Dün geceye dair yedi renk öfke ve on iki renk daha fazla kafa karışıklığı hissederken, aynı zamanda tam olarak doğru olmayan bir tablo çiziyorum. Kadınsı olmayan bir şekilde deri koltuğa uzanmış olabilirim, ama Beckett'in hareketlerinde hiç de acemilik yoktu. "Sapıkça mı? Bu ciddi bir gecikmiş tatmin meselesi değilse, sanmıyorum."

"Seni ortada bırakıp gitti ve adını bile söylemedi." Reggie'nin sözleri benim düşüncelerimi yansıtıyor. "Ne pislik ama. Onu tekrar görürsen ne yapacaksın?"

"Kesinlikle diğer tarafa koşacağım."

Reggie oldukça heyecanlı bir şekilde konuşmaya başlamadan önce ikimiz de sessizleşiriz.

"Sanırım anladım! Belki de onun sapkınlığı budur — seni heyecanlandırıp sonra da D'yi vermemek."

Beckett kendini kontrol ediyordu ve kesinlikle hakimiyet kurmuştu, ama beni arabada bırakıp ucuz hissettirmesinin sebebi bu değildi.

"On dolarlık fahişe gibi," diye dişlerimi gıcırdatarak, mutfak tezgahındaki olmayan lekeleri ovuştururken, öfkem temizlik yapma dürtüsü olarak kendini gösteriyor. "Göt herif. Büyük ayaklı, büyük sikli, dar kafalı göt herif."

Çünkü vardığım sonuç bu. Tabiri caizse, vardığım tek sonuç bu.

"Adam, kendi cinselliğinden memnun olan bir kadınla başa çıkamıyordu. Cinselliğini sahiplenen bir kadın onun için bir tehdit oluşturunuyordu. İşte!" Kararlı bir baş sallamayla kendime haklı olduğumu ve tezgahların yeterince temiz olduğunu söylüyorum. Sıra banyoda!

En azından cinsel hayal kırıklığımdan kaynaklanan enerji iyi bir şekilde kullanılıyor.

Bölüm 8

OLIVIA

Bir başka Pazartesi, bir başka çok önemli sabah toplantısı ve bir başka son dakika telaşı. Bu sefer, bu güzergâhta trafik olacağını bilmediği için Uber şoförünü suçluyorum.

"Kestirme yoldan gidemeyeceğinden emin misin?"

"Hanımefendi, bu ülkede üç aydan az süredir bulunuyorum. Önerilen rotayı takip etmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Ama geç kalacağım."

Huysuz hissetmeme rağmen huysuz davranmamaya çalışıyorum. Cuma gecesi beni mega huysuz birine dönüştürmeye yetti, bu sabahki deneyimlerim ise huysuzluğumu stratosferik seviyelere çıkardı. İlk olarak, personelimizden geliştirici Jorge arayıp E-Volve arka ucunda bir hata bulunduğunu söyledi. Bir saat boyunca çevrimdışı kalacak, bu da çok can sıkıcı çünkü bu sabah toplantımda kullanımını göstermek için planlamıştım.

"Ama geç olması hiç olmamasından iyidir," diye başını bilgece sallayarak sürücü tavsiyede bulunur. "Delhi'deki trafik kazası oranının Londra'dakinden kırk kat daha yüksek olduğunu biliyor musunuz? Kırk kat!" Sözünü vurgulamak için elini direksiyona vurur.

"Oh, gerçekten mi?" diye cevap veriyorum ve koltuğuma yaslanıyorum, çünkü öne eğilmek beni oraya daha hızlı götürmeyecek. Ama boynum ağrıyor.

"Her saat bir ölüm!" diye vaaz verir, işaret parmağını havaya kaldırarak. "Beni böyle ölümcül bir yerden kurtardığı için Tanrı'ya şükrediyorum ve yolcularımın güvenliğini sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Eminim," diye mırıldanıyorum, gözlerim yan pencereye kayıyor. Bugün güneş yok, ama bunu kötü bir alamet olarak görmüyorum, hatta yağmur pencerelere çarpmaya başlasa bile. *Ve tüm hafta sonu süren kötü ruh halimden kurtulamamış olsam bile.* Şoför vaazına devam ederken, ona beş yıldızdan daha az bir puan vermeyi düşünüyorum, ama sonra karmik bir darbe almadan da yapabileceğime karar veriyorum.

Gitmem gereken yere varmak sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor ve fazladan zaman ayırmış olmama rağmen, yine kıl payı yetişiyorum. Hızlıca teşekkür edip arabadan atlıyorum ve merdivenlere doğru koşuyorum, yağmur sağanak yağmaya başlayınca üç yıllık Burberry trençkotumu başımın üzerine tutuyorum. Cuma günü, sıcak ve acele etmem nedeniyle terli bir şekilde binaya varmıştım, ama bu sefer, cildimde soğuk terler çıkmasına neden olan endişem suçlu. Ayrıca, ayakkabılarım da ıslak.

Binaya girdikten sonra, paltomu silkeler, ters çevirip katlar ve koluma asarım. Devasa resepsiyon masasına doğru ilerlerken, elimle uyluklarımın üzerinden geçer, eteğimin gergin olduğu yerlerdeki kırışıklıkları gergin bir şekilde düzeltirim.

"Olivia Welland. Jones, Beckett ve Wright'tan Mark Jones ile randevum var."

Beckett.

Oh, hayır. Hayır, olamaz!

Midem ayakkabılarımın altına kadar iner. Ama hayır, evren o kadar acımasız değildir. Bu sadece bir tesadüf.

Öyle olmak zorunda.

Resepsiyonist telefonu açar ve ahizeye fısıldayarak konuşur.

"Oh," dediğini duyarım. "Tamam. Evet, ona söylerim. Belki bir hata olmuştur." Gözleri sıkıntılı bir ifadeyle bana doğru kayarken, midem ikinci kez burkulur. Omurgamı düzeltir ve yüzüme *"bana bulaşma"* bakışı takınırım. Buraya iş için geldim ve işimi yapmaya niyetliyim!

"Bayan Welland? Bay Jones'un asistanı sizi bugün için kaydetmemiş. Randevunuz Cuma günüydü."

"Evet, doğru. Ama bugün geri gelmemi isteyen bir telefon aldım."

"Evet, tabii ki. Ama demek istediğim, bu sabahki randevunuz Bay Beckett ile."

Sanırım... Sanırım boğazımda yarım limon yutmuşum gibi görünüyorum, yarım limon ki boğazımda yarım kavun gibi hissediyorum, "*orospu çocuğu*" kelimesini yutarken, bunun büyük bir kozmik sarsıntı olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Bu sadece bir tesadüf. Beckett oldukça yaygın bir soyadı, hatta Beckett onun ilk adı bile olabilir. Bu daha mantıklı olmaz mıydı? Gizliliği korumak için bana kendi adını vermiş olabilir mi? Ayrıca, cuma günü o binanın içinde değil, sadece yakınındaydı. Toplantıya katılmamıştı.

"Bayan Welland?"

"Evet, tabii ki. Benim hatam." Çünkü Londra'da ondan başka Beckett adında daha fazla erkek var. Yani, elimizde telefon rehberi yok ve kayıt olmak için dizüstü bilgisayar çantamı, cüzdanımı ve paltomu bir yandan tutarken internetten doğrulamak için zamanım da yok, ama durumun böyle olduğundan oldukça eminim. Aynı şekilde, bu binanın çevresinde iki Beckett bulmanın tamamen tesadüf olduğundan da oldukça eminim.

İşte.

Panik yapmaya gerek yok. Ya da strese girmeye.

Asansörlere doğru ilerliyorum ve potansiyel ölümün küçük cam kutusuna adımımı atarken zihinsel olarak bile eğilmiyorum. E-postalarımı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum, birden okuduklarımdan şüpheye düşüyorum, ama sinyal alamıyorum. Bu yüzden otuz beşinci kata kadar kendime moral vermeye çalışıyorum.

Bu bir tesadüf.

Aklını oyuna ver.

Bugün ona, ona değil, diğerine, E-Volve'un nasıl çalıştığını göstereceksin.

İnsanların aşkı bulmasına nasıl yardımcı olabileceğini ve aynı zamanda ilgili kişilere çok para kazandırabileceğini.

Terli avuçlarımı uyluklarımın üzerinde ovuştururken, kapılar otuz beşinci katta açılır ve geçen hafta fark ettiğim genç stajyer beni sıcak bir gülümsemeyle karşılar.

"Bayan Welland, Bay Beckett sizi bekliyor. Bu taraftan lütfen."

Dilimin ucunda bir düzine soru var. Bu Beckett adlı kişi Cuma günkü toplantıya katıldı mı? Şirket içindeki pozisyonu nedir ve nasıl oldu da onunla bir toplantıya kaldım?

Aynı şık ve zarif açık plan ofislerden geçerek, cam duvarlı toplantı odaları ve daha büyük toplantı salonunu geçip, özel ofislerin bulunduğu uzak uca doğru ilerliyoruz. Özel ofisler, ancak daha kamusal alanlara bakan cam duvarları var. Duvarlara kusursuz bir şekilde uyum sağlayan dört kapı sayıyorum. *Cam duvarlara yerleştirilmiş cam kapılar.* Ama en azından odaların içindekileri görmek kolaylaşıyor. Masalar ve sandalyelerle donatılmış, muhteşem manzaralı, benim dairem kadar büyük ofisler. Ama altın balık akvaryumunda çalışmak gibi olmalı. Kadın sola dönerek beni en sondaki kapıya götürüyor.

Kapıyı çalmadan iterek açar, sonra kenara çekilir ve beni devasa bir köşe ofisine davet eder. *Boyutun önemli olmadığını söyleyenler belli ki buraya hiç gelmemişler.* Günün gri kasvetine rağmen, sade mekan ışıkla doludur. Bir tarafı boyunca uzanan bir atriyum terası vardır ve yağmur camlara vurmaktadır. Endüstriyel görünümlü bir ortak masası, odanın neredeyse tam ortasında, arkasında şehrin neredeyse panoramik manzarası ile çerçevelenmiş olarak duruyor. Sol tarafta, çıplak duvara birkaç büyük boy tuval asılı, cesur renk sıçramaları neredeyse retinamı şok ediyor. Geometrik desenli lüks bir halı oturma alanını belirliyor, ancak konsol masası ve kesinlikle Ikea'dan alınmamış şık bir şekilde yerleştirilmiş *sanat eserleri* ile bu alan hiç de sıradan görünmüyor. Orijinal görünümlü Knoll kanepenin ve ona uyan bir çift sandalyenin gri kumaşı, pencerelerin hemen ötesinde asılı duran bulutları mükemmel bir şekilde tamamlıyor.

"Ceketinizi alabilir miyim?" Kadının sesi beni o ana geri getiriyor ve onun arkamdan odaya girdiğini fark ediyorum.

"Oh. Evet. Teşekkür ederim."

"Bir şey içmek ister misiniz? Çay mı, kahve mi?" "Hayır, teşekkür ederim."

Buna karşılık, kadın başını eğdi. "Bay Beckett birazdan sizinle görüşecek." Kapıyı kapatmadan önce yumuşak bir gülümsemeyle gülümsedi.

Oturacak halim yok. Nedenini bilmiyorum ama bu durum bana hiç doğru gelmiyor. Çantamı ve dizüstü bilgisayarımı kanepenin yanına koyarken, Luke'u görmediğimi fark ediyorum. *Bu iyiye mi yoksa kötüye mi işaret?* Merak ediyorum. Ama toplantım olduğunu bildiği için, sanırım benden saklanıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum...

"Beklettiğim için özür dilerim."

Beckett'in sesini duyduğumda, kanım donar.

"Sen," diye homurdanarak döndüm. Adam, arabadaki tüm olay hiç olmamış gibi, yüzüme eğilip yanağımı öpme cüretini, küstahlığını gösteriyordu. "Hayır!" Hayır, kesinlikle hayır, elimi göğsünün ortasına koyup başımı çevirdim. "Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum," diye ekledim çabucak, dönüp eşyalarımı toplarken, donmuş kanım şimdi milyonlarca derece ısınmıştı. "Ve gerçekten umursamıyorum."

"Öyle mi?"

Bakışlarım onun alaycı bakışlarına yöneldi ve bugünkü takım elbisesinin mavi olduğunu ve ona uyan bebek mavisi bir gömlek giydiğini fark ettim. Kahverengi bir kemer ve kahverengi brogues ayakkabılar kıyafeti tamamlıyordu. Kurumsal kıyafetler giymiş bir şeytan.

"Cuma günü olanları tartışmak istemiyorum." Otoriter bir tonla konuşmaya çalışıyorum ve bunu başarabildiğimi umuyorum.

"Bu akşamın sizi nasıl rahatsız ettiğini anlayabiliyorum, ama sizi temin ederim ki bunun bugünkü toplantıyla hiçbir ilgisi yok." Sözleri düzgün, sesi çok makul, her ne kadar hepsi saçmalık olsa da, ceketini cam duvara bakan bir sandalyeye bırakıyor.

"Bu konuda sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye mırıldanarak çantamı koluma atıp kapıya doğru koşuyorum. Geç de olsa, cam duvarın artık opak olduğunu fark ediyorum. Ama önemli değil, çünkü açıklığın nerede olduğunu gayet iyi biliyorum. "Bu şirkette E-Volve ile ciddi olarak ilgilenen *başka* biri varsa, beni arayabilir." Kahretsin, bu yüz yüze görüşme yerine kapıcının aramasını bile kabul ederim.

"Korkarım bu olmayacak."

"Eminim herkes adına konuşmuyorsunuzdur. Belki Mark Jones'a bir e-posta gönderirim." Kapıyı itiyorum ama açılmıyor.

"Ya benimle konuşursun ya da JBW'yi ortak olarak değerlendirmezsin." Ses tonundaki bu sertlik mi? Bu yeni bir şey. "Seçim senin."

"Peki," diyorum omzumun üzerinden. "E-Volve'un tek seçeneği siz değilsiniz."

"Değil miyiz?"

"Lanet kapıyı aç," diye bağırırım, kulaklarımın arasında buhar oluşmaya başlar.

"Kilitli değil. Yanlış kısmı itiyorsun."

Burnumdan, önce alaycı, sonra da kaba olarak tanımlanabilecek bir ses çıkararak ona doğru döndüm. "Yanlış kapıları itmek konusunda her şeyi bilirsin" —bununla düğmeleri kastettim— "değil mi?"

Masaya yaslanarak, uzun bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlar ve kollarını göğsünde kavuşturur. Yüzündeki ifade maske gibi ifadesizdir. Şeytani derecede yakışıklı bir maske, ama yine de bir maske.

"Cuma akşamı hakkında konuşuyorsan, açıklamam için bana bir dakika verebilir misin?"

"Neden senin uydurmak üzere olduğun özür dolu bahaneleri dinlemek isteyeceğimi düşünüyorsun?"

"Kendimi mazur göstermek niyetinde değildim," diye cevaplar, sanki bu fikir çok saçma gibi. "Ama açıklayabilirim. Ya da sen gidebilirsin."

"Evet. Öyle yapacağım." Cam duvara dönüyorum. "Bu kadar az kaynağı olan biri için cesur bir seçim."

Bu sefer başım neredeyse bir tankın kulesi gibi dönüyor ve yapabilseydim, o adamın kafasını uçururdum.

"Kaynaklarım hakkında ne biliyorsun?"

"E-Volve'un sadece senin kişisel finansmanın sayesinde ilerlediğini, yazılımdan maaşlara kadar her şeyi senin ödediğini ve sermayenin hızla tükendiğini biliyorum."

"Bu seninle hiçbir ilgisi yok." Sözlerim, yanmakta olan yanaklarım kadar ateşli. Nasıl cüret eder de burnunu sokar, ama daha da önemlisi, nasıl cüret eder de beni aptal yerine koyar. "Bu, benim mahremiyetime ciddi bir saldırı, ahlaki açıdan kınanması gereken bir davranış ve..."

"E-Volve'un finansman alamayacağından emin olmak kadar kötü değil."

Sözler tek başına bir insanın kalbini durdurabiliyorsa, sanırım az önce olan buydu. Yavaşça dönüp, bacaklarımın tutmayacağı ihtimaline karşı sırtımı cama dayadım.

"Bunu yapar mısın?"

"Olur." Hafif bir gülümsemeyle omuzlarını hafifçe silkiyor. "Ama benim karakterim hakkında düşüncelerini fazlasıyla açık bir şekilde ortaya koymuş olsan da, Şeytan'la samimi olmadığımı teyit edebilirim. Olsaydım, istediğimi elde etmek için onun nüfuzunu kullanmaktan çekinmezdim."

"Ve sen E-Volve'u mu istiyorsun?"

"Beni yanlış anladın. İstedğim sensin."

Bölüm 9

BECKETT

Onun cevabı beni şaşırttı.

Genelde şaşırmam.

"Yani finansman almamı engelleyebilirsin?" diye dikkatlice soruyor. Camdan uzaklaşıyor, sonra tekrar düşünmüş gibi görünüyor ve omuzlarını bir kez daha cama dayıyor.

Duydu ama cevap vermemeyi tercih etti. En azından şimdilik. Sonunda merak galip gelecektir.

"Eminim ki sen de fark etmişsindir, finansman bulmak başlangıçta neredeyse imkansızdır. Arkadaşının tanıştırması sayesinde burada olduğunu belirtmeme gerek yok herhalde." Olivia bana öfkeyle bakıyor. Aslında oldukça sevimli. Kızarmış yanaklar ve keskin yeşil gözler. "Onun adını söylememe gerek var mı? Sanmıyorum. İstersen ona kötü para diyelim."

"O kötü para ise, bu seni ne yapar?" "Beni aşağılamaya kalkma Olivia."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Çoğu insanın anlamadığı şey, hakaretin içinde değil, ona verilen tepki içinde hakaretin var olduğu." Yüzü bulutlanır. "Çoğu insan bu kavramı anlamakta zorlanır, çünkü çok geniş kapsamlı ya da çoğu insanın kavrayışının ötesinde olduğu için değil, bu kavramın güzelliğini göremeyecek kadar duygusal oldukları için. Açıkça söylemek gerekirse, senin fikrin o kadar önemsiz ki, hakaret etmek için uğraşmaya bile değmez."

Duygusal, gördün mü? Dediğim gibi. O, sadece rengiyle değil, aynı zamanda çakılmış bir kibrit gibidir.

"Eğer bu kadar *önemsizsem*, neden beni istersin ki?" Kolunu uzatıyor, ama aslında onu boynuma dolamak istediğini hissediyorum. *Beni boğmak için*.

"Ah. Demek beni duydun. İyi, çünkü sana bir iş teklifi var."

"Ben... Anladığımı sanmıyorum." Elbette anlamıyorsun. Ve şimdilik öyle kalmasını istiyorum. "Burada mı çalışıyorsun?" Sorusunu bir iddia haline getirmeye çalışıyor ve "Tabii ki" diye ekliyor.

"Elbette." Bazıları onun varsayımının geçerliliğine itiraz ederdi.

Bu ofise düzenli olarak geliyor muyum? Pek sayılmaz.

Şirketin çalışanı mıyım? Bir bakıma.

Yatırımlarım sağlam mı? Kesinlikle. Bu süreçte ortaklarımı, yatırımcıları ve kendimi çok zengin ettim. Adil olmak gerekirse, tüm tarafları daha zengin yaptım, mutlaka zengin değil. Bu sektördeki insanlar tam olarak fakirlikten zenginliğe ulaşan tipler değil.

Bu piyango değil.

"O zaman neden sunumumda orada değildin?"

"Kim demiş orada değildim diye?" Gözlerinde gerçeği anladığı anı görüyorum.

"*Sen!* Oradaydın, kapının önünde!"

"Mutlu olmayan bir kazanın ardından gelen mutlu bir kaza. Dizlerinin güzelce iyileştiğini görüyorum."

"Dizlerime bakma," diyor ve sanki eteği birdenbire şeffaf olmuş gibi eteğini çekiyor. "Beni buraya çağırıp benimle oynamaya nasıl cüret edersin?"

"Para söz konusu olduğunda asla oyun oynamam." Bu tam olarak doğru değil. Risk sermayesi biraz poker oynamaya benzeyebilir. Deneyim ve sağlam bir strateji işinize yarayacaktır, beceri sizi bir yere kadar götürür, ama her zaman şans faktörü de vardır. "Sizinle oyun oynamadığımı garanti edebilirim."

"Peki, cuma gecesi ne oldu?" Demek meselenin özüne geliyoruz. *Kadınlar her zaman değişken ve kararsızdır. Romalılar haklıydı.* Ama cuma gecesi beklenmedik, baştan çıkarıcıydı ve şu anda düşünmeye vaktim yok.

"Buna yakında geleceğiz."

"Hayır, bence şimdi buna geçelim," diyor ve cam duvardan uzaklaşıyor. "Orada ne yapıyordun?" diye soruyor, parmağını ofis zemini işaret ederek gözlerini kısarak parıldayan bir çizgiye dönüştürüyor. Çantası omzundan kaymaya başlıyor ve onu daha yukarı çekerek, dirgen ihtiyacı olan bir köylü gibi ilerliyor.

"Bunu daha fazla uzatmak zorunda mıyız? Sunumunu dinledim ve tutkusunu takdir ediyorum ama açıkçası E-Volve ile ilgilenmiyorum."

"Senin kaybın," diye karşılık verir, iğneleyici sözleri savuşturur. Ama önce acıtır.

"Şu anda değil. Bu senin sorunun. İşten çıkarmaları sen yapacaksın. Kira sözleşmelerini sen feshedeceksin. En kötü senaryo ne olabilir? Alacaklılar peşine düşecek. En iyi senaryo? Kuyruğunu kıstırıp Amerika'ya döneceksin."

"Benim işim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, benim hakkımda ise daha da az."

"Bu işin tamamen bağlantılarla ilgili olduğunu biliyorum. Ayrıca, Luke olmasaydı, aylarca beklemek zorunda kalabilirdin ya da bu eşiği hiç geçemeyebilirdin."

"Başka şirketler de var. Finansman için başka yollar da var."

"Etrafa sordum, başvurduğün şirketlerle konuştum. Pek ilgi görmedin. Bunun senin tek büyük umudun olduğunu neden kabul etmiyorsun?"

"Benden çaldığın bir umut."

"Suçu atarken belki de daha yakından bakmalısın."

"Burada sorun benim sunumum değildi," diye neredeyse kükreyerek, parmağını havada bana doğru salladı. Onu ısırmak istedim, ama kaprislerine boyun eğemezdim.

"Hayır," diye onayladım. "Sevimliydi."

"Sevimli değildi. Akıllı ve profesyoneldi. Tam isabetliydi!" "Söylesene, dövmelere karşı bir ilginin mi var?"

"Seksiydi!" diye bağırırcasına, sorumu görmezden gelir. Ama haklıdır. İyi bir sunumdu. Ve kendine güveni ve sunumuyla onu seksi hale getirdi. Dinleyicileri avucunun içinde tuttu. *Eteği dizlerine kadar uzanıyordu, hiçbir şey göstermiyor ama her şeyi vaat ediyordu.*

Düşündüm de, umarım ikincisi sadece benim yorumumdur.

"O..." Elimi uzattım ve çenemi düşünceli bir şekilde okşadım. "O anın etkisiydi."

Benim küçümsememi bir tokat gibi kabul etti ve çabucak toparlandı.

"Sanki bunun bir anlamı varmış gibi."

"Instagram'a layık bir şeydi. Tamamen parıltı, hiç içerik yoktu."

"Sen... *pislik*." Sert sürtünmeli sesinden, küfür etmemek için çok uğraştığını anladım.

"Söylesene, Luke baba olacağı haberine nasıl uyum sağlıyor?"

"Ben nereden bileyim?" diye bağırdı bana, gözleri kayıyordu, belki de bana zarar vermek için yaklaşmalı mı yoksa zararını kesip kaçmalı mı emin olamıyordu.

"Hmm. Bu sabah henüz ofise gelmedi, yoksa onu arayıp sorardım."

"Umurumda değil..."

"Ve eğer o burada *olsaydı*, sana finansal bilgileri nereden aldığımı da sorabilirdik."

"O yapmazdı... Yapmadı."

"Bunun onun işi olduğunu söyleyebiliriz. Belki de gerekli özeni gösterdiği için. Ya da bir arkadaşın seni sattığı ya da iç çamaşırlarına ulaşmaya çalıştığı için. Ya da terk edilmiş, kıskanç bir aşık adayı olduğu için. Bunlardan herhangi biri olabilir."

İki adım atarak, yıpranmış deri çantasını ve cüzdanını konsol masasına bırakır. Başını sallarken avucunu masaya bastırır ve benim duymam için söylenmemiş sözler mırıldanır. Yine de onun güvensizliğini ve kafa karışıklığını duyuyorum. Ama başını kaldırıp dönünce, benim duruşumu taklit ediyor. Poposunu konsol masasına dayayarak kollarını göğsünde kavuşturuyor ve rahat bir tavır sergiliyor. Ayakkabısının burnu kıpır kıpır olsa da, o sakın bir deniz gibi.

"JBW'nin E-Volve'a yatırım yapmamasının sebebinin Luke olduğunu mu söylüyorsun?"

Bu tam olarak doğru değil, ama bugünkü amaçlar doğrultusunda ne onaylıyorum ne de reddediyorum.

"Bu milyon dolarlık bir soru, değil mi? Ya da bu durumda milyon sterlinlik."

"O kadar büyük bir yatırım istemedim. O kadar paraya ihtiyacım yok."

"Katılmıyorum. Büyük oyuncuları çekmek istiyorsanız, şu anda en az bir milyon sterlinlik nakit enjeksiyonu gerekecektir. Flört anılarınız çocukça bir çekiciliğe sahip olsa da, pazarlamanız üzerinde çalışmanız gerekiyor. Ayrıca, prototipin daha profesyonel olabilmesi için bir bilgi mimarı işe almanızı öneririm. Bir kullanıcı deneyimi tasarımcısı işe almayı da düşünebilirsiniz. Bir yastık paraya ihtiyacınız var ve daha büyük düşünmeye başlamalısınız. Tabii, daha büyük balıkları yakalamak istiyorsanız."

"Neden? Beni fakirhaneye göndermek için mi?"

"Ne kadar Dickensvari. Sanırım bu beni Compeyson rolüne sokuyor?"

"Silindir şapka sana yakışırsa," diye alaycı bir şekilde soruyor. Bu uzun sürmüyor. Benim gülümsemem karşısında. Onu şaşırtmış gibi görünen samimi bir gülümseme. Ama ne diyebilirim ki? *Great Expectations*'ı tanıması beni garip bir şekilde etkiliyor, ancak onu bir gelinlik içinde çürüyen bir şekilde hayal edemiyorum.

"Bu karakterin konuşmamızda geçmesi garip."

"Bütün gün garipti," diye mırıldanır. "Merkür gerilemede falan olmalı."

Şimdi alay etme sırası bende. "Bana böyle saçmalıklara inandığını söyleme."

'Konuş konuşmak el el diyor ' "çünkü evren evren dinlemiyor. En azından senin gibi insanları dinlemiyor."

"Senin şirketine yatırım yapmaya çalışan benim gibi insanlara mı?"

"Ama az önce dedin ki..."

"Birçok şey söyledim Olivia. Çoğu senin kafandan uçup gitmiş gibi görünüyor."

"Hareket hastalığı başlıyor. Beni yanıltıyorsun," diyor ve parmaklarıyla bir şeyleri saymaya başlıyor. "Lüks arabanın arka koltuğunda beni sinirlendirdin, sunumumun iyi olmadığını, JBW'nin bana yatırım yapmayacağını söyledin ve sonra bir sürü sıfır saymaya başladın."

Ofisime girdiğimden beri ilk kez, masadan uzaklaşmaya cesaret edebiliyorum. Onu deri koltuğun üzerine uzanmış, yazlık elbisesi kalçalarının etrafında ve kremesi dantelli iç çamaşırı ortada kalmış halde bıraktığımdan beri, başka hiçbir şey düşünemedim. Teninin kokusu, ısınmış merkezinin hissi ve çıkardığı sesler, şimdi kafamda sürekli tekrar ediyor. Onu alabileceğim düzinelerce yolu hayal ettim: yatak, duvar, masa üstü, ağzı ve amcığı ıslak ve benim için açık.

Odayı boydan boya geçerken, bakışlarının genişlemesinden, savaş ya da kaçma içgüdülerinin devreye girmesinden ve bunları gizlemeye çalışmasından büyük keyif alıyorum. Yerinde duruyor ve hatta çenesini kaldırarak, bir sonraki darbeye hazır bir boksör gibi bana kendini sunuyor.

Elbette, elini tutup onu kanepeye götürdüğümde kafası karışmış görünüyor. Ama ya öyle yapacağım ya da onu kaldırıp masaya oturtup o yumuşak bacaklarını kalçalarıma dolayacağım. Şu anda daha önemli şeyler söz konusu. Ve sabredenler iyi şeyler elde ederler, ve genellikle gecikme onları daha da tatlı hale getirir.

"JBW, E-Volve'a yatırım yapmayacak," diyorum. Onun yanındaki kanepede yerimi alıp, aramızda 30 santimlik bir mesafe bırakarak ona dönerek bakıyorum. O önünü bakıyor, ama ben onun profilini incelerken, hareketsiz oturmak için epey çaba sarf ettiğini anlayabiliyorum. Gözlerini kırparken kirpiklerinin yukarı doğru kıvrılması. Burnunun eğimi ve dudaklarının büzülmesi, onu sürekli somurtkan gösteriyor. Ya da belki de sadece benim yanımda böyledir. "Ama JBW'nin B'si yatırım yapacak."

"Beckett," diye cevapladı, sanki adım en kötü hakaretmiş gibi, başını bana doğru çevirerek.

"Evet."

"Bu bir çıkar çatışması değil mi?" "Hayır.

Bu bir strateji."

"Bir şey bana senin söylediklerine inanamayacağımı söylüyor." Derin bir nefes alır ve göğüsleri yükselip alçalır, bu da bana Cuma gününü hatırlatır. *Ellerimde, olgun ve dolgun, çenemin altında nefes alıp verişiyile dalgalanan göğüsleri.*

"Bir milyon pound," diye bağırırım, sabrım tükenmeye başlar. Bütün bu olay kedileri güdmek gibi gelmeye başlar. Ve bunun tamamen onun suçu olduğundan emin değilim.

"Bir milyon." Şimdi bana tamamen dönüyor, bir ayağını baldırının arkasına geçiriyor. *Dokunduğumda esnek ve ipeksi yumuşaklıkta bir baldır.*

"Sadece başlangıç olarak."

"Ne için?" diye soruyor, sesinde şüphe belirliyor. *Akıllı kız.*

"Bir iş teklifim var."

"Ne yani?" Ses tonu... pek de hoş değil.

"Ne? Neden? Hangisi? En azından bu, *iyi* bir değişiklik," diyorum, cuma akşamı yemek masasındaki rahatsızlığını ima ederek. "Belki bir dakikalığına çeneni kapatıp dinlersen, öğrenirsin."

"Peki, gafil avlandığım için biraz sinirli olduğum için özür dilerim. Buna hakkım var."

"Maalesef, evet. Ama bunun suçlusu senin milenyum kuşağı olman."

"Yeter. Ben gidiyorum." Ayağa fırlayıp çantalarını toplamaya başladı. Hareketleri sarsıntılıydı, ağzından ise söylenmemiş hakaretler dökülüyordu.

"Mark Jones ve Luke'un akraba olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil." Çantasının askısını omzuna atar ve çantanın sapını sıkıca tutar.

"Mark onun üvey babası ve emekliliğe yakın."

"Ee?" Çantayı masadan kaldırırken, çantanın ağırlığıyla kolu gerilir.

"Bu şirketi istiyorum. Kontrol hisselerini."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Her şey ve hiçbir şey, sanırım. Önümüzdeki birkaç dakika içinde vereceğin kararlara bağlı. Çünkü bu şirketi istiyorum Olivia ve sen bana onu almamda yardım edeceksin. Benimle evlenerek."

Sanırım onun tepkisine yine şaşırmamam gerekirdi, ama o kahkahayı patlattığında şaşırdım.

Bölüm 10

OLIVIA

"Kafan mı güzel?" Bana dik dik bakışlarını saymazsak, cevap vermiyor. "Seninle evlenmem için bir milyon pounddan fazlasına ihtiyacım var."

"Ne kadar?" diye açıkça cevap veriyor.

"Net servetinin iki katı. Hayır, üç katı!"

Kanepeye yaslanıp kollarını koltuğun arkasına dayarken gülümsemesi acımasızlık izleri taşıyor. "Belli ki benim değerimi bilmiyorsun. Maddi olarak," diye ekliyor, ben tahminimi söylemek için ağzımı açarken. Ve bu sayısal bir tahmin değildi.

"Sanki benim hakkımda yüksek bir fikrin varmış gibi. O yüzden bunu eşit sayalım."

"Beni yanlış anladınız. Sizi takdir etmeseydim, sizinle evlenmeyi teklif etmezdim."

"Övgülerin gereksiz." Bu sözler bile, Bay Darcy'nin tarzında, ekstra kasvetli bir eklemeyle söylenmişti.

O kabul edilebilir ama beni baştan çıkaracak kadar güzel değil

... bu yüzden arabadan indim ve onu külotuyla ortada bırakıp gittim.

"Cuma akşamı beni ne kadar az önemseydiğini gayet açık bir şekilde gösterdin bana ne kadar az değer verdiğini açıkça belli ettin."

Onun bakışları aniden kayarken, farkındalıkla tüylerim diken diken oldu. Ben. Onun benimle açıkça oynadığını fark ettiğim için tiksinti veya iğrenme duyduğumu söylemek isterdim, ama öyle değil. Onun kibirli tavırları ve görünüşü lanet olsun, ve benim bunlara verdiğim tepki daha da lanet olsun.

"Demek senin için önemli olan bu? Reddedildiğini hissediyorsun."

"İnsanlara fiyat biçilemez," diye cevap veriyorum, onun varsayımına cevap vermemeyi tercih ederek. Ona cevap vererek tatmin olmasını da istemiyorum.

"Seni neden terk ettiğime dair başka nedenler düşündün mü ya da değerlendirdin mi?"

"O geceyi ya da seni boşa harcamadım." Şu anda tertemiz olan evim bu sözlerle itiraz etse bile. Sanki sessizce benim saçmalıklarımı yüzüme vuruyormuş gibi gülümsüyor ve ağzım, iznim olmadan yalanımı telafi etmek için açılıyor. "Sen bir pisliksin." Bunun üzerine, topuklarımı döndürüp cam kapıya doğru büyük adımlarla yürüyorum. *Lütfen kapıyı açmanın bir yolunu bulayım.*

Hemen arkamda onun ayak seslerini duyarım, yankıları göğsümü tanımadığım bir sıkışıklıkla doldurur. *Bir heyecan. Bir heyecan.* Kendi ayaklarım geniş, parlak reçine zeminde daha hızlı hareket eder, kalbim ve midem, açılışın gizlendiği opak cama ulaştığımda çınlayan hislerle doludur. Ama Beckett'in eli, uzattığım el 'dan önce cama ulaşır.

"Yalancı," diye arkamdan kulağıma ateşli bir şekilde fısıldıyor.

Bugünkü kolonyası baharatlıdan çok narenciye kokuyor; temiz, ferah bir koku, sanki koku alma sistemimin bacaklarımın arasındaki sinir uçlarıyla bağlantılı olduğunu kanıtıyor gibi. Ya da belki de sesi, ya da bu kadar yakınımda yaydığı feromonlar. Her neyse, rahatsız edici.

"Beni bırak."

"Seni burada tutmuyorum." Sesinde hafif bir gülümseme var. "Kapıyı kullanmayı bilememen benim suçum değil."

"Bu bir kapı değil. Daha çok cehenneme açılan bir geçit gibi."

"Dramatik bir yeteneğin var, Olivia," dedi alçak sesle. "Ama cuma akşamı rol yapmıyordun. Kabul et."

"Cehenneme git."

"Zaten oradayız sanıyordum."

Vücudu bana dokunmadan üzerimde asılı duruyor, ama yine de içindeki gücü hissedebiliyorum. Gözlerim, uzun parmakları yayılmış halde camı bastırıldığı yere düşüyor. Gümüş kol düğmeli Fransız manşetinin altındaki güçlü bilek. Orada, kum rengi saçları ve bronz teninin üzerinde onu ısırarak gibi çılgın bir fikir geliyor aklıma. Dişlerimi sıkıp izimi bırakmak.

Tabii ki yapmıyorum. Kuduz falan olabilirim.

Başını eğiyor, dudakları kulağıma çok yakın, içimde ateşli bir beklenti patlıyor. Vücudumun tepkisini açıklayamıyorum. Kafam ve duyularım savaş halinde. Onu sevmiyorum bile, peki neden bu kadar tahrik oldum?

Nefesi kulağımı tahrik ediyor, kendi nefesim bulanıklaşıyor, sonra aramızdaki sessizlik ısı ve arzuyu artırırken soğuk cama çarpıp buharlaşıyor.

"Çok ıslaktın." Fısıltısı yatak odası fısıltısı gibidir, alaycı ya da sert bir tonlama yoktur. Peki içimdeki o his? Neredeyse patlayacak gibi. "Kabul et. Arka koltukta seni becermemi istedin."

"Bu seni tahrik ediyor mu?" Ona dönüp yüzüne bakarken, cevabım istediğimden daha boğuk çıkıyor. "Beni orada bırakmak seni tahrik mi etti? Senin sapıklığın bu mu?"

Başımı çeviriyorum ve o şaşırtıcı gözlerle karşılaşıyorum, ateş gibi dans eden kehribar rengi benekler, ya da belki de lanetlenmiş ruhlar. Ama alaycı sorularım karşısında Beckett sadece sırtıyor.

"Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi? Merak etme tatlım. Sen karşı konulmazsın. Yani, neredeyse."

"Ve önceki sözümün arkasındayım. Sen bir pisliksin."

"Senin de şu anda ıslak olduğuna bahse girerim." "Hayır, sen her ikinizin de durumlarda, sen sen olmasaydın."

"Belki de bir gecenin asla yeterli olmayacağına karar verdim." "Yani teklif mi ediyorsun?" İnanamayan bir şekilde burnumu çekerek cevap veriyorum.

"Belki de sana karşı kendime güvenemedim." Eli bardaktan kalkar, parmak eklemlerinin arkası alnımı, yanağımı, çenemi okşar. Ve aptal gibi, ona izin veririm.

"Bana iltifat etmenin hiçbir işe yaramayacağını zaten konuşmamış mıydık?"

"Hadi ama, bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Cuma gecesi kesinlikle biraz hayranlığa açıktın."

"Aynen öyle. Belki de sana kendimi verirdim. Öyleyse neden beni uzaklaştırıp sonra da evlenmek istediğini söylüyorsun?"

"İki şey ayrıdır. Evliliğimiz, tüm detayları sözleşmede belirtilmiş bir iş anlaşması olacaktır."

"Senin sorunların var." Onu uzaklaştırmak yerine, hakaretlerim ters etki yaratmış ve onu bana daha da yaklaştırmış gibi görünüyor. Ve neden onun dizüstü bilgisayar çantamı elimden almasına izin veriyorum?

"Tatmin olmanın birçok yolu vardır, Olivia."

"Yani kadınları eziyet etmekten zevk alıyorsun, öyle mi?" diye soruyorum şeker gibi tatlı bir sesle.

"Bunu yapma," diyor, sert kaşları şimdi çatılmış durumda. "Olmadığın bir şey gibi davranma." Sözleri bir azarlama gibi acı veriyor, ama onun işaret parmağı çenemi okşarken, gözleri yüzümün her santimini incelerken, karşılık verme şansım olmuyor. "O gece olanlar benim teklifimle hiçbir ilgisi yok. Ama yanlış anlama, seni sikmek istedim. Hala *da istiyorum*."

İçimdeki ateş o anda değişir. Bunun anlamını anlayamıyorum, ama öfkemi kaybetmiyorum. Ve sonra en tuhaf anda, başını eğip dudaklarını benim dudaklarıma değdirir. Ve daha da tuhaf olanı, ben buna izin veririm.

Resmen aklımı kaçırdım ve eğer kafatasımdan çıkmamış olsaydı, onun öpücüğünün sıcaklığı onu eritirdi herhalde. Dudakları yumuşak ama ustaca. Burada tereddütlü dokunuşlar ya da nazik baskıları yok. Parmağı çantamın askısının altına girip onu omzumdan kaydırduğında titriyorum, sanki iç çamaşırım kalçalarımın kayıyormuş gibi. Tanrı biliyor ki, çanta yere düştüğünde, keşke öyle olsaydı diyorum.

"Hâlâ senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum öpücüğünün içinde.

Kısık ve sert bir kahkaha atarak, "Buna güveniyorum," diyor. Öpücüğü daha derin, daha ıslak hale geliyor, elleriyle kalçamı kavıyor.

"Sakin durma," diye fısıldıyorum, sanki bunu engellemek istercesine parmaklarımı yakasına doluyorum. O, erkeksi bir memnuniyet sesi çıkarır, eli kıvrımlarımın olduğu yere kayar.

"Lezzetli." Bu ses, kelimededen çok bir homurtuya benziyor, ama hangimizin çıkardığını bilmiyorum. Ellerimi onun geniş göğsünün kıvrımlarına, sırtına doğru iterek, onun pozisyonunu taklit ederken, ama iki elimi de kullanarak, bunun bir önemi yok. Açgözlü ve kavrayıcı bir şekilde, o sert uzuvunu içime bastırırken gergin eti yoğuruyorum. Arzu damarlarımda yanıyor, garip bir üstünlük duygusu ve onun altında çıplak olma ihtiyacı ile birlikte. *Çok kafa karıştırıcı.* Tanrım, kazanmak istiyorum. Ve tam da bu duygu, onun alt dudağını ağızıma çekip, dişlerimi dolgun etine batırmadan önce onu serbest bırakmamı sağlıyor.

Göğsünün derinliklerinden düşük bir gürültü yükselir, vücudu kısıtlama ile titrerken, tek eliyle kıcıma sıkıca tutunur ve serbest elini cama bastırır. Bir dakika önce o ana kapılmışken, bir dakika sonra neredeyse koridora tökezleyerek giriyoruz, Beckett şimdi her iki elini de kıcıma asil bir şekilde tutturuyor. Ama en azından, ayakta kalabiliyorum. Kapı, onun kehribar rengi gözleri bana sersemlemiş bir şekilde bakarken, parmak eklemlerine vuruyor.

"Beni sevmediğinde böyle öpüyorsan, benimle evlendiğinde sana ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Sözleri sert ve boynunda nabız atıyor. İkisini de tatmin edici buluyorum.

"Deli bir adamı öptüğüm için kendimi kötü hissettirme." Onu teselli edercesine göğsüne hafifçe vuruyorum.

"Deliliği acımasızlıkla karıştırma."

"Tatlım, senden *nefret ediyorum*. Bundan daha iyisi olamaz. Doktor çağırman mı gerekiyor? Bence gerçekten onları artırmalısın..."

Gülümsemesi beni durdurur. Bu kötücül bir gülümseme değil, ya da belki de öyle. Evet, öyle. Adam bir üst seviyeye çıktı.

Geri adım atar, çenesini haşmetli bir şekilde kaldırır ve 180 cm'lik boyunu dikleştirir. Bu bir korku filmi olsaydı, Bela Lugosi'nin pelerinini savurup müziğin dramatik bir crescendo'ya ulaşacağı an bu olurdu. Belki bana bir iyilik yapar ve geceye karışmadan önce bir yarasaya dönüşür.

Bir kız bunu dileyebilir.

Ama hayır, Beckett uçup gitmezdi. Etrafında bu kadar tatmin edici bir atmosfer varken olmazdı. Ve omurgamın dibinden kemiren bir farkındalık hissi yayılırken olmazdı.

"Ne yaptın sen...?"

Cevap verirse, ben duymuyorum. Kafamı omzumun üzerinden çevirip baktığımda, duvarın tamamının tekrar şeffaf hale geldiğini ve gizlilik açısından pek bir şey sunmadığını görüyorum. Ofislerin geri kalanını net bir şekilde görebiliyorum, bu da onların *da içeriği* görebildiği anlamına geliyor. İnsanlar günlük işlerine devam ediyor gibi görünseler de, az önce Pompeii'deki heykeller gibi donup kalmış ve gözlerini bize dikmiş olduklarını biliyorum. *Eller kışkırları okşuyor, dudaklar birbirine yapışmış*. Nereden mi biliyorum? Çünkü bir kişi hala bakıyor.

Luke. Etrafında bir hareketlilik dalgası varken, o donmuş gibi duruyor. "Beni tuzağa düşürdün," diye homurdanıyorum.

"Bu, neyi kastettiğine bağlı."

"Hepsini! Cumadan beri, başından beri, şu ana kadar olan her şeyi." Keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydim. Hareket etmiyorum çünkü ona yumruk atma dürtüsüne kapılmak istemiyorum. Ve bunu çok istiyorum, yanımda sıkılı yumruklarımdan da anlaşılacağı gibi. Ama bugün için yeterince dikkat çektim zaten.

"Cuma günü tam da senin ayakkabımın üzerine düşmen için o yerde durmayı planladım mı? Ya da belki de talihsiz Luke'un kız arkadaşının hamileliğinden bir şekilde benim sorumlu olduğumu mu düşünüyorsun? Seni temin ederim ki, eğer kızı ben hamile bıraksaydım, o bunu ona yüklemeye çalışmazdı."

"Bu ne demek şimdi?"

"O patronun üvey oğlu olabilir, ama entrikacı orta sınıf kızlar, daha zengin avlar varken üst orta sınıf erkeklerle yetinmezler."

"Herkes paraya ilgi duymaz."

"Öyle mi? Oh. Benim hatam. Demek bu yüzden benim ofisime geldin bura

ya "Yatırımcı arıyordum, o yüzden geldim." "Öpmek
bun için mi?"
un

için "Bunun sorumluluğunu üstlenemem."

gelin "Olivia," diye azarladı, "hepimiz üzerimize düşen görevi yerine
edin getirmeliyiz. Ve senin görevin
mi?

bugün benim ofisimde olmak, çünkü senin burada olmanı istedim. Ve çünkü benim sahip olduğum bir şeye ihtiyacın var. O pis şeylerden birazını ele geçirmelisin."

Ağzımı açıp milyonlarca itirazda bulunmak üzereydim, ama onun az önce olanlardan bahsetmediğine karar verdim. Ama bugünlük işim bitti.

"Para kazanmanın başka yolları da var," diye mırıldanarak, eşyalarımı toplamak için tekrar eğildiğimde, o geri adım attı.

Çünkü hiçbir erkek hayalarına kafa atılmak istemez.

"Herkesin bir bedeli vardır."

"Dünyadaki tüm paralar bile beni seninle evlenmeye ikna edemez."

Bölüm 11

BECKETT

Telefonumun köşesini masadan kaldırıp mesajları tekrar kontrol ettikten sonra, bu akşam çatı terasında oturmadığımız için memnuniyetle restoranın serin iç mekanına bakıyorum. Bulutlar şehrin üzerinde alçak ve nemli bir şekilde asılı duruyor ve Londra sakinleri, biraz gök gürültüsünün getireceği rahatlamaı umutsuzca bekliyorlar.

O da fikrini değiştirecektir.

Bu konuda başka seçeneği yok. Keşke biraz acele etse.

Para ve iş bir yana, o da ilgileniyor. Arabada geçirdiğimiz gece, ona ihtiyacım olmasaydı çoktan sevişmiş olabilirdik. Şu anda yalan söylüyor olsa da, çekicilik karşılıklıydı.

Benim için çok şey söz konusu. Ama o ilgileniyor, kesinlikle ilgileniyor. Belki benimle evlenmek istemiyor, ama isteyecek. Bu sadece zaman meselesi. Ve benim araştırmalarım göre, zaman onun lehine işlemiyor.

"Bugünkü konuşman çok ilgi çekici, Alexander." Masadan henüz kaldırılmamış akşam yemeğinin kalıntılarından başımı kaldırıyorum. "Bunun dikkatini çekeceğini düşünmüştüm," sözde arkadaşım Harrison oldukça mutlu bir şekilde ekliyor. "Bana patentli Beckett çelik bakışını atıp, sana ilk olarak isim vermek yaramazlık mı, yasak mı, tekme atılmayı hak eden bir şey mi diyecek misin?" Tom Ford takım elbisesinin yanı sıra, bu pislik bok yiyen bir sırtış takınıyor. "Bu konuda ne yapacaksın, ha?"

"Diğer yanağını mı çevireceğim?" diye öneriyorum, konuşmaya ilgisizim çünkü aklım hala belli bir kadında.

Onunla konuşmak istemiyorum. Ondan bahsetmek hata olur. Bu tuhaf arkadaşlık çevresine girdiğimden beri öğrendiğim bir şey varsa, o da ilgilendiğin kadını asla konuşmamak gerektiğidir. Onlara zinciri verip çekmelerini istemekle aynı şey olur. Garip bir şekilde, daha önce yattığın kadınları konuşmak sorun değil, ama bence bunun nedeni kimsenin aynı kadını iki kez becermek istememesi. En azından ben istemem.

Tabii ki, evleneceğim kadından onunla konuşmak, kolaylık olsun diye ya da başka bir nedenle, aptalca olurdu.

"Geçen sefer sana Alexander dediğimde, diğer yanağını çevirmedin." Griffin masaya gelip karşısındaki sandalyeye oturdu. "Hatırladığım kadarıyla, neredeyse patlatıyordun." Sanki sözlerini desteklemek istercesine, söz konusu bölgeyi parmağıyla dürttü, sesi kırılgan bir tondaydı.

"Senin burnundu."

"Benim yanağımdı. Ben bilirim. Ve bu da acil servise gitmemize neden oldu." Savunmam gerekirse, bu bir kazaydı. O anda ona yumruk atmak istemiştim, ama dirseğimle vurdum.

Harrison içkisini bitirir, omuzları derin bir kahkaha ile hareket eder. "Yan odada hemşirelerden birini becerdiğin yer."

"Aslında stajyer doktordu. Praglıydı."

"Yani aslında sana bir iyilik yaptı. Ayrıca, sen ona sarılmaya çalıştın. Onun o tür gösterişli şeyleri sevmediğini biliyorsun."

"Yani, ona sarhoş aşkı göstermek istediğim için neredeyse elmacık kemiğimi kırıyordu?"

"Geç kaldın." Ona onaylamayan bir bakış attım, ama her zamanki gibi, bu bakış onun üzerinde hiçbir etki yaratmadı.

"Evet, dışarıda birkaç kızla sohbet ettim." Masada toplu bir inilti yükselir. "Ne?" diye bağırır, gülümsemesini zorlukla bastırmaya çalışır. "Bunun nesi sorun?"

"Hadi, söyle. Seninle ilgili her zaman bir hikaye vardır." Onunla hiçbir şey basit değildir.

"İlginç bir cinsel hayatım olmasına engel olamıyorum."

"Waterloo hattında tanıştığın dominatrix gibi mi?"

"O ne olmuş?" Aptalca sırtarak, terk ettiğim tabaktan soğuk bir patates kızartması alıyor.

"Randevu aldığını biliyoruz," diye Harry küçümseyerek cevaplar. "Hiçbir kadın, toplu taşıma araçlarında iş adamlarını para için dövdüğünü itiraf etmez, lanet olsun."

"Ne bildiğin belli. Zaten, ne bilirsin ki? En son ne zaman toplu taşıma araçlarına bindin?"

"Sen sadece bir röntgencisin."

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye biraz savunmacı bir şekilde cevaplar. "Hiç para ödemedim," diye homurdanır Harry.

"Ona seks için para ödemedim. Deneyim için para ödedim. Bu beyin seksi, gerçek seks değil. Kendine dokunmadıkça vücut teması yok."

"Ya da onun lastik strap-onunu boğazına kadar sokmak," diye alaycı bir şekilde Harry gülümser.

"Siktir git. Terapistle gitmekten farkı yok. Ayrıca, sadece birkaç seans gittim."

"Çünkü sikişmenin olmadığını fark ettin."

"Dışarıda tanıştığın kızıdan bahsediyordun," diye araya giriyorum, ikilinin tartışması kızışmadan önce.

"Kızlar, çoğul," diye düzeltir Griffin, gözleri parlayarak. "Metro istasyonundan çıkarken."

Harrison kollarını göğsünde kavuşturarak inler. "Metroda iki kızı tavlamadın."

"Birincisi, istasyondan çıkıyorduk, ikincisi, ilgimi çeken tek bir kız vardı. Ağlayan kız. Diğer radyo spikeri suratlıydı."

"Her zamanki gibi centilmen," diyorum.

"Ben bir pislik olduğumu biliyorum. Ayrıca gözyaşlarına da bayılıyorum. Ağladıklarında çok güzeller."

"Bu onun fetişı, gözyaşlarına maruz kalmasından kaynaklanıyor, çünkü o sikini çıkardığında hep ağlıyorlar," diyor Harrison, bana dönerek.

"Onları nasıl mahvedeceğini düşünerek ağlıyorlar," diye espri yapıyor diğer adam.

"Neden geç kaldığını anlat. Kız ağlıyordu ve görünüşe göre sen şişmiş gözleri ve kızarmış yüzleri seviyorsun."

"Evet, üzgündü, Tanrı onu korusun. Terk edilmişti." "Sen de onun teselli seksi olmayı teklif edeceksin sandın?"

"Şanslıysam, çok özel bir tür." Ve gülümsemesinden, şanslı olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim. Ya da şanslı olmayı planladığını. "Onu, arkadaşının omzunda ağlarken duymalıydın. *Beni terk ettiğine inanamıyorum!*" diye korkunç bir tiz sesle söylüyor. "*O piç, kıcıımı sikmesine izin verdikten hemen sonra beni terk etti!*"

Griff devam ettikçe bu durum anlam kazanmaya başlıyor.

"Şey, bebeğim, arkadaş diyor ki, sebebi bu. Ona istediğini verdin ve şimdi istediğini aldı, gitti. Diğer kız, ikisinden daha güzel olanı, ıslak kirpikleri ve büyük kahverengi gözleriyle arkadaşına bakar ve der ki, *ama o istediği bu değildi. O ATM istiyordu.*" Harry sandalyesinde öne doğru eğilir ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır. "*ATM'ye gitmek mi istedi?*" diye sorar arkadaş. "Hayır," diye cevaplar, "*kıcıımı yalamamı istedi. Ona 'hayatta olmaz, ama sen benim kıcıımı yalayabilirsin' dedim.*"

"Romantizmin öldüğünü söyleyenler, belli ki seninle hiç tanışmamışlar." Neredeyse isteksizce gülümsüyorum. Kendini gerçekten çok garip durumlara sokuyor. "Kelimelerle çok etkileyici bir tablo çiziyorsun, Griff. Belki de hukuk yerine sanatla uğraşmalıydın." Griffin, Queens Council'da avukatlık yapıyor. Harrison ise sanatla uğraşıyor.

"Kibirli davranmayı bırak," diye bağırır. "Neyse, az önce gülümsediğini mi gördüm? Ne oldu?" Ne yaptığını anlamadan, piç kurusu masanın üzerine eğilir ve elinin tersini alnıma bastırır. "Ateşin mi var yoksa?"

"Umursadığını bilmiyordum. Ne yazık ki, çok bariz homoerotik yaklaşımların pek benim tarzım değil."

"Defol git," diye açıkça cevap verir. "Sizin gibi yatılı okul öğrencileri biraz serserilik yapmayı severler."

Telefonumu masadan kaydırıyorum, gözlerim ekrana takılıyor. "Bunun daha çok senin tarzın olduğunu sanıyordum." *Hala bir şey yok.* Telefonu uyluklarımın yanındaki koltuğa yüzüstü bırakıyorum.

"Kızlarla sevişmek eşcinsel olmak değildir."

"Benim bildiğim, *testislerin birbirine değmediği sürece eşcinsel sayılmazsın.*" Harry yardımsever bir şekilde ekler ve geçen garsona bir tane daha istediğini belirtmek için kadehini kaldırır. "Bu tür şeyleri, durumsal eşcinselliği ya da diğer türlerini bildiğimden değil tabii."

"Porno mu izliyorsun?" Harry'ye cevap vererek onu memnun etmek yerine, restoranın etrafına bakındım. *Telefonuma tekrar göz attım.* "Bu gece çok dalgınsın. Sürekli ona bakıyorsun, ya porno izliyorsun ya da bir söz vermişsin."

"İşle ilgili." Az önce ters mi çıktım?

"Hayır, bu farklı. Bir şey yüzünden çok heyecanlısın."

"Para olacak," diyor Griffin, kendine bir cips daha alırken. "Bir anlaşma hazırlıyor, yani bir yerlerde zavallı bir herif onun saldırmasını bekliyor."

Ben de saldırmak istiyorum. Ve zamanı geldiğinde, saldıracağım.

En iyi kısmı ne biliyor musun? Olivia savaşımadan pes etmeyecek.

Bölüm 12

OLIVIA

Herkesin bir bedeli vardır. Bah!

Bu dünyada beni o adamla iletişime geçmeye ikna edecek hiçbir şey yok.

Lezzetli ahlaksızlığın derinlikleri umurumda değil. Ya da dudaklarının sessizce vaat ettikleri.

Ya da davranışlarının, kemerinin altındaki şişkinlikle birleşerek, dayanıklılık, uzunluk ve kalınlık açısından bir penis üçlüsünü selamlaması.

Hatta, hayır, özellikle de bu şehirdeki finansçı pisliklerin hiçbiri telefonlarıma cevap vermediği için. Bunun nedeni sektördeki etkisi mi, yoksa başka bir Makyavelist planı mı, bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey, üç parçalı takım elbiseli o zengin, yakışıklı, otokratik şeytana boyun eğmeyeceğim.

Ben satılık değilim.

"Dizüstü bilgisayarın sigortalı mı?"

"Anlamadım?"

Hoş olmayan düşünceyi kafamdan uzaklaştırarak, Jorge'nin sesini duyunca yazmakta olduğum e-postadan başımı kaldırdım, ancak ekranımdaki bir şey dikkatimi çektiğinde bakışlarım tekrar ekrana kayd. Görünüşe göre e-postam öfkeli düşüncelerimle dolmuştu; spekülatif e-postam nefret dolu bir tirada dönüşmüştü. Sil tuşuna bastım ve bir kez daha başımı kaldırdım. "Affedersiniz, ne dediniz?"

"Dizüstü bilgisayarının sigortalı olup olmadığını sordum, çünkü tuşlara o kadar sert basıyorsun ki, çok uzun süre dayanmayacak."

"Sanırım bu sabah biraz huysuzum."

"Huysuzluktan da öte," diye mırıldanır Jorge, bir elinde kahve fincanı, diğer elinde çikolatalı bisküviyle kendi çalışma masasına döner. Gömleğinin önü kırıntılarla kaplıdır, bu da su ısıtıcısının kaynamasını beklerken bir tanesini ağzına tıktırdığını gösterir.

"Kahvem nerede? Kuralları biliyorsun. Mutfağa giden..."

"Ya da köşedeki dükkan," diyor 21 yaşındaki pazarlama uzmanı Miranda, dağınık sarı saçlarından bir tükenmez kalem çıkarıyor. Sass & Bide marka kot pantolon ve Peter Pan yakalı kolsuz gömlek giyen Miranda, her zamanki gibi doğal bir şıklığa sahip. Aramızda sadece birkaç yaş fark olmasına rağmen, beni kendimi çok yaşlı hissettiriyor.

"Sordum," diyor üzgün Eeyore tonuyla. Aslında, Eeyore'un Jorge'dan biraz daha fazla kişiliği var. Özgeçmişinde geliştirme alanında *yaratıcılık* ve *yetenek* vaat eden biri için, Jorge hem kişiliği hem de görünüşüyle çok ciddi biridir. Onun en egzotik özelliği ismidir ve bunun nereden geldiğini bilmiyorum çünkü Akdenizli bir görünüme sahip değildir. Bugünkü kıyafeti, cesur çift kot seçimi dışında diğer günlerden çok da farklı değil; boynuna kadar düğmeli uzun kollu bir gömlek ve dizlerinden biraz bollaşmış skinny jean. Bunların üzerine, eski moda deri futbol topalarına benzeyen büyük düğmeleri ve kare cepleri olan kahverengi örgü hırka giyiyor.

Miranda alaycı bir şekilde gülünce, "Sordum" diye tekrarlar. "Kimse cevap vermedi."

"Çünkü başkasına çay yapmak için zahmetine girmediğinde, neredeyse fısıldayarak konuşuyorsun," diye karşılık verir Heather, Miranda'nın bu yaz bizimle staj yapan kuzeni — sözde ücretsiz olarak. Jorge'yi pek sevmez, hatta ondan hoşlanmaz bile, sık sık gözlerini devirip, onun ironik olmayan büyükbaba şıklığının kendisine migren yaptığından şikayet eder.

"Dün Subway'e gittiğinde bana bir şey isteyip istemediğimi sormadın."

"Çünkü geçen sefer Subway'den öğle yemeği aldığımızda Miranda'ya kötü kötü baktın."

"Çünkü o dedi bir şey söyledi," Jorge oldukça oldukça kibarca

"Ben mi?" Mir sesini yükseltir. "Sadece, en son ne zaman ağzıma bu kadar yakın bir yerde 15 santimlik bir şey gördüğümü hatırlamadığımı söyledim."

"Ve," Heather, konusuna devam ederek ekler, "Salı günü Co-Op'a gittiğinde istediğim şeyi almadın."

"Senin lanet tamponlarını almayacağım!"

"Kanlı değiller. En azından önceden değiller." Jorge'nin yüzü tuhaf bir renge bürünür. "Her neyse, adet kanaması bulaşıcı değildir, biliyorsun." Ayağa kalkar, avuçlarını Ikea masasının yüzeyine bastırır, gümüş rengi tütüsü tay gibi bacaklarının etrafında dalgalanırken, üzerinde "

Kızlar sadece eğlenmek ister temel haklar.

Bu ofiste moda parodisi yapan tek kişi o değil. Sosyal medya alanında lisans eğitimi aldıktan sonra halkla ilişkiler alanında çalışmak istiyor. Sanırım bu, üç yıl boyunca Instagram'da gezinmek anlamına geliyor.

"Kadın hijyen ürünlerini satın almak için maaş almıyorum."

"Eh, ben para almıyorum ki," diye karşılık veriyor, ki bu tam olarak doğru değil. Biraz deneyim kazanmak istiyordu ve *sadece* deneyim için haftada üç gün çalışmaya razıydı, bu yüzden ona izin verdim - muhasebeci bile başka birini işe alamayacağımı söyledi - ama şimdi haftada yüz sterlin alıyor, kayıt dışı, yani temelde benim cebimden, artı seyahat masrafları. Ve onun, ailesinin 21. yaş gününde ona aldığı Mini Cooper ile Miranda ile birlikte geldiğini biliyorum. Ama Mir altın değerinde biri, bu yüzden bu konuyu fazla kurcalamıyorum.

"Beyler, beyler!" Üçlü, hiç aldırış etmeden, ilkokul çocukları gibi tartışmaya devam ediyor. Ben de annemin yapacağı şeyi yapıp boş kahve fincanımı masaya vuruyorum. Ne yazık ki fincan tamamen boş değil

boş olmadığı için beyaz bluzum soğuk kahveyle ıslanır. "Siktir," diye fısıldarım.

"Oh, hayır!" Heather hemen ayağa fırlar. "Çabuk, üstünü ver bana. Lekeyi yerleşmeden çıkaracağım."

"Çıkarmayacağım," diye itiraz ediyorum, o da eteğimin arkasından etek ucunu çıkarmaya başlıyor. "Altımda sadece sütyenim var," diye devam ediyorum, onun kadınsı davranışlarından kurtulmaya çalışarak. *Gerçekten çalışanlara sahip olmak için yaratılmamışım. Ya da bitkilere. Ya da evcil hayvanlara.*

"Heather, Olivia'yı rahat bırak, Tanrı aşkına."

"Oh, pardon. Sosyal bir ipucunu mu kaçırdım?" Genç kızın parmakları gevşedi, endişeli bakışları kuzeni ile benim aramda gidip geliyordu.

"Genelde insanlar iş yerinde üstsüz kalmazlar."

"İnşaat şantiyesindeki erkekler hariç," diyor Miranda nazik bir gülümsemeyle. "O zaman sorun yok. Ataerkilliği siktir et." Yarım yürekle havaya yumruk atıyor.

"Hayır," diye ekliyorum ve çantama uzanıyorum, çünkü "işyerinde cinsiyet ayrımcılığı" konusunu tekrar tartışmak istemiyorum. "Onun yerine pastacılığı yiyip içelim, olur mu?" Yirmi sterlinlik banknotu çıkarıp Heather'a veriyorum. "Fırına gidip bir şeyler alır mısın? Kendine şeftali melba alabilirsin."

Heather başını sallar ve elimden yirmi doları kapar. "Vanilyalı dilim pasta ister misin, Jorge?" diye sorar, alaycı bir ton bile olmadan tatlı bir sesle. Jorge başını sallar ve Miranda, boşalan *fincanına* bakarak, kendi deyimiyle "*berbat*" hazır kahveyi içtikten sonra, bana keskin bir bakış atarak, yağsız kapuçino ister. Görünüşe göre, Mir'in son start-up ofisinde Avrupa tarzı çekirdekten fincana kahve makinesi ve her sabah yakındaki bir pastaneden getirilen kruvasanlar vardı. Ben ise Nescafé ve ara sıra Greggs'ten yağlı atıştırmalıklar sunuyorum, ki açıkçası, gözlerini kısarsan ancak bir fırın sayılabilir. Ama bu ayın maaşlarını ödeyebilecek kadar param olduğu için şanslı olduğun u bilmiyor.

Gelecek ay ise tamamen farklı bir durum söz konusu.

Heather, bana ne sipariş etmek istediğimi sormadan hemen uzaklaşıyor, çünkü ben her zaman internette son moda olan detoks programlarını deniyorum. En azından resmi açıklaması bu. Ama arka planda, hafta sonu bir şişe şarap almak için paramı biriktirmeyi tercih ettiğimi söyleyecektir.

Hepimizin kötü alışkanlıkları vardır.

Eskiden East End'in gecekondu mahallesi olduğuna emin olduğum bir binadaki cinsiyet ayrımı olmayan tuvalete doğru yöneliyorum. Birkaç nedenden dolayı Hoxton'ın hareketli bölgesinde ofis kiralamayı tercih etmiştim, ama şu anda bunların hiçbirisi önemli değildi. Özellikle de banliyönün gentrifikasyonunun sona erdiği kesin bir sınır çizgisi gibi görünen, pek de cazip olmayan bir bölgede olduğumuz için.

Hoxton'ın bu kısmı Café Society'den çok ucuz lokantalara benziyor.

Depo büyüklüğündeki pencereler, çıplak tuğla duvarlar ve eski ahşap zeminler oldukça çekici satış argümanlarıydı. Şimdi ise bunları başka bir sorun olarak görüyorum çünkü kışın ısıtmak imkansız ve güneşin en ufak bir ışığıyla sauna gibi oluyorlar.

Café au lait'deki kahve lekesini çamur haline getirmeyi başardım, sonra pes edip kendimi öğleden sonra takip e-postaları ve rahatsız edici, yalvaran telefon görüşmeleriyle geçireceğime razı oldum. JBW'nin ofislerinden öfkeyle çıkmalı on gün oldu ve o zamandan beri ilgi konusunda tek bir adım bile atamadım. Her şeyi kaybetmeden önce önümde bir ayım var. Borç almak için teminatım yok ve borç verecek kimsem de yok. Ailemden isteyebilirim, ama bunu yapmadan önce ne olacağını biliyorum. İspanyol Engizisyonu, benim sadık destekçim olan büyükannem Elsie'nin yanında solda sıfır kalır. Ama ona göre, sevgili torunu Londra'nın gözdesi. Yükselişte olan bir iş kadını. Onu hayal kırıklığına uğratmam mümkün değil. Ona güvenmek söz konusu bile olamaz.

Benim de bir annem var, ama o daha çok boşandıktan sonra San Fernando Vadisi'nde satın aldığı çiftlikle ilgileniyor. *Babamla olan boşanmasından değil (). Babam ben iki yaşına gelmeden ayrılmıştı.* Annem orada dört ayaklı hayvanları kurtarmakla oldukça mutlu. Annemin bana sık sık söylediği gibi, dört ayaklı hayvanlar iki ayaklılardan çok daha güvenilirdir.

Miranda'nın masasının önünden bir kez daha geçerken "Bugün işler nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"Evet, oldukça iyi. *Standard* gazetesinde bizimle ilgili bir yazı yazmak isteyen bir gazeteci var ve *Evening News*'ten bir telefon bekliyorum."

"Gazeteler mi?" O mutlu bir şekilde başını sallar ve ben de onun coşkusuna karşılık vermeye çalışırım, ama bu zor. Bu gazetelerde yer alan makaleler harika olurdu, ama bu tanıtımdan yararlanamadan iflas edersek bir anlamı kalmaz.

"Vay canına. Bu... aferin." Ben masasının kenarına yaslanırken, o defterini nokta nokta tıklayarak bana planlarını " " tarzında özetliyor.

"Ve bu sabah bloga yeni bir yazı yükledim: Londra'da Erkeklerle Tanışmak İçin En İyi Yerler. Şimdiden aldığımız tıklanma sayısı inanılmaz!" Gözleri, küfürlü konuşmayı onaylamayan Jorge'ye kayarken, ona *da* "seni de sikeyim" demek için küçük bir bakış atıyor.

"Orada ne tür şeyler var?"

"Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla barları taramak." Yüzüm buruşuyor. "Ama o kadar da kötü değil, dinle beni."

"Git devam devam Beni et beni." Ben yapamıyorum
edemem gülümsemeden gülümsemek onun onun
coşkusuna

'Öyleyse, ben yaptım bir özel özel özel
özel hipster yer yerden bahset. Hani, senin sevdiğin
kaydırmalı plakaların olduğu yer?

"Ve çatıda sinema olan?"

"Aynen öyle. Düşündüm de, orada bir hızlı buluşma gecesi düzenleyebiliriz. Hem eğlenceli olur, hem de medyanın ilgisini çeker."

"Hızlı randevu biraz modası geçmiş değil mi?"

"Passe kelimesi artık passé," diyor ciddi bir ifadeyle. "Hızlı randevu yeniden moda oldu. Artık tamamen retro. Ve bir ünlüyü de bu işe dahil edeceğim. *Lust Island*'daki erkeklerden birini düşünüyordum."

boş boş bakışlarıma, iç çekip gözlerini deviriyor. "Senin televizyonun var mı ki?"

"Evet, ama pek izlemiyorum." Ve asla reality TV izlemiyorum. Onun bahsettiği programı bilmemin tek nedeni, son birkaç haftadır o ve Heather'ın neredeyse tek yaptığı şeyin bu olması.

Gav'ın Cher'i aldattığına inanabiliyor musun? Yeni gelenler ne olacak? Ama o onun eski sevgilisi! Darcy çok seksi, ama ben Aimee'yi istiyorum çünkü o normal bir kız.

Normal olduğundan emin değilim. Bildiğim kadarıyla, yarışmacılar hayatlarının sonuna kadar kaslanmış, ağartılmış ve botoks yaptırmışlar. Ayrıca, 24 saat boyunca kamera önünde yaşamayı kabul eden biri normal olabilir mi?

"Menajerlerine ulaştım ve ücretleri bana bildirmesini bekliyorum. Bu kadar stresli görünme. Şu anda her şey henüz başlangıç aşamasında."

"Yani blog yazısı olduğu gibi mi kalacak?" Konuyu tekrar gündeme getiriyorum.

Mir, açıklamaları ve zaman çizelgeleriyle adeta hızlanmış bir sincap gibidir.

"Sadece öneriler. Büyük top havuzunun olduğu yer gibi, ama çocukların gittiği yerler hep garip peynir kokuyor. Ama görünüşe göre bekarlar geceleri de düzenliyorlar."

"İstediğin tüm toplara dokunabileceğin yer mi?"

"Mavi olanlara bile."

"Sen kötüsün," diye kıkırdayarak cevap veriyorum.

"Sen ayarladın," diye karşılık verir, tenis vuruşu taklidi yaparak. "Bir de Samba yeri var, orada yeni başlayanlar için dersler var ve yılan gibi kalçaları olan Latin erkekler var."

"Benimle eşleşirlerse ayak parmakları da kırılır," diye espri yapar Heather.

"Başka bir şey var mı?"

"Evet, dumanlı kazanlardan içki servisi yapan bir yer tavsiye edebilirim." I look back blankly. "You remember the Alchemist's

Haven? Birkaç hafta önce cuma günü benimle birlikte kokteyl içmeye ve ehirli beyefendileri seyretmeye gelmeni istemiştim.

"Iyy."

"Hadi ama," diye alay etti. "Beni kandıramazsın. Yakışıklı ve istekli erkeklerin sana aldığı içkiler ve takım elbise pornosu, *her kızın* en sevdiği cuma gecesi aktivitesidir."

"Ben o türden bir hayran değilim."

"Ama iyi dikilmiş bir takım elbise, kadınlar için iç çamaşırının erkekler için olduğu gibidir."

Sesimi alçaltarak eğildim ve gözlerimi Jorge'ye çevirdim. "Takım elbise giyen biriyle çıkmaktansa hırka giyen biriyle çıkmayı tercih ederim."

"Bu küfürdür."

"Aynı zamanda apaçık bir yalan," diyor Şeytan. Ve başımı kaldırdığımda, şeytan tüm takım elbise ihtişamıyla karşımda beliriyor.

Beckett.

Tek ismi olan adam.

Düşünmemeye o kadar uğraştığım şeytan.

Dudakları gülümsemeye benzeyen bir şekilde kıvrıldı. "Nasılsın Olivia?"

Bölüm 13

BECKETT

Onun şimdiye kadar çökmüş olacağını düşünmüştüm. Ofisteki olaydan ve onun ayrılmasından sonra Luke ile yaşadığım küçük tartışmadan sonra, bu haber kesinlikle yayılmıştı. Asistanıma göre, Olivia JBW'nin cam duvarları içinde biraz Mata Hari gibi gösterilmişti. Buna ek olarak, hala bana göz kırpmaya devam eden aptal kızlar, talihsiz Luke'u topluca kanatları altına almışlardı. Personel dedikoduları. Haberler yayılır. İnsanlar belki de haksız bir şekilde resmedilir.

Peki neden gelmedi? Aşırı inatçılık
olduğunu tahmin ediyorum. Artık bahsi
yükseltme zamanı geldi gibi görünüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Bu kibar bir soru değil, daha çok bir talep.

"Onu aşağıda dolaşırken buldum." Tül etekli, pembe saçlı ve aynı renkteki iplerle bağlanmış iki kek kutusu taşıyan genç kız, paylaşma ihtiyacı ile neredeyse yerinde titriyor.

Ben! Ben! Bana sor!

"Asansörü kullanmayı bilmiyordu," diye ekliyor mutlu bir ışıltıyla.

"Oldukça eski," diye katılıyorum.

"Ols merdivenleri kullanıyor," diyor genç kız biraz komplo kurarcasına.
"O korkuyor..."

"Teşekkürler, Heather. Gidip su ısıtıcısını açmak ister misin?" "Pek değil," diye cevaplar, gülümsemesi hemen kaybolur.

"Tamam, tekrar deneyelim mi?" Olivia, durumu kontrol altında tuttuğunu ima eden bir tonla konuşur. "Heather?"

"Evet, Ols?"

"Git ve su ısıtıcısını çalıştır."

"Ama Mir'e zaten ince bir kap aldım." Siyah boyalı tırnağıyla, "Ols"un yanında duran masanın üzerine koyduğu karton bardağı işaret ediyor. "Kahve isteseydin, ben çıkmadan önce söyledin, değil mi?"

"Heather," diye neredeyse bağırır.

"Evet, patron," kız mutsuz bir ifadeyle cevap verip, sessizce uzaklaşır.

"Ne sevimli bir kız," diyorum sıkıcı bir şekilde.

"Heather, sözsüz dili yorumlamakta sorun yaşıyor," diyor Olivia savunmacı bir tavırla.

"Bence o çok sevimli." Ofisimde bir gün bile kalamadan, suçlamalar ve gözyaşları içinde ayrılabilir. "O olmasaydı, ofisinizi asla bulamazdım." Gözlerim odayı tarıyor. Tuğla duvarlar, yaklaşık bir yıldır temizlenmemiş gibi görünen büyük kubbe şeklindeki pencereler. "Peki... ofisiniz nerede?"

"Ona bakıyorsun." Başını eğerek, sıradan ama düzgün görünümlü bir masayı işaret etti. "Yardımcıların bugün izinli mi? Çünkü geldiğinde her zamanki gök gürültüsü sesini duymadım. Ya da kükürt kokusunu."

"Özel olarak konuşabiliriz diye düşündüm," diye cevap veriyorum, onun saçmalığını görmezden gelerek.

"O zaman yanlış düşünmüşsün."

"Beckett, sana bir fincan çay yapayım mı?" diye sorar genç kız uzaktan. Olivia'yı kızdırmak için zehirli bir fincan çayı bile içeceğimi düşünerek olumlu cevap vermek için ağzımı açtığımda, o benim yerime cevap verir.

"O kalmayacak."

"Değil miyim?"

"Görüyorum ki stajyerimle şimdiden ilk isimle hitap ediyorsun." Kollarını kavuşturup bana sert bir bakış attı. "Yoksa ikinci isim miydi? Hatırlayamıyorum."

"Evet, çünkü ben özellikle sizin çalışanlarınıza sızmak ve tüm sırlarınızı çalmak için buradayım." İkimizin de bakışları Olivia'nın yaslandığı masada oturan kıza düşer, kız başını Wimbledon finallerindeymiş gibi ikimizin arasında ileri geri hareket ettirir.

"Çatıya çıkabilirsiniz," diyor, yakalandığını fark ederek.

"Ne kadar yardımcı bir öneri. Teşekkürler..."

"Miranda," diye yardımsever bir şekilde ekliyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Miranda. Ben Beckett, Olivia'nın bir arkadaşıyım." Ceketimden bir kartvizit çıkardım, normalde yapmayacağım bir şeydi ama durum bunu gerektiriyordu. "İş hayatında ilginç bir meydan okuma arıyorsan, lütfen asistanımı ara."

"Hey, kes şunu," diye itiraz etti Olivia, kartı elimden almaya çalışarak. "Çalışanlarımı çalamazsın!"

"Bu serbest piyasa ekonomisi," diye cevap veriyorum, kartı çalışanının eline kaydırarak.

"JBW, risk sermayedarları mı?" Karttan gözlerini kaldırıp Olivia ile benim aramda bir kez daha bakışlarını gezdirirken, bakışlarında türlü türlü düşünceler beliriyor. "Onu yan taraftaki kafeye kahve içmeye götürmelisin," diye ekliyor hemen.

"Onu hiçbir yere götürmüyorum," diye inatla şikayet eder.

"Tabii ki götüreceksin. Konuşacak *çok şeyiniz* olduğu belli." İkisi arasındaki konuşma çoğunlukla sözsüz ve sessiz bir irade savaşı gibidir, bu da bana buradaki personelin işin çöküşe ne kadar yakın olduğunu bilip bilmediğini merak ettirir.

Hayır, karar veriyorum. O çok inatçı. Onları iyilikten değil, inatçılığından koruyor. Hayır.

Çünkü o tatlı biridir. Öyle olsaydı, onların işlerini korumak için kendini feda ederdi.

"Tamam," diye mırıldanır sonunda ve giyotine gidermiş gibi masasına doğru yürür. Asistanı da aynı şeyi yaparken kaşlarını kaldırıp hafifçe omuz silker, ben de gülümsemeyi zor tutarım.

"Ama bunu sadece senin gitmen için yapıyorum," diye şikayet eder ve yanımdan geçip gider.

Onu ofisten dışarıya kadar takip ediyorum ve iki kat taş merdiven iniyorum. O, birinci kattaki kapıyı açarken öfkeli bir ritimle ayaklarını yere vuruyor ve benim onu takip edip etmediğime bakmıyor bile.

Burası Hoxton'ın pek de sağlıklı sayılmayacak bir bölgesi. Yoksul bir mahalle, sanırım. Ben umutla durduğum eski moda kahve dükkanını görmezden geliyor, sonra durmayınca ona yetişmek için adımlarımı hızlandırıyorum.

"Beni geçemezsin, biliyorsun."

"Denemedim," diye mırıldanır. "Pied Piper gibi davranıp seni nehre kadar takip etmeni umuyordum."

"Öyle mi?" O ihtiyacı ihtiyacı bir ihtiyacı salıncak etkisi
sallanma onun yeterli yeterince baştan çıkarıcı.

"Böylece seni orada boğabilirim," diye devam ediyor, beni kasten görmezden gelerek.

"Ve bu merhametli bir cinayet mi olur?"

"En azından birimiz için."

"Beni yas tutacak pek kimse olacağını sanmıyorum." Sadece yatırımcılarım, sanırım. "Ama önce kesinlikle benimle evlenmelisin. Parayı düşün."

"Bence buna ahlaksız kazançlarla yaşamak denir." Bakışları bana yönelir, yanakları pembe ve gözleri parıltıyor. teklifime ne düşündüğünü anlamak kolay. "Bana öyle bakmayı kes," diye mırıldanır ve tekrar başka yere bakar.

"Benimle evlenmenin fahişlikle eşdeğer olduğunu mu düşünüyorsun? Eğer öyleyse, İngiltere'nin servetinin yarısı ahlaksızların elinde olurdu."

ahlaksızların elinde olurdu."

Oligarklar ve sokak kadınları, kontlar ve fahişeleri, yüksek mevkili iş kadınları ve erkek eskortları. Para ve seks dünyayı döndürür, dedikleri gibi.

"Sadece... konuşmayı kes," diye mırıldanıyor, köşedeki bir fırına yaklaşırken, paket servis kahve reklamını görüyor. Cam vitrinin önünden hızla geçip gidiyor.

"Gerçekten şaka yapmıyordun, değil mi? Beni öldürmenin daha kolay yolları olduğuna eminim. Nehre kadar epey bir yol var. O ayakkabılar ayağını acıtiyordur herhalde."

Topuklu ayakkabıları elektrik mavisi, burunları sivri ve topukları keskin. Uzun bir yürüyüş için rahat olamazlar, ama şikayet etmiyorum. Onları giyen ben değilim, ama onları giydiği halini takdir eden benim. Ayakkabılar sırtını dik tutuyor ve pürüzsüz baldırlarına çok yakışıyor. Kaldırıma vurdukça dikkatinizi çekiyorlar ve onu sadece bu ayakkabılarla giyinmiş haliyle hayal etmeye başlıyorsunuz.

Onu biraz daha uzun göstererek çenemin hizasına getirmelerini de takdir ediyorum. Yürürken eteği çıplak bacaklarına sürtünüyor. Çiçek desenli ve şeffaf kumaş, ayakkabılarıyla uyumlu ince mavi bir kemerden aşağıya doğru uzanıyor. Kız gibi kabarık kollu ve yuvarlak yakalı sade siyah bir tişört giyiyor, yumuşak pamuklu kumaş her adımında göğüslerinin iniş çıkışlarını ele veriyor. Her zamanki gibi çok güzel görünüyor. Tam olarak zarafetle değil, daha çok kararlılıkla hareket ediyor. Ama ifadesindeki bir şey onu daha da çok istememe neden oluyor.

Suluk ve yıpranmış tabelaları olan bir düzine dükkânın önünden geçiyoruz. Etrafta alışveriş yapan kimse yok gibi görünüyor, ancak hırsızlık yapmak ya da belki de bir şeyler çalmak isteyen bir iki serseri dolaşıyor. Beni daha güzel bir yere götürüyor mu diye merak etmiştim, ama şimdi hızını kesip bir kafeye benzeyen bir yerin kapısını ittiğini görünce, onun amacının tam tersi olduğunu anlıyorum.

Uzun zamandır girdiğim hiçbir kafeye benzemiyor.

Kapı çerçevesinin üzerindeki kırmızı boya solmuş ve bazı yerlerinde soyulmuş, kızartılmış bitkisel yağın çok keskin kokusu neredeyse saldırıyor. İçeride, duvara el yazısıyla yazılmış bir menü asılı, İngiliz mutfağının temel yemeklerini sunuyor: tam İngiliz kahvaltısı — tabakta bir kalp krizi — artı hamburgerler ve diğer şeyler, hepsi patates kızartmasıyla servis ediliyor. *Kokunun sebebi bu.*

Olivia, cam tezgaha ulaştığında "Çay?" diye soruyor. Bu tür tezgahlar genellikle kasap dükkanlarında bulunur. Her türlü üzücü görünümlü sandviçler plastik ambalajlarında terliyor, tek bir sinek şansını denemek için etraflarında dolanıyor. "Yoksa kahve ister misiniz?" Olivia, camın üzerine bir avuç bozuk para bırakıyor.

"Yüzündeki o kötü bakışı silip bana bir sade kahve sipariş edebilirsin, tercihen paket servis bardağında."

O da küstahça gülümsüyor. "Yani çevremizin durumu hakkında endişelenmiyorsun, öyle mi?"

Etrafıma anlamlı bir şekilde bakıyorum. "Şu anda bulunduğum çevrenin durumu beni endişelendiriyor. Ama daha çok kendi durumum beni endişelendiriyor. Ve bardağıma uygunsuz bir şey koymamaya çalış," diye ekliyorum omzumun üzerinden.

"Cazip bir teklif," diye cevaplar ve ses tonu beni ona dönmeye zorlar. "Ama eczanedeki arkadaşşıma göre, yasal olarak bana sadece müshil verebilir."

Kafamı sallayıp plastik kaplı masalardan birine şöyle bir göz atıyorum. Çürümüş görünümlü bir sandalye çekiyorum. Olivia hemen peşimden geliyor ve oldukça temiz görünen bir kupa bana doğru kaydırıyor.

"Senin vicdanın çöp sahalarını umursamıyor olabilir, ama benimki umursuyor." Beni görmezden gelerek, paslanmaz çelik çaydanlıktan kalın bir fincan tabağına çay döküyor. Sonra küçük beyaz bir sürahidenden çayı sütle karıştırmaya başlıyor, ta ki rengi, dadımın üniformasının bir parçası olarak giydiği kalın kahverengi çorapların rengine yaklaşıp kadar.

"Görüyorum ki büyük İngiliz geleneğini benimsemişsin," diye mırıldanıyorum ve kulp doğru yere gelene kadar siyah çay bardağımla çeviriyorum.

. Ya da belki de onun bu çayı çoktan karıştırmış olduğuna dair işaretler arıyordum.

"Çay çoğunlukla Hindistan'dan gelir, değil mi? Ve Sri Lanka'dan? Aslında İngilizlerle hiçbir ilgisi yok."

"Çay içmek bir gelenektir."

"Her şeyi almak İngiliz geleneğidir," diye neredeyse fısıldayarak mırıldanır. "Herhangi bir sömürgeye sorabilirsin."

Sıkılmış gibi iç çekiyorum. "Gerçekten mi? Tarih hakkında konuşmak mı istiyorsun?" "Senin suçun," diye homurdanıyor ve buharlı fincanı dudaklarına götürüyor.

"Sen başlattın."

"Kibar bir sohbet yapıyordum." Fincanın arkasında bir şeyler mırıldanıyor, ama tam duyamıyorum. "Ayrıca, büyükannen İngiliz, değil mi?"

Gülümsüyor, sanki kendini tutamıyormuş gibi. "Çok. Muhtemelen damarlarında çay akıyor. Onun sayesinde çay içiyorum."

"Anladığım kadarıyla, küçük yaşta bu düşünceye aşılannmışsın."

"Küçük bir kızken, belki beş ya da altı yaşındayken. Her şey bir ikramla başladı, onun narin çiçek desenli fincanlarından birinde bir fincan çay ve bir iki bisküvi. Çok İngiliz tarzı bir bisküvi," diye ekliyor sevgi dolu bir gülümsemeyle. "Ama her zaman paketten çıkarırdı. Bir bourbon veya birkaç çikolatalı parmak bisküvi. Bazen ikinci çayı ikram ederdi; Darjeeling çayı ve kenarları kesilmiş narin sandviçler ve sadece benim ziyaretlerim için yaptığı küçük kekler. Ama çoğunlukla böyle olurdu." Fincanını biraz eğerek bana tuğla rengi içeceği gösterir. "O buna inşaatçı çayı diyor. Kaşığı dik durabilecek kadar sert."

"O çok çekici birine benziyor."

"Senin için aynı şeyi söylemezdi." "Bunu söyleyen pek kimse yok."

"Seni kesinlikle kısa sürede hallederdi."

"Beni etkilemeye mi çalışıyorsun, yoksa sinirlendirmeye mi? Anlamak zor."

Vücudu alaycı bir şekilde titriyor. "Sana gerçeği söylüyorum. Büyükannem çelik gibi bir iradeye sahiptir."

Şu ana kadar hiç Amerikan aksanı dışında bir aksanı olduğunu duymadım. "Onu çok seviyor olmalısın."

"Evet, çok seviyorum. O harika biridir." Ve sonra yine çok Amerikalı bir tavır sergiledi.

O çayına geri dönerken, ben de fincanımın altını çiçek desenli plastik masa örtüsünden ayırıp, çok sıcak hazır kahvenin acı tadı ile dilimi yakarak, çekinerek bir yudum aldım. Olivia, yüzümdeki acı ifademi görünce güldü. "Görünüşe göre zehir kullanmana gerek yokmuş."

"O kadar da kötü olamaz."

"Beni buraya sadece rahatsız etmek için getirdin."

"Doğru değil," diye ikna edici olmayan bir şekilde mırıldanıyor, bakışları sararmış tavana ve ona uyan duvarlara kayıyor. "Öyleyse." Bakışları bana dönüyor.

"İşte buradayız."

"Bana 'söylemiştim' demek için mi geldin, yoksa iyi niyetime mi başvurmak için?"

"Senin iyi niyetin var mı ki?"

"Senin için muhtemelen yok. Ama neden buradasın?" "Çünkü, ne kadar acı verse de, yardımına ihtiyacım var."

"Yine mi bu," diye umutsuzca mırıldanır. "Neden ben? Eminim birkaç aylığına seninle evlenecek düzinelerce kadın vardır." Bu hiç de iltifat gibi gelmiyor, "Yeterince para verersen" diye ekleyerek bunu doğrular.

"Sen de dahil."

"Sana ne yaptım ki? Ayağına takılıp düştüm ve sana biraz alaycı davrandım, o kadar mı?"

"Ayağıma takılmadan önce de zaten başın beladaydı."

"Demek öyle? Düştüm ve senin için av oldum mu? Kolay bir av. Tökezleyip aslanın öğle yemeği olan bir ceylan gibi."

"Bana baktığında, senin herkesin söylediği kadar iyi biri olmadığını anlamıştım. Biraz ilginç bir işi olan iyi bir kız."

"Ne?" Bunun üzerine, yüzündeki ifade gevşedi, ama hemen sertleşti ve koltuğunda öne doğru eğildi. "*Biraz* ilginç mi? Kim benim iyi olduğumu söyledi?"

"Senin öyle dediğini hatırlıyorum."

"*Onlar*, Beckett. Kim onlar?" diye sordu, yeşil gözleri birden öfkeyle parladı.

"Bir toplantıya katıldım. Luke, senin e-postayla gönderdiğin sunumu bize gösterdi. Ortaklar bunun ilgi çekici olmadığına karar verdiler, ama Luke, hakkını vermek gerekirse, bir sonraki toplantıda sana şirket içinde bir sunum yapma fırsatı elde etmek için mücadele etti. Luke'un seninle aynı üniversiteye gittiğini açıklayan, üvey babası Mark'tı. Senin iyi bir kız olduğunu söyledi. Sanırım bundan bir sonuç çıkarmamız gerekiyordu."

"Ne anlamalıydık? İyi bir kız olduğum için bana iyilik yapıp toplantıya katılmalı mıydı?"

"Tam olarak öyle olduğunu sanmıyorum. Luke'un sana romantik bir ilgisi olduğu açıktı. Eminim sen de anlayabilirsin."

"Mark Jones'un bana bir fırsat verdiğini mi söylüyorsun... böylece 'ın oğlu Luke beni becerebilirsin diye? Hayır, üzgünüm, bu inandırıcı değil. Bir grup zengin takım elbiseli adam, patronun oğlunun seks yapması için toplantı mı yapar?"

"Bu sektördeki insanların ne kadar acımasız olabileceğine şaşırırsın. Ama durum böyleydi, Mark dışında başka hiçbir üst düzey ortak senin sunumuna katılmadı."

"Ciddi misin?"

"Ben kıdem sırasına göre ikinciyim. Resmi olarak orada değildim." "Yani ben hiçbir zaman ciddi bir seçenek olmadım mı?"

"Luke için öyleydin."

"Bu... Lanet olsun! Nasıl... Nasıl cüret eder! Gerçekten benim hakkımda böyle bir resim mi çizdi?"

'Bu n u n o kadar açık bir şekilde açıklanmadığından eminim. Ama kısaca, nasıl gittiğini iyi anladığını söyleyebilirim.'

"Eminim o kadar açık bir şekilde anlatılmamıştır. Ama kısaca, nasıl gittiğini iyi anladığını söyleyebilirim."

"Gerçekten hiç şansım olmadı," diye fısıldadı, sersemlemiş bir halde. Ama sonra başını kaldırdı, bakışları sert ve kararlıydı. "Ama sonra tökezledim ve sen benim hiç de iyi biri olmadığımı düşündün. Ama onlar benim iyi biri olduğumu söylemiyorlardı. Bana fahişe diyorlardı."

"Sen... beklenmedik birisiydin." *Çekici. Zeki. Tutkulu.*

"Yaralı birinden nazik davranmasını bekleyemezsin. Ayağım takıldı, şok geçirdim. Acelem vardı ve sana karşı açıkça kötü davrandım."

"Şok, evet. Cevabını yumuşatacak vaktin yoktu. Gördüğüm şey gerçek sendin ve ben de bunu istiyorum. Gerçek Olivia'nın bana yardım ederken aynı zamanda kendine de yardım etmesini istiyorum."

"Ama yanıyorsun. O ben değilim, ikisi de ben değilim. Maddi kazanç için kimseyle yatmam. İnsanlar bana güveniyor, bu yüzden işimin batmasını engellemeye çalışıyorum. Geç kalmıştım ve endişeliydim, sen de birkaç saniye süren bir karşılaşmadan beni yargıladın."

"Bu kadar yeter. Ben insanları iyi tanırım." Ve sen bana bu konuda yardım edecek kadar açsın.

"Sen... kendin hakkında çok yüksek bir fikre sahipsin." Sandalyesine yaslanarak bacak bacak üstüne attı.

"Ve sen de koşturmaktan bıktın usandın. Hayatını geri istiyorsun."

"Bunları nasıl bildiğini bilmiyorum, ama evet, doğru. Ama öğle yemeğinde polistiren kaplarda ramen yemek yerine 20 poundluk suşi yemek istemem beni kötü bir insan yapmaz. Elbette, banka hesabımın eskisi gibi görünmesini istiyorum, böylece hiçbir nedeni olmadan sırf istediğim için 400 poundluk bir çift ayakkabı alabilirim. Ama bu sadece benimle ilgili değil. Bana güvenen çalışanlarım var."

"Sorumluluktan yorulmuş olsan bile mi?" Omuzlarını silkiyor. "Tüm bunlarda sana yardımcı olabilirim. Teklifimi revize etmek için buradayım. E-Volve'a yatırdığın tüm parayı, doğrudan banka hesabına geri ödeyeceğim. Hatta daha fazlasını vereceğim. Şirketi çıkış planına kadar götürmek için ihtiyacın olan sermayeyi de vereceğim. Ve o aşamaya gelmene yardım edeceğim. Kaybetmen mümkün değil, Olivia. Sermayen ve ayrılabilceğin karlı bir iş.

"Hepsi sadece yüzde yirmi komisyon karşılığında, değil mi?"

Hayır, size olağan şekilde finansman sunmuyorum. Yatırımımı geri ödemenizi beklemeyeceğim. Aslında, sizden tek kuruş bile almayacağım. Komisyon, hisse veya faiz olarak. Bu şirketi olması gereken yere ulaştırmana yardım edeceğim ve ardından evlilik öncesi anlaşmasının bir parçası olarak tüm haklarımı devredeceğim. Senin adına yatırım yapmak için parayı bir kenara ayıracağım. Senin için yeni bir kariyer yönü, tabiri caizse. Seni çok zengin bir kadın yapacağım."

"Bunu neden yapacağını anlamıyorum."

"Birkaç nedeni var." Ve hepsi benimle ilgiliydi. "Her şeyden önce, daha önce de söylediğim gibi, JBW'nin sahibi olmak istiyorum."

"Ayrıca nasıl yardımcı olabileceğimi de anlamıyorum, yardım ettiğimi veya bu işe dahil olduğumu söylemiyorum ama ne yapabilirim ki? Bunlarla hiçbir bağlantım yok."

Luke'un üvey babası Mark Jones, benim bu iş için doğru kişi olmadığımı düşünüyor ve kontrol hisselerini satın almama izin vermiyor. Zenginleri daha da zengin etme konusundaki olağanüstü yeteneğime rağmen, benim çok dengesiz biri olduğumu düşünüyor. Bunun benim için geçici bir dönem olduğunu ve geçmişim ve kişisel servetimin bir gün ilgimi kaybetmeme neden olacağını düşünüyor. Beni rehavete kapılmaya itiyor. Açıkçası bu çok saçma ve benim özel hayatım hakkındaki görüşünün bir yansıması.

"Özel hayatında ne sorun var? Kokainman falan mısın?"

"Sence neyim?" Şahsen, bunun karanlıkta bir bıçak darbesi olduğunu düşünüyorum.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama ne düşüneceğimi bilemiyorum." İkincisini, sandalyesinde öne doğru eğilirken neredeyse tıslayarak söylüyor.

" zel hayatım bana aittir. İş hayatımı etkilemez." "Peki benimle evlenmek neyi değiştirir?"

" ncelikle, sana biraz arka plan bilgisi vermek seçimlerini etkileyebilir mi diye merak ettim. Toplumsal ayrıcalıklar falan." Tüm bunlar beni ilgilendirmiyormuş gibi elimi sallıyorum, ama gerçekte, istediğimi elde etmek söz konusu olduğunda hiçbir şey beni ilgilendirmez.

"Benden intikam almak için seninle evleneceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanı mıyorsun demektir."

"Ama bu da cazibesinin bir parçası, değil mi? Doğrusu." Bakışları, sanki gördüğü en aşağılık yaratık benmişim gibi üzerimde dolaşıyor. Ama  fkesi şüphesiz patlak verecektir. Yani,  fkesi bana değil, onu hedefinden alıkoyan küstah kişilere yönelecektir. Kendilerini bir şekilde üstün gören yanılmasına kapılmış olanlara duyduğu  fke. En azından bu konuda ortak noktamız var. "Bana  yle bakmayı keser misin? Bu bakışlar başkalarında etkili olabilir. Ama ben, senin " " repertuarındaki dar bakışlarına ve somurtkanlığına artık alıştım. Bir tavsiye: Bunları ne kadar çok kullanırsan, etkisi o kadar azalır."

Bu, onun çay fincanının kenarından bana dik dik bakmasını engellemiyor.

"Seninle evlenmek fikrinde gerçekten *hiçbir şey, hiçbir şey*  ekici değil."

" deme gücü, şirketinizi kurtarmak, suşi ve pahalı ayakkabılar hariç. Ve biraz da intikam. Potansiyelinizi kullanma fırsatı ve sizi iş dünyasının güçlü isimlerinden biri haline getirecek biraz da yetiştirilme fırsatı da cabası. Diğer kadınların hayran olduğu türden bir kadın."

"Hiçbir kadın kendini satarak başarılı olan birine hayranlık duymaz."

"Seni satın almıyorum. Sadece biraz zamanını ve işbirliğini istiyorum."

"Ruhumun bir parçasını karşılığında."

"Karşılığında çok daha fazlasını
alacaksın." "Belki de şansımı
deneyeceğim."

"Başarısızlık ya da iflas mı? Bu iş biraz ensest gibi.
Üzgünüm ama kasaba tellalları çoktan seslenmeye başladı." "Ne
demek istediğini anlamadım."

"Kötü niyetli dedikodular. Ofisimin yarısı bizi öpüşürken gördü. Genel
kanı, olaydan önce seninle Luke arasında açıkça bir şeyler olduğu yönünde.
Sebebi ve şekli ne olursa olsun."

"Aramızda hiçbir şey yok. Öyle bir şey olmadı," diye ateşli bir şekilde
itiraz ediyor. "Onun hamile bir kız arkadaşı var. Sen bunu biliyorsun, yakında
onlar da öğrenecek."

"Bunu biliyorsam, sadece senin sözüne güvendiğim içindir. Bu arada,
Luke ailesine bundan bahsetmedi. O konuda her şey sakın. Yani, sunum
toplantısından sonra yaptığın hareketlerin ardından beni öperken
yakalandın. Bu hareketler hakkında yorumlar yapıldı."

"Ne eyleminden bahsediyorsun?" diye sorar, aniden dik oturur. Belki de
bu anı, farkına varmak kadar rahatsız edicidir.

"Dokunmak, özlem dolu bakışlar, bu tür şeyler. Buna ek olarak, onun
üstlerinden birini öperken yakalandıktan sonra şüphesiz yayılmaya
başlayacak söylentiler de var." Gözlerimi kocaman açarak, biraz şok olmuş
gibi davranıyorum.

"Sen hiçbir şekilde ondan üstün değilsin," diye karşılık verdi. "Bana
ikiniz de aynı hamurdan yapılmış gibi geliyor."

Öyleyse benim kumaşım Savile Row'dan, onunki ise East End'deki bir
açık hava pazarından alınmış, kalitesiz bir kumaş.

Söylediklerimden dolayı beni hor görerek gözlerime bakmayı
reddediyor. Ama kimse işin kolay ya da hayatın adil olduğunu söylemedi.
Ve onun bana bu konuda yardım etmesini sağlamak için ne gerekiyorsa
yapacağım. Başka kimse yapmaz.

"O zamandan beri işler nasıl gidiyor?" diye soruyorum sakın bir sesle. "Başka toplantıların veya sunumların var mı?"

"Biliyorsun ki yapmadım," diye sessizce cevaplar. Fırtına öncesi gibi tehlikeli bir sessizlik. "Ve şimdi nedenini biliyorum."

"Kim bilir? Belki önümüzdeki birkaç gün bu durum senin lehine olur. Sonunda seni görmek isteyen insanlar bitmez tükenmez olur." Gözlerini kaldırır ama başını kaldırmaz. "Özellikle erkekler." Bu ima havada asılı kalmasına izin veririm.

"Tanrım, senden nefret ediyorum."

"Bazıları senin dürüstlüğünün evlilik için mükemmel bir temel olduğunu söyler. Ve çoğu evlilik bir noktada nefretle sonuçlanır. Tıpkı şarabın zamanla sirkeye dönüşmesi gibi."

"Bu kişisel bir gözlem mi?" Onun yapmacık tatlı sorusuna cevap vermiyorum. "Bana bunu satmaya çalışmayı bırakıp, sorunlarımın ne olduğunu ve bunları nasıl çözebileceğini anlatmayı bıraksan nasıl olur? Bu anlaşmadan ne kazanacağını bana söyleyen nasıl olur?"

Neredeyse cevap *veriyordum*. Gerçekten çok saçma. Ama kısmen de doğru,

.

"Kısacası, yerleşmiş gibi görünme yanılsaması. ve JBW işinin mülkiyetini ele geçirmek için nihai bir fırsat."

"Her bakımdan, o zamandan beri hiç de hoş olmayan biri olarak gösterilen üvey oğlunun "hoş" kız arkadaşıyla yerleşmek mi? Bu kesinlikle yardımcı olmaz."

"Bunun bir önemi yok."

"Daha az lekelenmiş birine keskin bakışlarını yöneltseydin daha iyi olurdu."

"O zaman ne eğlencesi kalır ki? Ayrıca, Mark'ın gözünde, yardım edecek herhangi bir erkeğe kendini sevdirmeye çalışan bir kadınla oğlunun hata yapmasını engelleyerek ona bir iyilik yapmış olurdum."

Gözlerini kuvvetlice kırıyor ve zihninde beni boğazladığını hissediyorum.

JBW'de söylenenlere göre, para elde etmek için her şeyi yaparım. Benimle evlenmek sana yardımcı olmaz. Ayrıca seninle evlenmenin *benim* itibarıma da yardımcı olmayacağı aklıma geliyor. İnsanlar yine "önce Luke, şimdi de sen" diyecekler, ki bu aslında şeytanla derin mavi deniz arasında seçim yapmak gibi bir şey, ama kimse bunu söylemeyecek. Senin paran için seninle evlendiğimi söyleyecekler. Bu senin için nasıl gurur verici olabilir? Nasıl yardımcı olabilir?"

"Bence şaşıracaksın. Birincisi, sen güzel bir kızsın - tabii somurtmadığın zamanlarda - ve çok çekicisin. İkincisi, iyi bir oyuncusun, bu yüzden insanları kendine çekeceksin. Üçüncüsü, kimse beni hiç kimseye veya hiçbir şeye aşık olmuş görmedi." Para hariç. "Aşık olduğumuza inanacaklar, özellikle de birkaç akşam yemeği ve sosyal etkinliğe katıldığımızda."

Neden bunu söyleyip duruyorsun? İyi bir oyuncu olduğumu mu? Rol yaptığımı mı?

"Sezgi."

"Çok yanılıyorsun. Kim olduğumu gizleyemem, yani gördüğün neyse o. Bu yüzden senden hoşlanıyormuş gibi davranamıyorum. Çünkü *hoşlanmıyorum*. Eminim bu aklına gelmemiştii, değil mi? Sana kötü davranmamın sebebi, bunu hak ettiğin ve senden hoşlanmadığım için."

Hanımfefendi fazla mı itiraz ediyor? Beni sevmesine gerek yok, o anlamda değil. Her şeyden çok başarıya ulaşmak istediğini biliyorum. Tıpkı beni istediğini bildiğim gibi. Ve bu yeterli.

"İnsanlar, neredeyse karmik bir oyun gibi olan bu durumdan büyük keyif alacaklardır.

Kalbimi çiğneyecek bir kıza bağlanmayı hak ettiğimi."

"Senin bir kalbin yok. Olsaydı, bana bunu yaptırmazdın. bunu yaptırmazdın."

Derin bir nefes alıyorum. "Yine o dramatik yeteneğin ortaya çıktı.

Kimse

sana bir şey yaptırmıyor. Özgür iradene sahipsin; istediğini yapabilirsin.

"Bak," diyor ve bana yine o seçkin bakışlarından birini atıyor. "Seni kurtların arasına koyun olarak gönderiyorum."

"Peki ne olacak, Olivia?" diye soruyorum, dramatik bir şekilde aktarılan İncil ayetinin geri kalanını yorumlayarak. "Yılan kadar bilge olmayı mı seçeceksin, yoksa güvercin kadar masum kalmayı mı?"

Bölüm 14

OLIVIA

Bana şık görünümlü bir kartvizit bırakıp gitti ve seçimlerim kafamda yankılanmaya devam etti.

Kuzu gibi uysal olup kaderime boyun eğecek miydim?

Yoksa bir yılan kadar akıllı olup kayıp gitmeli miyim? Yoksa Luke gibi bir yılan mı olmalıyım? Yoksa intikam almak ya da saldırmak isteyen bir yılan mı?

Güvercin metaforuna gelince, kendimi hiç de huzurlu hissetmiyorum, ama kanatlarım olsaydı keşke diyorum, çünkü o zaman bu sorunların beni takip edemeyeceği bir yere uçup giderdim.

Bir hafta daha geçer ve maaş ödemeleri tamamlanır. Mutfakta açılmamış bir elektrik faturası beni beklemektedir. Muhasebecimden üç cevapsız arama, diğer finans seçeneklerinden beş kibar *ama soğuk reddetme* ve iki katı kadar da aramamı kabul etmeyenler vardır. Luke'u kandırıp kandırmadığımı saatlerce düşündüm. Onun gözünde beni değersiz, hatta kullanılıp atılabilir biri olarak görmesine neden olacak bir şey yapmış veya söylemiş olabilir miydim? Onunla kafamda saatlerce süren konuşmalar yaptım, ama bu zamanı asla geri alamayacağım. Ancak bunun açıklanabileceği bir yol olmadığına karar verdim. Yaptığı şeyin hiçbir mazereti yok. Kısacası, onunla bir daha asla konuşmayacağım.

Ama bu, zaten az olan seçeneklerime yardımcı olmuyor.

Boktan bir durumdayım ve akıntıya karşı kollarımla kürek çekiyorum.

Ve durumun en kötüsü Luke'un ihaneti değil, her şeyi bir şekilde heba ettiğim hissi. Büyükbabamın hayatının eserinden bana düşen pay. Onun ve büyükbabamın benim için beslediği umutlar ve hayaller.

En iyi niyetlerime ve saatlerce süren sıkı çalışmama rağmen, mahvettiğim bir işim var ve bunu düzeltmek için , tek bir çok itici seçenek var. Belki daha çok çalışsaydım, daha akıllıca davransaydım veya daha fazla tavsiye alsaydım, bu durumda olmazdım.

Beni hiçbir şeyin kalmayacağı bir duruma düşüren şey, saf kibir miydi?

Ve bunu konuşacak kimse m yok. Reggie'yi arayıp Luke ve Beckett ile onların berbat planları hakkında olanları anlatamam. Ona anlatamam çünkü rollerimiz tersine dönseydi benim söyleyeceğim şeyi onun da söyleyeceğini biliyorum.

Buna değmez. Zararını kes ve uzaklaş.

Ama bu, ikimizin de birbirimiz için en iyisini isteyen iyi arkadaşlar olmamızdan kaynaklanıyor. Ancak, kendi hayatınızı yaşarken, ahlaki üstünlüğü korumak için başını sokacak bir evden vazgeçmeye değer mi diye düşünmek biraz farklı bir durum.

Sanırım evet demeliyim.

Evsiz kalmaya değil. Diğer şeye evet.

Yatağımda sırtımı başlığa dayayarak oturmuş, telefonumda sosyal medya akışlarımı kaydırıyorum, ama aslında hiçbir şeye gerçekten dikkatimi vermiyorum. E-Volve uygulamasına geçiyorum, biriyle tanışmak için değil, çünkü o benim. Hayatımda sahip olduğum tek şey. Bu uygulamayı, en iyi arkadaşımın erkek arkadaşının onu aldattığını öğrendikten sonra ona bir randevu bulmak istediğim küçük bir fikirden geliştirdim. Bu bir projeydi, hepsi bu. Kaynaklarımı tüketip beni evsiz kalmanın eşiğine getiren, giderek büyüyen bir proje. Aslında gerçekten evsiz kalmayacağım. Annemin beni her zaman evsizleri gibi kabul edeceğini biliyorum. Reggie hiç düşünmeden kanepesinde bana yer açar. Bir de büyükannem var. Benim iyi olduğumdan emin olmak için elinden geleni yapar. Ama neredeyse yirmi yedi yaşındayım ve insanların benim arkamı temizlemesini bekleyemem.

Kahve dükkanındaki sohbetimizin bir parçası aklıma geliyor.

Bana büyükannen hakkında daha fazla şey anlat, demişti.

Neden? Çünkü o tarafsız bir konu mu, yoksa beni dinliyormuş gibi yapman beni daha az cadaloz gösterecek mi?

Hayır, ben sordum diye, diye hemen karşılık verdi. Ben de sordum.

Aslen Yorkshireli ama on yedi yaşından beri Amerika'da yaşıyor. Savaştan sonra, ailesinin isteğine ve tüm o tür şeylere rağmen bir askerin peşinden gitmiş.

Çok cesur olmalı.

Aşkın insana yaptığı şey bu diyor. Seni cesur değil, aptal yapar. Ama o iyi bir koca değildi ve evlilikleri uzun sürmedi. Ancak, boşanmak zorunda kalmaması için ölmek kadar iyi biriydi.

Onun sporcu ruhu. Çay fincanımı ellerimle kavradım ve gülümsememek için kendimi zor tuttuğumu fark ettim. Onun iyi bir şey peşinde olmadığını bilsem de, bir süre en sevdiğim kişi hakkında konuşmak hoşuma gitmişti.

Peki annen?

Boşanmış.

Bunda bir tür simetri var, diye mırıldandı. İlk seferinde aşkı bulamayan üç nesil kadın.

Ben sadece iki tane sayıyorum. Cevabım o kadar yumuşak değildi ve keskin bir bakışla eşlik etti. Ben boşanmadığım için, simetri sadece ikisine uygulanabilir.

Her ikisi de sonradan mutluluğu buldu mu?

Büyükannem buldu. Annem denedi.

Muhtemelen kocaları onları terk ettiğinde zengin olmadılar.

Büyükannem, onu çok sevdiği içindi. Onu ondan ayırabilecek tek şey ölümdü. Büyükanneme iyi bir miras bıraktı. Hepimize iyi bir miras bıraktı. Bir an sessiz kaldık, sonra tekrar konuşmaya başladım. "Kendilerini uzaklaştırmak" tuhaf bir kelime seçimi.

Aslında değil. Bunu yaparsak, boşanmamız duygusal olarak zorlu bir süreç olmayacak. İkimiz de gözümüz açık ve bir zaman çizelgesi ile bu sürece gireceğiz. Sona erdiğinde, birbirimizi suçlamayacağız. Sadece

hayatlarımızdan çıkaracağız. Aynı çevreye ait değiliz ki. Mirasınızı kaybettiğinizin herkes tarafından bilinmesi gerekmez. Birkaç ay içinde bu evlilikten çok daha güçlü bir konumda çıkarsınız.

Sana mirasımdan bahsettiğimi hatırlamıyorum.

Açıkçası, buna gerek yoktu. Gerçek şu ki, yardıma ihtiyacın var ve ben sana bu yardımı sağlayabilirim. Bunu kabul etmek utanılacak bir şey değil.

Yanılıyorsun, diye cevap verdim. Başarısızlıkta utanılacak bir şey yok. Ama kendini satmakta? O başka bir mesele.

Bu konuda fazla tutucu davranıyorsun, diye ısrar etti. Arabada kalsaydım ne olurdu? Elini tutup seni eve götürseydim? Yatağıma?

Sanırım seks yapardık, diye cevap verdim basitçe. Ama altı ay boyunca sana bağlı kalmazdım. Para için.

Para için değil, karşılıklı yararımız için, diye ateşli bir şekilde cevap verdi.

Bu karşılıklı çıkarların biri seks mi olurdu?

Ama şimdi? Şimdi, hiçbir şeyden emin değilim.

Odanın diğer ucunda, Beckett'in kartviziti bana sesleniyor. Düşük bir statik uğultu, her şeyin yoluna gireceğini vaat eden bir fısıltı.

İşime hak ettiği şansı vermek için altı ay. Kendimi kanıtlamak için altı ay.

Altı ay boyunca kendimi yeryüzündeki şeytanın temsilcisine bağlayacağım.

Bacaklarımı yataktan sallayarak, komodininin yanına gidiyorum, kartı alıyorum ve sırtımı bir kez daha yatağa atıyorum. Telefonu ve kartı başımın üstünde tutarken numaraları tuşluyorum.

*Elbette, ona mesaj atmak daha iyi olurdu, ama yetişkin olmak böyle bir şey değildir. Ayrıca, o da geri arardı. *Muhtemelen sevinçten.**

Arama bağlanana kadar kalbim kaçak bir aygırın nalları gibi atıyor.

"Beckett." Sanki benim aramamı cevaplayacak zamanı yokmuş gibi tek kelimeyle cevap veriyor.

"Ben Olivia. Olivia Welland," diye ekliyorum, her gün neredeyse hiç tanımadığı insanlara evlenme teklif ediyor olabilir diye.

"Aramayacağını düşünmeye başlamıştım." Sesi yumuşadı, neredeyse daha nazikleşti, ama kesinlikle meraklıydı.

"Öyle mi? Gerçekten mi?" Sanırım ses tonu bir hile ve beni parmağında oynattı. Belki de ben buna izin verdim. *Benim aptallığım.*

"Seni fazla abartmış mıyım diye merak ediyordum."

"İki yüzlü iltifatlarına gerek yok. Büyükanne dediği gibi, kendimi kışımın üstünde buluyorum. Ve çaresizim."

Kahkahası şaşırtıcı. "Büyükanne bir karar vermek için sana ilham mı verdi?"

"O pragmatik biridir," diyorum iç çekerek.

"Yani, mantığa vardığını söylemek için aradığını mı anlamalıyım?" Sözlerine rağmen, ses tonunda tereddüt var. Bunun yardımcı olduğunu düşünüyorum.

"Bunların hiçbirinin mantıklı olduğunu sanmıyorum. Tek bildiğim, şirketimi kaybetmek istemediğim ve bu duruma düşmeme neden olduğun için seni ya da Luke'u suçlamak istesem de, hatanın bende olduğu sonucuna vardım." Ve sorunlar her zaman vardı. Daha iyi hazırlanmalıydım. Sağlam tavsiyeler almalı ve farklı bir yol izlemeliydim. Bu kadar pervasız bir özgüvene kapılmamalıydım.

"Sanki idam mangası karşısına çıkacakmış gibi konuşmana gerek yok. Ne olursa olsun, bence doğru şeyi yapıyorsun. Yetişkin gibi davranmak istiyorum, ama seni kızdırmak istemiyorum."

"Bu bir ilk." Neredeyse gülmek üzereyim, onun kartvizitini odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Kartvizit, helikopter gibi dönen bir akçaagaç tohumu gibi dönüyor.

"Ne derler? Mutlu eş, mutlu hayat?"

"Şimdi çok acımasız davranıyorsun."

"Neredesin Olivia?"

"Evdeyim. Neden sordun?"

"Adresini ver, sana bir araba göndereyim." "Senin evine gitmeyeceğim," diyorum biraz panikle. "Ofisteyim," diye cevaplıyor nazikçe.

"Pazar günü mü? Sizin çok çalışmadığınızı sanıyordum?"

"Ben yaptığım iş için değil, bildiklerim için para alıyorum. Yine de buradayım.

Çalışıyorum."

"O zaman bunu yarın *yapamaz* mıyız? Pazartesi günleri zaten çok sıkıcı. Bu, şeytana sabırsızlıkla bekleyeceği bir şey verir. Olivia'nın güzel bir kilosuna mu?"

"Kulağa çok cazip geliyor, ama etrafta insanlar varken ayrıntıları gerçekten konuşmak istiyor musun?"

Aklım onun söylediklerine geri dönüyor ve kin besleyen ve dirgenler sallayan idari personel ile dolu bir ofis hayal ediyorum.

"Halka açık bir yerde buluşabiliriz," diye cevap veriyorum, sözlerinin ima ettiği anlamı görmezden gelerek.

"Bana güvenmiyorsun." Yine o alaycı ses tonu. "Ya da belki de kendine güvenmiyorsun."

"Seninle ilgili temel dürtülerimi kontrol edebileceğime eminim."

"Yani beni öldürmekten kendinizi alıkoyabileceğinizi mi söylüyorsunuz?" "Elimden geleni yapacağım."

"Öğleden sonra ofise gelmek istemiyorsan, akşam yemeği yiyebiliriz."

Geçen seferden sonra mı? Hayır, kesinlikle olmaz. "Olmaz. Bu akşam meşgulüm."

"Yarın benim için uygun değil, New York'a uçuyorum," diye keskin bir şekilde cevaplar. "Kısacası, bir hafta boyunca burada olmayacağım. Bu senin için işleri zorlaştıracak mı? Yani nakit akışını."

İç çekiyorum. Bu... utanç verici. En son birine borçlu olduğum zaman üniversitedeykenydi. *Ailemin faturalarımı ödemesi aynı şey değil.*

"Olivia," diyor keskin bir sesle. "Benimle aynı odada bulunmak senin için zaten zor geliyorsa, bu düzenlemenin işe yarayacağından emin değilim."

"Tamam," diye sessizce cevap veriyorum ve bir nefes daha veriyorum. Gözlerimi açık tutmak için zorlanıyorum ve tavandaki bir noktaya bakıyorum. Bunu başarabilirsem, ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

"O zaman bana adresini versen iyi olur."

Giysilerimi değiştirmeden, erkek arkadaşımın kot pantolonunu ve eski bir tişörtünü giyip onun şık ve parlak ofisine gitmeyi düşünüyorum. Ama panik içinde, "Pazar günü Olivia"yı görünce fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak etmeye başlıyorum.

Küçük dolabımın rayına askılar sürtünerek gıcırdarken, "Saçma" diye mırıldanıyorum. "Stepford karısı olmayacağım. Sadece bir süreliğine öyleymiş gibi davranacağım."

Sonunda, ayak bileğimin biraz üzerinde biten dar siyah bir pantolon ve ona uyan bir üst giymeye karar veriyorum. Kolsuz bir gömlek, bu da biraz kısa ve belime kadar geliyor. Tabii ki siyah, ama şık bir brunch için uygun bir kıyafet. Ya da hayatımı feda edeceğim gün için. Topuklu ayakkabılar yerine mücevherli bir çift sandalet giyiyorum ve saçlarımı açık bırakıyorum. Sonra tekrar bağlıyorum. Sonra önünü bağlayıp arkasını açık bırakmaya karar veriyorum. *Çok stresli.*

Belirlenen saatte zil çalar. Üçüncü kattaki pencereimin camına yüzümü dayayarak, biraz tanıdık gelen siyah bir Mercedes'in silüetini seçebiliyorum. Bir yandan endişe, bir yandan da inanamama duygusuyla, çantamı ve güneş gözlüklerimi alıp aşağı iniyorum, oysa asıl yapmak istediğim şey gardırobumun içine girip orada kalmak.

Şehre yolculuk hızlı geçiyor. Kesinlikle istediğimden daha hızlı ve bu arabanın arkasında en son bulunduğum zamanı düşünmemeye çalışıyorum

Çünkü, garip bir durum. Neyse ki, çok geçmeden yüksek binanın önüne bırakıldım.

Resepsiyon masasının arkasında bir güvenlik görevlisi oturuyor, ama kapıyı açmak için ağır adımlarla ön kapıya doğru yürüyor.

"Bay Beckett sizi bekliyor," diye monoton bir sesle bana haber veriyor.

Bu onun normal sesi mi, yoksa sesinin herhangi bir tonlama yapmamasını mı sağlamaya çalışıyor? Yargılamak mı? Ne önemi var ki? Kararımı verdim, o yüzden buna alışsam ve sanki biri kırmızı bir keçeli kalemle alnıma bir harf yazmış gibi hissetmemeye çalışsam iyi olur.

İmza attım ve asansöre kadar eşlik edildim, üniformalı güvenlik görevlisi anahtar kartını kullanarak katı seçti. Kapılar kapanırken gözlerim ayakkabılarımda, midem yer seviyesinde kalırken, geri kalanım gerçekten tanımadığım şeytana doğru hızla ilerliyordu. Beni kurtaracağına söz veren şeytan.

Bir nevi.

Delirmiş

olmalıyım.

"Olivia."

Kapılar açıldığında, Beckett beni karşılamak için orada bekliyor. Bir an için şaşıyorum. Ne dersin? Hafta sonu Beckett, kot pantolon ve vücudunun tüm güzel kısımlarını ortaya çıkaran ince örgü bir kazak giyiyor.

"Çok güzelsin," diye ekliyor, sanki bu bizim her zamanki sohbetimizmiş gibi, elini belimin kıvrımına kaydırarak beni yanağıma öylesine bir öpücük konduruyor.

O kadar da sıradan olmayan şey ise, gömleğim pantolonumdan hafifçe ayrılırken ve onun başparmağı cildimi hafifçe okşarken verdiğim tepki. Onun elinin dokunuşu ve baskısı altında meme uçlarım hemen sertleşir ve bacaklarımın arasında derin bir nabız atar. Sadece bir kez, ama çok şiddetli. Kafamdan geçenler için hiçbir sorumluluk almıyorum.

Ten ten.

Onunla bu nasıl bir deneyim olurdu? Sert ve acımasız mı?

Zirveye ulaşana kadar işkence gibi yavaş mı?

Tüm bunlar.

O uzaklaşırken, kazara da olsa bir cüretkarlık yaptığının farkında olduğunu hissediyorum, ama tepki aynı. Ve bu tepkinin tamamen farkında olduğu görülüyor.

Neden burada olduğunu unutma, diye kendime uyarıyorum. Yılan gibi davranan tek kişi o değil.

"Gidelim mi?" Benim önümde yürümemi işaret ediyor, sonra benimle aynı hızda yürümeye başlıyor. "Genelde bu kadar sessiz olmazsın."

"Bugün Pazar. Bugün beni rahatsız edemezsin." "Bu bir meydan okuma mı?"

Ona dönünce saçlarım savrulur. "Kelime oyunları yapmadan bu işi halledebilir miyiz?" Cevap vermez, ama neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir baş hareketiyle kabul eder.

Ofisine girince bana bir içki ikram etti — gerçek bir içki. Ben reddettim, ama o gizli bir buzdolabına eğilip kendine bir bira, bana da bir su çıkardığını izledim. *Kot pantolon ona çok yakışıyor.*

"Fikrini değiştirirsen diye," diyor ve bir bardak ile ithal bir şişe maden suyu bırakıyor. "Daha sert bir şey istemez misin?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevap veriyorum, buzdolabımda soğuyan yarım şişe ucuz Chardonnay'ı hatırlayarak. Bundan sonra kendime bir ödül.

Bu sefer karşımdaki koltuğa oturur, manila klasörünü aramızdaki alçak masaya bırakır ve birasını derin bir yudumla içer. Dizleri bükülmüş, ayakları genişçe açılmış ve giydiği tasarımcı tenis ayakkabılarını fark ederim.

"Olivia." Sesini duyunca başımı kaldırıyorum. Bakışlarındaki sıcaklık giderek artmış gibi görünüyor.

"İyiym," diye cevap veriyorum, gergin bir şekilde şişenin kapağını açıp, bardağıma biraz sıvı döküyorum. "Meğer susamışım da." Bardağı dizime getirip, iki elimle kavıyorum, parmaklarım gergin bir şekilde bardağın üzerinde dans ediyor.

"Başlayalım mı?" Dosyayı eline alır ve başparmağıyla kapağını açar. "Konuştuğumuz gibi, avukatımla evlilik öncesi sözleşme hazırlattım."

"Bir dakika." Bardağı masaya koyarken su kenarından taşı. "Bunu çoktan hazırlatmış mıydın?"

"Evet."

"Ama sen bilmiyordun... Benim evet diyeceğimi bilemezdin. Ben bunu bir saat önce karar verdim!"

"Olivia. Ben çok para kazanıyorum. Çoğu insanın hayatı boyunca harcayacağı paradan daha fazla. Ve bu parayı içgüdülerimi kullanarak kazanıyorum."

"Ama yine de..."

"Sen zeki bir kadınsın. Hayatın sana olanlardan biri değilsin. Hayatını sen yaratıyorsun."

"Övgü konusunda konuşmamış mıydık?" Sözlerim, istediğimden daha keskin bir şekilde havada yankılandı.

"Tamam. Evet, senin ne karar vereceğini bilmeden hazırlattım. Seçimlerini göz önünde bulundurarak, mantıklı bir tahminde bulundum ve işte buradasın. Senin için uygun mu? Bu seni biraz daha mutlu ediyor mu? Biraz daha memnun mu hissettiriyor?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyorum. Övgüyle yetinmeliydim.

Beckett hukuki terimleri basit bir dille açıklarken, anlaşmayı madde madde gözden geçiriyoruz. Meğer hukuk diploması varmış, ama yine de onay için kendi avukatıma danışmamı öneriyor. Onun önerisine hemen başımı sallıyorum ve kredi kartımda birkaç yüz dolar boşluk olup olmadığını merak ediyorum. Ama kredi kartı bakiyesi perileri ziyaret etmedikçe, ucuz yarım şişe şarabı, bir not defteri, bir kalem ve Profesör Google ile bir gece geçireceğim.

Peki sonuç ne olacak? Bu evlilikten tam da onun söz verdiği gibi ayrılacağım; E-Volve'un sahibi olacağım ve çok sağlıklı bir banka bakiyesi ile gelecek için benim adıma yapılmış bazı yatırımlara sahip olacağım.

"şimdilik hukuki konular bu kadar." Beckett, Beckett'in bileğini kelepçeleyerek, süveterinin kollarını bir kez, sonra bir kez daha ön koluna kadar sıyrır ve oradaki tendon ve kasların oyununu vurgular. *Porno izliyormuşum gibi hissetmemem gerekir, ama hissediyorum.* Encore olarak, dirseklerini geriye doğru iter, süveteri düz karnına ve göğüs kaslarına yapışırken omuzlarındaki kasları gerer. Ayağa kalktığında, aniden kasıkları göz hizasına geldi. Evet, tamam, aramızda bir sehpa var, ama bu, zihnimin o gece arabada olanlara geri dönmesini engellemiyor. Deri ve kolonya kokusu. Dar alanda gergin iç çekişler. Uyluklarımdaki ellerinin hissi ve ben onun üzerinde çalışırken bacaklarının arasındaki kaya gibi sert şişkinlik.

Islanmıştın. Eminim şimdi de ıslaksındır.

"Daha güçlü bir şey getirmemi istemez misin?" Evet demek üzereydim - bir şişe şarap ve bir pipet - ama o ekledi: "Biraz güçlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Anlamadım?" diyerek ayağa fırladım. "Bu ne cüret! Ben çaresiz değilim! Birkaç kez dokundun diye benim hakkımda böyle varsayımlarda bulunamazsın."

Öfkeli küçük konuşmamın sonunda, onun ifadesinin değişip bir dizi duyguya dönüştüğünü gördüm. Öyle ki, bu konuşmayı kafamda tekrar tekrar oynatıp duruyorum.

"Freud."

"O ne olmuş?" Birkaç dakika öncesine göre çok daha az sert bir şekilde cevap verdim.

"Sanırım bunu onun suçu sayacağız," diyor ve gizli buzdolabına geri dönüyor. "Artık şarap içmeye hazırsındır herhalde. Pinot Grigio ister misin?" diye soruyor ve uzaklaşmaya başlıyor. Omuzları titreyerek uzaklaşıyor.

"*Aman* Tanrım." Yine kanepenin üzerine çöküyorum, yüzümü ellerimle kapıyorum, ellerim dizlerimin üzerinde. "Güçlenme, zina değil."

"Korkarım öyle." Bardağı önüme koyduğunu duyuyorum. "Zina yapılacaksa, en iyisi günlüklerimizi çabucak senkronize edelim."

Başımı o kadar hızlı kaldırıyorum ki saçlarım yüzüme dolanıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Zina evlilik dışıdır ve biz bu hafta evleneceğiz."

Burun kıvırıyorum. Gerçekten burun kıvırıyorum. "Bu benim ilk deneyimim, ama ne kadar gizli olursa olsun, bir düğünü ayarlamak birkaç günden fazla sürer, eminim."

"Gizli bir düğün yapmıyoruz. Kaçabiliriz, ama insanların bunu bilmesini istiyorum."

"Ben de onu kastettim. *Hayret*. Ama uymamız gereken yasal düzenlemeler yok mu? Miranda'nın ablası Sussex'te evlendiğinde, ilan etmek için bantlar falan vardı."

"Banns," diye düzeltti. "Evet, bunlar üç hafta üst üste kilisede okunmalı. İtirazlara karşı önceden."

Bir gelin itiraz ederse, hala arkadaşlığını sürdürür mü acaba? Belki sadece hayal dünyasında.

"Ama biz İngiltere'de evlenmeyeceğiz."

"Değil miyiz?" Şarabımı alıp bir ya da altı yudum içiyorum.

"İngiltere'de evlilik öncesi anlaşması kağıt üzerinde bir değeri olmadığı için New York'a gitmeliyiz. Mahkemeye gideceğiz."

"Tamam, o zaman ajandama bir bakmam gerekecek." "Yarın gidiyorum ve sen de benimle geleceksin." "Sanmıyorum."

"Bana karşı gelme. Yapacak işin yok sanki."

"Hey, kolay işi olan sensin," diye hemen itiraz ettim. Aslında, yaptığı işten değil, bildiklerinden para kazandığını söyleyen oydu.

Benim durumum öyle değil. Benim yaptığım işlerden para almıyorum!

"İşin batmaktan kıl payı kurtuldu, bu yüzden ne kadar çabuk evlenirsek, işleri düzeltmek için o kadar çabuk paraya sahip olursun."

"Hala yapmam gereken işler var!"

"Ve küfür etme. Bu sana yakışmıyor."

"*Ohhhh.*" Ses yüz hece uzunluğunda. "Sence bu 1950'ler mi? Bana hükmedebilecek misin?"

"Yılın farkındayım. Ayrıca bu girişimde senin kıdemsiz ortak olduğunun da farkındayım. Yani evet, bir dereceye kadar sana emir verebilirim."

"Fikrimi değiştirmek için henüz geç değil."

"Doğru," diye onaylıyor. "Ama sen aptal değilsin. Ve eğer daha önce meşgul olduğunu düşünüyorsan, aslında değildin. Önümüzdeki altı ay boyunca senin zamanının benimki kadar önemli olmadığını kabul etmelisin. Fedakarlıklar yapmak zorunda kalacaksın."

"Ben *fedakarlıklarla* dolu bir hayat istemiyorum." Cevabımı hoş olmayan bir kahkaha eşliğinde veriyorum, ama bu doğru. "Örümcekleri öldürmem ve katı bir vejeteryanım," diye ekliyorum, kahve masasının altında bacaklarımı uzatırken, Beckett'in gözleri hareketimi göz ucuyla takip ediyor.

"Yarın benimle birlikte New York'a geleceksin, sonra Cuma günü geri dönüp ilgili herkese bu müjdeyi vereceğiz."

Hayır. "Ailene söyleyecek misin?"

"Ailem öldü ve ben tek çocuğum. Ailemin geri kalan üyeleri hayatımın bir parçası değil. Peki ya sen? Büyükkannene söyleyecek misin?"

"Tanrım, hayır, o doksan iki yaşında. Onu öldürmek istemem." "İyi. Daha az karmaşa olur."

"Ama," diye ekliyorum, aklıma bir düşünce gelince, "yaz sonunda İngiltere'ye uçacak." Bu onun yıllık hac yolculuğu ve her yaz, bir sonraki yıl bu yolculuğu yapamayacağını söylüyor.

Bu o kadar uzun süredir devam ediyor ki, ailem artık onu dinlemiyor galiba. "Hayır," diye karar veriyorum, "ona söylemeyeceğim." Onunla tanışmak isteyecek ve sonra neden tahammül edemediğim bir adamla evlendiğimi bilmek isteyecek.

"Sanırım şimdi sözleşmeyi gözden geçirmek için en uygun zaman."

"Bunu az önce yapmadık mı?"

"O evlilik öncesi anlaşmasıydı; evlilik sona erdiğinde ne alacağınla ilgiliydi."

"Ve yapmayacağım şeyler."

"Aynen öyle. Sözleşme bundan biraz daha karmaşık. Dediğim gibi, bir hukuk danışmanına başvurmalısın," diyerek tek bir kağıt parçası uzattı.

"Bu nedir?" Bakıyorum ama dokunmuyorum.

"Gizlilik anlaşması. Sanırım, konuştuğumuz şeyleri kimseye anlatmadın."

"Sanki bu konuyu kimseye anlatacaktım gibi." Beckett kaşlarını çatıyor. "Bak, bazen küfür ederim, buna alışsan iyi olur. Hayır, kimseye anlatmadım çünkü kimsenin bilmesini istemiyorum." Parmaklarının arasından kağıdı ve uzattığı kalemi alıp, ilgili satıra imzamızı atıyorum.

"İşte. Mutlu oldun mu?"

Cevap vermeden, klasörden iki kağıt daha çıkarır.

"Birkaç dakika inceleyebilirsin."

"Pazar günü kimse iş yapmaz," diye homurdanıyorum. Ama o tekrar ayağa kalkarken, masadan başımı kaldırmadan sayfaları ayırıyorum. Birinin üstünde *SÖZLEŞME*, diğerinin üstünde *EVLİLİK ÖNCESİ ANLAŞMA* yazıyor.

İlk sayfayı alıp şartları gözden geçirmeye başlıyorum.

Karşılıklı anlaşma ile feshedilebilen altı aylık süre.

New York eyaletinde kusursuz boşanma işlemi

"Neden New York? Oraya gitmeyi henüz kabul etmedim bile."

"Birleşik Krallık'ta boşanma işlemlerinin evlilik tarihinden on iki ay sonra başlayabilmesi gibi talihsiz bir şart var. Ve şu anda kusursuz boşanma diye bir şey yok."

"Her ne olursa olsun, sorun ne olursa olsun, suçlu olan yine sen olacaksın," diye mırıldanarak evrak işlerine geri dönüyorum.

Yasal evlilikten sonraki kırk sekiz saat içinde kişisel banka hesabıma yarım milyon ve şirket hesabına da aynı miktar yatırılacak... başka bir şey daha var.

Vay canına. Gerçekten şaka yapmıyormuş.

Altı ay boyunca aylık artışlarla şirket hesabına yatırılacak ek paralar, toplam tutarı... Bu çok fazla sıfır demek ve bebeğimi ayakta tutmaktan daha fazlasını sağlayacak.

Beckett şirket yönetim kuruluna atanacak. Bu arada, şu anda böyle bir yönetim kurulumuz yok.

Bir dizi yeni işe alım listelenmiş, adaylar kendisi veya temsilcisi tarafından incelenecek. Tabii, görünüşe göre bunları işimi bir sonraki seviyeye taşımak için yapmam gerekiyor.

İlk sayfayı çevirip şarap kadehimi elime aldığımda, son üç madde neredeyse kadehi düşürmeme neden oluyor.

Görev süresi boyunca tek eşlilik.

Birlikte yaşama, anlaşmanın tüm süresi boyunca bir ön koşuldur.

Evlilik, yasal evliliğin kırk sekiz saat içinde tamamlanmalıdır, aksi takdirde tüm şartlar geçersiz hale gelir.

Gözlerimi hızla kırptırıyorum, zihnim diğer tüm düşüncelerden boşalmış durumda.

Onunla yaşamak.

Onunla seks

yapmak?

Bir kez mi? İki kez mi? Her gece mi? Her gece bir veya iki kez mi?

"Eh, buradan fırlayıp gitmiyorsun, bu umut verici." Aniden tekrar karşımda oturuyor. "Son iki nokta, ya da üç?"

Evliliğin tek eşlilik için yaratıldığını mırıldanarak başımı sallıyorum. Ama evlilik aynı zamanda aşk için de değil midir?

"Eminim ki evlilik, farklı insanlar için farklı anlamlar ifade ediyordur. Bazıları için maddi kazanç, sigorta kapsamı ve vergi indirimi anlamına gelir. Bazıları için ise kültürel bir gereklilik, hatta bir dinin şartıdır. Bazıları istikrar veya prestij için evlenir. Ancak tüm evlilikler sadakat temelinde yürümüyor. Bizimki yürüyecek."

Bakışları ateşli, dili kesin. Ben sadece onun olacağım. İçimde karanlık ve enfes bir şey patlıyor — ani bir acı, bir ihtiyaç, onun doldurması gereken bir gereklilik — ama bunların hiçbirini itiraf edemem.

"Kendimi sana fahişe gibi sunmamı mı istiyorsun?" Sorum makul. En azından ses tonum makul.

"Öyle değil," diye cevaplıyor Beckett dikkatlice.

"Hayır mı? Sanırım yanlış anlamışım." Kağıtları elime alıp parmağımı yaladım ve kelimelerin nerede saklandığını hatırlayamıyormuşum gibi öfkeyle kenarlarını çevirmeye başladım. Para karşılığı seks anlamına gelen kelimeler. *Daha spesifik olarak, onunla seks.* Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, maraton koşmuşum gibi hissediyorum, vücudum ve kafam az önce okuduğum kelimelerle savaş halinde. "Ah, burada," diyorum. "Evlilik tamamlanacak..."

"Ne yazdığını biliyorum," diye benzer bir tonda cevap veriyor. "Ama izin verirsen açıklamama izin ver."

"Burada açıklanacak bir şey yok. Benimle seks yapmak istiyorsun."

"Yanılıyorsam beni affet, ama sen de aynı şekilde hissettiğin için buradasın."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Anlayışının trajik bir şekilde dar olduğunu biliyorum."

"Anlayışım gayet iyi." Bağlam her şeydir. Süslü kelimeler için Google'da arama yapmak yeterlidir.

"Bu konuda biraz daha olgun davranacağını düşünmüştüm." Ellerini uyluklarının üzerine yayarak dizlerine doğru kaydırıyor. Cinsel bir şey değil, ama yine de içim sıkışıyor. Neden?

Çünkü ilgiye açsın. Arabada olanlar yüzünden.

Çünkü daha önce kimse seni satın almak istemedi, ama sana çöp gibi davrandılar.

"Peki."

İşte. Kendimi tuttum. Bağırmadım, küfür etmedim, tavana vurmam, üzerine atlamadım. Onun şartlarında *iyi* bir şey olmasa bile. "Devam et. Bunun eski usul fahişelik olmadığını bana sen söyle."

"Başından beri, işleri inandırıcı kılmak için birlikte yaşamaya başlamamız gerekiyor."

Seksten birlikte yaşamaya geçiyoruz. Temel olarak, manzaralı yolu seçiyoruz.

"Benim evime taşınabilirsin," diyorum, durumu yokluyorum. Ama ne için, bilmiyorum.

"Sanırım olabilir. Kaç yatak odan var?"

"Bir tane." Bu kelime boğuk bir şekilde çıkar ve ağzının köşesi sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğirir.

Ne demek istediğini anlıyorum. İkimizin tek kişilik bir alanda yaşaması, felaketle sonuçlanacak bir durum olurdu. Bir şekilde seks yapacağımız kesin olduğu için, sonunda nefret dolu bir ilişkiye dönüşürdü. *Hay aksi, bulaşık makinesini boşaltırken ayağın takılmış ve vücuduma girmişsin. Kazalar olur, ne yaparsın!*

"Birkaç yatak odam daha var," diye ekliyor Beckett soğukkanlı bir ses tonuyla. "Hala benimle birlikte yaşamamı mı istiyorsun, yoksa yaşamayı mı tercih edersin?"

kendi alanın da olacak bir yer mi?

"Ha." Sesim Muppet'lardan biri gibi çıkıyor. Cırtlak sesli olanlardan biri gibi. "Zaten benimle birlikte yaşamak istemezsin. Sadece nazik davranmaya çalışıyorsun."

Başını hafifçe eğerek onaylarken yüzünde alaycı bir ifade var. "En azından öyleymiş gibi görüldüğüm için puan kazanır mıyım?"

Cevap vermeyi lütuf saymıyorum. Onu sevimli bulmuyorum. Sinir bozucu, evet. Ve belki bir iki şey daha. *Seks. Benimle seks yapmak istiyor. Patlayıp onun güzel mobilyalarını mahvetmeden önce bu konuya gelebilir miyiz?*

"Evli insanlar birlikte yaşar."

"Tüm evli insanlar değil," diye itiraz

ediyorum. "Yeni evliler öyle."

"Silahlı kuvvetlerdeki değil."

"Askere yazılmayı mı düşünüyorsun? Hayır mı? O zaman aptal olma. Bolca yerim ve birkaç boş yatak odam var. Beni özel olarak görmen bile gerekmeyecek. Tabii istersen başka."

"Bu da bir sonraki noktaya mükemmel bir geçiş sağlıyor. Benimle yatmak istiyorsun," diyorum açıkça. "Ve bunu bir sözleşmeye koyma ihtiyacı hissettin."

Bölüm 15

OLIVIA

"Şu anda sana söyleyecek güzel bir şeyim yok. Beni sahte bahanelerle buraya getirdin."

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum."

"Bana bu konuda yalan söyledin," diye karşılık veriyorum, duygusal davranmamaya ve aşırı tepki vermemeye çalışarak. Ama hayatım paramparça olmuş gibi hissederken nasıl duygusal davranmayabilirim ki? "Seks yapmamız gerekeceğinden hiç bahsetmedin."

"Arabamda seks yapmamız gerektiğini mi sandın? Seni zorladım mı, sana yalan söyledim mi?"

"Şu anda bundan bahsetmiyorum. Bundan bahsediyorum," diyorum ve önümdeki masadaki kağıdı parmaklarımla dürtüyorum. "Sadece benimle yatmak istediğin için bu maddeyi ekledin mi?"

"Evet. Ve hayır." Sandalyesine yaslanarak, yüzünde sakın bir ifadeyle cevap verdi.

"Gerçekten anlamıyorum. Arabadan indin. Sen olmasaydın çoktan seks yapmış olacaktık!"

"Bunu yapma," der yumuşak bir sesle.

"Ne? Senin bana bunu yapmana izin mi vereyim? Her fırsatta beni sikmene, beni mahvetmene izin mi vereyim?"

"Küfür etmeye gerek yok." Bu konu onu sıkıyormuş gibi içini çekti. "Ne dememi istiyorsun, emin değilim."

"Gerçeği istiyorum. Luke hakkında söylediklerin doğru muydu?"

"Kesinlikle."

"Yani telefonu alıp onu ararsam, bana aynı şeyi mi söyleyecek?"

"Senin onunla bu konuşmayı çoktan yaptığını sanıyordum." Onun tepkisi beni biraz şaşırttı. Soğukkanlı, sakin ve kesinlikle hesaplı bir tepkiydi. "Ama sanırım o biraz yaratıcı bir yorum eklerdi."

"Peki ya o geceki akşam yemeği, arkamda aniden belirdiğin zaman?"

"Tasadüf," diye iç çekerek cevapladı. "Seni takip etmiyordum. Bu büyük bir plan değildi. Beni gerçekten abartıyorsun."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim. Ben sadece... Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Ama seçeneklerim tükeniyor ve kendimden şüphe etmeye başlıyorum.

"Seni çekici bulduğumu söylememi ister misin? Çünkü buluyorum."

"Sana sorduğum bu değil. Övgü istemiyorum ve yalan istemiyorum. Kafamda bu saçma sapan tartışma dönüp duruyor. Şu anda kafam çok karışık. Hangisi önce geldi? Gülüyorum, ama bu hareketimde hiç neşe yok. Tavuk ve yumurta gibi. Arabada olanlar yüzünden beni mi istiyorsun, ama sadece senin sınırların, şartların, eklerin ve diğer şeyler dahilinde mi? Yoksa kuru seks, çılgın bir seçme ya da mülakat mıydı; planlarına uyan bir şey miydi?"

"Her türlü tatsız tabloyu çiziyorsun." "Hangisi doğru, söyle!" diye soruyorum.

"Bu önemli mi?"

"Benim için önemli. Hem de çok önemli."

"Seninle sevişmek istiyorum. O zaman da seni istiyordum, şimdi de istiyorum. Bu seni mutlu ediyor mu? Seni rahatlatıyor mu? Evet, hepsini sözleşmeye yazmak istiyorum çünkü sana vazgeçmen için bir bahane vermek istemiyorum."

"Vazgeçmeyeceğim," diye sert bir şekilde cevap veriyorum, çünkü başka seçeneğim var mı? Daha önce sahip olduğum seçeneklerle aynı. Onunla evlenmek ya da her şeyi kaybetmek, seks olsun ya da olmasın. Peki seks? Sadece çelişkili hissettiğimi söyleyelim.

"Seni istemem diğ er her Şeyden ayrı bir konu çünkü senin yardımına da ihtiya ım var, ama bunu zaten açıkladım. Doğ ru zamanda doğ ru yerdeydin, ya da belki de yanlış zamanda. Ama nasıl bakarsan bak, birbirimize yardım edebileceğimiz ortada. Yanlışları düzeltip daha iyi hale getirelim."

"İntikam istemiyorum."

"İsteyeceksin. En iyi intikam, başarıdır. Başarıların bir daha Luke ve üvey babası gibi adamların insafına kalmayacak."

"Kendini ileri düzeyde bir fedakarlık sahibiymiş gibi göstermeye  alışma." O, hiç irkilmiyor ya da kendini savunmaya  alışmıyor. "Tanrım," diye inliyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum. "Sana böyle dokunmana izin verdiğime inanamıyorum!"

"Ve ben arabadan indiğime inanamıyorum, ama ben hiçbir zaman bir çıkış planım olmadan hiçbir Şey yapmam."

Başımı hızla kaldırıyorum, ağızım açık kalıyor. "Kapıdan oldukça iyi çıktın gibi görünüyor. Aslında, bunu çok verimli bir Şekilde yapmışsın gibi görünüyor."

"Bu, benim de cazip gelmediğim anlamına gelmez."

"Sadece birini kontrol etmek istediğın için mi?"

"Evet, çünkü sen çok uysal bir  i eksin. Çok itaatkarsın."

"Sana bağlı biri mi?"

"Her adımda benimle kavga eden biri mi? Oldukça saçma sapan davranabilen biri mi? Bak, aynı Şeyi tekrarlıyoruz ve New York'a gitmeden önce yapmam gereken çok iş var."

"Sana zaten söyledim, yarın meşgulüm."

"O zaman başka bir gün seçmen gerekecek. Salı,  arşamba. Söyle gitsin."  enesindeki gerginlik ve gözlerinin alev alev yanmaya başlaması, maskesinin çatlaklarını ortaya çıkarıyor. "Sen beni istiyorsun, ben de seni birçok yönden istiyorum. Ve ikimiz de bu evliliğın, ne kadar geçici olursa olsun, yürümesi için buna ihtiya ımız var. Daha pratik bir bakış açısıyla bakarsak. İkimizin de planlarını mahvedecek olan, evliliğın feshine ilişkin çok geçerli nedenleri tartışalım." Aniden  ne doğ ru eğilir, hazırlıklı bir Şekilde...

sol eliyle noktaları işaretler. "Çifte evlilik. Encest. Rıza yaşı sorunları. Aptallık..."

"İşte bu!" Ellerimi dramatik bir şekilde havaya kaldırıyorum. "Benimle evlenmenin bir anlamı yok. Çünkü bunu düşünmek için bile deli olmam *gerekir*." Deli gibi çaresiz, belki.

"Zorlama," diye devam etti, hiç duraksamadan. "Dolandırıcılık ve evliliğin tamamlanmaması."

"Sahte evliliğin tamamlanmaması," diye tekrarlarım. "Doğru mu anladım?"

"Bu sahte bir evlilik değil, Olivia. Sadece geçici bir evlilik, ama aynı yükümlülükler ve aynı yasal tuzaklar var. Yanılma, bundan vazgeçmene izin verilmeyecek. Evet deyip sonra bu anlaşmadan caymaya çalışırsan, sonuçları olur."

"Bu bir anlaşma mı, yoksa evlilik mi?" "Her ikisi de."

"Peki burada ne tür sonuçlardan bahsediyoruz?"

"Hukuk ekibinizin yardımını almanızı tavsiye ederim, ama kısaca söylemek gerekirse, her şeyi kaybedeceksiniz. İptal veya boşanma davası açarsanız ya da dönem bitmeden ayrılırsanız, her şeyi kaybedersiniz."

"Peki ya siz sonlandırırırsanız?"

"Ceza maddesi var. Aşırı bir tazminat alırsınız, ama bu olmayacak. Altı ay boyunca zamanınıza ve oyunculuk yeteneğinize ihtiyacım var. Bu şirketi istiyorum Olivia ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Beni de dahil," diye mutsuz bir şekilde mırıldandım. "Seks yapmazsak ne fark eder ki? Sadece ikimiz bilirsek, kim kusur bulacak?"

"Yapacağım," diye açıkça söylüyor. "Sen de yapacaksın. Ve muhtemelen bu arada birbirimizi öldüreceğiz, çünkü ikimiz de bunu sistemimizden atmamız gerekiyor."

Onu dinlerken, ifadesine bakarken, sanki aramızdaki seks bir tür virüs gibiymiş gibi düşünüyor gibi geliyor. Zayıflatıcı bir şey. Vücudundan terleyerek atması gereken bir şey.

"Hoşuna gitse de gitmese de, arabada olanlar tek taraflı değildi. Seni cevap vermeye zorlamadım. Sen de benim kadar zevk aldın. Kanıtı, çıkardığın o nefes nefese küçük sesler ve bana sürtünme şeklin."

Gözleri ateş gibi parlıyordu, ben onun sert vücudunun üzerinde kayarken, yukarı doğru itişleri içimi şiddetle kasılmaya zorluyordu.

Kafamı sallayarak duyusal anıları silip atıyorum ve ona tekrar baktığımda, muhtemelen az önce aklıma gelen tüm pornografik düşünceleri okuduğunu fark ediyorum.

"Aslında," diyor yavaşça, yumuşakça, baştan çıkarıcı bir şekilde. "Şu anda birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atmamızı engelleyen tek şeyin aramızdaki bu masa olduğundan eminim."

Ayağıyla masayı tekmeliyor. Sonra, sadece saf kışkırtma olarak tanımlanabilecek bir bakışla, ayağını masanın ayağına doluyor ve onu aramızdan çekiyor.

Bölüm 16

BECKETT

Bunu yapmayacağıma kendime söz vermiştim. O aradığında, onu buraya getireceğime ama ona dokunmayacağıma kendime söz vermiştim. Anlaşma imzalanana, sözleşmenin mürekkebi kuruyana ve evlilik cüzdanı elime geçene kadar beklemem gerektiğini kendime söyleyerek tartışıyordum. Yine de burada, sehpayı yerden iterek, gözlerimi ondan ayırmadan duruyorum.

Masa halının üzerinde sürüklerken o nefesini tutsa bile.

Düşmeden önce bardağına uzansa bile.

Boş Pilsner şişem sallanıp yere düşerken bile.

Gözleri meydan okurcasına bana dönse bile.

"Demek bir engeli kaldırdın. Fiziksel bir engel. Aman ne büyük olay. Henüz sana atlamadığımı fark etmişsindir...

Henüz.

Sözleri kesilir, gözleri büyür, başını eğerek ayakta duran beni izler. Ama ben henüz ona doğru hareket etmem. Sadece elimi omzumun üzerine uzatır, ince süveterimi bir avuç dolusu tutar ve başımın üzerinden yukarı doğru çekerim. Tek kelime etmeden onu yere atarım. Onlara ihtiyacımız yok. Bilmemiz gereken her şey, söylenmemiş sözlerde yazıyor. Onun yanaklarındaki taze çiçeklerde ve dişlerinin alt dudağına batışında. Kirpiklerini indirip gizlemeden önceki bakışlarının sıcaklığında. Ve elimle göğsümden aşağı, karnımın çıkıntılarına doğru, kemerime ulaşana kadar ilerlerken, nefesimin hırıltısında.

"Ne yapıyorsun?" Sesi titriyor. Bu gerginlikten mi yoksa ihtiyaçtan mı?

"Bana ne dedin?"

"Sana birçok şey dedim. Ve çoğu da iltifat değildi." Sözler aynı, ama sesi daha az sert. Etrafımızdaki hava savaşma ihtiyacını emmiş gibi, sesinde ikna ve güç yok. Kazanma ihtiyacı.

"Benim bir kışkırtma, bir provokasyon olduğumu söyledin. Sanırım senin beni resmettiğin şekilde yaşıyorum."

"Masayı hareket ettirdin, ama amacına ulaşamadın. Kazakını giy." Bardağı dudaklarına götürdüğünde, eli titriyor.

Eğilip onu hızla ondan alıyorum ve diğer elinden hızla çekerek onu kaldırırken, kim bilir nereye koyuyorum. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, itiraz edecek zamanı bile olmuyor. Ve bedenlerimiz çarpıştığında ve o nefes nefese kaldığında, itiraz etmeyeceğini anlıyorum.

Başını eğiyor, dudakları açılıyor sanki bana önceden rıza gösteriyormuş gibi, göz kapakları kapanıyor. Kendine itiraf etmek istemeyen ve bunun yerine saklanmayı tercih eden küçük bir kız gibi.

"Gözlerini aç," diye emrediyorum, vücudunu kendime doğru çekerek, onun sıcak ve yumuşak olduğu yeri benim acı çeken ve sert olan yerime doğru çekiyorum. Tanrım, onun içine girmem, onu tamamen sahip olmam lazım, sadece bir süreliğine olsa bile.

Kirpikleri açılır ve dudaklarımız nihayet birleşmeden önce, o yatak odası gözlerinin karanlık derinliklerini görünce içgüdüsel bir tepki veririm — arzu ve ihtiyaç. Bu asla geçici bir buluşma olmayacaktı, ama kavrayıcı ve sahiplenici. Yaşadığımız ve nefes aldığımız gibi öpüşürüz. Daha derin ve daha ıslak, dillerimiz birbirine dolanır ve dişlerimiz çarpışır. Elim saçlarına kayar, ağzım boynunu okşar ve oradaki yumuşak eti ısıtır.

"Sana biraz akıl verilmesi lazım."

"Gerçekten mi?"

"Ne yaptığını bilen biri tarafından."

"O işi işe alacağın kişiler listesine eklesen iyi olur." Alaycı bir şekilde, elini aramıza sokup testislerimi avuçladı.

"Yanılma," diyorum sert bir sesle, elini tutup çekiyorum. Testislerim zonkluyor, temasın kesilmesiyle hemen boşluğu hissediyorum. Karanlık bir bakışla elini ağızma götürüyorum. Avucunu öpüyorum. Parmak ucunu ısıriyorum. "Bu sonunda gerçekleştiğinde, bundan kurtulmanın yolu olmayacak." Ve bastıramadığım bir hırıltıyla, yüzünü ellerimle tutup onu deli gibi öpmeye başlıyorum.

Nefesim kesik kesik, sözlerim öpücüklerim kadar ıslak. Onun kokusu bağımlılık yapıyor, cildi ipek kadar pürüzsüz. Onu tatmak için sabırsızlanıyorum, gerçekten tatmak için. Ve bana nasıl bildiğimi sorma, ama zamanı geldiğinde, *her yerinde* bu kadar güzel tadı olacağını biliyorum.

"Beckett." Bir fısıltı, bir nefes. Bir baştan çıkarma. *Onun kışkırtması*. "Şimdi yapabiliriz."

"Seks yapmak mı istiyorsun? Sikişmek mi?

Sevişmek mi?" "*Evet!*" diye nefes nefese söylüyor.

"Dizlerimin üzerine çöküp seni yalamamı mı istiyorsun?" "Konuşmayı kes."

"Üzgünüm, tatlım. Sözleşmemizden kaçamazsın." Bu kadar yakinken olmaz.

"Ya o kadar uzun süre bekleyemeyeceğimi söylersem?" diye yarı inleyerek, onu kanepeye yatırıyorum. Onu vücudumla örterken, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık dalgası hissediyorum, ellerim onun kıyafetlerini çıkarmak için sabırsızlanıyor. Altımda çok küçük görünüyor ve onu ezip ezmediğimi merak ediyorum, ama bacaklarını uyluklarıma doladığında, pantolonunun içinden gelen amının sıcaklığı diğer tüm düşüncelerimi silip süpürüyor.

"Beni yalvartma," diye mırıldanıyor, ağızını ağızma yaklaştırıyor, fısıltıları nefesi kadar tatlı, dudakları parlak ve pembe.

"Bu görülmeye değer bir şey olurdu," diye hırıltıyla söylüyorum. "Ama beklemek karakteri geliştirir."

"Beklemek berbat bir şey." Hemen onun nasıl *berbat olacağını* merak ediyorum. "Ateşkes yapalım. Önümüzdeki otuz dakika boyunca konuşmayalım. Birbirimize isim takmayalım. Sadece biraz eski usul f-zina yapalım."

"Sana güvenmediğimi söylediğim için beni affet."

Dirseklerimi kanepenin sırtlığı ile koltuğu arasına sıkıştırarak ona gülümserim, iki elimi de serbest bırakarak üstünü sıyırıp göğüslerini dantelli sütyeninden kurtarıyorum. Sonra önümdeki nefes kesici manzara karşısında geri kalan düşüncelerimi hemen unuturum. Yuvarlak, dolgun ve kremi meme uçları koyu pembe renktedir. Başparmaklarımı sıkı meme uçlarında gezdirirken, nefesi kesilir ve dikkatim tekrar yüzüne yönelir. Kızıl kahverengi saçları kanepenin üzerine yayılmış, yanakları kızarmış ve bakışları kömür kadar kararmıştır. Sanki büyülmüş bir ormandan kaçmış bir perisi gibi, bu dünyadan değilmiş gibi görünür.

Kafamı sallayarak kendime geliyorum ve başparmaklarımın yerine dilimi kullanarak, yalayıp yıkarken çıkardığı seslerin tadını çıkarıyorum. Dışlerimin tehdidini ve çenemdeki kılların sertliğini kullanarak, ona o kadar sert bir şekilde sürütüyorum ki inliyor. Pes ederek, kıcımlı kavlıyor ve bana doğru sallanmaya başlıyor ve benim büyük şaşkınlığım ve zevkimle, kendini tatmin etmeye başlıyor.

Bu, utanmadan kendini tatmin eden o, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Amını bana bastırarak, dalgalanıyor ve kıvranıyor, titrek nefesler alıyor. Henüz bitmeye yakın değilim, ama uzun zamandır bu kadar tahrik olmamıştım.

"Sen çok lezzetlisin," diye hırıltıyla söylüyorum.

"Kötü adam," diye sızlanıyor, "küfür ettin."

"Ne kadar kötü olabileceğimi bilmiyorsun. Ama yakında öğreneceksin."

"Sadece bir şansın olması ne yazık."

Cevabım biraz acımasız bir kahkaha. "Kendine bunu söylemeye devam et. Çünkü seni bir kez aldığımda, benim dokunuşum için yalvaracaksın."

"Sözler, sözler..." Onun karşılığı dudaklarında kalır, ben boynunu ısırırken, o parçalanmaya başlarken sert sikimi ona doğru itiyorum.

"Bir dahaki sefere geldiğinde," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, elimi başının altına sokarak boynunu ortaya çıkarıyorum, "evleneceğiz. Ve o zaman eğlence gerçekten başlayacak."

Bölüm 17

OLIVIA

Sen çok lezzetlisin.

Pazartesi sabahı, sözleri hala kulaklarımda yankılanıyor. Kahvemi almak için uzandığımda, elimdeki titremeyi fark ediyorum. Beckett'in küfürlerini yatak odasına sakladığını ya da bu kadar etkili bir müstehcen konuşmacı olacağını kim bilebilirdi?

Ama kendimi o duruma soktuğuma inanamıyorum. Ve vücudunun benim vücudumun üzerinde ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum. Ağırılığı, gözlerindeki ateş.

Bir dahaki sefere geldiğinde, evlenmiş olacağız. Ve o zaman eğlence gerçekten başlayacak.

Onun temel sözleri bir meydan okuma ve bir vaat, sesinin boğuk tınısı bir garanti gibiydi ve o içime girerken benim inlemelerim kendi isteğimle değildi. *Sertçe.*

Talep yok mu? Yorum yok mu? diye alay etti.

Yok, diye cevap verdim, sesim zayıftı. Kafamdan geçen yorumları dile getirmemenin akıllıca olacağına karar verdim.

Evet. Lütfen. Ver bana.

Penisinin şeklini ve ağırlığını hissedebiliyorum ve kabul ediyorum. Yok edileceğim. Ve yüzümde bir gülümsemeyle öleceğim. Çünkü çok uzun zaman oldu.

Eli bluzumun altına kaydı, ama bluz o kadar dar ki, eli orada kalmadı. Bunun yerine, ağzını kumaşın üzerine bastırdı ve gömlek ve sütyenimin üzerinden dişleriyle meme ucuma bastırınca ben çığlık attım. Tüm vücudum doldurulmak için çığlık atarken, kalçalarım kendiliğinden ona doğru yükseldi.

Çok hassas. Sence böyle boşalabilir misin? Aynen böyle?

O anki gerçek mi? Evet. Ama ona söylemedim. Beni kızdırmak istiyordu. Bana sırlarımı söylememi ve onun sikini yalvarmamı istiyordu. Ama ona karşı sallanırken, bu şekilde boşalabileceğimi biliyordum - çok yakındım.

Beni sertçe öptü, dilini sikini yapar gibi ağzıma soktu. Elini sırtımın altına koydu, beni kaldırdı, kafamın arkasından saçımı tutup boynumu dişlerine maruz bıraktı. Beni onun gibi hissettiren biriyle hiç birlikte olmamıştım. Sonrasında izleri taşımaktan korkmadan, onun tutkusunun izlerini arzulamamı sağladı.

Yarın New York'a gel, Olivia. Derin emri kulağımın etrafında yankılandı, tutuşunu sıkılaştırdı, kafamın arkası bacaklarımın arasındaki ritimle birlikte zonkluyordu. *Ve senin gelmene izin vereceğim, tam burada, tam şimdi. Evet de.*

Bunun için sana ihtiyacım yok, diye mırıldandım. Derin kahkahası içimde yankılandı, işkenceye bir boyut daha ekledi, ve ellerimi başımın üzerine çekerek bir boyut daha ekledi.

Onun altında sıkışmıştım. Onun tarafından sıkıştırılmıştım. O, benim azgın bir hayvan gibi kıvranmamı izlerken, bana sadece vermek istediği şeyi veriyordu. Ve ah, ben de hepsini istiyordum. Onu içimde hissetmek, tadını çıkarmak ve onu tahrik etmek, Beckett adında bir at gibi ona binmek istiyordum. Ve bunu New York'ta değil, tam da o kanepede istiyordum. Evliyken değil. Yasak ve sert olmasını istiyordum. Saçlarım onun ellerinde, vücudu üzerimde.

New York'a gel. Senin güzel küçük amını mahvedeyim.

Sana dokunmama izin ver, fısıldadım, içim onun sözlerinin çizdiği güzel vahşilikle titriyordu. *Tatmama izin ver.* Gözleri tamamen büyümüştü, eli bileğimi sıkıca kavradı, hangimizi tuttuğunu bilmiyordum. *Anlaşmada ne alacağımı görmem adil olur,* alay ettim. *Evleneceğim şeyi gör.*

Sanki onun sikini için onunla evleniyormuşum gibi.

Gülümsemesi saf kötölük dersiydi, o elini gevşetirken ben onun üzerine sürünerek, buruş buruş ve dikişleri açılmış halde, çaresiz bir ihtiyaçla ellerimi ve ağzımı vücudunun her yerine gezdirdim. Nefesim kesik kesik, kot pantolonunun açıklığına uzanmıştım ki, keskin bir çatırtı duyuldu ve ben bir metre havaya sıçradım.

Siktir! Altımda, Beckett'in küfürünün ardından bir inilti duyuldu, aşağı baktığımda dizimle onun kasıklarına çarptığımı fark ettim.

"Hey, patron hanım."

Miranda'nın sesini duyunca irkildim, neredeyse kahvemi döküyordum. Tabii ki Beckett öyle dedi diye toparlanıp New York'a uçmayacaktım. Bugün her zamanki gibi ofisteyim. Özellikle o kesintiye uğradıktan sonra, hiç de cazip gelmedi değil. *Çok yakındık. Kot pantolonunun içinden vücudunun hatlarını neredeyse görebiliyordum.*

"Ne var?"

Kafamı sallıyorum. Bugün Pazartesi, Olivia. Takvime bak.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, boynuma bağladığım fularımı düzelterek. Londra'da yazın gelmesi kesin değil, ama tabii ki bugün, güneş duvarların boyasını çatlatıyor. İzleri örtmek için balıkçı yaka giyemezdim, yorum yapılmadan olmazdı.

Lanet olsun Beckett ve onun seksi konuşmalarına. O pahalı kıyafetlerin ve o çok düzgün tavırların altında, fırsatını bekleyen bir cinsel sapık olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Ben tahmin ettim. Arabada geçirdiğimiz ilk gece. Ve ona o fırsatı verdim — altın tepside. Ya da kanepede, duruma göre.

Ve şimdi o, benim ne tür seks sesleri çıkardığımı biliyor, davranışımın daha önce söylediğim her şeye tamamen aykırı olduğunu söylemeye gerek bile yok. Ama en azından kıyafetlerimi çıkarmadım. O anın heyecanında kıyafetlerimin parçalanmamasına biraz şaşırdım, ama gerçekten en iyisi buydu.

Çünkü sonunda çarpan kalbimi sakinleştirip giysilerimi düzelttiğimde, temizlik ekibinin

cam duvarın diğer tarafında. En az altı kişi vardı, hepsi de ağzı açık bakıyordu. İçlerinden birinin elinde olması gereken paspas yerde duruyordu. Ne kadar zamandır orada durduklarını ve daha ne kadar şey gördüklerini düşünmek bile istemiyorum.

Hey, ama en azından ahlaksızlığım yüzünden alevler içinde kalmadım, her düşündüğümde yüzüm kızarsa da. Ve sonra her düşündüğümde kızarıyorum, çünkü onu düşünüyorum ve sonunda onun söylediklerini tekrar tekrar hatırlıyorum.

Seni yok edeyim.

Senin çok özel bir parçanı yok edeyim. Çok özel, söylenemeyecek bir parçayı.

Müstehcen konuşmalarda çok kötüyüm. Umarım o da bunu beklemiyordur. Söylediğim halde, sadece durum gerektirdiğinde küfür ederim. Sinirlendiğimde mesela. Ya da Beckett'ın yanındayken. Yani çoğunlukla onunla birlikteyken, sanırım.

"Yine yapıyorsun."

"Hmm?" Bir kez daha Mir'e dönüyorum. Dirseklerini masaya dayamış, eliyle yanağını destekliyor. "Bu sabah çok dalgın görünüyorsun."

"Sadece kafam çok dolu," diye hızlıca cevap veriyorum, kelimelerim birbirine karışıyor ve cümle neredeyse tek kelimeye dönüşüyor.

"Pink Ladies gibi giyinerek işe gelmenle bir ilgisi yok, değil mi?"

"Ne?" Kafamı hafifçe salladım, sözleri mantıklı gelmiyordu, o sırada kendi boynundaki görünmez bir fularını çekiştirdi.

Kahretsin.

"*Grease'deki* Risso'ya biraz benziyorsun. Aynı amaçla takıyorsun. Alınma," diye devam etti önemsiz bir tavırla, "ama hepimiz o şeyin altında ne olduğunu biliyoruz."

"Kıyafetime yakışıyor," diye biraz fazla ateşli bir şekilde itiraz ettim, kısa pantolonuma ve kolsuz bluzuma bakarak. "Roman Holiday'i hedefliyordum. Bu Alexander McQueen, biliyorsun."

"Bu çok şüpheli," diye kıkırdar Heather. "Dışarısı yirmi sekiz derece falan."

"Asıl soru," diyor Miranda, kuzenine dönerek beni bir katılımcıdan çok konuşma konusu haline getiriyor — burada patronun kim olduğunu bana bir hatırlatır mısın? "Asıl soru, patron bebeğe kim öpücük izi bıraktı?"

"Kimse bana öpücük izi bırakmadı! Jorge'nin şu anda ofiste olmamasına seviniyorum, yoksa işyerinde cinsel taciz konusunda çok ciddi sesler çıkarırdı."

"Bana sorarsan, o biraz cinsel tacizden hoşlanır," diye Heather araya girer. "Muhtemelen buna ihtiyacı vardır."

"Yeter artık." Genç kıza parmağımı doğrultarak, kendimi yaşlı bir oyunbozan ve ahlak polisi gibi hissediyorum. "Kimse cinsel tacize uğramak istemez." Üstelik, bu şekilde pahalı bir davayla karşı karşıya kalırsın.

"Ama bu doğru," diye mırıldanır Heather.

Ben büyürken, Fred adında küçük bir terrierimiz vardı. O köpek sebepsiz yere çok havlardı ve annem onu azarladığında sepetine geri dönerdi, ama her zaman içine girerken son bir havlama ya da hırlama yapardı. Heather da öyle. Son sözü söylemek zorundadır.

"O biraz dokunaklı tacizden hoşlanırdı. Özellikle de senden geliyorsa."

"Heather," diye bağırarak üzereyim. "Bu konuyu kapatabilir miyiz? Jorge'ye haksızlık oluyor ve açıkçası bu konuşmayı yapmak beni rahatsız ediyor."

"Tek söylemek istediğim, hepimizin senin dün gece ne yaptığını bildiğimiz. Ve hepimiz o fuların ne için olduğunu biliyoruz. Jorge da biliyor. Ve sana aşık olduğu için, küçük kalp kırıklığıyla başa çıkmak için yarım gün izin aldı."

Bunun için enerjim yok.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Çünkü onu üzmüş olmaktan nefret ederim. Ve onun sisteme bir hata sokmasından da. Gerçi burada bahsettiğimiz kişi ben değilim, Jorge.

"Evet, gerçekten öyle. Ama boş ver onu. Hadi, sana o izi kim yaptı? Geçen hafta buradaki o seksi erkek mi? Risk sermayedarı mı?"

"Yorum yok." Farenizi hareket ettirince dizüstü bilgisayarınız tekrar canlanıyor.

"O takım elbiseli adam," diyor hayranlık dolu bir iç çekişle. "Mega düzeyde BDE yayıyordu."

Sormak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama bir şeyleri kaçırmışım ya da geride kalıyormuşum gibi hissetmek de hoşuma gitmiyor.

"Tamam." Sandalyeye yaslandım. "Sormaya karar verdim. BDE ne demek

"Ciddi misin?" diye sorar Mir.

"Evet," diye cevap veriyorum, sonra Beckett'la çok fazla vakit geçirdiğime karar veriyorum.

Beckett ile çok fazla vakit geçirdiğime karar veriyorum. Ve bu durum önümüzdeki altı ay boyunca düzelmeyecek.

"Büyük. Dick. Enerji," Heather derin bir sesle cevaplar ve her kelimeyi kalçalarını sallayarak vurgular.

"Ve sen onun... paketini mi kontrol ediyordun?" Bu sesin hoşuma gittiğini sanmıyorum, ne onun patronu olarak ne de onun müstakbel eşi olarak. *Beni şimdi vurun. Kıskanç bir tip olmak istemiyorum. Onun eşi olmak bile istemiyorum!*

"BDE penis boyuyla ilgili değil," diye araya girer Miranda. "Daha çok bir aura gibi. Bir varlık. Bir yaşam gücü."

"Bu bir tavır ya da yaydığın enerjidir," diyor Heather. "Ve BDE'ye sahip olmak için penis sahibi olman gerekmez, bu tamamen cinsiyetten bağımsızdır. Senin de BDE'nin var, patron kız," diye ekliyor daha hafif bir tonla. "Ama bunu bir kenara bırakırsak, eminim ki onda gerçekten var."

"Gerçekten neye sahip?" "Mega bir penise."

"Buna cevap vermemi bekleme çünkü bilmiyorum," diye ekliyorum çabucak kurtarmak için. Açıkçası, bu doğru. Protez kullanmış olabilir ve dün öğleden sonra bindiğim şey bir patlıcan olabilir. Ama sanmıyorum.

"Hmm. Sen ne düşünüyorsun, Heather?"

"Bence mega penis, en sevdiğin vibratörün adı."

"Yeter artık. Sakin ol. Uçuşumdan önce yapmam gereken bir sürü iş var."

Bu yüzden parmaklarını şıklattığında zıplamış olmayabilirim. Ancak ertesi gün uçacağım. Yalnız başıma. Ve daha önce kuryeyle biletimi aldığım için, business class'ta uçacağımı biliyorum. Bu da biraz acı olan hapi tatlandırıyor, iğrenç ve ilaç gibi olmaktan ziyade greyfurt kadar acı hale getiriyor.

"Annenin bir an önce iyileşmesini dilerim," diye ekliyor Heather içtenlikle.

Başımı sallayıp yüzüme hüznü bir ifade takınıyorum. *Bedava şampanyayı düşünme*. Evet, hepsi etki yaratmak için. Bildiğim kadarıyla annemin bir sorunu yok. Sadece kendimi korumak için yalan söylüyorum.

Hafta sonuna kadar hesabına yatacak parayı düşün, diyorum kendime. *Ve onun çok bariz BD'sini düşünmemeye çalış*.

Para için evlenmek. Birçok kadın para için evlenir. Erkekler de öyle, yatak odamın karanlık tavanına bakarken kendime böyle mantık yürütüyorum. Valizim yatağımın ucunda hazır, sabah için kıyafetlerim hazırlanmış, ama yine de uyuyamıyorum. Bunun yerine, bahçedeki ağaçların gölgeleri tavanda hayaletler gibi dans ederken, ben en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: fazla düşünmek.

Dünya, çeşitli nedenlerle eşleri tarafından maddi olarak desteklenen kadınlarla dolu. Ben ilk olmayacağım, aksine onların saflarına katılacağım. Aklım almayan şey, seks için evlenmenin neden bu kadar ahlaksızca geldiği. Belki de bu durumu yanlış değerlendiriyorum.

bunu yanlış değerlendiriyorum. Belki de bunu bir avantaj olarak görmeliyim. *Özellikle dünden sonra.*

Çok çelişkili düşünceler ve duygular.

Onunla seks yapmayı kabul ettim ve kendime bunun başka seçeneğim olmadığı için olduğunu, işimi kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim. İtibarımı korumak için. Ama karanlık, sessiz anlarda kendime gerçeği itiraf edebiliyorum. Ve şeytanla yaptığım anlaşmayı düşündüğümde, tüylerim diken diken oluyor ve içim acıyor. Ne kadar itiraz etsem de onu çok istiyorum.

Herkesin bir bedeli vardır. Benim bedelim mi? Bu karmaşık bir konu.

Ertesi sabah, alışılmadık bir saatte Gatwick'e vardığımda huysuz ve yorgunum, ancak business class kabinine alınca, güzel koltuk-yatak podum tahsis edilip ilk kadeh şampanyam ikram edilince hemen neşeleniyorum. Şık bir şekilde seyahat ederken şikayet edecek hiçbir şey yok. Saatte 800 mil hızla gökyüzünde uçarken uyuyabilmem garip, ama asansörde seyahat ederken midem bulanmıyor.

Üç haftalık eşya hazırladım, ama orada sadece üç gün kalacağımız için muhtemelen fazla abartmışım. Ancak Beckett, yazlık bir elbise hazırladığım mahkeme düğünümüz dışında, katılmam beklenen başka etkinliklerden bahsetmedi. *Eski bir şey mi?*

Neredeyse hiç uyumadığım bir gecenin ardından, birkaç sonuca vardım. Kararlar, sanırım. Başa çıkma yolları.

1 numara: Önümüzdeki altı ayı, işime yardımcı olmak için üstlendiğim bir yarı zamanlı iş olarak düşünmeye karar verdim. Bu tür şeyler söz konusu olduğunda, bu kötü bir benzetme değil. Beckett'ten çok ihtiyacım olan iş zekasını kazanırken, cebime de biraz ekstra para girecek. Ben Beckett için, Heather'ın benim için olduğu gibi bir şey olacağım. Bir nevi. Ve artı noktalara odaklanmaya karar verdim, gerisi kendiliğinden hallolur.

İşletmem bundan fayda görecek.

Onu büyük bir başarıya ulaştıracam. *İlgilendiğim tek intikam türü bu.*

Düzgün yemek yiyebileceğim.

Büyüyeceğim.

Beckett'in başımın belası olacağını çoktan kabullendim. Bunu beklemediğimden değil. *Senin zamanın benimki kadar önemli değil. Fedakarlıklar yapmak gerekecek.* Ne pislik adam.

Ama lüks seyahatler katlanmak zorunda kalacağım türden bir fedakarlık ise, o zaman onu öldürmeden altı ay boyunca başa çıkabileceğimi düşünüyorum.

2 numara: Seks ile evliliğimizi, biraz da kilise ile devletin ayrılığı gibi, birbirinden ayırmaya karar verdim. Onun belgelerini imzalayarak, bu işi tamamlama konusunda onun iradesine boyun eğeceğimi kabul ettim, ama vereceğim tek şey bu. Sonrası mı? Kim bilir . Belki tavşanlar gibi sevişiriz, belki de bir kez ikimiz için de yeterli olur. *Gülmeyin.*

3 numara: Ve belki de en önemli karar. O, içimdeki en kötü yanları tekrar tekrar ortaya çıkardığı için, biraz ters psikoloji denemeye karar verdim. Bundan sonra, katil bakışlarımı tersine çevirip onu nezaketle öldüreceğim. Kibar sorular ve yatıştırıcı sözlerle. Gülümsemelerle ve benzeri şeylerle. Artık onun beni sinirlendirmesine izin vermeyeceğim.

Ve o bundan nefret edecek.

Kaderime boyun eğmiş olabilirim, ama savaşımadan pes etmeyeceğim.

Ya da belki o yenilmeden ben yenilmeyeceğim. Evet, kesinlikle öyle.

Küçük ama kendini beğenmiş bir gülümsemeyle uçağa yerleşiyorum. Birkaç film izleyeceğim, birkaç kadeh şampanya daha içeceğim ve belki inişten önce biraz kestireceğim.

Bölüm 18

OLIVIA

İnişten sonra her zamanki sıkıntıları yaşıyorum. Göçmenlik kuyrukları. Bagaj alım yerinde konveyör bantlardan kaldırılan çantalar, yolcuların eşyalarıyla saklambaç oynamasına neden oluyor. JFK'yi sevmemek elde değil. Koşuşturma, telaş, kaba insanlar.

Tıpkı Londra gibi.

Hazırlıklı olmadığım şey ise, bagaj salonundan çıkarken tanıdık bir çelik bakışla karşılaşmak.

Kahretsin. Bir şoför göndereceğini sanmıştım. Henüz oyun yüzümü hazırlamadım.

"Arama ekibi göndermeyi düşünüyordum," diyor sıkılmış bir ses tonuyla. Bu ses tonu, kafasının arkasına bir tokat atmak istememe neden oluyor.

"Keşke gönderseydin. Böylece, valizimin kendisinin olduğunu iddia eden hoş olmayan Hintli bir kadınla tartışmaktan kurtulurdum."

"Kazandığını görüyorum," diye cevaplar ve ustaca bir yana çekilip elimden valizimi alır. *Terbiye insanı insan yapar, şeytan yapar falan.* Eğilip yanağıma öpücük kondurur, dudakları kulağımın hemen altındaki boynuma değir. Nefesi beni titretiren sıcak bir hava püskürtür. Bir şekilde, beni kendine doğru çevirip düzgün bir şekilde öpmek için ellerini üzerime koymasını bekliyorum. Ama ofisinde bana öyle tepki vermesine neden olan her neyse, o düzelip çıkışa doğru yürümeye başladığında sanki kapanmış gibi görünüyor.

"Ya öyle ya da sari giyip evleneceğim." Ona yetişmek için birkaç adım koşuyorum.

"Bu yüzden asla el bagajından başka bir şey taşımamalısın." Yorumumu görmezden geldiğini, tepki vermemeyi tercih ederek vücut dilini değiştirmedini fark ettim.

"Tam bir erkek gibi konuştun."

"Çok uzun süre bekletilen bir erkek gibi."

Dışarıda, Beckett'in arabası sanki evren ona daha azını sunmaya cesaret edemezmiş gibi mükemmel bir zamanlamayla geliyor. Çantalarım bagaja yerleştiriliyor, yolcu kapıları tatmin edici *bir sesle* kapanıyor ve yaz sıcağından sonra serin hava bana ferahlık veriyor. Ve sonra şehre doğru yola çıkıyoruz.

"Yolculuğun nasıl gidiyor?" Bakın, ne kadar nazik ve kibar ım .

"Yoğun. Verimli. Sıcak."

"Bu iyi."

"Uçuşun nasıldı?" Onu ve nezaketini bir dinleyin. " " nezaketini artırma zamanı.

"*Harika*," diyorum, gülümseyerek.

"Gerçekten mi?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "*Raleigh*? Şehir gibi mi?" Çünkü, cidden. Az önce söylediği şey öyle geliyordu.

"Ne oluyor?" Bana yan gözle bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen... mutlusun. Bu alışılmadık bir durum."

"Beni tanısaydın, bunun sadece senin yanında olağandışı olduğunu bilirdin." Cevabım keskin, vücudu da tam olarak öyle tepki veriyor, sanki dişlerimi bileğine geçirmişim gibi kaskatı kesiliyor. Bu geçici bir tepki, hemen ardından her şey normale dönüyor.

"Bu halin hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum," diye mırıldanır ve takım elbisesinin iç cebine uzanır.

"Eh, buna alışsan iyi olur," diye şarkı söyler gibi, yüzüme bir gülümseme takınıyorum. Çünkü bu mutluluk işini kazanacağım.

Ölsem bile onu nezaketle öldüreceğim. "Mutluyum. Sadece mutluyum."

"Sakıncası yoksa, cevaplamam gereken birkaç mesaj var." Her zamanki gibi kibar olsa da, cevabında bir soğukluk vardı. Ve ona değer vermek konusunda, bunu yapsam yazık olurdu, çünkü o zaten değer veriyordu.

"Tabii, elbette." Konuşmamızın başarılı olup olmadığından emin olamadan, başımı yolcu penceresine çevirip şehrin yavaşça akıp gitmesini izledim. New York'u en son ziyaret ettiğimde çocuktum ve aile gezisiydi. Kuzeydeki uzak akrabalarımızı ziyaret ettik ve sanırım Broadway'de bir gösteri izlemeye gittik. Aklımda kalan tek belirgin anı, kaldırımda dururken, küçük ellerimden biri bir yetişkinin elinde, diğeri ise kulağıma dayalı, sokak gürültüsüne tepki verirken. Canlı ve çılgın bir ortam, bunu takdir edecek yaşta olduğunuzda hoş olabilir, ama çevrenizdekilerin dizlerine kadar boyunuz varken, o kadar da eğlenceli değildir.

Trafik. İnsanlar. Işıklar. Gürültü.

Pencereyi açtığımda, sesler ve kokular anında beni sarar. Sanki hatırlıyorum gibi, ama bunun nasıl olabileceğini anlayamıyorum. Bir köşede ağız sulandıran sarımsak kokusu, bir sonraki köşede iğrenç bir kokuya yerini bırakır. Gürültü ve trafik, hepsi beni buraya gelme sebebimden uzaklaştırır.

"Seni otele bırakacağım. Saat üçte çıkmaya hazır olur musun?"

Hayır, *uçuştan sonra biraz dinlen, Olivia*. Ya da *Biraz kestireyim, akşam yemeğinde görüşürüz*.

Kendi telefonuma bakıp saati kontrol ettim ve omuz silktim. "Tabii. Nereye gidiyoruz?"

"Ziyaretinin nedenini halletmeye." Vay canına.

Beckett'in en iyiden başka bir yerde kalmayacağı aşık, ama bu otel? Başka bir seviye. Üniformalı bir kapıcı ve kırmızı halı kaplı yol, otelin havasını yansıtıyor. Adamın elini tutuyorum ve

Zaman ve mekandan çok uzak olduğumu hissederek arabadan inip yukarıya bakıyorum. Cam ve çelikten yapılmış bina, eski dünya düzeninin bir nöbetçisi gibi duruyor.

St. Regis'te kalıyoruz.

Döndüğümde, Beckett'in arabadan hiç kıpırdamadığını fark ettim. Elimi kapının üstüne koyarak kapıcının kapıyı kapatmasını engelledim.

"Beni oraya tek başıma sokmayacaksın, değil mi?" Sesim karanlık iç mekanda biraz tiz çıkıyor.

"Bir toplantım var," diye cevaplar, o çok kültürlü sesiyle.
"

"Evet, ama..."

"Olivia, bunun için gerçekten vaktim yok. Odanın anahtarı masada bekliyor. Elbette, bu senin için bile zor bir şey değil. Havada aniden buz sarkıtları oluşmadığına neredeyse şaşıyorum. Kaşlarımın çatıldığını hissetsem de, dilimin ucunda duran cevabı yutuyorum.

"Teşekkürler, *Beckett*. Benim hatam, ama *ziyaretimin* nedenini halletmeden önce tartışmamız gereken bazı noktalar olduğunu düşündüm." Sözlerimi makul bir şekilde sakın tutmaya çalışırken çenemin çatlamamasına şaşıyorum.

"Avukatım içeride seni bekliyor." Gözleri tekrar telefonunun ekranına dönüyor ve ben de fiilen kovulmuş oluyorum.

Tek kelime etmeden, bir otomat gibi dikleşiyorum, sonra kapıyı tatmin edici bir *sesle* kapatmayı başardığım için sessizce kendimi alkışlıyorum. Benim nöbetimde kapı çarpma olamaz.

"Oh, pardon!" Neredeyse kapıcıya çarpıyordum, o da beni dirseğimden tuttu.

"Affedersiniz, hanımefendi."

"Hayır, benim hatam. Nereye gittiğime dikkat etmeliyim. Ve kapıyı kapatarak işinizi çaldığım için özür dilerim." *Sus. Sadece sus.* "Tekrar teşekkürler. Ben... şimdi içeri gireceğim."

O sempatik bir şekilde gülümsüyor. Oh, lanet olsun. Julia Roberts'a dönüştüm. Bu benim *Pretty Woman* anım, sadece ucuz elbise ve diz üstü çizmelerim yok. Her ihtimale karşı aşağıya bakıyorum ve hala yoga pantolonum, bol hırkam ve yıpranmış Vans ayakkabılarımı giydiğimi fark edince rahatlıyorum.

Aman Tanrım. Soğan satıcısı gibi gösteren çizgili tişörtümle zengin ve muhteşemlerin dünyasına adım atmak üzereyim.

Saçmalığı bir kenara bırakarak, birkaç kısa basamağı tırmanıyorum, filmin açılış sahneleri kafamda canlanıyor.

Hayalin nedir?

Bu. Bu değil.

İtalyan tarzı mermer lobiyi geçiyorum, başımın üstünde asılı olan freskli tavana ve parıldayan avizeye hayran kalmamak için çok uğraşıyorum.

Bunu önemsiz bir şey gibi gösterin. Sanki bu yerleri her zaman ziyaret ediyormuşsunuz gibi. Bilirsiniz, iyi arkadaşınız J-Lo ile Cap d'Antibes'te tatil yaparken ve... Bir dakika. Cap, İtalya'da değil, Fransa'da. Tamam, George Clooney ve Amal ile Como Gölü'nde olduğunuzda gibi...

Ve... Az önce odanın hangi isimle rezerve edildiğini bilmediğimi fark ettim. Beckett. Bu onun adı mı, soyadı mı?

"Ben... *Beckett* adına bir oda rezervasyonu yaptırdım *mı?*" Lütfen o isimle bir oda rezervasyonu yaptırdığımı söyle.

"Evet, tabii ki, Bayan Beckett." Resepsiyonist başını eğip klavyede bir şeyler yazarken ve bana anahtarımı verirken yüzünde en ufak bir gülümseme bile yoktu. "Bay Braunstein sizi kütüphanede bekliyor."

"Bay Kim?" Ve neden?

"Bay Braunstein. Ali size yolu gösterecek."

Kütüphane, neoklasik bir binasında pahalı görünümlü kitapların bulunduğu

cam ve ahşap panellerin arkasında. Kubbeli tavanı ve avizesi olan odada, yıpranmış görünümlü deri koltuklar yerine damask masa örtüleri ile kaplı bir dizi küçük masa bulunur. Ancak burada, seyrekleşen gri saçlı, koyu renk takım elbise ve ona uyan mavi gömlek giyen bir adam vardır. Adam masalardan birinden kalkarken göbeği biraz gerilir. Kıyafeti ve sakalının olmaması dışında, iş aralarında dağınık bir Noel Baba'ya benziyor.

"Bayan Welland, değil mi?"

"Evet." Adamın uzattığı eli sıkarken kendime güvenli görünmeye çalışıyorum.

"Braunstein," diyor ve ben oturmadan önce kendisi de oturmayı bekliyor. "Uçuşunuzdan hemen sonra benimle görüşmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bir şey içmek ister misiniz? Başlamadan önce bir kahve mesela?"

"Hayır, teşekkür ederim." Nereden başlayacağımı bilemeden dudaklarımı ovuşturuyorum. "Bay Bernstein, başlamadan önce ne?"

"Braunstein," diye nazikçe düzeltir. "Beckett bugün görüşeceğimizi söylemedi mi?"

"Hayır. Aklından çıkmış olmalı."

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir ses çıkarır. "Beckett hiçbir şeyi unutmaz. Önemli değil. Evlilik öncesi anlaşma belgeleri burada. Sanırım kendi avukatınız da buna baktı?"

"Evet." Başımı salladım. Profesör Google kopyamı hazırlamama yardım etti.

"Beckett'e de söylediğim gibi, en az bir ay önceden haber verilmesini tercih ederdim, ama bunun biraz aceleye getirilmiş bir evlilik olduğunu anlıyorum."

"Bazıları öyle diyebilir." Şüphesiz bir maskaralık olduğunu bildiği halde rolünü oynadığı için onu alkışlıyorum. *Sonuçta, evraklar onda.* Gülümsemesi bunu doğruluyor ve masanın üzerinden sıradan bir klasörü itiyor. Klasörü açtığımda, anlaşmamızın şartları yine dosyaların üstünde duruyor.

Para. Tek eşlilik. Birlikte yaşama. Tüketim. Artık aşına olduğum bu terimleri okurken yanaklarım kızarıyor. Karşımda oturan adamın bunları okuduğunu düşünmemeye çalışarak, göz gezdiriyorum

. Altında evlilik sözleşmemiz var. Bu kez çevrimiçi hukuk danışmanım olmadan bir kez daha gözden geçiriyorum.

Aşağıda aksi belirtilmedikçe, her iki taraf da aşağıdaki haklardan feragat eder:

Ölümleri halinde birbirlerinin mirasından pay alma hakkı.

Geçici ve kalıcı eş nafakası.

Tarafların ayrı mallarının evlilik süresince değer artışından pay almak.

Diğer tarafın emeklilik maaşı, kâr payı veya diğer emeklilik hesaplarından pay almak.

Öncekiyle aynı. Bana verdiği şeyler dahil olmak üzere benim olan her şeyi ben alırım, o da boşandığımızda kendi mal varlığını elinde tutar.

"Nereyi imzalamam gerekiyor?"

Ve işte böylece, kendimi satmaya bir adım daha yaklaştım.

Herkesin bir fiyatı vardır, ama benim fiyatım benim değerim değildir.

Asansör beni yukarıya çıkarırken, yolculuğu değil, varış noktasını düşünmeye çalışıyorum ve burada hangi katta ineceğimi kastetmiyorum.

Kârlı bir iş. Ramen dışında başka yiyecekler. Utanç duymamak. Aslında, sonuncuyu silin. Büyükanne paramı kaybettiğimi söylemem gerekmez, ama sanırım bu deneyimi her zaman hatırlayıp biraz utanç duyacağım. Ama dürüstçe söylemek gerekirse, bu sonucu ben seçtim. Her türlü çelişkili duyguya kapılabilirim ve sonunda terapiye binlerce dolar harcayabilirim, ama seçim benim. Bunu unutmamam gerek.

Asansör kapıları açılır ve ben dışarı çıkarım, ama bir koridora değil, gri fayanslar ve dokunsal duvar kaplamalarıyla döşenmiş küçük bir lobiye. Duvara yaslanmış yastıklı bir bank, bir ayna ve Art Deco tarzı bir büfe vardır. Ve sadece bir kapı.

Anahtar kartımı okutuyorum ve başka bir dünyanın simgesi olan süite giriyorum. Aslında, "diğer yarısının yaşadığı" yeri bulduğumu düşünüyorum.

O kadar şık bir salonun eşiğinde dururken, şıklığını bozmaktan korktuğum için içeri girmek istemiyorum neredeyse. Gözüm hemen, Central Park'ın geniş manzarasını sunan taş duvarlı terasa açılan bir dizi Fransız kapıya takıldı - ve ağaçların üstünden! O kadar çok mavi ve yeşil var ki, ufukta parıldayan şehir görünüyor. Orijinal süslü tavan süslemelerinden muhteşem perdeler sarkıyor, parke zemine kusursuz kıvrımlarla düşüyor ve yumuşak mobilyalar çok davetkar görünüyor. Etkisi göz kamaştırıcı.

Burası daha çok bir apartman dairesi gibi, evimizden uzaktaki evimiz gibi, tabii evimiz milyonlarca dolar değerindeyse. On iki kişilik resmi bir yemek odası, küçük bir mutfak ve süitin zıt köşelerinde bulunan iki yatak odası var. Valizimin daha küçük olan odada olduğunu fark ettiğimde, bunun beni daha mı gergin yoksa daha mı rahat hissettirdiğini bilemiyorum. Elbette, bana genişlik hissi veriyor, ama ana yatak odasında durup bembeyaz yatağa bakarken, midemde bir heyecan dalgası hissediyorum. Burada mı uyuyacağım? Yoksa sadece...

Heyecan, endişenin hemen ardından gelir.

Daha büyük odadan, bir davetsiz misafir gibi hissederek çıkıp diğer odaya doğru yönelirim. Aynı derecede lüks olan bu sakin odada, bir sığınak gibi hissettiren bir şey vardır. Ama belki de bu benim hayal gücümün bir ürünüdür. Beyaz çarşafklar yatağı kaplamaktadır, kadife bir kanepede köşeye sıkışmıştır ve soluk şakayıklar, bir vazoda, sehpanın üzerinde durmaktadır; yemyeşil çiçekleri açmış, ama çok narindirler.

Bavulumun fermuarlarını açıp, genişçe açıyorum ve bugün için hazırladığım kıyafeti çıkarıyorum. Benim için gelinlik yok. Duvak ya da çiçekler yok. Benim eski eşyam, Reggie'nin benim *Great Gatsby* dönemim olarak alay ettiği dolabımdaki bir elbise. Leo D ve Carey Mulligan'ın oynadığı yeniden çevrimin vizyona girmesinden sonra, o dönemin kıyafetlerine biraz takıntılı hale geldim. Bu takıntım kısa sürdü, çünkü

Çünkü insanlar bakmaya başlamadan önce giyebileceğiniz cloche şapka ve düşük bel elbiselerin sayısı sınırlıdır.

Bu elbise muhteşem. İronik bir şekilde, bir düğünde bir kez giymiştim sanırım. şeftali rengi ipek üzerine karmaşık boncuk işçiliği ve fırfırlı etek ucu. Kostmden daha şık ve Camden'daki küçük bir butikte satın aldığımda neredeyse bir haftalık kiram kadar tutmuştu.

Saım için parlak bir toka ve kesinlikle o döneme ait bir çantam var, bu hazineyi balo için bykannemden "dn" almıştımdı, sanki bir ömür nceymiş gibi geliyor. Telefon kılıfımı çıkarıp çantaya sığacağından emin olmak için zihnimde bir not alıyorum. Sonra elbisemi asıyorum, hırkamı kanepenin arkasına atıyorum ve kendimi bu saçma düşünce için azarlıyorum.

Eski bir şey ve ödünç alınmış bir şey.

Bu yle bir düğün değil. Duygusallığa gerek yok.

Ama hırkamı yere bırakırken, yatağın ucundaki kadife bankta mavi kurdeleyle sarılmış bir kutu fark ettim.

Benim yatak odam, benim kutum, değil mi?

Hızla fiyonku zyorum, içinde her şey olabilecek ayakkabı büyüklüğündeki kutudan çıkartıyorum. Ama, *ne sürpriz*, içinde gerçekten bir çift ayakkabı var. Bir de kart var, kimden geldiğini tahmin etmeye gerek yok. Gerçi bu odanın önceki sakini yanlışlıkla Olivia'nın ayağına uygun bir çift ayakkabı bırakmışsa, çok yazık. Bulan alır!

Kartı çıkarıp okudum.

Olivia,

Umarım bu 400 poundluk ayakkabıları beğenirsin, onları satın almamın tek nedeni canım istediği için. Ve yapabileceğim için.

Sıra yakında

sende. Beckett.

Daha önceki konuşmalarımıza rağmen, aynı kelimelerin geçtiği o sohbeti hatırlayınca kendimi gülümserken buluyorum.

Güzel şeyler istemek beni kötü bir insan yapmaz.

Belki de bana bunu hatırlatmaya çalışıyor. Ya da belki de sadece hediye etmek için bir hediye. Her ne olursa olsun, bunu çok fazla derinlemesine düşünmeyeceğim. Ama yine de garip bir şekilde duygulandım.

Ve başka bir şey daha biliyorum. Bu ayakkabılar çok daha pahalı. 400 sterlin. İki hafta önce Selfridges'te gördüm. Tamam, çok beğendim. Ama iki hafta önce, bu kadar pahalı bir çift ayakkabı satın alamazdım, tıpkı böyle bir otelde bir gece konaklayamayacağım gibi. Ancak birkaç saat sonra, istediğim tüm saçma sapan ayakkabıları satın alabileceğim.

Artık gelecekle ilgili endişe verici bir his yok. Artık muhasebecinin aramalarını kaçırmak yok. Artık geçinmek için cimrilik etmek ya da gelecek ayın kirasını nereden bulacağımı düşünmek yok. Artık ekibe gidip onlara artık maaşlarını ödeyemeyeceğimi söylemek yok. Rahat nefes alabilirim. Lanet olası ayakkabıları alabilirim.

Sadece kendimle yaşamayı öğrenmem gerekecek.

Elimdeki ayakkabıya bakarken, parmaklarımı yumuşacık deri ve gösterişli kurdelesinin üzerinde gezdirirken, bunu yapabileceğimi düşünüyorum.

Bölüm 19

OLIVIA

Kırk beş dakika sonra, Beckett'la buluşmak için lobide inmeye karar vermeden on beş dakika önce -çünkü onun bana gelmesinin bir anlamı yoktu- dış kapılardan birinin açıldığını ve onun derin sesinin adımı çağırdığını duydum. "Hazır mısın?"

"Neredeyse," diye cevap veriyorum, kendime gülünç bir şekilde gülümsüyorum. *Yanılmışım galiba. Belki de bazen dağ Muhammed'in ayağına gelir.* "Yatak odasıdayım." Yere kadar uzanan aynaya dönüp saçımı düzeltmeye devam ediyorum.

"Yanlış yataktasın." Derin sesi dikkatimi kapıda durduğu yere çeker.

"Anlamadım?"

"Bu odadaki yatak daha küçük."

Midem bulanır, yatağa bakarım, sonra yutkunurum.

Büyük bir yatak ihtiyacımız olacağını söylüyor.

Bu, benim düşündüğüm şey için mi, yoksa başka bir şey için mi? Belki uykusunda kıvranıyordur, ya da horluyordur, ya da...

"Rahatla." Bir anda arkamda belirir, elleri kalçalarımın kıvrımlarına dayanır. Takım elbise içinde her zaman çok yakışıklı ve düzgün görünür, ama çenesindeki sakal izleri tüm bu etkiyi daha da güçlendirir. Onun çapkınlığını daha da belirginleştiren bir şey. Dudaklarını yanağıma bastırdığında içimde bir şey patlar, aniden özlem dolu ve kaygan bir şey.

"Sakinim," diye yansımalarımıza fısıldıyorum. *Her ne kadar yüzümü buruşturmuş gibi görünsem de.* "Çoğunlukla sakinim." Bana dokunmasaydı daha sakın olabilirdim. Kirli işi bitirdikten sonra daha sakın olabilirdim.

olduğu gibi, onun yakınımda olması her türlü yasaklık hissi uyandırıyor. *Ve yetmiyor.* "Buraya geldiğimde çantam zaten bu odadaydı," diye devam ediyorum, neredeyse gevezelik edercesine. "Ve varsayımda bulunmak istemedim."

Bir kaş aldatıcı bir şekilde kalkar. "Düğün gecemizde seni yatağıma almak isteyeceğimi düşünmedin mi?"

"Sahte düğün..."

"Gerçek düğün," diye düzeltir ve kalçalarımı sıkar. "Gerçek düğün gecesi. Anlaşma böyleydi."

Bu çok yanlış geliyor. Neden sadece "sikişmek" diyemiyor?

Kollarında dönerek, her türlü heyecanı hissediyorum, ama o beni bırakmıyor.

"Tek söylemek istediğim, ne bekleyeceğimi bilmediğim. Çantam buradaydı, ben de senin istediğini sandım..."

"Benim istediğim sensin. Burada, arkadaki yatakta, diğer yatakta, sandalyenin önünde. Yemek masasını gördün mü?" Ben sessizce başımı sallıyorum, kirpiklerim titriyor, ama bu bir etki yaratmak için değil, çünkü o ekliyor: "Seni orada da istiyorum. Uçta eğil ya da bir ziyafet gibi ahşaba uzan, ben de bacaklarının arasına oturup, beni obur yapan seni yiyip bitireyim."

"Sana hiçbir şey yapmadım," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yuvarlayarak, iyi davranma planlarımın hepsi kafamdan uçup gidiyor.

"Ayakkabılar hoşuna gitti mi?" Başımı sallıyorum, ona ayaklarıma bakarak tatmin olma fırsatı vermek istemiyorum. "İyi. Çünkü onları da giyerek seni sikeceğim."

Onun sözleriyle çizilen resimler kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Sanki her şeyi gözümün önünde görebiliyormuşum gibi, vücudum onun dudaklarının izleyeceği yolu ve bana dokunacağı yerleri tahmin ederken titremeye başlıyor. Beni al. Ama kesin olan bir şey var, pasif olmayacağım. Sanırım buna onun kadar ihtiyacım var. *Belki farklı nedenlerden dolayı.*

"Havaalanından buraya gelirken, şoförün izleyip izlemediğine bakılmaksızın, seni arabanın arkasında istiyordum. Çünkü, sevgili Olivia," diye homurdanıyor, sözleri içten gelen bir iltifat gibi, "

seni sikmek istiyorum. Neden seni otele kadar takip etmedim sanıyorsun?"

Ve o kadar iyi gidiyordu ki...

"Muhtemelen Bay Braunstein'ı beklettiğin içindir."

"Onu bütün gün aşağıda bekletirdim, saatlik ücreti bin beş yüz dolar."

"Bütün gün mü? O kadar zamana ihtiyacın olacağına emin misin?"

"Başlama," diye cevaplar o tembel, alaycı ses tonuyla. "Aslında, devam et. Varsayımlarını ve küçük şakalarını yap. Yarın sabah kim yürüyemeyecek göreceğiz."

"Hmm, bu ayakkabılar biraz yüksek," derim, sanki onlara bakmak için başımı eğerek. Ama aslında, sadece gülümsememi saklıyorum. En son ne zaman biri bana böyle hissettirdi? Onların ana odak noktası. Onların mutlak arzusu. Muhtemelen hiç.

"Gitsek iyi olur." Elleri yavaşça ve isteksizce vücudumdan kayıyor, parmakları sol elimle tam olarak birleşmiyor.

"Çantamı alayım," diye mırıldanıyorum, kanepeye doğru ilerlerken. "Çiçeklerini unutma."

"Pardon?" Dönüp baktım, ama gözlerim hemen onun bakışını takip ederek yan masaya kaydı.

"Sanırım bunlar senin için."

"Ne? Nasıl... bana çiçek mi sipariş ettin?" Neredeyse ciyaklayacak gibiydim. Bu

...bu çok beklenmedik bir şey. Ve biraz... Beckett'e yakışmayan bir şey, belki? *Ama ayakkabılar*, diye fısıldıyor zihnim. Belki de onun tüm yönlerini görmedim. Henüz görmediğim ama şimdiden çok şey vaat eden fiziksel özellikleri gibi. Bu gece sadece izlemekten daha fazlasını umuyorum.

"Çok mu duygusal?" diye soruyor sakın bir sesle.

"Kesinlikle hayır. Çiçekler her zaman bir zevktir." Küçük vazodan kaldırarak, yemyeşil yapraklarını hayranlıkla seyrediyorum. Alışılmadık renkleri - tam krem rengi de değil, tam pembe de değil - elbisenize mükemmel bir şekilde uyuyor.

Kokularını içime çekiyorum ve daha uygun bir şekilde teşekkür etmek için başımı kaldırdığımda, o çoktan odadan çıkmış.

Eski bir şey. *Elbisem*

Yeni bir şey. *Ayakkabılarım. Çiçeklerim.*

Ödünç alınmış bir şey. *Çantam.*

Mavi bir şey... Ayakkabı kutusunun etrafına sarılmış kurdeleyi fark edince, onu hızla alıp buketimin tabanına sarıyorum.

Benim düğünüm, benim tarzım. Değil mi?

Belediye Yazı İşleri Ofisi'ne vardığımızda, heybetli binaya bakıyorum. Ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum, ama şoförlü bir Bentley ile gelmeyi beklemediğimden eminim. Beckett taş merdivenlerin altında elimi tuttuğunda, neredeyse içgüdüsel bir şaşkınlık yaşıyorum. Hemen rol yapmaya başlayacak mıyız diye sormak üzereyim, ama bunun hoş karşılanmayacağını ve uygun olmayacağını hissediyorum.

"Bekle!" diye bağıriyorum ve o merdivenleri çıkmaya başlamadan onu geri çekiyorum. "Bana öyle bakma," diye fısıldıyorum. "Bu önemli."

"Ne var?" diye soruyor, sert ifadesi daha da sertleşiyor. Yanılmıyorsam, elimi daha sıkı tutuyor.

"Bir adın var mı? Yani, olmalı, çünkü avukatın sana *Bay Beckett* dedi, bu da Beckett'in senin gerçek adın olmadığı anlamına geliyor. Ya içeride bana sorarlarsa?" Binayı işaret ediyorum, sessiz ses tonumun hafif histerik bir tona dönüştüğünü fark ederek.

"Tabii ki bir adım var," diye sertçe cevaplar. "O

zaman neden bilmiyorum?"

"Belki de sormadın."

"Ben sordum!" Görünüşe göre, Minnie Mouse'a dönüşmüşüm. "Sen 'sadece Beckett' dedin." Onun ses tonunu taklit ederek derin ve ciddi bir ses tonuyla konuşuyorum. Peki neden gülümsüyor?

"Benim adım Alexander. Ve bana Beckett dışında başka bir isimle seslenirsen, kırk sekiz saat geçmeden senden boşanırım."

"Alexander. Güzel bir isim," diye cevap veriyorum, o da tekrar merdivenleri tırmanmaya başlıyor.

"Teşekkürler. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Sana Alex diyebilir miyim?" diye soruyorum, boş elimle onun kolunu kavrarken. Parmaklarımda altımda sert kaslar gerilince içimi bir heyecan kaplıyor.

"Hayır."

"Peki ya Al? Xander? Ali?"

Girişe vardığımızda, sonunda cevap veriyor. "Beni çok kızdırmak istemiyorsan, hayır." Kaşlarını kaldırmaması, ses tonuyla mükemmel bir uyum içinde.

"Oh, bir hikaye seziyorum."

"Ben de seni susturmanın yollarını düşünüyorum." "Orada böyle bir şey yoktu..."

Aniden, kendimi onun sert vücuduna çekilmiş ve çok derin bir öpücükle karşı karşıya buluyorum. Bu, tam da düğün gününde alacağını hayal ettiğin türden bir öpücük. Belki cemaatin önünde değil, ama daha sonra, herkes sarhoş, mutlu ve aşkın sarhoşluğuyla uçarken, damat seni biraz tutku için kaçırdığında kimse fark etmez. Ve bu, hayal ettiğim ortamda gerçekleşmemiş olsa da, bu öpücüğün etkisi aynı. Nefesimi, düşüncelerimi ve neredeyse bacaklarımdaki gücü alıyor. Bu yüzden ellerimi ceketinin altına sokup onu daha da yaklaşıtıyorum. Dudakları sıcaklık ve arzuyla dolu ve *Tanrım*, onunla yalnız kalmak için neler vermezdim...

Alaycı bir ıslık sesinin ardından gelen sert bir yuhalama sesi dikkatimi çeker. Beckett başını kaldırır, ateşli bakışları biraz bulanıklaşır ve dolgun dudakları hafifçe şişmiş ve pembedir.

"Sanırım seyirci topladık," diye fısıldıyorum, dudaklarımız birbirine çok yakın.

"Seni öpmeyenler kıskançlık yapıyorlar." Ve bununla birlikte beni göğsüne çekiyor.

Kalbim, sakın ol.

"Bu, bana söylediğin en güzel sözlerden biri olabilir." Ve ona attığım bakışın, ancak duygusal olarak tanımlanabileceğinden eminim. Ona bugün ateşkes ilan etmek isteyip istemediğini sormayı düşünüyordum. Belki o da aynı şeyi düşünmüştür?

"Bu doğru değil," diyor ve dönerek kolunu sırtıma doluyor. "Daha önce sana çok güzel olduğunu söylemiştim."

"Ne zaman?" diye alaycı bir şekilde soruyorum ve o yine aniden durup beni geri çekince neredeyse takılıp düşünüyordum.

"Çıkmadan önce yatak odasında."

"Hayır, yapmadın." Çünkü *bunu* hatırlardım. İltifatlar, bizim normal etkileşimlerimize tamamen ters düşüyor. Tabii bir konuda beni pohpohlamaya çalışmadığı sürece.

Yüzündeki ifade bulutlanır ve bu kadar yakınında durmasaydım, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif başını sallamasını kaçırabilirdim. Yüzündeki ifade aniden açılır ve iki eliyle yüzümü tutar.

"Çok güzelsin Olivia. Başka bir dünyadan gelen bir yaratık gibisin, neredeyse bu dünyadan değilmişsin gibi. Gerçek olamayacak kadar güzelsin." Bu anı mükemmelleştirecek öpücük, elleri omuzlarımdan kayarken hiç gelmez. "Evlenelim."

İçeride, bir tabela bizi Evlendirme Bürosuna yönlendiriyor. İç mekan, mermer zeminler, Art Deco taç pervazları ve bronz detaylarla sessiz ve zarif bir havaya sahip. Garip bir şekilde, mekan neredeyse boş görünüyor. *Mahkeme binasında yapılan düğünlerin çok popüler olduğunu ve saatlerce beklemek zorunda kalacağımızı düşünmüştüm.* Uzun koridorda yürürken, el ele tutuşmuş bir çift karşımıza çıkıyor. O kadar mutlular ki, mermer zeminin üzerinde bir iki santim süzülüyorlar sanki. Mutlulukları bulaşıcı ve birbirlerinden gözlerini ayırmazlar da onlara gülümsemek zor. Pek hoş olmayan ise, tam önümüzde durup öpüşmeye başlamaları.

"Onlar çoktan balayı moduna geçmiş olmalılar," diye fısıldıyorum, onların etrafından dolaşırken.

"Biri hortum getirmeli," diyor Beckett neşeyle.

"Bilet almalı mıyız, almamalı mıyız?" diye soruyorum, DMV'de bulabileceğiniz türden bir makineyi fark edince.

"Hayır," diye cevaplar, boş elini ceketinin iç cebine sokup telefonunu çıkarır. "Geldik," der ve telefonu açar açmaz hemen kapatır.

"Saatleri kontrol ettin mi?" İş saatlerini belirten tabelayı işaret ediyorum. Ofisin kapanmasına beş dakika kaldı. *Boşuna mı süslenip püslenip geldim?*

"Pasaportun yanında mı?" "Evet.

Neden?"

"Gişede oturalım." "Kapalı gişe mi?"

"Güven bana, uzun sürmez."

Sözleri daha ağzından çıkmadan, tezgahın diğer tarafındaki adam telaşla ayağa kalkar.

"Bay Beckett, sanırım."

"Ah, harika. Bay Smith." İkili el sıkıştıktan sonra, yeni gelen kişi bana hoş geldin dedi.

"Bayan Welland," diyerek selamladı ve gülümseyerek elimi kuvvetlice sıktı. "Sabrınız için ikinize de çok teşekkür ederim. Evraklarınız ve adli feragat belgeniz burada!" Evrakları salladıktan sonra masanın üzerine koydu. "Şimdi, ikiniz de belgeleri okuyup uygun bölümleri imzalarsanız, eğlenceli kısma geçebiliriz."

Formlar oldukça basit, ancak bilgilerimin önceden doldurulmuş olduğunu görünce şaşırdım. *İsim. Doğum tarihi. Adres.* Kimse bana bunları sormadı! Bunların dışında, dikkatimi çeken birkaç ayrıntı daha var.

Beckett, otuz dokuz yaşında, benden on iki yaş büyük ve görüldüğünden birkaç yaş daha büyük.

Sekiz yıl önce evlendi ve boşandı.

Adı mı? Alexander William Beckett III

"Yaşına göre iyi görünüyorsun," diye fısıldıyorum, bakışlarımı formdan ayırmadan.

"Ve sen de dizimin üzerine yatırılmak için fırsat kolluyorsun, *genç* bayan."

Ne yazık ki, cevap verirken sesini alçak tutmuyor. Kim daha utanmış, memur mu yoksa ben mi, emin değilim.

Formlar imzalanır ve pasaportlar çıkarılır, sonra yeni en iyi arkadaşımız bizi koridordan geçirir. Ceketini giymiş ve bize son yenileme çalışmalarının ayrıntılarını anlatarak bizi eğlendirir, şık yeni tuvaletlerin eklenmesi de dahil. *Evet, gerçekten.*

"Mesai saatleri dışında bizi evlendirmelerini nasıl sağladın?" diye fısıldıyorum, hala elimi tutan Beckett'in pazısına kolumu doluyorum. *Eğer sadece oyun oynuyorsak, bundan en iyi şekilde yararlanacağım.*

"Çoğu sorunu biraz para harcayarak çözebileceğini düşünüyorum. Ancak bu durumda, *ne yaptığından* çok kimi tanıdığın daha önemli."

"Yüksek mevkilerde tanıdıkların mı var?"

"Öyle bir şey."

Batı şapeline giriyoruz, ancak oda hiç de şapel gibi değil. Modern bir mekan; duvarlar soluk kayısı renginde boyanmış ve aydınlatma armatürleri Art Deco tarzında modern bir tasarım. Odanın uzak ucunda bir kürsü var, arkadaşımız geniş bir gülümsemeyle kürsünün arkasında gururla duruyor. *Kamu görevlisi pozisyonları söz konusu olduğunda, harika bir işi olmalı,* diye düşünüyorum. Tüm mutluluklar ve hiç keder yok. Tabii, idari işler hariç.

Tören kısa sürüyor. Aslında, bu yetersiz bir ifade olabilir — en fazla birkaç dakika sürüyor, sözler bulanık bir şekilde geçip gidiyor, sözde ciddi beyanlarımız.

Sevgi. Onur. Değer verme. Evlilik bağlarını koru. Beckett aynı şeyi yapmadan önce hiçbir şey hissetmeden, bana söylenen yeminleri yerine getiriyorum.

aynı şeyi hissetmeden.

"Ben, Alexander," diye ciddi bir şekilde başlıyor, "seni, Olivia, eşim olarak kabul ediyorum."

Ağlamıyorum.

Belki de saman nezlesiyim, burnumdaki karıncalanmaya bakılırsa.

"Bugünden itibaren seni sevip sayacağım."

Hayır, ağlamıyorum. O, gözlerimin içine sevgiyle bakarken, büyük sahtekar.

"İyi günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta."

Ağlamıyorum.

Elimi sıkıdığı için kesinlikle ağlamıyorum.

Onun daha önce hiç görmediğim türden bir gülümsemeyle gülümserken de ağlamıyorum.

"Sevmek, onurlandırmak ve değer vermek için."

Hayır, kesinlikle ağlamıyorum.

Sanırım sadece yağmur yağıyor. Evet, içeride.

"Bugünden itibaren..."

Önümüzdeki birkaç ay boyunca.

Evet, bu yeterli. Gözyaşları dursun!

O zaman yüzüğü fark ettim. Kürsüden alırken çok küçük ve parlak görünüyordu. *Ben evet* ya da *hayır* diyemeden, yüzüğü parmağıma taktı ve ben hayranlıkla ona bakıyordum.

"New York Eyaleti yasaları tarafından bana verilen yetkiyle..."

Aman Tanrım. Az önce evlendim. Sanırım kusacağım.

Bölüm 20

BECKETT

"Tuvaletler konusunda haklıymış."

Olivia salona girdiğinde son derece utangaç görünüyor. Koltuğumdan fırlayıp birkaç uzun adımda onun önüne geliyorum.

"İyi misin?" Jet lag mı yaşıyor? Hasta mı? Yoksa bana bağlı olacağı düşüncesinden mi rahatsız?

"Evet." Başını sallar, bir tutam saç yüzüne düşer. Kendimi, işaret parmağımla saçını yanağından çekip kulağının arkasına kıvrırken buluyorum. Anlaşılan, bu da onu rahatsız ediyor, çünkü yüzündeki ifadeden öyle anlaşıyor, ben de ellerimi yanıma indiriyorum.

"Hasta değildim. Kusmadım," diye gereksiz bir açıklama yapıyor. "Bana ne oldu bilmiyorum. Önce ağlamaya başladım, sonra da şapelden dışarı koştum."

"Dost canlısı rahibimize göre, burayı saran pastel renklerin cazibesine kapılan ilk kişi sen değilsin." Onun adı çoktan unutulmuştu. Aklıma org çalan adam ve maymun benzetmesi geldi. "Ayrıca, her gün Şeytan'ın akrabalarından biriyle evlenmezsin." Bu sözler en azından onu gülümsetmeyi başardı. "Seni sevgili yaşlı S amcayla tanıştırmaya götürmeden önce, imzalanması gereken bazı evraklar var."

Yine dışarıda, ceketimin cebinde evlilik cüzdanımızla, kendimi rahatsız hissediyorum ve ne yapacağımı hiç bilemiyorum. Bu bana yabancı bir duygu. Hoşuma gitmeyen bir duygu.

"Hiç bir şey yedin mi?" Hâlâ oldukça solgun görünen Olivia'ya dönüyorum. "Uçakta, belki? Oh! Otelde biraz meyve yedim."

Kahretsin. "Bu pek akıllıca değildi, değil mi?" Kendimi sertçe konuşurken buluyorum.

"Affedersin ama avukatınla görüşmek ve düğünümüz için hazırlık yapmak arasında ne yapmam gerekiyordu? Rozbif ve Yorkshire pudingi sipariş mi etmeliydim?"

"Öyle demek istemedim. Sadece demek istedim ki..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye burnunu çekerek, burnu oldukça pembe bir şekilde. "Sanırım aradığın kelime s ile başlıyor ve y ile bitiyor."

Gülümsememi zorlukla bastırıyorum. Onu kızdırmak neden bu kadar eğlenceli geliyor? Sanki caddeye bakmak için başını çeviriyor, ama bakışlarının bana kaydığını fark ediyorum.

"Snippily? Sublimely?" Dudaklarını büzerek gülümsemeyle mücadele ediyor. "Sinuously? Spontaneously." Sonuncusunda onu kendime çekiyorum ve kulağına ateşli bir şekilde fısıldıyorum, "Sözlerim tükendi."

"Seninle Scrabble oynamamayı hatırlat bana," diye homurdanıyor, ama yine de gülümsediğini duyuyorum.

"Ne bencil bir pisliğim," diye itiraf ediyorum, bu da onun biraz uzaklaşmasına ve yüzünde eleştirel bir ifade belirmesine neden oluyor. "Sana saygı duyup seni seveceğime söz verdim, ama sana bir sandviç bile ikram edemiyorum."

"Bir sandviç gerçekten iyi giderdi. Ya da bir hamburger," diyor, gözlerinde parlak bir ışıltıyla. "Geri kalanını sana karşı kullanmayacağım bile. Daha önce bana saygı gösterdiğini hatırlamıyorum."

"Ben..." Beni rahatsız eden şey ne olursa olsun özür dilemeyeceğim. "Vejeteryan olduğunu söylememiş miydin?"

"Öyle dedim," diye cevapladı, en üst basamaktan bir alt basamağa atlayarak. "Ama iyi bir vejeteryan olduğumu söylemedim."

Göğsümden bir kahkaha patlar ve şaşkın olan tek kişi ben değilim. "Geri gel," diye ısrar ederim ve elinden tutarım.

"Neden?" Şikâyet etmesine rağmen, beni en üst basamağa çekmeme izin veriyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bugün çok yakışıklı olduğunu söylemiş miydin?" İfadesi mükemmel, yüzü çok güzel. Bu, insani bir güzellik, doğal bir güzellik. Ham ve şehvetli. Gerçek.

"Söylemedin. Söylemekten çekinme."

"Az önce çektim!" Bakışları, telefonumu havaya kaldırdığım yere kaydı. "Ne yapıyorsun?"

"*Yeni evlendik* de!" Fotoğrafı çekerim.

"İyi misin?" diye sordu, kaşlarının arasında bir parça karışıklık belirdi.

"Harika." Fotoğrafa bakıyorum, yüzükleri ışığı yansıtıyor, makyajının altından çillerini görüyorum, gözleri açık, benim verdiğim öpücüğe gülümsüyor. "Neden soruyorsun?"

"Duygusal davranmadığından emin misin?" diye sorar, alaycı bir gülümsemeyi bastırmaya çalışarak.

"O sensin," diyorum, telefonumu kenara itip elini tutuyorum. "Her zaman düğünlerde ağlar mısın, yoksa sadece kendi düğününde mi?"

"Bilmiyorum. Bir dahaki sefere evlendiğimde bana sorman gerekecek." Adımlarım basamakta sendeliyor, ama küfür etmeden, ters bakmadan ya da genel olarak pislik gibi davranmadan toparlanıyorum. Ve eğer benim hatamı fark ederse, bunu dile getirmiyor. "İlk evlendiğinde ağladın mı?" Sesi alaycı olmaktan çok meraklı, ama bunu ne zaman soracağını merak ediyordum.

"Hayır. Gözyaşlarımı sonraya sakladım."

"Üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle, boş eliyle arkamdaki merdivende dururken omzuma dokunuyor.

"Evet, yıkılmıştım. Köpeğimi aldı."

"Sen!" Teselli edici hareket bir tokat haline gelir ve kaldırırma ulaştığımda hızla dönüp ellerimi onun beline koyarım.

"Kendine saygısı olan hiçbir New Yorklu bu saatte akşam yemeğine çıkmaz.

Biraz daha rahat bir şey yiyelim mi?"

"Hotdog standından bir hotdog yemeye ne dersin?" diye sordu, doyumsuz bir iştahı yansıtan heyecanlı bir hareketle. Keşfetmeyi sabırsızlıkla beklediğim bir şey.

Ama uzun dudaklar, göğüsler ve kış delikleri bir düğün ziyafeti sayılmaz.

"Çok daha iyi bir fikrim var." Sonra onu öpüyorum, sadece bir kez, sarı bir taksinin kornası çalarken ve biri küfürler savururken, gizlice çalınan bir an.

"New York'u sevmemek imkansız," diyor, bana gülümseyerek.

"Kahretsin, bu bana bir şeyi hatırlattı. İçeriden bize birkaç tişört almayı planlıyordum." *New York'ta evlendim.* Arabamız dururken arkamda kıkırdayan Olivia'ya dönüp baktım.

"Plastik çiçekler, elastik alyanslar ve alüminyum papyonlar satan yerden mi?"

"O kelimenin içinde iki tane *"i"* harfi olduğundan neredeyse eminim. Alümi-ni-yum?"

"Senin doğru telaffuz edememen benim suçum değil," diye alay ediyor, ben ona kapıyı açarken. Sen sanki uzaylı gibisin. New York'ta bir İngiliz."

"Karaoke barına gitmiyoruz," diye sertçe cevap verdim ve kapıyı kapatmaya hazırlanırken, o elini dur işareti gibi uzattı.

"Hey, Beckett? Bana elastik bir yüzük almadığın için gerçekten çok mutluyum." Elindeki Cartier yüzüğün parıldadığı yere bakıyor. "Bu çok beklenmedik bir şeydi. Hiç kimse bana bu kadar güzel bir şey vermemiştii, söyleyebilir miyim?"

O an, onun ifadesi ve yaydığı saf mutluluk beni çok etkiler. O taşlar onun güzelliğinin yanında hiçbir şey. Onun canlılığının yanında hiçbir şey.

"Önemli değil." Sonunda sesimi bulduğumda, sesim düşük bir uğultudan biraz daha fazlasıdır. "Ama şunu bilmelisin, elmaslar gerçekte parlamazlar. Yansıtırlar." Ona daha fazlasını veremediğim için, onun tereddütlü ifadesine kapıyı kapatırım.

Düğün veya romantizm için uygun bir mekan olmasa da, şoföre Beşinci Cadde'deki amiral mağazasının arkasındaki Polo Bar'a gitmesini söylüyorum. Olivia'nın daha doyurucu bir yemek istediğini ve akşam yemeğinden çok kokteyl saatine yakın olduğunu düşünürsek, burası işimizi görecektir.

Kapı görevlisi ekibine yeni katılmış olduğunu düşündüğüm bir kişi tarafından durdurulduğumuzda can sıkıcı bir an yaşıyoruz, ancak sorun kolayca çözülüyor.

"Ralph Lauren'ı tanıyor musun?" diye soruyor Olivia, birdenbire masum bir bakışla.

"Aslında oğlu. Şu anda şehir dışında ve masasını kullanabileceğimi söyledi. Bu saatte burası pek kalabalık olmaz. Genellikle yemek salonunda bir iki ünlü olur, ama çoğu insan hala ikindi çayı içiyor olmalı. Eğer istersen, buraya olan sevginizi göz önüne alarak, bu ritüele katılabiliriz, ancak bu mekanın kokteyl menüsü de oldukça iyidir." Şahsen, onu otele geri götürüp gerçek kutlamaya başlamak isterdim.

"Kimse çay içerek kutlama yapmaz," diye cevapladı, biz yeraltındaki yemek salonuna inerken. Sikişmek çok daha uygun olurdu, eğlenceli olmasının yanı sıra. Kokteyl ve yemek çok daha ikinci planda kalır. "Belki büyükannem hariç."

"Kutlama mı yapıyoruz?" Ralph Lauren markalı mankenler gibi aynı üniformayı giymiş, şimdi utanmış olan çalışanı takip ederken, bizi belirlenen masamıza götürürken biraz alaycı davranabilirim.

"Kutluyoruz, teselli ediyoruz," diye cevaplar, sanki ikisi arasında bir fark yokmuş gibi elini havada sallayarak. "İkisi arasında çok ince bir çizgi var."

"Aşk ve nefret arasındaki gibi mi?"

"Teşekkürler," diye mırıldanarak odanın geri kalanına bakan kahverengi deri koltuğa oturur. Neyse ki, masamız biraz daha az kalabalık. Yanımda yemek yiyenleri görmek istemiyorum. "Aynen öyle," diye ekler Olivia, beni şaşırtarak. *Ah. Konuşmamız. Sevgi, nefret ve aradaki fark.* "Evli olmamız, her şeyin değişmesi gerektiği anlamına gelmez."

"Yani beni hor görmeye devam edeceksin."

"Nefret etmek demek istemem," diye itiraz eder, gülümsemesini saklamaya çalışarak. "Ama bir gün otobüsün altında kalırsan,

direksiyonda benim parmak izlerimi aramalılar."

Derin kahkaham odada yankılanır.

Şampanya ve bir iki kokteylin tadını çıkarırken, keyifli bir akşam yemeğine oturduk — ben ribeye, o hamburger sipariş etti. Sonra Olivia, diğerine de kokteyl sipariş etmemizin iyi bir fikir olduğuna karar verdi.

"Sonuçta, *kocam*, iyi bir eş, erkeğinin sevdiği her şeyi bilmeli."

"Bu gecedен sonra, sanırım bunu biraz daha iyi anlayacaksın."

"O öyle dedi." O kıkırdar, ama ben garsonlardan birinin dikkatini çektiğim için cevap vermiyorum. "O... alacak." Kokteyl menüsünü parmağıyla aşağı doğru kaydırır. "High Flyer, sanırım."

"Senin için de böğürtlenli turta." O sırtınca menüyü kapatıyorum.

"Bana bir jockey club sipariş edip, bu gece iyi binileceğine dair bir şaka yapacağını düşünmüştüm."

"Bir beyefendi asla böyle bir şey söylemez." "Bu da seni ya yalancı ya da yanıltmış yapar."

"Nasıl yani?"

"Çünkü senden çok daha müstehcen şeyler duyduğumu hatırlıyorum."

"Yaramaz mı? Hiç böyle bir şey söylendiğini hatırlamıyorum. En azından, kısa pantolon giymeyi bıraktığımdan beri. Hatırlat bana, ne demiştin?"

"Ha! İyi deneme, ama hayır. Asla olmaz. Böyle bir kötülük için alevler içinde yanmamı istemiyorsan tabii."

"Şimdi meydan okudunuz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz," diye ekliyorum.

"Evet, meydan okudum ve üzerine bastım, yok ettim!

Öyle bir şey olmayacak," diyor kızarak ve kıkırdarak.

Olivia'nın bu halini seviyorum. Biraz savunmasız ve imalı. Doğrusu, kavgacı Olivia'yı da seviyorum, ama biraz şampanya sarhoşluğu ona yakışıyor. Bugünün nasıl geçeceğini hiç bilmiyordum.

Birlikteliğimizin koşulları göz önüne alındığında, bu mümkün değil. Son görüşmemizde, ofisimde aramızdaki gerginlik, onun dizini kasıklarına, benim de testislerimi boğazıma sokmasıyla sonuçlanmıştı. Temizlik ekibinin bizi izlemesine neden olduğumuzu da unutmayalım. Mümkünse, bu sefer yaralanmadan çıplak kalmayı tercih ederim ve bunun için biraz şampanya yardımıyla rahatlamak gerekiyorsa, benim için sorun yok.

İçeceklerimiz gelir ve ikimiz de birbirimiz için sipariş ettiğimiz içecekleri tercih ettiğimize karar veririz. Tatlı tadı olan karışımı tercih ettiğim için bana acımasızca takılsa da, bu gece onun keyfine bakmasına izin vermekten çok mutluyum.

Her şey ve hiçbir şey hakkında konuşuyoruz. Ya da önemli hiçbir şey hakkında, demeliyim. Alay etmemize rağmen, beni suskun olmakla suçluyor, ki bu en azından.

"Bunu yanlış yapıyoruz," diye fısıldıyor. Gözleri, bardağının içindekileri izlerken ortam ışığında parlıyor.

"Böyle şeyleri yapmak için belirli bir yol var mı?"

"Evet, var." Alaycı bir şekilde gülümser. "İnsanlar önce birbirlerini tanımaya çalışırlar. Bilirsin, evlenmeden önce."

"Her zaman değil. Görücü usulü evlilikler ne olacak? Ayrıca, kendi kurallarımızı kendimiz koymamız gerektiğine inanıyorum. Ama tüm sırlarını bana anlatabilirsin."

"Anlatacak pek bir şey yok."

"Buna inanmıyorum. Okul ne durumda?"

"İletişim alanında lisans derecem var." Konu ilgisini çekmiyormuş gibi omuz silkiyor.

"Konuşmak için mi mezun oldun?" "Ha. Çok komik."

"Eskiden bilim, beşeri bilimler veya sanat gibi gerçek bir konuda diploma alındığını hatırlıyorum."

"Çok eski," diye alay ediyor. "Eminim hesap makinesi bile kullanmıyoursundur. Abaküsün var, değil mi?"

"Benim yaklaşımım çok daha bütünsel. Ayakkabılarımı çıkarıp parmaklarımı ve ayak parmaklarımı kullanıyorum."

"Daha büyük sayılara geldiğinde ne oluyor?"

"Ofisteki herkesin kendi kıyafetlerini çıkarmasını sağlıyorum." O gülerken, bunun benim yeni favori sesim olduğunu fark ediyorum. En azından bu gece vücudum onun vücudunun üzerinde olana kadar.

"Bunu komik mi buluyorsun?" Sanki benim varlığımla alay ediyormuş gibi kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet," diye cevaplar, iç çekerek. "Ama sorun değil, çünkü her zaman yaşlı bir adamla evlenmeyi planlamıştım." Mümkünse, kaşımı daha da yukarı kaldırırım. "Biliyorsun, böylece onun ölümünü izleyebilirim."

Tabaklar kaldırılır ve daha fazla kokteyl servis edilir.

"Çocukluğunuz nasıldı?" diye soruyor. Dirseğini masaya dayayıp, pembe yanağını eliyle tutarak, oldukça canlı bir şekilde konuşuyor. Tabii bu, şampanyanın etkisi de olabilir.

"Yalnız," diye cevap veriyorum, kendimi bile şaşırtan bir dürüstlikle. "Çoğunlukla. Annemle babam yaşlıydı ve benimle pek ilgilenmiyorlardı. Sekiz yaşında yatılı okula gittim ve işler düzeldi."

"Bu çok kötü. Yatılı okul daha mı iyiydi?" diye şefkatle tekrarlar. Ama kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyorsa, onun sempatisini haklı kılacak bir neden yok. "Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Senin mükemmel çocukluğunun tam tersi olduğunu hayal ediyorum." "Çocukluğumun mükemmel olduğunu söyleyemem."

"İdeal bir deneyim olmadığına inanmıyorum."

İşlerini yürütme şekli, onda bir masumiyet olduğunu gösteriyor. Ve masumiyet, gerçek dünyaya maruz kalmamanın bir sonucudur. "Eminim senin çocukluğun, dondurma dükkanına geziler, oyuncak ayılar ve istediğin zaman sarılmalarla dolu huzurlu bir deneyimdi." Çünkü kim ona sarılmaya direnebilir ki? *Ona sahip olmaya*. Onda bir şey var.

Bu kadın. Çekici bir şey. Baştan çıkarıcı. Sahip olmak istemeden duramayacağım bir şey. Eminim çocukluğum buna kıyasla Dickens romanlarına benziyordur, ama onun bana bakışlarına rağmen, ona başka seçenek bırakmadığım için burada olduğunu unutmamam gerekir.

"Öyle değil. Ben parçalanmış bir aileden geliyorum. Babam ben çok küçükken bizi terk etti. Onu neredeyse hiç hatırlamıyorum."

"Baba sorunları mı?" diye soruyorum, gözlerim parlayarak.

"Ha. Keşke." Bir an düşünceli görünse de, bardağını eline alır. "Büyükbabam benim için bir baba figürüydü. Emekli olana kadar bir eczane zincirinin sahibiydi. En iyi türden bir adamdı. Sadık ve dürüsttü, bana çalışkanlığın değerini öğretti. E-Volve'u ona borçluyum, onun vefatı bana sermayeyi sağladı." Aşağılayıcı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkarır. "Sanırım onun tavsiyelerine yeterince kulak asmadım, yoksa her şeyi mahvetmezdim." Derin bir yudum aldı, ama onun duygusal olmasına izin vermedim.

"Her dört start-up'tan üçünün başarısız olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Yani tüm start-up sahiplerinin yüzde yetmiş beşi başarısız mı diyorsunuz?"

"Hayır, sadece..."

"Hiçbir şey. Bazen kartlar başarısızlık için dizilmiş olur." Yüzü sertleşir. Eminim Luke'u düşünüyordur. *İyi*. "Başarısızlık nihai değildir. Önemli olan, ne olursa olsun devam etme cesaretine sahip olmaktır."

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Sözleri aceleyle dökülüyor, konuşmayı başka bir yöne çekmeye kararlı. *Bu da iyi*. "Söylesene, hangi üniversiteye gittin?"

"Oxford."

"Tabii ki," dedi ciddi bir ifadeyle. "Ve hukuk diploması da var, Bay Süslü."

"Hukuk bilimi," diye düzeltiyorum ve ekliyorum, "Ben daha çok senin şık pantolonunla ilgileniyorum. Benim bildiğim kadarıyla pantolon, iç çamaşırı anlamına geliyor. Merak ediyorum, sen dantel mi yoksa ipek mi seven bir kızsın?"

"Belki ikisi de değilim."

"Bu da benim için uygun."

"Demek istediğim, belki de ben sade pamuklu giysileri seven bir kızım, çadır pamuğu gibi." Komik bir şekilde i çamaşırını gövdesine kadar çekiyor.

"Bu da benim için önemli değil. UCL'de mi okudun?"

"Evet." şüpheyile gözlerini kısıyor. "devini yapmışsın."

"Başka ne beklerdin ki?"

"Demek," diye ekliyor, ellerini masanın üzerinde birleştirerek, açık sözlü bir tonla, "sen, hukuk diplomasını hukuk diploması olarak adlandıramayacak kadar özel olan, şık bir okula gittin."

"İ çamaşırını konusu, okulumuzdan çok daha ilgi çekici."

"Büyük anne klotlarının i çamaşırını sayılabileceğinden emin değilim," diye mırıldanır. "Ama evet, devam edelim. Oxford, ha?"

"Bazı insanlar Oxford'un oldukça iddialı olduğunu söyleyebilir."

"Bazı insanlar kibar olmaya çalışıyordu herhalde," dedi ciddi bir ifadeyle. "Benim adıma buna gerek yok."

"Ah, evet. Senin alınmayacağını unutmuşum. Hatırladığım kadarıyla, benim fikrim o kadar önemsiz ki, sen alınmaya bile tenezzül etmiyorsun." Benim cevabım mı? O bardağına uzanırken, alaycı bir gülümsemeyle baktım. "Kendini savunmayacak mısın, özür dilemeyeceksin mi?" diye ekledi, kızgın bir şekilde.

"Vay canına, ne kadar duygusalın."

"Bu kadar kişisel davranırken duygusal olmamak zor."

"Sorun, bunu kişisel algılamaya kararlı olmandı. Bu kadar kolay alınmaya hazır olmasaydın, aslında ne dediğimi duyardın. Yani, insanların benim hakkımdaki görüşlerine duygusal olarak bağlanmamayı tercih ediyorum. Onların sözlerinin hiçbir gücü yok; bu nedenle, görüşleri nemsiz. Bu bir düşünce süreci."

"Eminim ki söylediğin bu *değildi*."

Yine gülümsüyorum, bu da onu kesinlikle kızdırıyor. "Bir ara denemelisin." Bardağı masaya koyarken elini tutuyorum. "Bir elmas, hayranlık duyulmaması nedeniyle değerini kaybetmez." Başparmağımla, az önce onun ince parmağına taktığım ısıltılı taşları okşuyorum. "Kendi değerini bil, Olivia. Çünkü sen çok değerlisin."

Çünkü, ya da belki de dürüstlüğüme rağmen, ağzından dökülen sözlerin pek düşünülmeden söylendiğine bahse girerim.

"Yani, eşim bana huysuz bir pislik olduğumu söylediğinde alınmamaya çalışayım mı demek istiyorsun?"

"Eşin asla senin lezzetli kıcına böyle iftiralar atmaz. Aslında, eşinin söz konusu bölgeye kesin planları var." Aslında, çok kesin planları var.

"Eşim kafasını kıcından çıkarsa iyi olur. Çünkü söz konusu bölgeye erişim hakkı satın alması için dünyadaki tüm paralar yetmez."

"Bunu yapma." Sesimin tonu anında sertleşir. "Bunu olmadığı bir şey gibi gösterme. Pis ve kirli bir şey gibi."

"Sanırım bunun ne olduğunu oldukça iyi anlıyorum." Bakışları kayıyor, ifadesi tam olarak düşünceli değil, ama belki de söyleyeceklerini hazırlıyor. "Çok fazla iç muhasebe yaptıktan ve kendi kafamda düşündükten sonra gerçeğe, benim gerçeğime ulaştım. Bunu yapabilir miyim? Ve yaparsam bu benim hakkımda neyi gösterir?"

Konuşmuyorum, onun cevaplarını bekliyorum.

"Bana sanki bir camın altına sıkışmış kelebekmişim gibi bakıyorsun."

"Öyle mi? Sanırım sadece senin hangi sonuca vardığını anlamaya çalışıyorum." Geri adım atıp atmayacağını merak ederken. Hayır. Buraya kadar geldi.

"Hayatın siyah ve beyaz olmak zorunda olmadığına karar verdim. Hayat gri alanlar ve gizlenen gölgelerle doludur. Herkesin bir bedeli olduğuna karar verdim"

bir bedeli olduğuna karar verdim.

"Ayn Dünya'nın etrafında döndüğü ve Dünya'nın da Güneş'in çekim gücüne benzer şekilde tepki verdiği gibi, daha değerli gerçeklerin asla kelimelere d k lmeyeceğinden eminim."

"Ama aynı zamanda şunu da karar verdim: sen benim bedelimi bulmuş olabilirsin, ama benim bedelim benim değerim değerdir."

"Tebrikler." Kadehimi kaldırıp sözlerinin gücüne kadeh kaldırıyorum. "Aforizma da dediği gibi; herkes elmas olmak ister, ama çok azı kesilmeyi kabul eder."

Olivia, benim asla hak edemeyeceğim bir  d l.

Hak etmek mi?

Hayır. Sahip

olmak mı?

Kesinlikle.

"Tatlı ister misin?" diye soruyorum dikkatsiz bir ses tonuyla. "Yoksa otele dönmeye hazır mısın?"

Bölüm 21

OLIVIA

Otele dönüş yolculuğu gergin geçiyor. Ya da belki de sadece ben gerginim. Belki de gergin, hissettiğim şeyi ifade etmek için doğru kelime değildir. Tam olarak gergin değilim, daha çok heyecanlıyım. Gergin ve biraz da sinirli.

Ya da belki de sadece ona atlamak istiyorum.

Konuşmuyoruz ve ben, bunun nereye varacağından korktuğum için ağzımı açmaya cesaret edemiyorum. Ve bunu kelimelerle değil, eylemlerle kastediyorum. Gideceğim yerlerde. Denemek ve tatmak istediğim yerlerde. Nedenini veya nasıl olduğunu sorma. Bugün bu koşullar altında nasıl burada olabildiğimi ve onu hala bu kadar istediğimi hala tam olarak anlamıyorum.

"Bu arabada mahremiyet perdesi var," diyor Beckett, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. Eli uzanıyor, parmakları benimkilerle iç içe geçiyor.

"Aklından bile geçirme," diye fısıldayarak, karanlık yolcu penceresine dönüyorum.

"Neden olmasın? Öyleydin." Garip bir şekilde, bakmadan bile sözlerindeki alaycı gülümsemeyi duyabiliyorum. "Bunda bir simetri olabilir," diyor. Ya da cesaret ediyor.

Yüzümü tekrar ona çeviriyorum. "Bunun ilk kez bir arabanın arkasında olmasını mı istiyorsun? Belki Reggie haklıydı. Belki de bir fetişin var."

"Sadece takılıyorum," diye itiraz

ediyor. "Ne çocuksun sen."

Elini uzatıp yanağımı avuçlayarak yüzümü kendisinininkine yaklaştırdı ve fısıldadı: "Ama bu adam yakında seni arabada sikecek." İçim, onun ifadesinin çizdiği görüntüye tepki olarak titremeye başladı.

"Ve sen bunun gerçekleşmesi için bana yalvaracaksın."

"Umutlarını çok yüksek tutma," diye fısıldayarak yavaşça uzaklaşıyorum. İtme ve çekme, alay ve meydan okuma... Bu bizim n sevişmemiz gibi. "Sözleşmede 'tüketim' yazıyordu. Benim kafamda bu sadece bir kez olur."

"Göreceğiz," diye kendini beğenmiş bir şekilde mırıldanıyor, ben ise akşam manzarasına geri dönüyorum.

"Olivia hakkında ilginç bir bilgi." Biraz sonra asansöre doğru yürürken, gergin bir şekilde dudaklarımı ovuşturuyorum. Beni daha çok gergin yapanın ne olduğunu bilmiyorum; Beckett ile birlikte bu dar ve korkutucu alanda olmak mı, yoksa sonrasında olacaklar mı? "Bu şeylerden nefret ediyorum; asansörlerden yani." Sanki ondan saklanabilirmişim gibi burnumu buketime gmyorum.

"Biliyorum." Kapılar açılır ve boş kabine girerken ellerimi tutar. "Heather, ofisine geldiğim gün bana anlatmıştı."

"Heather." Gülümsememi bastırmak için mutsuz bir yüz ifadesi takınıyorum. "Gülme. Sosyal medya becerileri çok geniş. Ayrıca, maaş açısından bana çok pahalıya mal olmuyor."

"Senin yetenek yönetimi becerilerini küçümsemeyi düşünmem," diye cevaplar, beni kendine çekip ellerini belime gevşekçe dolayarak. Sanki birbirimizin vücudunun iniş çıkışlarına zaten aşına gibiyiz. Elbette kokteyllerin de etkisi var, ama bundan daha fazlası var gibi, sanki hücresel düzeyde bir şey gibi.

"Elbette, bu yüzden tüm yeni işe alımlarda veto hakkını istiyorsun."

"Sadece E-Volve'dan en iyi şekilde yararlanmana yardımcı olmak istiyorum. Bunun seninle ilgili bir güvensizlikle kesinlikle ilgisi yok."

Nedense, sözlerinde açıkça görülen samimiyete rağmen ona inanmıyorum. JBW ile olanlardan sonra, güvenim sarsıldı diyelim. Artık kendime güvenemiyorum sanki. şu anda olanları, yanağımı gğşne yaslayarak ona yaslandığım anı ele alalım. şeytanla yemek yerken, uzun kaşık kullanmak gerekmez mi? Ona yaslanmak yerine mesafemi korumalıyım.

"Heather bana her gün merdivenleri kullandığını söyledi. Bana sorarsan mantıklı bir karar. Asansör ölüm tuzağı gibi görünüyor."

"O kadar da kötü değil. Üç kat merdiven çıkmak da o kadar zor değil. Ayrıca kalça kaslarına da iyi geliyor." Elini söz konusu kas kütlesine kaydırırken, onayladığını ima eden bir ses çıkarır. "Topuklu ayakkabılarla yapınca daha da iyi oluyor."

"Evet," diye neredeyse inliyor. "Evet, öyle."

"Ayakkabılar için teşekkür etmedim." *Onlarla seni becereceğim.* Onun sözlerini aklımdan uzaklaştırıyorum. "Zevkin çok iyi."

"Onları daha güzel gösterecek ne var biliyor musun?" Onu daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum. "Omuzlarımda olsalar." Sözleri ve ifadesi beni bir an için suskun bırakıyor, ama kapılar bizim kata geldiğinde dışarı çıkıyoruz.

"İzin ver." Beckett, anahtar kartını çıkarır ve aniden eğilip beni kollarına alır.

"Ne yapıyorsun?" Hatta biraz çığlık bile atmış olabilirim, sonra kartın dişlerinin arasında sıkıştığını fark edince gülmeye başladım.

"Bunun açık olduğunu düşünürdüm," diyor galiba, ve neredeyse ona nedenini soracağım. Bu gerçek bir düşün gecesı deneyimi olmamalı. *Değil mi?* Baş dönmesi ve tutkuyla kendimizden geçmememiz gerekiyor, öyleyse neden kalbim kaçak bir aygırın nalları gibi atıyor?

"Sakıncası var mı?" Yine, *sanırım* öyle diyor. Dişlerinin arasından kartı alıyorum ve o beni biraz aşağı indiriyor, böylece tuş takımına ulaşabiliyorum. Bunu yapamadan, kapı tıklıyor ve açılıyor, ve soluk gri takım elbiseli bir adam karşımıza çıkıyor. Benim yaşlarımda olan adam, bizim gelişimizden hiç etkilenmemiş görünüyor, ki bu benim tepkimden çok daha fazla.

"İzin verin." Kapıyı sonuna kadar açar ve Beckett bizi süitin kapısından içeriye doğru yönlendirir. "St. Regis adına, sizi tebrik etmek isterim, Bay ve Bayan Beckett."

Oh, bu çok garip geliyor.

"Teşekkür ederiz," diye aynı anda cevap veriyoruz. Beckett'in sesi ciddiye benimsen daha çok histerik bir kıkırdama gibi.

"Bu akşam yardıma ihtiyacımız olacağını sanmıyorum, değil mi sevgilim?" Beckett'in bakışları meydan okurcasına parıldıyor ve sözsüz bir anlam taşıyor. *Seni sikerken onun yardımına ihtiyacımız olacak mı?* İkisine de cevap verecek kelimeleri bulamıyorum, bunun yerine başımı sallıyorum.

"O zaman sana iyi akşamlar dilerim." Ve en içten gülümsemesiyle odadan çıkar.

"Neden burada bir adam vardı?" diye ciyaklarım, Beckett beni havaya kaldırırken, altımda tutuşunu ayarlıyor. "Beni indir! Bacaklarım gayet iyi çalışıyor, sen de biliyorsun."

"Uşak," diye kısa ve öz cevaplar. "Bacakların gayet iyi, ama izin ver de erkeklik görevimi yerine getirip seni eşikten geçireyim."

"Bu bile..." Onun bakışları beni cesaretlendirirken, neredeyse *"uygun bir evlilik"* diyecektim. "Uygun bir eşik *bile* değil!" diye bağıyorum ve kolumu arkamıza doğru uzatıyorum. "Onu çoktan geçtik."

"Biri bitti, daha çok var mı?"

"Eşikler mi?"

"Sınırlar, Olivia. Bu gece seni her türlü sınırı aşmaya teşvik etmeyi planlıyorum." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kulaklarımda uğultu duyuyorum. Ya da belki de Beckett ayaklarımla yatak odasının zeminine inerken elbisenin çıkardığı sestir.

Masada, içinden altın rengi bir ambalajın çıktığı bir şampanya kovası var. Yanında iki gümüş saplı flüt ve narin ikramların bulunduğu gümüş bir tabak duruyor. Minik makaronlar, zengin bitter çikolata ve ahududu ile birlikte, otelin tebriklerini ileten kabartmalı bir kart var.

"Sence bizim atıştırmalık bir şeyler yiyeceğimizi mi düşündüler?" Gülüşüm, komodinin üzerine buketimi koyarken, kıkırdama olarak nitelendirilemeyecek kadar gergin bir gürültüydü. "Ya da

belki de şeker takviyesine ihtiyacımız olacağını düşündüler." Cümlelerin geri kalanını söylememek için dudağımı ısıyorum. *Sevişirken.*

"Bir şey eksik." Beckett arkamdan yaklaşırken, varlığının sıcaklığı neredeyse yakıyor.

"Ne olduğunu bilemiyorum." *Balon süslemesi mi? "İlk evli çiftlerin seksi anlarının tadını çıkarın" yazan afişler mi?*

"Prezervatif." Bir an durur, kolları omuzlarımdan bileklerime kayar. "Konsiyerji aramam mı gerekiyor?"

Kafamı çok hafifçe sallıyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. "Benim için gerek yok, tabii..."

"Benimle güvendesin, söz veriyorum." Yanağıma öpücük kondurup uzaklaşıyor.

Bir kaplanla aynı kafeste olmak kadar güvende. Onun hakkında düşündüğüm her şeye aykırı olsa da, bu durumda ona inanıyorum. Ayrıca JBW'yi ele geçirmek için büyükannesini bile satacağına inanıyorum, ama Beckett özünde bir beyefendi olmaya devam ediyor.

Ya da belki de kendimi kandırıyorum. Artık konuşmak yok. Artık bu konuyu dolambaçlı konuşmak yok. Ona dönüp baktığımda, bu konu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Birkaç adım uzaklıkta duruyoruz, batmakta olan güneşin ışınları arasında toz zerrecikleri dans ediyor. O her zaman çok yakışıklıdır, ama akşam ışığı onu daha da güzelleştiriyor, ulaşamaz birine dönüştürüyor. Neredeyse krallara layık birine.

Ona doğru ilk çekingen adımımı atıyorum, dilim alt dudağımı ıslatmak için dışarı çıkıyor çünkü tüm varlığım birdenbire kurumuş gibi hissediyorum. Beckett'in gözleri ağzıma, sonra daha da aşağıya kayıyor, vücudumu tembelce süzen bakışları derimin altındaki her sinir ucunu ateşliyor.

"Kravat takmışsın." Elim titriyorsa, bunun nedeni gergin olmamdır. *Ayrıca bir sürü başka şey de var.* Elimi mavi ipek şeridin üzerinde kaydırarak çekiciliğimi göstermeye çalışıyorum. *Beklediği şey bu mu? Cinsel özgüven mi? Yatak odası sesleri ve mırıldanmalar mı?*

"Kravatı beğendin, değil mi?"

"Evet. Onunla seni boğmayı düşünebilirdim."

Göğsü yumuşak bir kahkaha ile hareket eder ve sonra cevap verir, "Bu çok sapıkça geliyor."

Midem rahatsız edici bir şekilde çöktü.

"Hayır. Öyle değil. Uygulama yüzünden öyle düşünmeni istemem. Ayrıca, bu flört etmekle ilgili değil. Aşk bulmakla ilgili."

"Para kazanmakla ilgili olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle de var." Konuşurken gözlerimi göğsünden ayırmadım. "Sadece yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak dudaklarımı onun çenesine değdirdim, utancımı gizleyerek. "Sadece benim olmadığım bir şey olmamı bekleme."

Kaşları çatılır, dudaklarında bir soru belirir, ama sormak yerine başını çevirir ve dudaklarımız bir öpücükle birleşir. Yumuşak, uzun süren dokunuşlar ıslak kaymalara ve sıkı nefeslere yol açar. Hiç bu kadar yavaş, bu kadar şefkatle öpülmemiştim, o yüzümü ellerinde tutarken, ağzı neredeyse tadını çıkarırcasına.

"Durma." Zaten ona izin vermeyeceğim, ellerim göğsünü ve omuzlarını okşarken, ceketini yere kayana kadar itiyorum. Öpüşmemizin tonu o anda değişiyor ve ağzı sertleşiyor, elleri beni kavrarken dilini ağzıma sokuyor. Ağzında daha önce içtiği kokteylin meyve tadı var, yanaklarında ise kolonyasının baş döndürücü kokusu. Ama bunların altında bir erkek kokusu var. Beckett'in kokusu.

Ve bu koku beni çözüyor.

Damarlarımda, daha önce hiç yaşamadığım bir ihtiyaç oluşuyor. Vücudumdaki her hücre daha fazlasını istiyor gibi. Daha fazla dokunma. Daha fazla tat. Daha fazla Beckett, sanki onun penisinin yerine onun dilini emiyormuşum gibi. Bu düşünce sarsıcı ve gerçek. Onu ağzımda, daha önce hiçbir şeyi bu kadar istemediğim kadar istiyorum. Vücudu benimkine karşı direniyor ve göğsünden o kadar derin ve erkeksi bir ihtiyaç sesi yükseliyor ki, sanki benim düşüncelerimin farkında gibi.

düşüncelerimin farkında gibi. Beni odaya doğru geriye doğru yürürken, vücudu neredeyse tehlikeli hissettiren bir şeyle titriyor.

"Arkanı dön," diye emreder onun boğuk sesi, duyularımı cildimin yüzeyine çeker, her molekülüm onun dokunuşunu beklerken ben de arkanı dönerim. "Bunu benim istediğim şekilde yapacağız. Acele etme. Merak etme, hoşuna gidecek," diye ekler, saçımı boynumun yanına kaydırıp omzumun üzerinden atarken alaycı bir tonla.

Parmak uçları hassas ensemeye baştan çıkarıcı bir şekilde dokunuyor ve saçlarımı toplamaya başladığında, sanki saçlarımı bağlayacakmış gibi, titriyorum. Bunun yerine, gözlerim kapanıyor, boynum sola doğru uzanıyor ve o omuzumla boynumun arasındaki kıvrıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Bir öpücük ikiye, iki öpücük bir çılgınlığa dönüşür, her dokunuş ve okşama kasıtlı gibi görünür. Sanki bunu önceden düşünmüş gibi. Beklemiş gibi. Planlamış ve hazırlamış gibi. Bu anda başımı yana çekmek için tutuşunu sıkılaştıracığına önceden karar vermiş gibi. Burası araba ya da ofisi gibi değil. Çılgın hareketler ya da çaresizlik yok, sadece zaman, arzu ve saf irade var.

"Masayla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" Sözleri doğrudan kulağıma fısıldanıyor. Anladığımı belirtmek için başımı sallarken tüm vücudumun titremesine engel olmaya çalışıyorum, ama başaramıyorum. Saçlarım onun yumruğunda sıkışmışken bu mümkün değil. Kontrol hissi, vücudumun her santimini kaplayan bambaşka bir duygu gibi.

"Ne dedin? Duymadım."

"Evet." Dilimi dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkarıyorum, nefesim düzensiz. "Evet, hatırlıyorum."

"Güzel, ama bence burada başlayalım." *Bir öpücük.* "Eğer bir itirazın varsa." *Serbest eliyle vücudumu okşayarak göğüslerimi avuçladı.* "Şimdi söylemelisin, çünkü bir şey bana seni tattığımda söyleyeceğini söylüyor." *Dişleriyle ısırıldı. Acıyan meme ucumu işkence edencesine.* "Senin tatlı amını evim yapmak istiyorum."

Onun kirli ve lezzetli sözleri, anında kabul edilmesi gereken bir arzu uyandırıyor, alaycı ilgisi pasif kalmayı neredeyse imkansız hale getiriyor. Ama hareket etmeye çalıştığımda, tutuşu

sıkılaşıyor, hayal kırıklığı ve ihtiyaç katmanlaşıp büyüyor, ta ki kendi derimden çıkabileceğimi hissedene kadar.

"Seni soyunurken görmek istiyorum. Benim için bunu yapar mısın?"

Konuşmaya cesaret edemedi başımı sallıyorum ve gizli fermuara uzanırken, Beckett önümdeki yatağın kenarına oturuyor.

Kendi alanının kralı. Erkekçe bir özgüven ve rahatlığın resmini yansıtıyor.

O izlerken soyunmak çok fazla geliyor, çok kişisel, sanki sadece tenimi değil, daha fazlasını ortaya koyuyormuşum gibi. Ama fermuar sonunda durur ve ben bir omuz askısını, sonra diğerini çıkarırım. Şeffaf kumaş düşer ve kalçalarımın kıvrımında toplanır. Sadece aşağı itmek daha az baştan çıkarıcı görüldüğü için biraz sallanırım. Gözlerinin çoğunlukla göz bebeklerinden ibaret olduğunu ve göğüslerimin yükselmesine yapıştığını fark ediyorum. Elbiseyi sallayarak tekrar sallanıyorum, kumaş bacaklarımın arkasına fısıldıyor. Kayısı rengi ipek havuzdan çıktığımda, bakışları bacaklarımın arasındaki kremi dantele odaklanmış.

Elbisemi almak için eğiliyorum, çünkü güzel şeylerin değerini anlamayı öğrendiğinizde böyle yaparsınız, ama aynı zamanda onun bakışlarının ağırlığı da sinir bozucu olduğu için. Elbisemi yakındaki sandalyenin arkasına koyarken, Beckett'in elleri kalçalarımı kavrayıp beni oturduğu yere doğru çekiyor. Altımda o kadar sert ve sıcak ki, kemerinin metali omurgamda soğuk bir kontrast oluşturuyor.

"Beni kızdırmaktan zevk aldın, değil mi? İyi bir kız gibi kıyafetlerini katlamadan önce seni izlememden zevk aldın."

"Kız olduğumdan bu yana epey zaman geçti," diye fısıldıyorum, gözleri bir kez daha teyit arıyormuşçasına tenimde dolaşıyor. Teyidi göğüslerimin kıvrımlarında ve onları avuçladığında hissettiği ağırlığında buluyor. Krem rengi dantelin içinden sertleşmiş meme uçlarının izinde.

Artık konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok. Elleri beni değerli hissettirecek şekilde dokunuyor, ardından dudakları övgüleriyle onu takip ediyor. Sütyenim farkında olmadan çözülüyor, dokunuşu hem sert hem de nazik. Parmak uçları.

keskin olmayan tırnaklarının sürtünmesi. Dönünce ihtiyaç duyduğum i çekiş, ve o beni bacaklarının arasına alır, dili meme uçlarını süpürür ama zar zor okşar.

"Lütfen," diye inlerim, o dirseklerimi tutup arkama doğru çekerken vücudumu ağzına bastırırım. Bu pozisyon, o anki deneyimi değiştirir. Her şeyi hissederek ve görürüm. Yumuşak nefesi üzerime üflenirken gözlerindeki karanlık niyeti. Boynundaki nabız atışı ve bunun bacaklarımla arasında yankılanması.

Ağzı gğşme değdiğinde, dişleri kıvrımı ısırırken cildim elektriklenmiş gibi hissediyorum. Uzun, kesik kesik bir nefesle çığlık atıyorum, meme ularımla ağrıyor ve sertleşiyor, cildim bu tür işkence gibi bir alaydan daha fazlasını istiyor. Sadece Beckett'in verebileceği türden sert bir rahatlama. Sonunda, sıkı tomurcuğu ağzına çekiyor, dilini sallıyor, alay ediyor ve daireler çiziyor. Parmakları klotumu kaalarımdan aşağı kaydırırken, ben kollarımı boynuna doluyorum, ayakta kalmak için yardıma ihtiyacım varmiş gibi hissediyorum.

"Cildin ay ışığı gibi," diye fısıldıyor, sesi kısık ve sert. "Ve illerin bir takımıyıldız gibi." Elleri köprücük kemiğimi okşarken, gözleri de onu takip ederken, sözleri neredeyse düşünceli. "Ve onları spermimle kaplayacağım."

Tepkim iğdsel, vücudum sarsılıyor, gğşmden keskin bir ses çıkıyor, zihnimde tam da bunu görüyorum

—Beckett üzerimde, süt rengi şeritler gğşme sıçrarken.

Hemen, ve sözsüz bir anlaşma ile, onu giysilerinden soyunmaya başlarız. Kravat genişçe çekilir. Kol düğmeleri yere atılır. Özel yapım pamuklu giysisi, kumaş vücudundan çekilirken kötü muamele görür. Açgözlü ellerim çıplak karnı ve gğş üzerinde gezer, tırnaklarımla sıcak çıkıntılar ve tepecikler üzerinde dolaşırken kasları tepki verir, parmaklarımla kemerinin tokasına ulaşana kadar, ama sadece o kadar. *Lanet olsun.*

Bizi ters eviren Beckett, beni yatağa yatırır ve ustaca bacaklarımla arasına girer. Ağzı, uyluklarımla içini emerek beni tahrik eder ve okşar. Beklenmedik bir şekilde, kaba bir şekilde ikiye ayrılırım, elleri kayarak dizimden yukarı beni ortaya çıkarır dili

dil, ok kadar keskin, etimi parçalıyor. Temasla birlikte ılık atıyorum, kalçalarım yataktan sıçrarken üstümdeki adam sadece "*Evet, işte böyle*" diye fısıldıyor.

Sözlerinin ve nefesinin sıcaklığı üzerime esiyor ve ben titriyorum, beklenti duyularımı zirveye çıkartıyor. Dilini bir kez kaydırmasıyla yataktan neredeyse havalanıyorum, ama o benim istediğim yeri kaçırıyor. Uzun kaydırmalar ve sığ daireler, içeri dalıyor, dili daha yükseğe çıkıyor ve sonra tekrar başlıyor.

Vücudum kopmak üzere olan gergin bir tel gibidir, kalçalarım onun dudaklarının ve dilinin acımasız bağlılığını kovalarken, o ellerini bileklerime dolayarak onları yatağa bastırır, sert azarlayıcı *tsk sesi* lezzetli bir şekilde titreşir.

"Şimdi yerimi kaybettim. Yeniden başlamam gerekecek."

"*Oh!*" diye fısıldadığımı duyuyorum, kalçalarımı ileri geri hareket ettirirken yumuşak bir ılık atıyorum, o ise süreci baştan başlatıyor, dili baştan çıkarıcı bir şekilde daralıyor, ihtiyacım olan yere çılgınca yaklaşıyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor. O, uyluklarımı yalarken, işkenceyi daha da artırıyor, ben de gözyaşlarına boğulmak üzereyken inliyorum.

"Beckett, lütfen." Sözlerim bir kurtuluş yakarışı, merhamet ılığı.

"Lütfen ne?" Durmuyor, başını kaldırmıyor bile. "Sana ihtiyacım var... *lütfen!*"

"Senin için neyin sorunlu?" Bu ciddi bir soru değil. Beni neredeyse öfkeliendiren kendini beğenmiş bir soru. Yatarken öfkelenebilir misin?

"Lütfen."

"Belki de öyle yaparım. Hazır olduğumda." Sıcak nefesi yine üzerime üflüyor. "Burada ipek kadar yumuşaksın."

Onun işkencesinin sonucu olarak vücudum titriyor. O bir kötü adam. En kötü erkeklerden biri. Ama aman Tanrım, finans işini bırakıp bunu meslek edinmeli.

Sadece bunu. Sadece benim için. Ve ona uygun gördüğü şekilde ödeme yaparım.

Çünkü bu. Sadece. O kadar. İyi.

"Sadece... lütfen!"

"Bu kelimeyi seviyorsun, değil mi? Lütfen ne? Lütfen nerede? Lütfen...?"

"Sadece. Em beni. Orayı yala. Dokun ona."

Ve benim çılgınca taleplerim üzerine, o da bunu yapar. Dudaklarıyla klitorisimi yutar. Emip öper. Ben onun altında kıvranıp çılgınca debelenene kadar amımı yalar. Ellerini altıma sokar, kalçalarımı yukarı kaldırır ve amımı yüzüne doğru çeker, beni içine çeker, emer ve döndürür, parmaklarını gezdirir ve kelimeler bitene kadar bunu tekrar tekrar yapar. Ya da çığlıklar. Ya da haykırışlar. Sadece onun beni ecstasy'ye sürüklediğini hissediyorum. Işık, ısı ve dilinin benim doruğumla buluştuğu yerdeki his, vücudum ikisine de ulaşmak için yükseliyor.

Ve sonunda kendime geldiğimde, bacaklarımın arasından bana hafifçe acımasızca gülümsüyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, başka bir şey söyleyemiyorum. Ama o sadece beni yavaşça yalıyor, dilinin tümüyle beni işliyor. "Beckett, lütfen. Bu çok fazla."

"Hayır, hayatım. Daha yeni başladık."

Bölüm 22

BECKETT

"Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Bundan daha güzel sözler söylenmiş miydi? Eğer öyleyse, ben hatırlamıyorum.

Onu yalayıp tahrik ederken, bacaklarını kapatmaya çalışırken, elini başımın arkasına bastırıp beni kendine çekmeye çalışırken çığlık atışını seviyorum. Bunun iyi olacağını biliyordum. Sadece bu kadar iyi olacağını tahmin etmemiştim. Ve o kadar çok planım var ki. O kadar çok fikrim var ki. Bir gece yetmez. Kim bilir, altı ay bile yetmeyebilir.

Ayağa kalkıp soyunmaya başlarken bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Pantolon, ayakkabılar, hepsi, o bu dünyadan olmayan gözleriyle izlerken.

"Yapma," diye emrediyorum, o kendini örtmeye başlarken. *Bacağını indirmesi için.* "Sen izleyeceksen, ben de izleyeceğim. Bu," derim, ağrıyan sikimi elimle kavrayarak. "Bana yaptığın şey bu. Soru şu ki, bu konuda ne yapacaksın?" Elimi şişkin başlığına kaydırır, beyaz dişler öpücükle şişmiş dudağına batarken, tam doğru miktarda çeviririm.

"Bir iki şey düşünebilirim," diye fısıldadı, gözleri kararmıştı. Buna karşılık, karın kaslarım sanki emir almış gibi gerilir.

"Bana bakıyorsun." Sürtünmeyi azaltmak için penisimin ucundaki ön sıvıyı gövdesine kaydırıyorum, kendimi kızdırıyor, onu eziyet ediyorum.

"Bakmamak zor." Kaşlarının hafifçe çatılmasından, bunu söylememeyi tercih ettiği anlaşılıyordu, bu da göğsümde karanlık ve tatlı bir şeyin çiçek açmasıyla gülümsememi daha da genişletiyor. "Çok kararsızım," diye mırıldanıyor, yüzünü elleriyle kapatıyor. Ve gerçekten homurdanıyor.

"İstemek utanılacak bir şey değil."

"Mesele o değil," diye cevaplar aniden. "Bir parçam, senin o kısmının geri kalanın kadar mükemmel olmamasını diliyor. En azından fiziksel olarak mükemmel," diye ekler, sanki kendinden rahatsızmış gibi.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için... üzgünüm?" Ama aslında hiç üzgün değilim. "Ama bence bunu yargılayacak kadar yakın değilsin."

"Ne?"

"Yaklaşmalısın. Hata bulmak için çok uzaktasın."

"Gerçekten mi?" Bu kelime daha çok kıkırdama gibi geliyor. Muhtemelen benim deli olduğumu düşünüyor.

"Evet, tuhaf görünümlü bir çil mi, yoksa sola doğru hafif bir eğrilik mi?" Bilginiz olsun, bende böyle bir engel yok. Ve bu, şimdiye kadar yaptığım en erotik davet olsa da, Olivia farklı bir kız.

Kirpiklerini indirerek bana doğru yaklaşıyor, eli bacağıma uzanıyor ve bacağıma hafifçe dokunuyor, başparmağı kalça kemiğimin tepesine ulaşana kadar ellerini yukarı doğru kaydırıyor. Beni incelerken, dokunmasını istediğim yere çok yakın bir yer , küçük daireler çiziyor.

"Kahretsin." Gözleri kalkar, derinleri parıldar.

"Bir kusur mu buldun?" Uyluklarımdaki kaslar gerginleşir ve testislerim ağrır. O kadar yakındır ki, yumuşak nefesi üzerime üflenir. Sadece başının arkasındaki saçlarını tutup...

"Yakından bakınca pek de küçük görünmüyor."

"Özür dilemem gerektiğini hissediyorum." Seks komik bir şey mi? Ben başka bir şey söyleyemeden, ağzını başımın tepesine bastırır, dudakları yapraklar gibi bana dokunur. İnliyorum, dudaklarının hissi ve saçlarının yumuşak dokunuşu karın kaslarımı gerginleştirip kasılmaya neden oluyor. Nefesimi çekiyorum, ellerim onun dokunuşuyla düşüyor çünkü o benim penisi tutuyor, glansımı ve yarıklarımı diliyle okşuyor ve bacaklarım titriyor, başım bu yoğun duygunun etkisiyle patlayacak gibi.

"Sadece sen alay edemezsin," diye fısıldayarak, bana şeytani bir gülümsemeyle bakıyor. Ellerimi saçlarına dolamak

ve onun tehditlerinin bana ne yaptığını ona tam olarak göstermek için can atıyorum. Ama bunun yerine, omzuna bastırarak onu yatağa yatırıyorum.

O kadar mükemmel ki. Ve ben de buna o kadar hazırım ki.

"Seni becereceğim," diyorum boğuk bir sesle, sikimi onun ıslaklığına kaydırarak. "Sen de bunu istediğini söyle."

"Evet, lütfen."

"Buna ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sana ihtiyacım var." Onun sözlerine karşı kalbimi sertleştirmeye çalışsam da, Olivia kadar birinin içine girmek istediğim hiç olmamıştı. Onun kafasının ve vücudunun içine girip, onu parçalara ayırıp tekrar bir araya getiriyorum. Elimi dizinin arkasına dolayarak bacağını yatakta yukarı kaydırırken, cildim yanıyormuş gibi hissediyorum.

Onun yumuşak iç çekişi bir davet, gevşek bakışları bir kışkırtma, ama ben yavaşça nefes verirken her şey yok oluyor. Olivia'nın nefes alışı kasıtlı ve keskin, bir iniltiye dönüşüyor.

"Evet." Vücudumuz çarpıştığında, benim homurtum onun çığlığına karşılık geliyor. Onun sıcaklığı ve nabızı, benim itme, çiftleşme ve sevişme dürtüsüyle mücadele ederken, damarlarımı dolduran sıcak ve çılgın bir ihtiyaçla çözülüyor. Sanki sonunda bu noktaya geldiğimize inanamıyorum. Göğsümdeki his rahatlama mı? Her ne ise, onu öperken, dilimle onun tadını paylaşıırken, ona açgözlülükle kapılıyorum. Geri çekildiğimde, ikimiz de gergin bir inilti çıkarırız, sanki bu hissi yakalamak istercesine uylukları kalçalarımıza bastırır.

"Oh, Tanrım," diye iniliyor, ben kolay bir ritim oluşturmaya başlarken, beni içine çeken vücudunun dalgalarında kayboluyorum. Vahşi ve çılgın, yavaş ve kolay, ritmimiz emme ve açgözlü öpücüklerle kesintiye uğruyor. Derine girdiğimde çığlık atıyor, sık darbeler vurduğumda iniliyor, hepsine açgözlü bir şekilde.

Acaba ilk seferimmiş gibi titrediğimi hissedebiliyor mu?

Acaba kalbi benimkiyle aynı ritmi mi çalıyor?

Ne düşündüğünü merak ediyorum ve sonra her şeyi gördüğünü düşünerek endişeleniyorum.

Ben çekildiğimde kalçaları benimkini takip ediyor, inlemesi hayal kırıklığının bir anıtı gibi. Ama kolumu kalçalarının altına kaydırduğimde, benim için hemen dizlerinin üzerine çöküyor.

Ben tekrar sıcaklığın içine dalarken, zevkimiz odanın her yerine yayılıyor, pelvisini o pek de beyinsel olmayan zevk merkezine ulaşacak şekilde eğiyorum.

"Sikimi çok iyi alıyorsun."

O kadar sıcak ve sıkı ki, bu şekilde aç çok daha derin oluyor, şehir ışıkları onun tenini saf ay ışığına dönüştürüyor.

Nefes verirken adımı fısıldıyor, sesi kısmen yalvarış, kısmen de coşku dolu.

"Biliyorum," diye homurdandım, ardından aceleyle nefesimi verdim. "Bu çok iyi." Biliyordum. Öyle olacağını biliyordum. Ama hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Kafasını çevirirken dişlerini koluma batırdı ve damarlarıma sıcak ve tatlı bir şeyin akışını serbest bıraktı.

"Daha sert," diye talep ediyorum, ağzımı omzuna bastırarak bir öpücük, ardından bir yalamayla. Kalçalarını geri çekiyorum ve içeri giriyorum, bedenim onun bedenini tekrar tekrar cezalandırıyor, ta ki geriye sadece bu kalana kadar. Hiçbir düşünce yok. Hiçbir suçlama yok. Hiçbir itme yok. Hiçbir çekme yok. Bu odanın dışında başka hiçbir şey yok.

"Beckett, lütfen. İçime boşalmanı istiyorum."

Onun sözlerine sanki elektrikli bir kabloyla kırbaçlanmış gibi tepki veriyorum. Ellerimle onun çilli omuzlarını kavrayarak, sanki tüm varlığımla onun içine girmek istercesine, sanki onu parçalamak istercesine onu sikmeye başlıyorum.

Bu gerçektir. Bu oluyor. Ve bu korkunç.

Cildimin her santimetrekaresi milyonlarca sıcak iğneyle delinmiş gibi hissediyorum, bu his uzuvlarımda yayılırken, beyaz sıcak ve yoğun bir şekilde artıyor ve bükülüyor. Ağzımı onun tuzlu cildine gömerken, bunu atlatabilmek için gökyüzüne dua ediyorum.

Bu deneyimden.

Bu kadından.

Bölüm 23

OLIVIA

Boş bir yatakta uyanıyorum, sorun değil. Panikle miyorum.
Panikle miyorum!

Beckett, çoğu insan yanaklarından salyalarını silmeden maraton koşan türden bir adama benziyor. Ben ise daha çok kafein ve karbonhidrat seven biriyim. Spor salonuna en yakın olduğum an, Adidas by Stella McCartney marka tişört ve tayt giydiğim zamandır.

Boş yatak, tembelce uzanıp emilmiş morluklarımı saymamı ve her birinin verdiği acıyı zevkle hissetmemi sağlıyor. Sahip olduğumu bile bilmediğim kaslarımı çalıştırdım! Dün gece inanılmazdı. Harikaydı. Çok yoğundu. İstersem, en üstünlük sıfatlarından oluşan bir liste yazabilirim ama yine de yetmez.

Çok haklıydım, kendi kendime oldukça kendini beğenmiş bir şekilde düşündüm. Bir erkek, ışıklar söndüğünde biraz çılgınlaşmadan Beckett kadar kendini kontrol edemezdi. Ve size söyleyeyim, onun enerjisi oldukça çılgın. Başka bir deyişle, dün gece Beckett beni bu şeyi denemeye ikna etti - altı saat sonra bile hala beni utandıran türden bir şey - ama sonuçta haklı olduğu ortaya çıktı. Bu dünyada iki tür kadın vardır. Bunu sevenler ve hiç denememiş olanlar.

Son bir hamle ile yataktan kalkıyorum ve...

"Aman Tanrım!" Beyaz çarşafların her yerinde kırmızı lekeler görüyorum. Çarpınan kalbimi elimle tutarak, onu öldürecek kadar çok kan olmadığını kendime telkin etmeye çalışıyorum. Tabii binlerce kesikle öldürülmediyse ve onu banyoda bitirmediysem. Komik bir şekilde, dün gece tam da bunu yaptım. Onu bitirdim. Banyoda.

Dizlerimin
üzerinde.

Dušta.

Ama onu öldürmedim.

Sanmıyorum.

O zaman küçük tohumları fark ettim. Kırmızı lekeler aslında ezilmiş ahududular. Peki odanın geri kalanı? Sanki içinde bomba patlamış gibi görünüyor.

Şampanya lekesi komodinin ahşabını lekelemiş, cam şişe ise yan yatmış durumda. *Sorma. Asla söylemem.*

Bardaklardan biri sapından ayrılmış, diğeri ise kadife kanepenin üzerinde terk edilmiş durumda. Makaron kırıntıları halıya yapışmış gibi görünüyor, Beckett'in kıyafetleri ve ıslak havluları ise her yere dağılmış. Dün gece onun aksesuarlarından biri haline gelen ve vücudumun her santimini okşamak için kullanılan güzel buketim ezilmiş ve terk edilmiş durumda.

Temizlik görevlileri geldiğinde burada olmak istemiyorum.

Enkazın üzerinden parmak uçlarında yürüyerek banyoya doğru ilerliyorum. Kuş yuvası gibi dağınık saçlarımı topluyorum ve dişlerimi fırçaladıktan sonra otelin markalı pelüş bornozuyla çıplaklığımı örtüyorum. Salona doğru ilerlerken, yemek odasından Beckett'in derin sesini duyuyorum.

Otel terlikleri yüzünden yürüyüşüm zorlaşıyor. Garip bir tuhafılık, biliyorum, ama otelin halısında çıplak ayakla yürümekten hoşlanmıyorum. Günün adamı, daha doğrusu saatlerce süren günün adamı, masanın başında oturmuş telefonla konuşuyor. Bu da aklıma bir şeyi getiriyor... Odadan tekrar sürünerek çıkıyorum, telefonumu ve şarj aletimi alıyorum. Her zamanki gibi, telefonumun şarjı bitmiş, ama yemek odasındaki prizlerden birini kullanacağım.

Tekrar içeri girdiğimde, Beckett telefonunu kapatıyor.

"Bu sabah gözlerin parlıyor ve enerjik görünüyorsun." Sesim günde kırk sigara içen biri gibi çıkıyor.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu."

"Onları pijamalarıyla da yapabilirdin." "Ama benim pijamam yok."

"Tanrı korusun, bir gün hastalanırsan."

"Bu samimi gelmedi."

"Beni affetmelisin," diyorum kısık sesle. "Bu sabah biraz şok oldum. Uyandığımda seni öldürdüğümü sandım."

"Ahududular," diye mırıldanır, seksi bir gülümsemeyle. Dün gece ortaya çıkardığı repertuarına yeni bir gülümseme. "Sürdüğü sürece eğleneliydi."

Ve çikolatadan daha uzun sürdüler. Görünüşe göre Beckett bu şeye oldukça düşkün.

"Günaydın, Bayan Beckett." Neşeli sesin geldiği yöne döndüğümde, dün geceki adamla benzer bir üniforma giymiş bir kadın gördüm. Hangisi daha tuhaf bilemiyorum; Bayan Beckett diye çağrılmak mı, yoksa sadece bir gülümseme, terlikler ve bornozla pusuya düşürülmek mi? "Size kahvaltı veya kahve getireyim mi?"

Ağzım çalışıyor ama ses çıkmıyor, ancak açık duran havluyu sıkıca kapatmayı başarıyorum.

"Meyve ve belki bir yoğurt," diye benim adıma cevap veriyor Beckett, yüzümdeki tepkiyi kontrol ederek.

"Kahve de lütfen."

"Nasıl istersiniz?"

Beckett'e sert bir bakış atıyorum, çünkü "*çok iyi*" derse, onu gerçekten öldürmem gerekebilir.

"Sadece siyah, lütfen." Çünkü bu, bir kızın güne hızlı bir başlangıç yapması gereken türden bir sabah.

Kadın uşak kahvaltımızı servis ederken çoğunlukla sessiziz, sadece "*lütfen*" ve "*teşekkürler*" gibi sıradan sözler mırıldanıyoruz.

Tekrar yalnız kaldığımızda, Beckett masanın üzerinden uzanarak tabağımdan bir çilek alır ve kışkırtıcı bir gülümsemeyle ağzına atar.

"Güzel mi?" diye soruyorum, parmaklarımın arasında sulu bir yaban mersini tutarak.

Cevap verirken dudaklarını yalar. "Mmm. Çok tatlı."

"Güzel mi?" diye sorar, ben de damağıma çileğı götürürüm.

Uygun bir şekilde başımı sallayıp, yutkunuyorum, sonra kahvemini bir yudumunu içerek asiditesini gideriyorum. Ardından bir kaşık yoğıurt yiyorum, damak tadım henüz herhangi bir asiditeyi kaldıracak kadar uyanmamış ve ah, çok seksi bir şekilde ağzımı ıskalıyor.

"Kahretsin." Sanki her kahvaltıda kolalı keten peçete servis ediliyormuş gibi dizimden peçeteyi kaldırdığımda, Beckett benden önce davranır. Masaya eğilerek, başparmağıının ucuyla damlayı siler ve sonra kendi ağzına götürür.

"Bir parça kaçırmışsın."

Oh, farkındayım. Harika bir baştan çıkarıcıyım, değil mi?

"Bu büyüklükte bir ağzla," diye mırıldanıyorum, "kendine nasıl olduğunu sormalısın." "Ağzın mükemmel." Gülümsemesi büyük bir memnuniyetin göstergesi

ve aniden, ikimiz de artık yoğıurt düşünmüyoruz. Pembe yanaklarımın onun başparmağıını çekmesi gerçekten şaşırtıcı değil. Yanağıımın izini takip ederek çenemi okşadıktan sonra, pamuklu bornozun tekrar açıldığı yere daldı. "Aslında, her yerin oldukça mükemmel."

Eli içeri kayarken, kendimi ona daha yakın buluyorum, parmakları göğsümün kıvrımlarını okşarken, ağırlığıını eline alıyor.

"Bugün ne yapmak istersin?" Dudaklarının kendini beğenmiş eğimini görmezden geliyorum, çünkü neredeyse eminim ki o da benim şu anda yapmak istediğıim şeyi yapmak istiyor, çünkü sorarken o da bana yaklaşıyor.

"Bir fikrim var," diye dikkatlice başlıyorum, iç çekmelerimi en aza indirmeye çalışarak.

"Dinliyorum." Ve ben sinir uçlarıım ve hislerimle doluyum.

"Ben..." *Evet*, aynen öyle. "Dün geceki consummation m-margin hatasının sıfır olduğunu garanti etmek için biraz zaman ayırabiliriz diye düşündüm."

"Bu bir fikir." Başparmağı ve parmağı meme ucumu sıkı, ağırlı bir tomurcuk haline getiriyor.

"Sadece emin olmak için."

"Katılıyorum. Bu evliliğin çok... çok... iyice tamamlandığından emin olmalıyız."

Aramızdaki son birkaç santimetreyi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Ağzında kahve ve nane tadı var, ve ihtiyacım olan bir düzine başka şeyin tadı. Aramızdaki teması sürdürmek için mücadele ediyorum, alaycı dudakları neredeyse yarı gülümsemesi kadar kışkırtıcı, sakallarının hafif çizikleri içimde tuhaf şeyler yaratıyor.

"Sen çok alaycısın," diye fısıldıyorum, bornozumun artık neredeyse göbeğime kadar açıldığını, bir göğsümün onun elinde olduğunu neredeyse fark etmiyorum.

"Öyleyse bir şeyler yap," diye ikna eder, omzumdan pamuklu havluyu kaydırır. "Buraya gel."

"Neden? Bu masada olacağını söylediğin şeyi gerçekleştirecek misin?"

"Bu tamamen ne kadar istediğine bağlı."

"İstemek için yeterince istiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, içim beklentiyle yanıp tutuşuyor.

"Bu kapının ardında insanlar olduğunu bilmek için yeterince çok mu? Sessiz kalmakta ne kadar iyisin?"

"Ben... bekleyebilirim sanırım." İzlenmekten hoşlanmıyorum, sanırım. Kendimi geriye yaslanırken buluyorum, aramızdaki bağı koparıyorum. Bu fikir beni soğuk bırakıyor.

"Tavuk," diye fısıldadı, arkasına yaslanarak, kolları artık koltuğun kolçaklarında hareketsiz duruyordu.

"Hiç tavuk beslediysen, bunun bir hakaret olmadığını bilirsin." Buna karşılık, pislik tavuk sesleri çıkarmaya başlar. "Tavuklar akıllı, meraklı ve dost canlısıdır. Biraz kana susamış olduklarını da unutmayalım."

"Peki ya hata payı ne olacak?" diye alay ediyor. "Burada kullanabileceğimiz mükemmel bir masa varken."

"Eminim başka yemek masaları da olacaktır," diye cevap veriyorum, ama yüzündeki sert ifadeye bakılırsa, başka erkekler de olacağını düşünüyor gibi görünüyor.

Birden kendimi bir kaltak gibi hissediyorum, ama zaman çizelgemizi hazırlayan o değil miydi?

Tanrım. Bu altı ay çok uzun olacak.

Özür dilemeden önce, ki bunu zaten planlamamıştım, ya da o ustaca hareketini yapıp beni reddetmeden önce, odanın diğer ucunda telefonum bir vızıltıyla canlanıyor ve bana şarjının biraz dolduğunu bildiriyor. *Biraz da olsa hiç yoktan iyidir.* Bu an biraz garip olduğu için sandalyemden kalkıyorum. Ayrıca, işim var ve dün telefonuma neredeyse hiç bakmadım.

"Olivia, kahvaltıya geri dön," diye emreder karanlık sesi. "Yoğurdunu bitirmedin."

"Bekle. Telefonumu alacağım." Ve masada feed'ini kaydıran kaba bir sömürgeci olacağım.

"Önce seninle bir şey konuşmam lazım."

"Tabii." *Tamam, baba. Senin "konuşmamız gerek" konuşmasına dikkat edeceğime söz veriyorum.* Şarj cihazını prizden çıkarıyorum ve yanlışlıkla karanlık ekranı kaydırıyorum.

Neden bir milyon tane bildirimim var?

Aman Tanrım! Bu Bay BDE mi?!?! Bu mesaj Heather'dan şirket grup sohbetimizden geliyor, ardından Miranda'dan bir dizi mesaj geliyor.

PATRON HANIM, EVLENDİN Mİ? NE

ZAMAN?

NASIL?

Ve benim de mesajlarım var, hem de çok fazla, ekranımda parti konfeti gibi uçuşuyorlar.

WTF Ols. Bu Luke'dan geldi.

WOOT! Bir tane daha Heather'dan, yanında **DAHA FAZLA DÜĞÜN PASTESİ GETİR.**

Kızım, konuşmamız lazım! Bu Reggie'den.

Kafam çok karışık.

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyorum, güvenlik kodumu girerken içimdeki derin kafa karışıklığı daha da artıyor. "Bunu nasıl bilebilirler ki?" Kafamdaki kafa karışıklığı dehşete dönüşüyor, çünkü telefonum aniden elime düşüyor ve büyükannemden bir mesaj geliyor.

Olivia, Instagram gönderinde ne demek istediğini lütfen açıkla.

Simgeyi kaydırıp doğrudan içeri giriyorum.

Bir yeni gönderi ve bir yeni profil resmi var, ancak resimler aynı.

Elinde parıldayan bir yüzük, yakışıklı bir yüz. Kızarmış yanaklar, açık gözler, viski rengi ve yeşil.

Gülümsemeyle karışık, yüzde yüz samimi bir öpücük. Ve gönderiye eşlik eden sözler:

Beni tebrik edin.

Beckett sordu, ben de evet dedim.

Tahmin edin kim adliyeye gitti?

Gönderide uygun hashtag'ler bile kullanılmış, sonuncusu bizim popüler hale getirmeye çalıştığımız bir şirketin yaratımı.

#OlsandBecks #SadeceBirGünlükNişanlı #YeniEvliler #OYüzüğüTakıverdi

#EvetDedim #NYC'yiSeviyoruz #BizAşığız #KendiYolunuBul

Gönderi şimdiden dokuz yüzden fazla beğeni aldı. Ama uzak olasılık bu sonuç bazı seks sonrası

seks sonrası ortaya çıkan coşku dalgası veya hafıza kaybından, bunun sorumlusu olmadığımı biliyorum.

Nasıl mı? Yazının mükemmel grameri sayesinde.

Bu meğer çıkıyor Beckett yazıları olarak konuşuyor
konuşurken hatta benim benim gibi davranıyor olsa bile.

Bölüm 24

BECKETT

"Git buradan!" Yatak odasının kapısı, diğer taraftan bir başka cisim çarptığında sallanır. "Seninle konuşmuyorum!"

"Açıkça konuşuyorsun." Bağırarak da bir iletişim şeklidir. "Çocuk gibi davranıyorsun," diye karşılık verirken, belki de bu durumu doğru yönetemediğimi düşünüyorum. Ellerimi ceplerime sokup, omuzlarımı kapı çerçevesine yaslıyorum.

"Siktir git!" Bu kaçınıcı kez? Kahvaltıda bağırarak geçirdiği dakikaları da sayarsak, belki daha fazla. Tartışmaya girmek yerine, duş almaya karar verdim ve ona sakinleşmesi için biraz zaman verdim. Ve işte buradayız.

"Yaramaz bir genç" diye düzeltiyorum, ki bu ikimizin de kendini daha iyi hissetmesini sağlamayacağına eminim. Ben, yaş farkı yüzünden böyle düşündüğüm için, o da... şu anda işlediğim milyonlarca suçtan hangisi için olursa olsun.

"Peki, ne var biliyor musun? Ne düşündüğün umurumda değil. Sen benim babam değilsin ve benim cep telefonuma karışmaya hakkın yok. Ahlaki açıdan iflas etmişsin ve şu anda senden nefret ediyorum."

"Olivia, lütfen." En son ne zaman bir şey istediğimi hatırlamıyorum. Genelde sadece talep ederim. Dün gece hariç, o zaman o... Kafamı sallıyorum çünkü şimdi bu tür şeyleri düşünmenin sırası değil. Seks, açıkça benim karar verme yeteneğimi bulanıklaştırıyor. İç çekiyorum ve kafamı çerçeveye yaslıyorum. "Er ya da geç ortaya çıkacaktı. Bunu biliyorsun, değil mi? Sadece Elastoplast'ı, yara bandını, ne dersen onu söküyordum."

"Buna hakkın yoktu. Mahremiyetimi ihlal etmeye ve beni zorlamaya hakkın yoktu."

"Az önce büyükannenle konuştuğumu söylersem yardımcı olur mu?"

"Ne?" Kapı açılırken geri sıçradım. "Oh, oradın . Ve oh, saçını bu hale getirecek ne yapıyordun öyle ayağa kalkmak mı? Ama sormuyorum. Testislerimin olduğu yerde kalmasını tercih ederim, teşekkürler.

"Az önce ne dedin?"

"Az önce büyükannenle konuştum. Elsie. Aslında çok sevimli bir kadın."

Şehirde içgüdülerimle tanınırım. Seçimlerimi içgüdülerimle yaparım ve eylemlerime ve yatırımlarıma olan güvenim sarsılmazdır. Karakter yargılama yeteneğimle gurur duyarım ve ilk izlenimlerim genellikle doğrudur.

Anlamadığım şey, Olivia konusunda nasıl bu kadar yanılabilmişim.

Kadınlar değişken ve kaprisli varlıklar mıdır? Şu anda ona bakarken, Romalıların bunun yarısını bile anlamadıklarını söyleyebilirim. Bana şeytan diyor, ama kendisi tam bir iblis gibi görünüyor.

"Onunla konuştuğum için mutlu olmadığını hissediyorum." Bana attığı bakışlar, daha zayıf bir adamı öldürebilir. Medusa'nın daha sinirli ve daha sivri dilli kız kardeşi gibi görünüyor.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sakın bir şekilde soruyor. Ama tekrar konuşmak için ağzını açtığında, bana gerçekten bir soru sormadığını anlıyorum. "Yani, neden itiraz edeyim ki? Hayatımı mahvetmen beni neden rahatsız etsin ki?"

"Olivia..."

"Henüz bitirmedim," diye tersler. "Konuşma sırası bende çünkü sözleşmede bir şeyi gözden kaçırmış olmalıyım. Beni bir mal gibi muamele edeceğinizi hiçbir yerde okuduğumu hatırlamıyorum!" Konuşurken hem ses tonu hem de ses seviyesi yükselir ve sonunda sadece balıkçı karısı olarak nitelendirilebilecek, kulakları sağır eden bir bağırışa ulaşır.

"Açıkçası, haddimi aştım, ama tüm eylemlerim iyi niyetle yapıldı."

"İyi niyet mi? İyi niyet mi! Sen aşağılıksın. Ahlak anlayışın o kadar çılgınca ki, kafan dönmüyor olmasına şaşıyorum! Sen bencil ve egoistsin, kimseyi ve hiçbir şeyi düşünmüyorsun. Yani, hangi erkek bir kadını kendisiyle evlenmesi için şantaj yapar ki?" Bunun üzerine, kendi sözlerinden şok olmuş gibi görünüyor ve sonunda susuyor.

"Şantaj çok hoş olmayan bir kelime. Ama ben kim olduğumu biliyorum ve yapabileceklerimi kabul ediyorum. Hata yaptığımda başkalarına bakmıyorum. İnkâr, rasyonalizasyonun yakın akrabasıdır Olivia. Ama bu, geceleri uyumanıza yardımcı oluyorsa... Onu yatak odasının kapısında bırakıyorum ve onun şaşkın ifadesinin beni hiç etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Lütfen beni bu duruma nasıl soktuğunu açıkla."

Daha sonra Olivia, dizüstü bilgisayarımı çalıştırdığım salona gelir. Her zamanki haliyle hemen hemen aynıdır. Belki biraz daha solgun. Mükemmel makyajına rağmen biraz yorgun görünüyor. Rahat giyinmiş, saçlarını at kuyruğu yapmıştır. Ama bunlar daha küçük gözlemlerdir, daha büyük olan ise kavganın onu terk etmiş olmasıdır.

"Ne istiyorsun, Olivia?" diye soruyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde uçarken sesim biraz gergin.

"Bunu konuşmak istiyorum, yaptıkların ve söylediklerim hakkında."

Duraklıyorum ve başımı kaldırıyorum, ama ona bakmıyorum. Bütün bu olay; böyle olmamalıydı. "Eski konuları tekrar gündeme getirmeyelim."

"Aramızdaki gerginliği gidermemiz gerekiyor. Altı ay boyunca birlikte yaşayacaksak, böyle devam edemeyiz. Benim o sözlerim için özür dilemem gerektiği gibi, senin de hatalı olduğunu kabul etmen gerekiyor."

"Ben mi hatalıydım?"

"Bu o kadar da yeni bir kavram mı?"

Omuz silkiyorum, konuşmak için ağzımı açıyorum ama o sözümü kesiyor.

"Söyleme." Önleyici bir şekilde elini kaldırdı, sesi kararlıydı. "Ne söyleyeceksen, söyleme. Ve üzgünüm çünkü ikimiz de söylediklerime inanmıyoruz. Bu her şeyden önce bir iş anlaşması. Bunu unutmamam lazım. Daha az duygusal olmalıyım."

Ama ben duyguyu arzuluyorum, düşünüyorum ama söylemiyorum. İtme ve çekme, keskin tartışmalar. Dün paylaştığım, yüzümün onun elinde olduğu fotoğraf, öpüşmemiz ve gülümsememiz. Hiç bu kadar yoğun bir mutluluk hissederken bir kadını öptüm mü, ne kadar geçici olursa olsun?

"Bak. Telefonuma bakmamalıydın." Durur, bakışları kanepeye kayar, sonra kanepeye doğru hareket eder. "Telefonum benim işim. Sen de benimkini kullanmamı istemezdin."

Öne eğilip sehpadan alıp, kıvrılmış çıplak ayaklarının yanındaki kanepeye atıyorum.

"Keyfine bak."

"İstemiyorum," diyor, sanki kirlenmiş gibi ona bakarak. "Ama buradaki fark, sen bana izin verdin. Ben vermedim."

Derin bir nefes alıp, parmaklarımı klavyenin üzerinde durdurdum. "Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, ben senin mahremiyetini ihlal etmedim. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, benim niyetim asla bu değildi." Yine de, güneşin ufukta henüz bir leke gibi görüldüğü o saatlerde, bu çılgın bir düşünceydi. "Uyuyamadım." Yine de hiç bu kadar yorgun ve doymuş hissetmediğimden eminim. "Yanımda yatıyordun, kolum beline dolanmıştı."

"Uyuyamamana şaşmamalı." Küçük bir gülümsemeyle, mizah yapmaya çalışıyor, neredeyse başarılı da oluyor. "Rahatsız görünüyor. Uykumda kıvrandığımı söylerler."

Tam olarak anlayamadığım bir nedenden dolayı, onun bunu nasıl bildiğini incelemek ya da bunun aslında rahatsız edici olmaktan çok uzak olduğunu açıklamak istemiyorum. Uykusuzluğumun memnuniyetten kaynaklandığını nasıl hissettiğimi. Dindar bir insan değilim, ama bunun cazibesini anlayabiliyorum.

hayatını bir tanrıya adama. Tıpkı kendimi Olivia'nın tapınağında ibadet ederek günlerimi geçirdiğimi görebildiğim gibi. Onunla sevişmek ilahi bir deneyimdi, ama bu mutlaka söyleyemediğim şey değil. Daha çok, uzun zamandır ilk kez mutlu hissettiğim, sadece kolumu ona dolayarak ve parmaklarımızı birbirine dolayarak orada uzanmış olduğumdu.

"Devam et," diye fısıldayarak beni o ana geri getiriyor.

"Uyuyamadım." Kaşlarım çatıldı. "Bu yüzden uzandım ve komodinden telefonumu aldım. Ama o benim telefonum değildi. Ekran açılana kadar fark etmedim ve senin Instagram hesabına bakıyordum."

"Ve bana daha önce düğün fotoğrafımızı göndermiştin."

"Evet," diye onayladım. Sevişirken, dokunurken ve şampanya içerken, bana neden çektiğimi sormuştu.

"Gerçekleştiğinin kanıtı olarak." Evet, ona böyle açıklamıştım. "Ve Instagram'da yoksa, gerçekten gerçekleşmemiştir." Ve bunun gerçekleşmiş olması gerekiyordu. Bunun mümkün olduğunca kamuoyuna duyurulması ve memleketimde büyük bir heyecan yaratması gerekiyordu. Dedikodu ve spekülasyonlar. Daha sonra kullanabileceğim bir şey.

"Demografik verilerine göre, evet."

"Benim demografik bilgilerim mi? *Tüm* hashtag'leri paylaşan sensin! Tek eksik olan "hashtag blessed" idi." O, benim sadece saldırgan olarak tanımlayabileceğim bir yüz ifadesi takındı.

"Yardıma olacaksa, ben de sosyal medya hesaplarıma paylaştım."

"Sende öyle şeyler mi var? Hashtag'in ne olduğunu bildiğini bile bilmiyordum."

"Herkes öyle değil mi? Yaşlı olabilirim, ama ölmedim." Görünüşe göre bu düşünce ona çekici geliyor, bu yüzden hesaplarımın işimle ilgili olduğunu ve asistanım tarafından yönetildiğini açıklamaktan kaçınmaya karar verdim. "Birliğimizi nasıl duyuracağımızı konuşmamıştık ve *The Times*'ta bir ilan vermek uygun görünmüyordu."

"Bunların hiçbirini yaptıklarınızı mazur göstermez."

"Yardımcı olduğumu düşünsem bile mi? Web siteniz zaten binlerce ziyaretçi almış olsa bile mi? Bu ziyaretçiler şüphesiz yeni üye aboneliklerine dönüşecek. Medyanın ilgisini çekme olasılığından bahsetmiyorum bile. E-Volve'un sahibi İngiltere'nin en soğuk adamıyla aşk yaşıyor mu?"

"Bunların hiçbiri özür dilemekle alakalı bile değil," diye mırıldanarak tırnaklarını inceliyor.

"Asla özür dilememeyi ilke edindim. Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Arkadaşlarını nasıl koruyabiliyorsun?"

"Arkadaşlarım var. Bana tek gereken bu."

"Bu doğru değil. Sokaktaki söylentiye göre bir eşe ihtiyacın var. Ve senin sözünü sana karşı kullanacağım: mutlu eş, mutlu hayat. Şimdi kim somurtuyor?"

"Bu somurtmak değil," diye cevap veriyorum. "Bu bir hesaplama."

"Tanrım, hayır. Başka ne olabilir ki!" Ellerini yüzüne götürür ve anlaşılmaz bir şey mırıldanır —kuşkusuz küfürlü bir şey— sonra ellerini açarak sorar: "Gerçekten bilmek istiyor muyum?"

"Sanırım bu, büyükannenin ziyaretinden önceden haber almak isteyip istemediğine bağlı."

Bölüm 25

OLIVIA

"Bu sabah nasılsın?"

Dün çok iyi başlamıştı, umut dolu bir gündü, ama sonra bir anda hiçbir yere varamadı. Beckett'ın benim Instagram hesabımda kişisel işlerimizi paylaşmasını uygun görmesi ve bana bunun bana iyilik olduğunu söylemesi yeterince kötüydü, ama bir de büyükannemi ertesi gün bizimle vakit geçirmeye davet etmeye karar verdi.

Hmph. Benim hatam. O "halletmesi gereken işleri" olduğu için günü benimle geçiriyor.

"Daha iyiydim," diye cevap verdim sonunda, elimde otel dergisiyle kanepede otururken.

Büyükannemi sevmediğimden değil, çünkü onu çok seviyorum. O, dünyadaki en harika insan. Ama ona yalan söylemek zorunda kalmak istemiyorum. Ve onun beni yakalaması. Bu kadın gerçeği koklayıp bulmakta olağanüstü bir yeteneği var. Bunun anne içgüdüğü olduğunu söylüyor, ama benim annem bunun yarısı kadar bile fark etmezdi. Ve para için evlenmek, akşam yemeğinden önce şeker yediğin için yakalanmakla aynı şey değil.

"Hâlâ somurtmuyor musun?" Ses tonu omuzlarımı gerdi, ama karşılık vermeyi kendime tuttum. "Onu görmek isteyeceğini düşündüğüm için ayarladığımı zaten açıkladım."

"Bir anlaşma yapalım mı?" diyorum, kafasını kopardığımı hayal ederken ona dönerek. Bilirsin, sadece onun hoşuna gideceğini düşündüğüm için. "Benim hoşuma gideceğini düşündüğün şeyleri yapmayı bırakıp, bunun yerine bana neyi sevdiğimi sorsana?"

"Somurturken seninle konuşmanın bir anlamı yok."

"Somurtmuyorum. Sinirliyim!" Cevabım bana bir bakış kazandırır.

"Olivia, olayların iyi tarafına bakmaya çalışmalısın. Londra'ya döndüğümüzde herkes zaten haberdar olacak. Dedikodular sona erecek ve hafta sonu bittiğinde ofisine gittiğinde skandalın izi bile kalmayacak."

"Sen ne biliyorsun ki." Mir ve Heather, kapıdan içeri girdiğim anda çığına dönecekler. "Bir hikaye uydurmamız lazım," diyorum, bacaklarımı aşağı sallayarak.

"Anlamadım."

"İnsanlar nasıl tanıştığımızı, nasıl aşık olduğumuzu soracaklar. Ve tanıştıktan birkaç gün sonra evlenmeye karar vermemizin nedenini."

"İnsanlar aşık olduğumuz için evlendiğimizi düşüneceklerdir. Geri kalanı için, kim soracak ki?"

"Arkadaşlarım!" Dergileri yere atarak kanepeden fırladım. "Birlikte çalıştığım insanlar. Büyükannem! Anlamıyor musun? Buraya gelip, seninle aşkın heyecanı ile evlendiğimi asla kabul etmeyeceğini anlayacak! Onun saçmalık ölçeri eşsizdir. O doksan iki yaşında, Beckett. Çok uzun zamandır hayatta. Ve hiç de bunak değil."

"Bir yaşlıyı sana olan bağlılığım konusunda ikna edemeyeceğimden mi endişeleniyorsun?"

"O seni izlemeyecek. Beni izleyecek."

"Birkaç saatliğine aşık olmuş gibi davranamaz mısın?"

"En iyi zamanlarında bile senden hoşlanmıyorum." Hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ve ağzını açtığında durum daha da kötüleşiyor."

"Düğün gecemizde öyle dememiştin," diye alaycı bir şekilde cevaplar. "En iyi zamanlar ne zaman olurdu peki? Ben..."

"Dur. Ne söyleyeceksen, söylemeden önce çok iyi düşün."

Bu adamın ağzını sadece beni

.

"Oh, çok dikkatli düşünüyorum. Çok, çok dikkatli. Özellikle dün kahvaltıda olanlardan sonra."

"Kahvaltıda *hiçbir* şey olmadı."

"Aynen öyle. Öğleden sonra ve akşam da hiçbir şey olmadı."

"Sana jet lag yaşadığımı söylemiştim," diyorum yarı yürekten, bunun doğru olup olmadığından tam emin değilim.

Beckett dün sabah planında ne tür karanlık işler varsa onlar için ayrıldıktan sonra, ben de gezmeye çıktım. Bu süitte kalmanın avantajlarından biri olan Bentley'i ve şoförü kullanmaktan vazgeçtim. Beckett, uşak (uşak; deli saçması) nasıl çalıştığını açıklamak zorunda kalmadan önce bunu açıklasaydı iyi olurdu. Neyse, yürüyüşe çıktım, olağan turistik yerlerden kaçındım ve sonunda West Village'a vardım. Merriweather's adında bir kafe buldum. En iyi kahveyi içebileceğiniz bir yer arıyorsanız, burası aydınlık ve ferah, atmosferi de çok sıcak, ben de dizüstü bilgisayarımı çıkarıp biraz çalıştım. Otele döndüğümde yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Beckett, her ne yapıyorsa onu bitirip geri dönmeden önce uykuya dalmıştı.

Yani seksi zamanlar yok. Ekstra tatmin yok. Ve evet, bunun bir nedeni de, benim kişisel sosyal medya hesabımın başına kendini atması nedeniyle kötü bir ruh hali içinde olmamdı.

"Bu konuda bir şeyler yapabiliriz," diyor ve yaklaşıyor. Gerçi odanın bir ucundan diğer ucuna doğru ilerleyişini "adım atmak" olarak tanımlamak doğru olmaz. Bu sabah, her şey onun havalı tavırlarıyla ilgili. "Kaybedilen fırsatları telafi edelim."

"Hayır." O bana ulaştığında iki elimi göğsüne koyuyorum. Her zamanki gibi çekici olsa da — bugün ofis için çok uygun bir şekilde lacivert pantolon, yakası açık ve kolları kıvrılmış beyaz gömlek giymiş olsa da — havamda değilim. Havamdayım ama o havamda değilim. "Bir saat sonra havaalanında olmam gerekiyor."

"Hızlı bir seks?" diye öneriyor, tüm çekiciliği, ikna kabiliyeti ve muhteşem kokan kolonyasıyla.

"Hayır. O zamanı bir arka plan hikayesi bulmak için kullanmak daha iyi olur. Tatlı bir tanışma senaryosu."

"Nasıl bir tanışma?"

"Filmlerdeki gibi. İki potansiyel sevgilinin yolları kesişmesini sağlayan senaryo. Tanışmalar, sevimli bir karşılaşma olur ve bir romantizme dönüşür."

"Peki bu bizim için ne anlama geliyor?" Endişe verici derecede şefkatli bir hareketle, ellerimi göğsünden kaldırıp ağzına götürdü ve her iki elimi sırtına da birer öpücük kondurdu.

"Bizim için mi? Şey, ayağına takılıp düştüm. Bu sevimli olabilir, sanırım."

"Bana öyle bakarken olmaz," diye cevapladı, bir kaşını kaldırarak.

"Sus. Ama bu kesinlikle işe yarayabilir. Ben senin ayaklarına kapandım, sen de bana aşık oldun." Adam, gözlerini o kadar sert bir şekilde devirdiğim için ciddi şekilde korkmuş görünüyor, kafatasımın içini süsleyen duvar kağıdını bir anlığına görebiliyorum. "Rol yap, Beckett, sadece rol yap." "Ama başka ne yapabilirim?"

"Ne demek istiyorsun? Bu yetmez mi?"

"Nasıl oldu da aynı anda New York'ta bulunduk?" "Bu gerçekten önemli mi?"

"Şeytan ayrıntıda gizlidir. Amcan Şeytan sana hiçbir şey öğretmedi mi? Tanıştık ve ayağına takılıp düştüm, sonra da senden nefret etmeye başladım. Uçağa binmeden önceki hikaye buydu." Konuşmadığımız diğer tüm şeyler hariç. "Çünkü Miranda ve Heather'a göre, sen hoş olmayan birisin. Oh, ayrıca arkadaşım Reggie'ye arabada olanları anlattım."

Beckett kıkırdar. Bu küçük bilgi parçasının onu eğlendirdiğine eminim.

"Bu da aklıma geldi," diye ekliyorum, "onu gerçekten aramam lazım. Sosyal medya guruma teşekkürler." Son derece alaycı bir şekilde. "İlginç bir konuşma olmuş olmalı."

"Bir sonraki kadar ilginç olmayacak, o yüzden bu konuyu halledelim." Ellerimi onunkilerden çekerim.

"Kabul etmelisin ki, bu biraz komik." Ellerini omuzlarıma koyduğunda beni şaşırttı. "Neredeyse gülünç," dedi ve beni diğer tarafa çevirerek döndürdü. At kuyruğumu omzumun üzerinden ittiğinde, cildimde bir duyusal anı parıldarken titrememeye çalıştım. "Çok gerginsin," dedi ve omuzlarımı ovmaya başladı.

"Neden acaba?" Dişlerini sıkarak söylediği halde kelimelerin tam olarak çıkmasına şaşıyorum.

"Arkadaşın ne dedi? Açıklamaya yardımcı olur mu?" "Senin muhtemelen sapık olduğunu söyledi."

"O ve ben tanıyor muyuz?" Dirseğimi geri çekip ona hafifçe vuruyorum. "Şaka yapıyorum."

"Belki de D'yi saklamayı seviyorsun dedi."

"D... ah. Anladım. Doğru koşullar altında," diye cevaplar havalı bir şekilde, "eğlenceli olabilir. Ve yanılıyorsun, biliyor musun? Bazı erkekler kovalamayı sever."

"Ne o—Ah!" Kafamı çevirip ona sert bir bakış attım. "Acıttın."

"Çünkü kasların çok gergin. Buradayken bir masaj randevusu almalısın."

"Önce büyükannemle işimi halledeyim," diye mırıldanıyorum, omuzlarım neredeyse istemsizce gevşiyor. "Oh, böyle daha iyi. Evet, çok iyi." Beckett'in elleri omurgamdan aşağı doğru ilerliyor, kemiklerim neredeyse eriyor.

"Anladım!" Yine aniden bana döndü. "Sen düştün, benden nefret ettin, sonra ben seni takip ettim ve şirketine yardım etmeye çalıştım. Sonra havaalanında karşılaştık ve ben seni kazanmaya kararlıydım, bu yüzden uçakta yan yana oturmamızı sağladım. Sekiz saat boyunca dar bir alanda birlikteydik, etkilenmemen imkansızdı."

"Aşırı nefretten, hadi evlenelim mi'ye mi?"

"Daha iyi bir fikrin yoksa tabii." Belli ki, çekiciliğini kullanmayı bırakmış.

"Anlamıyorsun. O CIA için çalışıyor olabilirdi."

"Bu kadar olumsuz olma Olivia. O senin büyükannen. Senin adına mutlu olmasına izin ver."

Onu bu noktaya getirebilsem bile, mutluluğu yalanlar üzerine kurulu olacağı için yine de kendimi kötü hissedeceğim.

"Uçuşun iyi geçti mi?"

"Çok güzel. Pürüzsüz," diye ekliyor büyükannem, hırkasını sıkılaştırarak. Büyükannem yaşlı kadın modasının kölesi değildir. Örgü giysileri seviyor olabilir, ama oldukça havalıdır. Kaç tane 92 yaşındaki insan Instagram hesabı açar ki? *Bahçecilik derneğinin yerel şubesi için açmış olsa da, yine de açmış.* Kızıl saçları çoktan beyazlamış ve klasik kısa bob kesim saç modeli tercih ediyor. Kendisinin de söylediği gibi, ayakları eskisi kadar sağlam değil, bu yüzden son zamanlarda topuklu ayakkabıları bırakıp düz ayakkabılar giymeye başladı. Bugünkü ayakkabıları kiraz kırmızısı. Gümüş grisi pantolon ve çarpıcı mavi gözlerini tamamlayan bir fular takıyor, çünkü onun da dediği gibi, fular birçok kusuru gizler.

"Çay berbattı," diyor, elimi okşayarak, "ama güzel bir butty servis ettiler." Yorkshire lehçesine aşina olmayanlar için, bu kelime, daha Amerikan bir üslup ile harmanlanmış, inatçı bir şekilde yapışan bir sandviç anlamına geliyor.

"İşler nasıl, canım?"

"Evet, harika gidiyor." En azından şimdi öyle olacak.

"O zaman bu uygulama şeyine kaydolmak için sıraya giren çok insan var mı?" "Sayılarımız istikrarlı bir şekilde artıyor."

"Birçok insan aşık oluyor mu?"

"Planımız bu. En azından bir kısmı."

"Sen de sevgilini orada mı buldun?"

"Hayır. İnternette değil. İş aracılığıyla tanıştık." Aramızdaki konuşmalar genellikle bu kadar yapmacık değildir. Bu kadar dolambaçlı değildir. Aşırı derecede açık sözlü olmak daha çok

büyükannemin tarzıdır.

"Güzel bir araba bu." Gözleri, tereyağı rengi deri iç mekanı gezdikten sonra, kucağındaki çantasını düzeltti ve sorgulamaya başladığını anladım. "Annene söyledin mi?"

"Aradım ve mesaj bıraktım. Mesajımı fark etmesi muhtemelen bir hafta sürer."

"Belki de ona havlamalısın. Evet, Lassie gibi. *Küçük Livvie hamile, hav!*"

Kalbim sıkışır. "Öyle değil... Ben..."

"Hamile değilsin, değil mi canım?" Sesi yumuşaktı, gözleri neredeyse deliciydi. "Çünkü o zaman sorun olmaz."

"Söz veriyorum." Kafamı sallıyorum, ki bu yapmam gerekenin tam tersi gibi geliyor.

"Çünkü bu günlerde bunun için evlenmen gerekmiyor." Zamanla lekelenmiş ve kağıt gibi incelen elime bakıyorum. "Asla bir erkeğe bağımlı olmak zorunda değilsin. Bankada biraz paran var ve ben bu fani dünyadan göçtüğümde daha fazlası da gelecek..."

"Büyükanne, lütfen. Böyle konuşma."

"Ben ölümsüz değilim." Bunu sanki içten söylemiyormuş gibi söylüyor. Sanki "Hadi ama ölüm, hadi gel de gör" der gibi. Ve mantıklı olan para ona yatırılırdı.

"Annen de buna razı olurdu. Söyleyemese bile." Annem çok özel biridir ama insanlarla arası pek iyi değildir.

"Tamam, bu fırtınalı bir aşk hikayesi, değil mi?" Şüpheli. Bu ses tonu şüpheliydi. "Bu zengin herifi nerede tanıştığını bana söyleyecek misin?"

"Otele varana kadar bekleyelim diye düşündüm. Beckett öğleden sonra erken saatte çay için rezervasyon yaptı."

Etkilenmemiş bir şekilde burnunu çektim. "Umarım

çirkin değildir." "Ne? Büyükanne, neden böyle söylüyorsun?"

"Şey, çok zahmet ve masraf yapmış gibi görünüyor. Acaba bir şeyi telafi etmeye çalışıyor mu diye merak ediyorum."

"O *hiçbir şeyi* telafi etmeye çalışmıyor. Söz veriyorum. Onu seveceksin." Boğaz ağrısı ya da konuşmasını engelleyecek başka bir hastalığa yakalanırsa.

Erken bir akşam yemeğinde bize katılacağı konusunda anlaşmıştık. En azından o buradayken, mümkün olduğunca az zaman geçirmemiz en iyisi olurdu. Ona yalan söylemek zorunda kalmam yeterince kötüydü, bir de Beckett'e karşı tepkilerimi kontrol etmek zorunda kalmak gibi bir baskı daha eklenmişti.

"Adı neydi?"

"Beckett," diyorum dördüncü kez. O bunak değil. Bugün sadece yaşlı kadın oyununu oynuyor. Lanet olsun, ben de doksan iki yaşına gelirim, ben de oynarım.

Otele vardığımızda, St Regis'in kaliteli yemeklerin adresi olan Astor Court'a doğru yol alıyoruz. *Görünüşe göre*. Krem rengi duvarları, altın rengi detayları ve Romanesk freskleriyle, burası pek de mütevazı bir yer sayılmaz.

"Vay canına, bu akşam yemeğini kaçırmaya yeter," diyor oldukça yüksek sesle, büyük bir duvar resminin önünden geçerken ve yavaşlayarak duruyor. "Şu yüzüne bak." O konuşmaya devam ederken ben de bir göz atıyorum. "Sanki gazı varmış gibi görünüyor. Tam anlamıyla yüzünü buruşturuyor. Umarım bu bir kehanet değildir."

"Hadi, büyükanne." Onu ilerlemeye teşvik etmek için kolumu onun koluna doladım. "Belki işitme cihazını açmalısın."

"Ne?"

"Dedim ki..."

"Söylediklerini duydum, sadece şaka yapıyordum, canım."

"Buradaki yemekler harika," diye cevap verdim. "Çay ya da şeri sipariş edelim."

"Ah, şimdi konuşmaya başladın." Ve neyse ki, uzaklaşmaya başladı.

Onun gelmeden önce ikinci çayımızı sipariş etmiştim, esas olarak menüdeki fiyatları görmesini önlemek için. Onun neslinden insanlar genellikle her kuruşu hesaplamak zorunda olmalarından kaynaklanan tutumlu davranışlarıyla bilinirler. Büyükanne oldukça zengindir, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Buna ek olarak, Yorkshire halkı da tutumlu davranışlarıyla ünlüdür. Büyükanne anlatığına göre, efsaneye göre bakır tel, bir peni için kavgaya eden iki Yorkshireli tarafından icat edilmiştir.

Onun dünyasında, giysiler kalite ve dayanıklılık için satın alınır, gerektiğinde yamalanır ve onarılır, ömrünü tamamladığında ise başka bir amaçla kullanılır. Fermuarlar bir kutuda saklanır, kumaş parçaları ise *lavabonun altındaki dolapta* toz bezi ve başka amaçlarla kullanılmak üzere ayrılır. Ekmek poşetleri dondurucu poşeti olarak kullanılır, meyveler saklanır ve bulaşıklar her zaman elde yıkanır. Isıtıcıyı açmak yerine hırka giyilir ve sakın diş macununu yanlış sıkmayın.

"Burası çok güzel," diye mırıldanır büyükanne, gözleri ferah mekanı dolaşır. "Ve bu da çok güzel bir ikram." Narin pasta standını ve tabağı süsleyen minik ikramları işaret eder. "Hepsini yiyemem. Bir kısmını koymak için bir torba istemeliyim."

"Ama bu gece uçağın var, değil mi?"

"Evet, bu sadece kısa bir ziyaret. Arkadaşın bana bir oda ayarlayacağını söyledi, ama ben kendi yatağымda uyumayı tercih ederim. Uçakla sadece bir saatlik mesafe," diyor yumuşak bir sesle. "Ondan daha uzun otobüs yolculukları yaptım."

"Eminim."

"Öyleyse neden hemen konuya girmiyoruz, kızım. Bana bu adamla neden evlendiğini anlat. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Anlatacak ne var ki?" Parmağımı fincanımın narin kulpuna geçirip ağzıma götürdüm. "Aşık olduk." Birden aklıma gelen bir düşünceyle ekledim, "Çok çabuk."

"Öyle diyebiliriz."

"Onunla nerede tanıştın?"

"Londra'da. İş yerinde."

"O senin için çalışmıyor, değil mi?"

Gölüyorum. Kulağa hoş gelmiyor ve sözlerimi geri almadan önce, kendimi "Muhtemelen onu öldürürdüm" derken buluyorum.

Büyükannem bir ses çıkarır. O ses, kelimeyi kullanmadan "ilginç" demek için kullanılan ses. "Birkaç gündür evlisin ve şimdiden onu öldürmek mi istiyorsun?"

"Öyle değil."

"Aynen öyle," derim, arkamdan gelen derin ve tanıdık bir ses.

.

Beckett.

Başımı çeviriyorum ama o çoktan eğilip yanağıma öpücük konduruyor.

"Merhaba, sevgilim."

BECKETT

BECKETT

"Burada ne yapıyorsun? Yani, erken akşam yemeğinde bizimle buluşacağını sanıyordum?" Yüzüne bir gülümseme takınıyor, ama eminim ki hem Elsie hem de ben onun altında ne olduğunu gördük. "Meşgul olduğunu söylemiştin."

"Sana sürpriz yapayım dedim." Ona gülümserken, beni seve seve boğazlayacakmış gibi görünüyor. "Ayrıca, hayatındaki en önemli kişiyle vakit geçirmek istemeyen ne tür bir erkek olurum ben?"

"Bunun sen olması gerektiğini sanıyordum," diyor büyükannesi ikna olmadan.

"Öyle bir iddiada bulunmam." Elsie'ye elimi uzattım, bu nesil için uygun bir davranıştı. Sesi, iyi bir CIA sorgu memuru olabileceğini düşündüren biri için, görünüşü çok mütevazı. Sanırım amaç da bu. Olivia ile yaklaşık aynı boyda, ancak yaşla birlikte kaçınılmaz olarak yuvarlaklaşmış ve gözleri Olivia'nın yosun yeşili yerine mavi olsa da, aynı yoğunluğa sahip. "Tanıştığımıza memnun oldum, Elsie. Sana Elsie diyebilir miyim?"

"Bu benim adım," diye cevapladı, elimi tutmama izin vererek. İkisi arasındaki sandalyeye oturdum ve bir kahve sipariş ettim.

"Eh, yakışıklı bir şeytan, bunu kabul ediyorum." Elsie'nin sözleri biraz kıskançlık dolu ve hiç de bana yönelik değil.

"Kesinlikle özel biri," Olivia, pasta standındaki minik çikolatalı tartı incelerken mırıldanıyor. "Sana onun karakterleri iyi değerlendirdiğini söylemiştim." As punishment for the devil quip, and just because

Onu kızdırmak hayatımın işi haline gelmiş gibi görüldüğü için, çikolatalı parçayı ondan önce alıp ağzıma atıyorum.

"Açlıktan ölüyorum." Gözlerimi kışkırtıcı bir şekilde genişletiyorum. "Sorun etmedin, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Benim olan seninindir, falan filan."

Elsie, torununun ses tonuna hiç kanmadan gülerek yola çıkar. *Ama kim kanardı ki?* "Sana bir tavsiye. Livvie ile istediği bir şeyin arasına asla girme, evlat. Güzel görünüşünü korumak istiyorsan tabii."

"Büyükanne!"

"Ne? Gerçeği söyle ve şeytani utandır, canım. Onun parmaklarını koparacakmış gibi görünüyordun."

"Onun parmağını ısırmayacaktım. Beckett istediği her şeyi alabilir." Büyükannesi yine kıkırdamaya başlar. "İğrenç, büyükanne. Kes şunu. Öyle değil."

"Evliliğin ne için olduğunu hatırlamayacak kadar yaşlı değilim. "Şey, bunun iyi olduğu şeylerden biri."

"Arkadaşlık mı?" diye sordum sıkıcı bir şekilde.

"Seks, evlat. Seks." Eğilip küçük elini benimkinin üzerine koydu. "Oldukça büyük bir boyuttasın." Olivia acı çekiyormuş gibi bir ses çıkardı, ben ise kendimi gülümserken buldum. O benim görünüşümü değerlendirirken, kendimi damızlık olarak değerlendirilen bir boğa gibi hissediyorum. "Bana aldırma. Benim yaşıma geldiğinde, ne demek istediğini söyle, çünkü beklersen, belki de hiç söyleyemeyebilirsin. Ben gördüğümü söylerim."

"Olması gerektiği gibi," diye onaylıyorum.

"Ama evlilik yatağının zevkleri hakkında biraz daha az konuşsak nasıl olur?"

"Oh, zevkleri mi?" Elsie bana göz kırptı. "Kulağa umut verici geliyor." Biraz daha yaklaşıp fısıldadım, "Bir beyefendi asla söylemez."

"Sesini yükseltmelisin, evlat. Biraz sağırım da. Biraz yaklaş da..."

"Büyükanne, ciddi mi? Yapma Beckett. Farkına bile varmadan, tüm sırlarını öğrenecek."

"*Bütün* sırlarımı mı?" Olivia, ona kışkırtıcı bir bakış attığında kızarır.

"Ben sadece ilginç olanlarla ilgileniyorum, cesetlerin gömüldüğü yerlerle değil." Büyükannesi de ekliyor: "Bu kadar otoriter bir torunu olan yaşlı bir kadın başka nereden eğlence bulabilir ki?"

"Yaşlı kadın muhabbetine başlama." Olivia kollarını kavuşturarak alaycı bir şekilde dedi. "Ben inatçıyım ve bunu senden aldım."

"Sen daha inatçısın," diye yardımcı olmayan bir şekilde söylüyorum.

"Ve *sen* onu sürekli tetikte tutacaksın." Eli benim elime hafifçe dokundu ve sonra geri çekildi. Ama bu sadece beni yatıştırmak içindi. "Kaç yaşındasın, Buckett?"

"Beckett," diye tısladı Olivia. Ama eminim ki zaten biliyordu.

"Kırkın üstünde. Olivia ile benim aramda on iki yaş fark var. Aslında sorduğun şey bu, değil mi?" Birbirimizi dikkatle izliyoruz, sanki iki kedi birdenbire kendi bölgelerini korumaya başlamış gibi.

"Peki bu evlilikten ne kazanıyorsun? Kolunda güzel bir kız olması dışında."

"Her gün, her yerde koluma takılacak güzel bir kız bulabilirim. Ancak Olivia tek. O sadece güzel bir yüz değil, bunu sana söylememe gerek yok herhalde."

"Eh, onun kadar huysuz biri daha yok. Sinirlendiğinde etrafındaki eşyaları fırlatır. Bunu henüz fark etmedin mi?"

"Fark etmiş olabilirim." Gülümsememi saklamaya çalışmıyorum. Bunun nereye varacağını anlıyorum.

"Demek ki adamın parası var," diyor Olivia'ya, "ama sen de tam olarak fakir sayılmazsın. Ayrıca yakışıklı ve sık sık kavga ediyorsunuz, bunun da bariz faydaları var." Olivia yine itiraz edecek gibi görünüyor ama Elsie ona buz gibi bir bakış atıyor. "Bir hafta önce hamile değildin

ve bir hafta önce ondan hiç bahsetmemiştin. Şimdi ise evlendin. Neyi kaçırıyorum?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şeyi kaçırmıyorsun. Sadece... sadece her şey çok hızlı gelişti."

"Evet. Öyle demiştin," Elsie düz bir ses tonuyla cevap verdi. "Ama kasırga insanları sadece savurur, canım. Onları normal, günlük yaşamlarından koparır. O an heyecan verici olabilir, ama asla uzun sürmez. Ve geride bıraktığı tek şey yıkımdır. O yüzden buna kasırga demeyelim, olur mu?" Nefes almadan bana döndü.

"Boşandın, öyle mi?" "Evet."

"Peki ya çocukların?"

"Hayır, çocuğum yok."

"Çocuk istiyor musun?"

"Büyükanne, dur! İsteddiğimden bile emin değilim. Saksıdaki palmiyeyi bile yaşatamıyorum."

"Bitkiler falan boş ver! Ben senin geleceğinden bahsediyorum. Sen çocuk sahibi olmak istediğine karar verdiğinde, o çok yaşlı olabilir. Anneni geç yaşta doğurdum, ama büyükbaban da aynı yaştaydı. Ya on iki yıl daha çocuk sahibi olmak istemezsen? Çocuklar büyüdüğünde o yetmişli yaşlarında olacak."

"Lütfen, kes şunu."

"Sorun yok Olivia. Büyükannen sadece senin için endişeleniyor. Bu anlaşılabilir bir şey. Evliliğimiz açıkça sürpriz oldu."

"Lanet bir şok," diye düzeltiyor, boynundaki eşarbı düzeltiyor. "Sadece söylenmesi gerekenleri söylüyorum. Düşündüğümü söylüyorum. Bunu daha önce söylememiş miydim?"

"Doğrusu Elsie, bu benim hatam. Instagram'da duyuru yaptım ve Olivia çok kızdı. Ama kendimi tutamadım. Ona bir bak." İkimiz de dikkatimizi masanın diğer tarafına çevirdik.

. "Hangi erkek, ne kadar mutlu olduğunu herkese duyurmak istemez ki?"

"O çok güzel," diye onayladı. "Ve Instagram gönderinde çok mutlu görünüyordun," diye ekledi isteksizce. Kimse onu düzeltmedi. "Erkekler konusunda pek iyi bir geçmişin yok. Senin için endişeleniyorum."

"Gerçekten gerek yok."

"Ama bu işin doğasında var," diyorum. "Endişe olmadan aşk olamaz." Elsie başını sallayarak onaylıyor.

"Neden bu kadar acele ediyorsun? Aceleyle hareket edersen, sonra pişman olursun," diye ekliyor o, kötü bir önseziyle.

"İlk kocanla evlendiğin için hiç pişman olmadığını, bunun hayatın senin için hazırladığı büyük planın bir parçası olduğu için kaçtığını söylemiştin. Ben Beckett'la evlendiğim için pişman olmayacağım, çünkü o benim için iyi biri. Gerçekten iyi." Onun sözlerinin beni etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Öyle ki, ona bakarken, neden evlendiğimizi kendime hatırlatmam gerektiğini fark ediyorum. Neden benim karım olduğunu. Evet, onu bir fırsat, güzel bir fırsat olarak gördüm, ama onda kendimden de biraz gördüm. Çünkü Olivia acımasızca kararlıdır. Ancak, bu kararlılık aynı kaynaktan gelmiyor. Ben para kazanmaya bağımlıyım. O ise sadece çevresindeki insanlara bakmak istiyor. Ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor.

Onun iyi bir oyuncu olduğunu, kişiliğinin bazı yönlerinin sahte olduğunu da düşünmüştüm, ama o benim dezavantajlı olduğum kadar sahte değil. O samimi. Gerçek. Hepimiz kusurluyuz. Hepimiz yaralıyız ve ben mükemmel olmayan bir insan olduğumu ilk kabul eden kişiyim. Ama o iyi şeyleri hak eden biri ve ben ona layık değilim. Bu anlamda kartlar benim lehime. Bu da üzücü. *Onun için.*

"Aşık olduk," diye ekliyorum. "Ve onun başka birine ait olması düşüncesine dayanamazdım." Masadan Olivia'nın elini tutmak için uzandığımda, iki kadın da şaşkın görünüyor.

"Peki, Livvie," Elsie sonunda konuşur. "Sen yetişkin bir kadınsın ve kendi seçimini yaptın. Sık sık, senin için çok özel bir erkek tipinin uygun olacağını düşündüğümü söylemeliyim."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu, onun seni sürekli tetikte tutacağı anlamına geliyor. Neden gülümsediğini anlamıyorum," diyor. "Bu iki yönlü bir şey." Bakışları bana kayıyor. Bana, yukarıdan aşağıya. "Kolay olmayacak. Tamam," diye ekliyor, sanki bu her şeyi kesinleştiriyormuş gibi. "Yüzüğü bir bakayım." Olivia itaatkar bir şekilde elini kaldırıyor. "Vay canına, bu çok göz kamaştırıcı!" Bu, olumlu bir cevap gibi görünüyor.

"Beckett'in zevki iyidir," diyor Olivia, hala yüzüğe bakarak.

"Elbette öyle. Seninle evlendi, değil mi?"

Buradan itibaren atmosfer düzeliyor. Keskin sorular ya da alaycı yorumlar yok, ancak bunun nedeni bir kadeh şeri daha içmemiz mi yoksa gerçek bir ateşkes mi, bunu söylemek zor. İkili küçük sandviçlerini bitirirken ben de yemek yemeye ikna oluyorum ve şampanya risottom 'da servis edildiğinde gülmemeye çalışıyorum. Elsie hemen garsona risottoda şeker kağıdı olduğunu söyleyerek şikayet ediyor. "Kağıt" aslında altın varak ve garson altın varaksız bir tabakla geri döndüğünde, Elsie bir bakış atıp kokladıktan sonra bunun pirinç pudingi gibi göründüğünü söylüyor.

Konuşma, New York'ta yaptığımız işe geliyor. *İş*. Benim geldiğim yer. *Londra; o tanrının unuttuğu kafir şehir*. Bize, onun görüşüne göre Maine'de yaşamak Yorkshire'da yaşamak kadar iyi olduğunu söylüyor.

Orayı "Tanrı'nın ülkesi" olarak nitelendiriyor.

Peki ya tatiller? "Whitby'den daha iyi bir yer yok. Tropikal plajlarınızı ve palmiye ağaçlarınızı kendinize saklayın. Bana Scarborough'da ayak parmaklarımın arasında soğuk kumlar ya da Whitby'deki gibi dramatik bir burun verin. Balık ve patates kızartması ve yarım pint bira. Şemsiyeli ve içinde meyve parçaları yüzen kokteyllerinizi kendinize saklayın. Yorkshire bana yeter."

Büyükannesinin açıklamasından sonra Olivia eğilir. "Atalarından biri Whitby'de gömülü mü?" Kaşlarımı çatarım ve bir an için onun ciddi olabileceğini düşünürüm. *Ne aptalım.* "Drakula kasabadaki bir kilisede gömülü."

"Bir dahaki sefere o tarafa gittiğimde ziyaret etmeliyim." Ki bu muhtemelen asla olmayacak, çünkü...

"Bu harika olur!" diye haykırır Elsie. "Gelecek ay İngiltere'ye dönüyorum ve Livvie'yi benimle gelmesi için ikna etmek her zaman çok zor oluyor. Hep birlikte gidebiliriz. Hatta balık ve patates kızartması da ben ısmarlarım."

Görünüşe göre gelecek ay bir aile etkinliğinden kurtulmam gerekecek.

Yemekler kaldırıldıktan sonra Olivia, büyükannesini ayakkabılarını değiştirmesi için süite götürürken ben aşağıda beklerim, sonra birlikte arabaya doğru yola çıkarız. Benim bir toplantım var, ikisi de Bloomingdale's'te dolaşmaya karar vermişler.

"O bir servet değerinde olmalı." Onları görmeden önce yaklaşımlarını duyuyorum.

"Büyükanne, sus."

"Neden? Sence o bunu zaten bilmiyor mu?" "Bu sadece kibar bir konuşma değil."

"Sana ne demiştim, kızım? Yaşlı olmanın avantajlarından biri, aklımdan geçeni söyleyebilmektir."

"Haklısın," diye cevap veriyorum, ikisi oturduğum derin koltuğun önünden geçerken.

"İşte buradasın," Elsie, sanki ikisi beni arıyormuş gibi cevap veriyor. "Sen suçlu değilsin, değil mi?"

"Hayır. Ama aldığım ücretler..." "Suçlu," diye cevaplar Elsie, yalın bir şekilde.

"Öyle görünebilir."

"Eh, pislik olan yerde para da vardır. Bana bu yeter. Hadi, düşene kadar alışveriş yapalım, olur mu?" İkili dönüyor ve ben de itaatkar bir şekilde onları takip ediyorum. "Ya da en azından bir fincan çay içmek için mola verene kadar alışveriş yapalım."

"Evet, büyükanne. Ne istersen."

Havaalanında, Elsie'nin çok yardımcı olan havaalanı personeli tarafından güvenlik kontrolünden geçirilmesini izliyoruz; diğer yolcular, havayolu şirketi tarafından sağlanan tekerlekli sandalyeye yol veriyorlar.

"Yorgun olduğumu biliyorum, ama uçağa kendi başına binebilecek durumda. Sadece sistemi kullanıyor."

"Yaşına göre çok dinç."

"Bu genetik bir şey. Annesi yüz yaşını aşarak uzun bir hayat yaşadı."

Son el sallama bittiğinde ve Elsie havaalanının derinliklerinde kaybolduğunda, Olivia omuzlarını düşürerek iç çeker. Sonra dönerek parmaklarını yakama geçirir ve başını göğsüme dayar.

"Of. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum."

"Hayır, ama onu çok seviyorsun ve onu korumaya çalışıyorsun." Kafasını göğsümden kaldırıp kaşlarını çattı. "Yalan söylemek çok sert bir kelime. Daha çok gerçeği seçici bir şekilde anlatıyorsun, değil mi? Ondan bir sır saklıyorsun."

"Onun bir fark göreceğinden emin değilim."

"Zaten öğrenmeyecek, değil mi? O yüzden bu konu önemsiz."

Olivia'nın eli kolumu sardığında arabaya doğru yürümeye başladık.

"Beni New York'a kötü planların için sürüklemeyi planladığında, akrabalarını ziyaret etmeyi beklemiyordun herhalde."

"Planlarım kesinlikle kötü değildi." Bana şüpheli bir bakış attı. "Ya da sadece kısmen kötüydü. Ama hayır, ziyaretçileri beklemiyordum. Ama onu sevdim." Aşağı baktım ve onun meraklı bakışını yakaladım. "Kime benzediğin kolayca anlaşılıyor."

"Korkunç bir düşünce."

"Başka birine benzemek isterdin. Annen gibi mesela?" "Hayır. Annemi seviyorum, ama onunla her zaman aynı fikirde değiliz." "Senin gibi inatçı bir kıızıl mı?"

"Bu çok kliőe. Ama hayır. Annem dedem gibi siyah saçlı."

"Ve sanırım bu şekilde ikisinin karışımı ortaya çıktı." İkimiz de durduk, çünkü ellerimi onun kırmızı-kahverengi saçlarının ipeksi telleri arasında gezdirdiğimi fark ettim.

"Neden beni rahatlatmaya çalışıyorsun?"

"Bunun bir gizli nedeni olması mı gerekiyor?"

"Büyükannen gitmeden önce seni kenara çekip ne dedi?"

"Ah." Yüzümün aydınlandığını hissediyorum. "Bana evlilikle ilgili birkaç tavsiye verdi."

"Tanrım." Omuzları çöktü. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Sen karar ver," diye cevapladım, gözlerimle arabanın gelişini izleyerek. "Devam et. Söyle bana."

Arkamı dönüp bakıyorum. "Seni dansa götürmeni söyledi. Dans etmeyi sevdiğini söyledi."

"Sevmem! Yani, özellikle sevmem."

"Benim hatam. Kadınlar dans etmeyi severmiş."

"Ne *büyük* bir genelleme! Bizi tekrar erkeklerin kontrolü altına sokmanın yolu."

"Komik, o da öyle bir şey söyledi; dans dikey bir ifade biçimidir..."

"Yatay bir arzunun," diye tamamlar Olivia. "İyy. Kimse büyükannesinin seks yaptığını duymak istemez. Hala dansa gidiyor, biliyor musun? Otele döndüğümüzde beynimi silmem gerekecek."

"Bunun yerine bir içki içmeye ne dersin?"

"Tamam," diye cevaplar, arabamız gelirken. "Ama tamamen ağrı kesici etkisi için birden fazla içmemiz gerekebilir."

"Tabii ki." Yolcu kapısını açtım ve Olivia içeri girdi. "Başka bilgece sözleri var mıydı?"

"Hayır, yok." Kapıyı kapatırken omuz silkiyor. Sevdığımız insanlardan bir şeyler saklayabiliriz, ama büyükannesinin diğer tavsiyelerini kabul etmeyi reddettiğim için, kendimizden de bir şeyler saklamamız tamamen mümkün görünüyor.

Haklı olabilirsin ya da mutlu olabilirsin. Seçim sana kalmış.

Bölüm 27

BECKETT

"En sevdiğin renk?"

"Öyle bir şey yok."

"Ne? Sana inanmıyorum," dedi ve yapışkan görünümlü barın üstüne elini vurdu.

Otele geri dönmedik. Bunun yerine, Upper East Side'daki bir spor barında *kanat ve bira* içmek için mola verdik. Olivia bu fikirden oldukça heyecanlanmış görünüyordu, ancak bara oturur oturmaz kanat sipariş etmekten vazgeçti. Beni şüpheli bulabilirsiniz, ama sanki beni bir şekilde sınamaya çalışıyor gibi hissediyorum. Sabrımı sınamaya çalışıyor. Belki de sosyal medyadaki paylaşımım ve büyükannesinin ziyareti için benden intikam almak istiyor. Tanrı biliyor ki, ikisi de benim normal davranışlarımın dışında şeylerdi. Paylaşım mı? Spontane bir şeydi. Peki ya Elsie'nin ziyareti? O spontaneitenin bir sonucu, kendimi içine soktuğum bir çıkmazdı. Ama aynı zamanda evliliğimizi daha az gizli hale getirmenin bir yoluydu. Daha resmi hale getirmenin. Büyükannesi bilseydi, Olivia sevgi dolu bir eş rolünü oynamak zorunda kalacaktı. Ve büyükannesini kandırmak, nihai hedefim olan Londra'dakileri kandırmak için mükemmel bir denemeydi.

Bu gece bu barda bulunma nedenlerim ne olursa olsun ve başımızın üzerindeki ekranda oynanan maçla ilgilenmiyor olsam da, Olivia ile burada birkaç saat geçirmekten mutlu olduğumu fark ediyorum.

Nasıl mutlu olmayayım ki?

"Bu mümkün değil," diye ısrar ediyor. "Herkesin bir favori rengi vardır, bu kavramı incelemese bile. Herkesin çekici bulduğu bir renk vardır. Bir tane seç ve siyah deme."

"Neden siyah diyeyim ki?"

"Bilmiyorum." Hafif komik bir ifadeyle, omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıp avuçlarını havaya doğru açıyor. "Belki de ruhunun rengiyle uyumlu olduğu içindir?" Ellerini bara vurarak kahkahaya boğuluyor ve saçmalığa devam etmek için dilini çıkarıp gözlerini çaprazlamaya çalışıyor ama başaramıyor. "Başardım mı?"

"Ne?" Kaşlarını çatmaya çalışıyorum ama gülümsememi engelleyemediğim için pek inandırıcı olmadığımı biliyorum.

"Gözlerimi öyle yapabildim mi?" diye sorar, işaret parmaklarını çaprazlayarak, hala gülerek. Birkaç bira önce sarhoş olduğumuzu söylemek doğru olur. *İkimiz için de.*

"Asıl soru, neden bunu isteyesin ki?" Olivia'nın tavsiye ettiği marka birayı içerek gülümsememi saklıyorum. Normalde bira içen biri değilim ve etiketi çıkardığım için markasını hatırlayacağımı da söyleyemem. Solumdaki amatör psikologa göre bu, cinsel bastırılmanın bir işaretiymiş — saçları biraz dağınık, yanakları biraz pembe ve ağzı görmezden gelinemeyecek kadar çekici.

Bu yüzden görmezden gelmiyorum.

Ben aradığım yoğunluğu bulamadığım tatlı, uzun öpücükten geri çekilirken, parmaklarını dudaklarına bastırarak neredeyse mırıldanıyor. "PDA mı?" diye soruyor, alaycı bir tonla. "İzin veririm."

"Ben izin istemiyordum." Isınan biramdan bir yudum alıyorum, sonra barmeni çağırıp, barın arkasında gözüme çarpan bir şişeden birkaç viski sipariş ediyorum.

"Çünkü izin istemektense af dilemek daha kolaydır?" Barmenin içkileri doldurmasını izlerken ses tonu şakacı bir sitem gibidir. Ama bu bana uymayan bir şey, .

Elimi sandalyesinin arkasına koyup onu bana doğru çeviriyorum, bacaklarım onun bacaklarını sarıyor. "Ben asla özür dilemem." Biraz daha yaklaşınca o da bana doğru hareket ediyor, ağzım kulağına yapışıyor. "Ve bu gece duyacağın tek merhamet yakarışı kendininkidir."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Nefesi boynumda fısıldıyor, sanki orayı öpmüş gibi bir his bırakıyor. Ve o kadar yakın ama dokunamayacağım kadar uzak olan sıcaklığı yakıyor beni.

"Evet. Çünkü senin içine o kadar derine gömüldüğümde, senin nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı hatırlamayacaksın."

Oyun sırasında alkışlar yükselince ayrılırız; bizim oynadığımız oyun değil, ekrandaki oyun için.

"Bizim şerefimize." Kadehimi kaldırdım, Olivia da aynısını yaptı. "İstedığimizi elde edelim, ama asla hak ettiğimizi değil."

Konuşmamıza geri döndük, daha doğrusu onun renk tablosunu kullanarak psikanaliz yapma çabasına, ama ikimiz de bu gecenin getireceği şeylerin altında yatan beklentilerin, kaynayan heyecanın farkındaydık.

Bir süre sonra Olivia, tabureden atlayarak izin isteyerek masadan ayrılır. Onun barın içinden geçip gitmesini izlerim, diğer erkeklerin gözlerinin onu neredeyse içgüdüsel bir şekilde takip ettiğini fark ederim. Beklerim. Düşünürüm. Kendi kendime tartışırım. Ama sonra yine de onu takip ederim.

"Tanrım! Beni korkuttun." Omuzlarından tutup onu tuvalete geri ittiğimde gözleri tamamen büyümüştür. Kulağa geldiği kadar kötü değildir; o kadar agresif değildir. Daha çok, gülümsemesini bastırmaya çalışırken dudaklarını ısırmasından anlaşıldığı üzere, kendinden emin bir tavidir.

"Ya eğer..."

Duvarlar yıkılırsa? Çatı uçarsa ya da dünya çökerse? Farkına bile varmayız. Parmakları gömleğime dolanırken ve ağızlarımız şu anda farkında olduğumuz tek etkiyle birleşirken. Öpüşmemiz bir kavga. Üstünlük mücadelesi.

"Ne yapıyoruz?" Nefes nefese söylediği sözler, tadıyla damarlarımızda ateş yayılıyor.

"Masada ne var?" Ellerim kaburgalarından göğüslerine doğru ilerlerken, ağzım boynunu bulur ve hırçın, ısıricı öpücükler kondurur. Pis bir tuvalet kabininde hızlıca sevişmek benim tarzım değil. Bu, bu deneyime yabancı olduğum anlamına gelmez, ama uzun zaman oldu. On yıl

On yıl. Başka bir hayat, başka bir varoluş, başka tür bir coşkuyla dolu. Ama şu anda bunların hiçbirisi önemli değil, bana bakışları öyle değil.

"Mantıklı ol." Yine de başını geriye atıyor, ben onun tenine daha fazla ulaşırken inliyor.

"Seninle sevişmek istiyorum." Karanlık fısıltımdan, dişlerimin tenine dokunmasından titriyor.

"Ya biri içeri girerse?"

"Bu kesin bir olasılık. Öğrenmek ister misin?"

Parmaklarımın altında, onun tereddüt ettiğini hissediyorum, kararını kesinleştirirken temasımızı kesiyor, sırtını karşısındaki fayans duvara yaslıyor. İlk kez çevremize biraz dikkat ediyorum. Beyaz fayanslar. Sert ışıklandırma. Ve burayı tam olarak temiz olarak tanımlayamam.

"Bu bir meydan okuma gibi," diye mırıldanıyor. Aslında hayır. O alay ediyor. "Bu arada, cevap hayır. Öğrenmek istemiyorum."

"O zaman neden buradayız?"

Bar müşterilerinden bir başka kükreme, bardakların tıkırdaması, ayak sesleri ve diğer sessiz sesler. Hazırlanıyormuş gibi dudaklarını yalar.

"Çünkü ben kapıyı açtım, sen beni içeri ittin ve sonra bana saldırmaya başladın." Kırıksık gömleğime anlamlı bir şekilde baktım, sonra elimi gömleğin üzerinde gezdirdim. "Sonra da benimle yatmak istediğini söyledin."

"Ve ben de istiyorum. Ama haklısın, burada olmaz." Elini tutuyorum ve diğer elimle kapıyı açıyorum.

Bar hesabını ödedikten sonra arabaya doğru yürüdük. Nemli hava ve ardından gelen kötü koku beni vurduğunda, onu tuvalete kadar takip etmemin nedenini ve neden aniden başım dönüyormuş gibi hissettiğimi anladım.

"Siktir." Arabanın içi dönmeye başlayınca başımı koltuğun başlığına yasladım. "Bira. Asla bira içmemeliydim."

"Bebeğim." Olivia alaycı bir şekilde güldü. Ama o anlamıyor. Anlaması da mümkün değil.

Beni sadece yüzeysel olarak tanıyor.

"Hey, Benny."

"Hayır, hayır Benny. Hayır..." Kahretsin. Gözlerimi araladığımda Olivia'nın bana baktığını gördüm, turuncu sokak lambalarının ışığı ona şeytani bir karışıklık havası veriyordu. "Ne? Neye bakıyorsun?"

"Bennies, amfetamin gibi mi?" Onun şüpheli tavrı beni ayıltıyor. "Sana teklif ettiğimi mi sandın? Beckett, şoförün adı Benny. Onunla yemek yiyebileceğimiz en iyi yer hakkında konuşuyordum. Meğer o kanatları sipariş etmeliymişim. Canım hotdog çekiyor." Demek bira benim başımı döndürüyor, Olivia'ya ise iştah açıyor. *Siktir. Genelde sınırlarımı bu kadar iyi bilirim.*

"Bennies yok, Charlie yok, sosisli yok. Bütün bunlar sana zararlı." Sürücü yoldaki bir çukura girince vücudumuz çarpışır. Kolumu ona dolayarak bunun yolun engebeli olmasından kaynaklandığını söylerim, sonra onun bana sanki kafamda bir tane daha çıkmış gibi baktığını fark edince iç geçiririm. *Bu konuya girmeyeceğim. Şimdi değil. Mümkünse, hiç girmeyeceğim.* "Otele varınca, uşak sana bir şeyler sipariş edecek. Yemek için," diye ekliyorum. Çünkü bir zamanlar, onu başka tür bir paket servis için göndermiş olabilirdim.

"Beckett, saat ikiyi geçti. Uşak bizi anne gibi beklemeyecek."

Burun kıvırıyorum. Annem bekleyen türden bir kadın değildi. Ama bu konumuzun dışında. Sorunlarım olabilir ama Oedipus türü değil.

"Oda servisi," diyorum sert bir sesle. "Bütün gece hizmetinizdedir. Uşak da öyle." Ödedim paraya göre olması gerektiği gibi.

"Kocamdan özür dilerim." Şoföre dönerek, bu unvanı hoşnutsuzlukla kullandığını ima eden bir vurgu ile konuşur. "O, gümüş kaşıkla doğmuş biri." Elini göğsüme koyarak, kendini dikleştirir.

"Doğru," diye huysuzca onaylıyorum. "Ve kışında bir sopa var."

Bu sadece onun tarzı — en azından bana karşı böyle, diye hatırlatıyorum kendime. Dışarıdan tatlı görünüyor, ama bana karşı tam tersi

. Kibirli. Ve yaramaz.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Benden hoşlanıyorsun."

Ya da benim sikimi seviyor.

"Öyle mi dersin?" Ve beni kışkırtmaktan hoşlanıyor. "Hayır, ciddem. Neden gülümsüyorsun?"

"Otele döndüğümüzde ne yiyeceğimi düşünüyorum."

Haklı olabilirsin ya da mutlu olabilirsin. Büyükannesinin sözleri kafamda yankılanıyor. Beni istediği konusunda haklı olduğum için mutlu olabilirim. Ne dersin, Elsie?

"Sen hayalperestsin," diye tıslayarak dirseğiyle bana vuruyor. "Ve alkolü kaldıramıyorsun."

"Alkol toleransım kalmadı." Çünkü bağımlılık insana bunu yapar, ve ben sadece alkolden bahsetmiyorum. "Ama yine de seni yiyip bitireceğim."

Onun varsayımına rağmen, otele vardığımızda kendimi o kadar sarhoş hissetmiyorum, ancak asansörden çıktığımızda biraz sendeleyebilirim.

"Anahtar kartı nerede?" diye sordu, bana dönerek.

"Cebimde."

"Bana vermek ister misin?"

"Her zaman," diyorum imalı bir sesle. "Beni geleneksel bulabilirsin, ama önce seni içeri sokmayı tercih ederim." Ellerimi kapı çerçevesine dayayıp, o ceplerimde anahtarı ararken ona doğru eğiliyorum. "Biraz sola. Evet, tam orada."

"Bunu benim için zorlaştırmaya kararlısın, değil mi?" diye homurdanıyor, ama sesinde eğlence duyabiliyorum. Bunu anlamasını seviyorum. Beni anlamasını. Lanet olsun, aynı şekilde karşılık veriyor.

"Kolay olup olmadığını bilmiyorum, ama benim için gerçekten zor bir şey yapıyorsun."

"*Bunu* anlayabiliyorum."

"Aynı zamanda beni kolaylaştırıyorsun." Kolayca tahrik oluyorum. Bana baktığı zaman kolayca memnun oluyorum.

"Sen gerçekten özel birisin." Göğsümle kapı arasındaki dar alanda dönüyor, kartı okuturken mırıldanıyor, kırmızı ışık yeşile dönmeyince şikayet ediyor. Belki de boynuna öpücükler kondurmam ya da elimi bluzunun altına sokmamla bir ilgisi vardır. Bu kıvrımlara bağımlı hale gelebilirim.

"Biraz yardım et."

"Senin için her şeyi yaparım." Kartı havaya kaldırdığında, parmaklarının arasından alıp başını çevirerek onu öptüm. Yumuşak ve yavaşça, dudaklarımız uyum içinde hareket etti ve o benim dudaklarıma karşı inleyince, içimdeki bir şey çaresizce gerildi. O anda ton değişir. Vücudumu onun vücuduna bastırıp kolumu beline doladığımda, onu sertçe öperim, dilini emerim ve ona yapmak istediğim tüm müstehcen şeyleri fısıldamaya başlarım.

"Beckett." Adım onun duası, bacaklarının arasındaki elim ise bizim birliğimiz.

"Etek giymelisin," diye boynuna fısıldarım. "Mavi kemerli olan gibi."

"Hatırlıyorsun, değil mi?"

"Her şeyi hatırlıyorum. Parmaklarımla onu toplamak istedim. Ellerimi yumuşak uyluklarına kaydırıp iç çamaşırına sokmak istedim. Sana dokunmak istedim. Tadını almak istedim. Kokunu kolonya gibi üzerimde taşımak istedim." Ve şimdi bunu yaptığım için, bir daha asla doymayacağımı düşünüyorum.

"Beckett," diye inleyerek tekrar elime doğru itti kendini. "Beni yatağa götür."

"Hayır, bu sefer olmaz." Onu burada, kapıya yaslanmış, parmaklarım boğazında, saçlarına dolanmış olarak istiyorum. Kıçına kaymak istiyorum.

"Sen çok..."

"Senin içine girmek için çaresizim." Sanki bunu kanıtlamam gerekiyormuş gibi, elini tutup avucunu

penisime bastırıyorum. "Bana yaptığın şey bu." Seni düşünmek bile bana bunu yapıyor. "Ve hepsi senin için."

Omuzları gerginleşir ve kartı elimden alır.
Kararlı bir hareketle ışık değişir ve içeri gireriz.

"Bir içki daha ister misin?" diye mırıldanır, arkasını dönüp iki adım geri atar. Ve benim onu takip ettiğimi fark edince iki adım daha. Peşindeyim. Açık bir niyetle ona doğru ilerliyorum.

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. İsteddiğim şey sensin."

"Ama bu konudaki şartları zaten kararlaştırdığımızı sanıyordum. Anlaşmayı imzaladık. Birliğimizi tamamladık."

"Yani seviştik mi demek istiyorsun?" Kanepenin arkasına çarparak durur, gözlerim onun gözlerine dikilir. " , beni istemediğini mi söylüyorsun?"

"Öyle demedim," diye mırıldanır.

"Fiyatını söyle, hayatım." Yumuşak ifadesi sertleşir ve az önce söylediğim şeyin farkına varırım. Aslında, onun bacaklarının arasına girmek için maddi şeyler teklif etmekten çekinmezdim. Ama Olivia öyle biri değil. "Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı mı istiyorsun? Klitorisini şişip parlayana kadar emmemi mi? Bacakların titreyip ayakta duramayana kadar mı?" Yavaşça başını sallar. "Yalan söylemeyi sevmediğini sanıyordum." Ceketimi çıkarıp yere bırakıyorum ve kol düğmelerimi açmaya başlıyorum. *Bir, iki.* İkisi de yere düşüyor. "Şartları siktir et. Sen de bunu benim kadar istiyorsun. Bana gerçeği söyle. Beni ne kadar sikmemi istediğini söyle."

Gözlerinin benim pazılarımda dolaştığını, göğsüme doğru kayarken gömleğimin düğmelerini açmaya başladığını izliyorum. Birden kendine gelmiş gibi görünüyor.

"Kendini çok beğeniyorsun. Şu anda gerçekten istediğim şey bir içki." Benimle kanepenin arasından sıkışarak, bara doğru ilerliyor. Tabii ki ben de onu takip ediyorum.

Parmakları bir şişe brendi tutuyor ve bir bardak içine birkaç parmak kadar dolduruyor. Kendimi gülümserken buluyorum, özellikle de

Elindeki titremeyi fark ettiğimde. Koyu renkli sıvıyı bir dikişte içti, yüzünü buruşturarak bardağı göğsüne bastırdı.

"İyy!" Titrer. "İkinci sefer de daha iyi olmadı." "Sence geçen seferkiyi geçebilir miyiz?"

"Ne?"

"Sence düğün gecemizi geçebilir miyiz?" "Ben..."

"Dur, beni dinle. Kabul etmelisin ki, başka ne olursak olalım, bu konuda son derece uyumluyuz. Bütün övgüyü kendime almaya çalışmıyorum. İkinci kez." Dün gecenin anıları aklımı doldururken, bir anlığına gözlerimi kapattım. Onun yumuşak inlemeleri ve altımda hissettiğim teninin dokusu. *Her gece onun vücuduna sahip olmak nasıl bir şey olurdu?* "Üçüncü kez. Altı ay boyunca. Ya da ikimiz de uygun gördüğümüz sürece."

"Muhtemelen birbirimizi öfkeyle becerip öldürürdük."

Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını gördüm. *Bana meydan okuyordu.* "Ama yüzümüzde gülümsemeyle giderdik."

"Bunu senin için ayarladım, ama sen hiç anlamadın."

Yaklaştığımda gözleri kararmıştı. "Öyle mi?"

"Gürültüyle çıkacağımızı söylemen gerekiyordu. Gülümsemek istediğini biliyorsun."

Ve gülümsüyorum, pişmanlık dolu teklifine boyun eğerek elinden bardağı alıp, kasıtlı bir hareketle içki dolabına geri koyuyorum. Dönüp ellerimi beline koyuyorum, burnumu saçlarına dayayıp kokusunu içime çekiyorum. *Yeni bağımlılığımın kokusu.*

"Evet de, Olivia."

İkna etmekten çok yalvarmak gibi, dudaklarımı boynu ile omzunun birleştiği yere bastırıyorum. Dilimi o zarif kavisin üzerinde gezdirirken nefesi kesiliyor, ellerimi beline koyup parmaklarımı aşağıya doğru kaydırarak dar kot pantolonunun düğmesini ararken nefes alış kesik kesik oluyor.

Düğmeyi açıp fermuarı çekerek, kot pantolonunu kalçalarından aşağı doğru indirmeye başlıyorum.

"Bunlar ne kadar çabuk çıkarılırsa, sana o kadar çabuk ulaşırım."

"Ne oldu sana?"

'Sen. Sen beni ele geçirdin. Tatlı kokun ve keskin zekan. Sürekli aklımdasın ve seni kafamdan çıkaramıyorum. Onu duvara sıkıştırarak, elimi düz karnından aşağı kaydırđım ve iç çamaşırının elastik bel bandını yırttım. Parmak uçlarım ıslaklığını bulduğunda nefesini tuttu, parmaklarımı ona doğru kaydırđıđımda tüm vücudu titredi ve kulak memesini ağzıma aldım.

"Öyle demek istemedin. Sadece pes etmemi istiyorsun." Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi, ben klitorisini sevmeye başladığımda göğsü sık sık nefes alıp veriyordu. Okşadım. Döndürđüm. Alay ettim. Onu biraz daha sevmeden önce kendi uyarılmasıyla boyadım. "Biraz fazla içtin ve bu yüzden bana nazik davranıyorsun."

Nazik hissetmiyorum.

"Gel, yüzüme otur, sana ne kadar *iyi* olabileceğimi göstereyim. Gel, arabada ilk gece yaptığın gibi tatlı amını bana sür. Güzelce sik beni Olivia, gel ve benim için kötü ol."

Onun pantolonunu ve topuklu ayakkabılarını çıkarırken, onu döndürüp ellerimi vücudunun yanlarından yukarı kaydırarak bluzunun kenarını tutarken, o hiç itiraz etmiyor. Bluzu başından çekip çıkarırken, avuç içleri duvara düz bir şekilde yapışıyor ve kendini ellerime doğru itiyor. *Sırada iç çamaşırı var.* Sütyenini çıkarıyorum ve omurgasından aşağı doğru öperek onu minik tangasından kurtarıyorum... Sonra topuklu ayakkabılarını giymesine yardım ederken onu kıkırdatıyorum.

"Deliliğimin bir yöntemi var," diyorum, yuvarlak kalçalarını ısırarak.

"*Ohhh.* Biliyorum, var."

Ama cevap vermiyorum, ay ışığı ona tam olarak vurduğu için. O tamamen saten ve baştan çıkarıcı, saçları gölgelerdeki gece yarısı gibi, nefesi küçük patlamalar halinde çıkıyor. Elim beline doluyorum,

bacaklarının arasına sokup ısını ve kayganlığını hissediyorum, onu bacaklarını açmaya teşvik ediyorum.

"Benim için çok ıslaksın," diye fısıldıyorum ve sesimdeki hayranlığı ben bile duyabiliyorum. Ses tonumdaki hayranlık. "Sanırım seni burada alabilirim. Ellerin duvarda, belin bükülmüş, ben seni tekrar tekrar sikerken."

Oluşturacağımız gölgeler.

Onu bükerek oluşturacağım şekiller.

Beni defalarca vücudunun içine alışı.

Saçlarını omzunun üzerinden kaydırıyorum ve o çaresizlik içinde küçük bir inilti çıkarıyor. "Bu ses hoşuna gitti mi, sevgilim? Benim için ayakta durmak. Beni almak... beni tamamen almak." Çenesini kavriyorum, başını yana çevirip dudaklarını dudaklarıma yaklaşıtıyorum. Bu acımasız ve ısırgan bir öpücük, dil ve dişlerle dolu, elleri duvardan ayrılıyor, arkamda belimi ararken kemerimi açmaya çalışıyor.

"Evet... Evet. Yap şunu!"

"Gel diye yalvarmanı sabırsızlıkla bekliyorum." Onun güzel dudaklarının kenarını yalıyorum. "Ve durdurmam için yalvarmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

Başını bıraktığımda, sanki sesi kesmek istercesine dudaklarını içe doğru kıvrarak inliyor. Daha önce tamamen ayık değilsem, şimdi ayığım. Onun tepkisi... her şey. Elim göğüslerinde, sırtı göğsüme yaslanmış, çaresizce dokunuşlarımı takip ediyor, havayı sikiyor, nefes nefese, ses çıkarmadan. Bu deneyim ham. Baş döndürücü. Bağımlılık yapıcı. Kafamın içinde tek bir kelime tekrar tekrar yankılanıyor.

Benim. Benim. Benim.

Onu tekrar duvara bastırırken, pişmanlık duyan biri gibi topuklarımın üzerine çöküp kalçalarını çekerek, karın kaslarım ham bir ihtiyaçla geriliyor. Bir anda, dilimin düz kısmını onun kayganlığına kaydırarak amının tapınağında ibadet ediyorum ve oda onun tatlı inlemeleri ve çığlıklarıyla doluyor. Bana doğru sallanışı, çıkardığı sesler... Hepsi beni deli gibi tahrik ediyor, ellerim sıkı ve dilim bastırılmış durumda.

onun kurnazlığı, yeterince derine inememek. Yeterince derinden hissetmek.
Yeterince sahip olmak. Yeterince olmak.

Bölüm 28

OLIVIA

Aman Tanrım. Sarhoş Beckett, başka bir seviyede seksi.

"Boşalma," diye boğuk sesle, arzuyla dolu bir sesle diyor. "Henüz değil."

Ellerim duvara yayılmış, kığım onun yüzünde. O istediği için ayakkabı giyiyorum ve bunu *seviyorum*. Neden onun emirlerine uymaktan nefret ediyorum, ama yatak odasındaki emirlerine bayılıyorum?

Yenilikten mi?

Ondan mı?

"Ohhh..."

Yani, dayanamadığımı söylediğim adamın emirlerini yerine getirmekten hoşlanıyorum?

"Bacaklarını aç. Daha fazla."

"Evet!" Ve görünüşe göre, kığımın şaplanmasını da seviyorum. Ve sıkılmasını.

"Sen çok seksi bir kadınsın." Sözleri içimi titretir ve dizlerim kilitlenir. Duvara dayadığım avuç içlerim beni ayakta tutan tek şeydir. "Keşke bunu görebilseydin. Benim için ne kadar ısladığını. Ne kadar pembe ve güzel olduğunu." İçim titremeye başlar ve dizlerim titrer. Hiç kimse bana böyle oral seks yapmamıştı. *Ayakta. Arkadan.* Çok kirli hissettiriyor. Hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim, hiç bu kadar orgazm olmaya ihtiyaç duymamıştım, Beckett beni aç bir adam gibi tadarken, amım onun ziyafetiymiş gibi.

Hiçbir şeyi algılayamıyorum—orgazm içimde yayılmaya başlayıp,

ve patlayacak kadar yükseliyor.

"Seni hissedebiliyorum," diye homurdanıyor. "Dilimin üzerinde geldiğini hissedebiliyorum."

Onun sözleri ve dilinin ikili hissi beni uçurumun kenarına itiyor. Her şey çok fazla, dokunuşu çok fazla ve ben uzaklaşmaya çalışıyorum, ama parmakları içime girip beni yerinde sabitliyor. O beni ıslak bir şekilde çalıştırmaya başladığında orgazmım kıvrılıyor, yükseliyor ve beni silip süpürmekle tehdit ediyor.

"Lütfen, bu çok fazla," diye inliyorum nefes nefese. Ve neler olduğunu anlayamadan, Beckett ayağa kalkıyor, beni vahşi bir öpücüğe çeviriyor, acımasız ve sahiplenici bir öpücüğe. Sırtım duvara yaslanmış, o dizimi kalçasına çekip parmaklarını tekrar bacaklarımın arasına kaydırırken, ben iğneyle tutturulmuş bir kelebek gibiyim.

"Yeter, lütfen." Dilinde kendimin tadını alıyorum, ne kadar ıslak olduğumu duyuyorum. "İçime girmen lazım."

"Seni sikmemi mi istiyorsun?" diye sordu derin sesiyle.

"Evet." Her şeyden çok. "Bir daha gelemem," diye fısıldıyorum, parmağı klitorisimi okşarken. "Böyle olmaz."

O anda konuşmamam gerektiğini anladım, çünkü o gözlerini kırıştırdı ve koyu renkli gözleri bana meydan okurcasına bakıyordu. Parmağının ucunu tırnağının sert kısmıyla değiştirdiğinde.

Çığlık attım. Tamamen elektriklenmiştim. Ve tekrar boşaldım. Ve tekrar.

Sonra Beckett beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırırken, ben gevşemiş bir şekilde onun üzerine uzanıyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve bacaklarımı çaprazlayarak öpüşüyoruz. Yemek masasının yüzeyi şok edici, ama onun dizlerimin arkasını kavrayıp, sanki ilgisini çeken bir dergiymişim gibi beni açması kadar şok edici değil.

"Burayı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki." Kıkırdamamayı engellemek için dudaklarımı ısıyorum. "Burada kahvaltımı yedim."

"Hmm." Gözleri kısılr. "Burada başka bir şey yenmesini istediğini hatırlıyorum." Vücudum sarsılır ve parmağını ıslaklığımın içinden geçirirken inlerim, amım tepki verir ve aşırı uyarılır. "Belki de yanılmışım." Ağzı aniden üzerime yaklaşır ve tekrar dikleşirken dudakları ıslaklığımınla parlar. "Belki de sadece urt için havandasındır."

"Dalga geçme." Sesim ikna edici değil ve parmaklarımın arkasını vücudumda gezdirirken, gözleri karanlık ve açgözlü. "Bu hoş değil."

"Asla olmadığım bir şey olduğumu iddia etmem."

Bu adamda beni kışkırtmak isteyen ne var? Ve onda bana aynı şekilde karşılık veren ne var? Sanki biz mükemmel bir savaşçı çiftiymişiz gibi.

"Ve sen, sevgilim, bundan çok daha fazlasısın."

Elini karnımın üzerine koyup başparmağını kıvrımlarımın arasına kaydırduğunda düşüncelerim uçup gidiyor.

"Sana dokunduğumda ya da öptüğümde, sen çok daha fazlasısın." Sözleri yumuşak, bakışları utanmadan açtığım yere sabitlenmiş. *Soğuk hava bile fazla geliyor.* İki parmağını içime kaydırduğunda inliyorum, bu giriş o kadar kaygan ve muhteşem ki, onun etrafında titriyorum.

"Tanrım, oh. *Evet!*" Yumuşak sözlerim bir tıslamaya dönüşüyor, onun erkeksi homurtusuna karşılık veren bir tıslama, o serbest eliyle penisini serbest bırakırken, ıslaklığımın içinden kaydırarak beni kasten alay ediyor.

Alnı alnıma geliyor, dudaklarımız birbirine çok yakın, ve o anda onun bu alaycı tavrını sergilemek için biraz çaba sarf ettiğini fark ediyorum. Ve acı çeken tek kişinin ben olmadığımı.

Ellerimi boynuna doluyorum, ağzımı kulağına bastırıyorum. "Bu çok hoş," diye fısıldıyorum, dişlerimi kulak memesine bastırıp onun şehvetli iniltiyi zevkle dinliyorum. "Bana karşı çok nazıksın. Aslında, bence bu emir verici tavırların tamamen rol."

Kötücül gülümsemesi sönüyor, gözleri kararırken kalın penisinin başını bir kez daha bana sürüyor. İkimiz de onun ıslaklığını delişini izliyoruz.

"Siktir, bu görülmeye değer bir manzara." O, sırtım sessizce onun itmesini isteyen bir dürtüyle eğilirken, vücudumun onu kabul etmesini izleyerek homurdanır. Onu tutabilmek için, sanki onu tutabilmek için, o kadar güzel bir şekilde doldurulmanın çözölen hissini tutabilmek için, ellerimi onun pazılarına sıkıca geçiririm.

İlk başta yavaşça hareket etmeye başlıyor, ama inlemelerim çığlıklara dönüşüyor ve o hızını artırdıkça çığlıklar daha yüksek ve biraz daha çaresiz hale geliyor. Tabandan uca kayarak, sık hareketlere geçiyor - kalçalarını küçük darbeler ve yumruklarla hareket ettiriyor - ta ki ben onun altında kıvranmaya başlayana kadar, tekrar boşalmak için çaresizce. Onun kalınlığıyla boşalmak için çaresizce.

"Kalbinin atışını hissedebiliyorum." Eli köprücük kemiğimin üzerinde yayılıyor, göğsüme doğru kayıyor, gözleri çok karanlık ve ifadesi sert. Eğilip dilinin ucuyla meme uçlarımı okşadıktan sonra tekrar dikleşiyor ve beni tekrar sertçe sikmeye başlıyor.

Ağızlarımız yukarı doğru itişte buluşur, nefesler ve dişler birbirine karışır. Onu orada tutmak, orgazmım onun güçlü itişleriyle canlanırken onu içimde tutmak için bacaklarımı arkasında çaprazlarım. İçimdeki her şey gerilir, omurgam bir zevk dalgası içimi kaplarken kavislenir, sıcaklık ve hisler vücuduma o kadar hızlı yayılır ki, patlayacakmışım gibi hissederim.

"Tanrım. Oh, Tanrım. Ben..."

İçimde dalgalanan zevk dalgalarını, beni saran duygu ve sıcaklık dalgasını işleyemiyorum.

"İşte bu, hayatım," diye homurdanıyor. "Senin benim sikimin etrafında geldiğini hissedebiliyorum."

Ve bu yetmezmiş gibi, ortak orgazmımız beni titreyip zonklayan bir karmaşaya dönüştürürken, sözleri geniş göğsünü benimkine yapıştırıyor.

Bölüm 29

BECKETT

Işık içeri giriyor.

Klima uğulduyor.

Yanaklarımın altında yumuşak mobilyalar.

Gözlerimi kırıp etrafıma bakıyorum.

En azından bir ara sokakta değilim, ama sanki çelik burunlu botlar giyen biri bütün gece kafamın üzerinde tap dansı yapmış gibi hissediyorum. Ayrıca, ağzımda bir şey ölmüş gibi. Sivri ve öfkeli bir şey boğazıma takılmış ve beni boğmaya çalışıyor.

Kendimi kaldırıyorum, ellerim başımın iki yanında, otelin süitindeki kanepede olduğumu fark ediyorum, çırılçıplak ve alkol kokuyorum, koku gözeneklerimden sızıyor. Başım yarılıyor ve boğazım ağrıyor? Geceyi kusarak geçirdiğim için.

Bağımlılık size bunu yapar. Vücut hatırlar ve en ufak bir fırsat bulduğunda beynin aptallığının sonuçlarını temizler. Suçlu her zaman beyindir, o lanet olası nörotransmitterler dopamin salgısının verdiği hazzı kovalamaktadır.

Ve yükselen her şey bir gün düşer.

Başka bir deyişle, sadece bir bağımlının anlayabileceği bir hisle uyanıyorum.

Kaymış bir bağımlı. Kendinden

nefret eden bir bağımlı.

Neredeyse on dokuz yıl geçmesine rağmen kendi zayıflıklarından nefret eden bir bağımlı.

Eski bağımlı diye bir şey yoktur.

Ayağa kalkıp, Olivia'nın muhtemelen hala uyuduğu ana yatak odasından en uzak olan banyoya doğru ilerliyorum. Aynada kendime bakmıyorum bile, hasarı görmeye henüz hazır değilim. Utanç verici. Kendimle yüzleşmeye henüz hazır değilim. Bunun yerine, duşu açıyorum ve hemen kaynar suya giriyorum. Ellerimi fayanslara dayayıp, suyun başımın arkasına ve boynuma çarpmasına izin veriyorum, omuzlarımdaki ve omurgamdaki gerginliği gevşetiyorum.

Ne oldu lan?

Barlar, publar, kulüpler ve restoranlarda olmak, şarap, bira ve her türlü alkollü içkiyle çevrili olmak, bunları içmek, daha önce hiç sorun olmamıştı. Başlangıçta benim tercih ettiğim uyuşturucu değildi, kokain benim kralımdı. Alkol sadece sarhoşluğu uzatmak içindi. Ama temizlendiğimden beri, ölçülü olmak bana yaradı. Dün gece ile diğer milyonlarca gece arasındaki tek fark, birlikte olduğum arkadaşlardı.

Beni sınırın ötesine iten bu kombinasyon muydu?

Alkol ve Olivia arasında hangisinin uyarıcı olduğunu biliyorum ve benim arzuladığım heyecan, onun bacaklarının arasında bulunuyordu.

Her şey ölçülü olmalı. Kısıtlama ve özdenetim çok önemli.

Olivia'nın yanındayken bir türlü gerçekleştiremediğim bir ruh hali.

Düzgün durup, kafamdan bu düşünceyi ve yüzümden suyu silerek şampuana uzanıyorum. İyileştiğimden beri kötü alışkanlıklarımı karıştırıyorum. İçip sevişiyorum. Sevişip içiyorum.

Ama asla uyuşturucu kullanmadım. Hiç ihtiyacım olmadı.

Bu günlerde ihtiyacım olan heyecanı para kazanarak yaşıyorum. Aynı tür bir heyecan değil, ama en azından kabul edilebilir bir heyecan. Beni ceplerimi doldurmaya iten bir heyecan, satıcımın yararına boşaltmaya değil. Para kazanmak dürüst bir uyuşturucu. Toplum tarafından kabul edilebilir ve beni hapisneden uzak tutan bir uyuşturucu. *Mezardan uzak* tutan. Biraz fazla içtim ve sikiştim. Ne fark ederdi ki?

Olivia. Sadece Olivia.

Ona olan mutlak arzum, derimden dışarı çıkmak isteyen bir ihtiyaç hissiydi ve onun içine girdiğimde, zevk merkezlerim sanki kan dolaşımında dolaşan bir hitmiş gibi lanet bir pinball makinesi gibi parladı.

Sabunlanıyorum. Duruluyorum. Su, günahlarımın affedilmesi, ayaklarımın etrafında dönen günahlarımın temizlenmesi gibi bir rol oynarken, kendimi biraz daha analiz ediyorum.

Havluyla kuruluyorum, ayna hasarı göremeyecek kadar buğulu, sonra havluyu belime sarıp ana yatak odasına doğru yol alıyorum. Belki de önce buraya gelip onun iyi olup olmadığını kontrol etmeliydim. Ama hayır. Uçarken zarar verdiğim tek kişi kendimim.

Açık kapının önünde duruyorum. Neden bu pozisyonundan onu izlemek için çok fazla zaman harcadığımı hissediyorum? Yan yatmış, saçları yastıklara yayılmış, sırtı bana dönük, omuzları yavaş ve rahat bir ritimle inip kalkıyor. Ne kadar süre orada durup izlediğimi bilmiyorum. Belki de sadece kendime işkence ediyordum. Ama sonunda, tekrar bacaklarının arasına girme ihtiyacına boyun eğmeden giyinme odasına doğru ilerliyorum.

Birkaç saat sonra, Olivia yemek odasında yastık izleriyle belirir. Onun dışında mükemmel görünür — taze yüzlü ve yeni sevişmiş, saçları dağınık ve yanakları biraz pembeye dönmüş.

"Günaydın." Telefonumdan zar zor başımı kaldırıyorum. Tek bir bakışta onun görünüşünün bu kadar çok detayını fark edebilmem bir şey ifade ediyor mu?

"En azından uyandığımda öyleydi." Şafak vakti. Ağrılar içinde. Titreyerek. Önce kendimi duşa, sonra spor salonuna zorlayarak koşu bandında kendimi cezalandırıyorum. Tekrar arınmak için. Başka bir yerde endorfin aramak için.

Dün olduğu gibi aynı koltuğa oturuyor, göğüsleri parmaklarımın ulaşabileceği mesafede ve dudakları da aynı şekilde ulaşılabilir durumda. Ama ben bunları düşünmeyeceğim. Sarhoş olmayabilirim, ama hala arzuluyorum gibi görünüyor. Elimde titreme bile olmadığı için memnuniyetle kahve fincanıma uzanıyorum. Peki ya geri kalanım? Onun yakınımda olması bile beni arzuyla titretiriyor.

"Ne?" Sesimin tonunda istemedenden sertlik var. D n geceki tepkilerimden onu sorumlu tutmak istemiyorum, ama kendimi suçlamaktan daha kolay. Bir vücut ancak bu kadar kendini nefret edebilir.

Cevap vermiyor, ama neredeyse kaşlarını  attığını hissedebiliyorum. Neden olmasın ki? Dün gece, bu sabah daha çok bir canavara dönüşen bir adamın eşliğinde e lenmi ti. Ve canavarlar, uyarı vermeden içlerindeki vahşi doğaya teslim olma eğiliminde oldukları için tasma ile kontrol altında tutulmaları gerekir.

"İyi misin?" "Ben
gayet iyiyim."

"İyi görünmüyorsun." Kabul edilebilirim. Tatmin ediciyim. Yeterince iyiyim.

İyi. Ben bir yalancıyım ve bunların hiçbiri değilim.

"Gözlemin için teşekkürler."

"Sen... akşamdan kalma mısınız?" Keşke o kadar basit olsaydı. O zaman kendime bu kadar nefret duymazdım. "Sanırım bu bir . . . evet?" Hala cevap vermiyorum. 'Ama nasıl? Yani, çok fazla i medik ki. ampanya ve birkaç shot, ama—'

"Varsayımlarınızı bitirdiyseniz, belki de valizinizi hazırlamak istersiniz."

"Neden? U a ımız yarın kalkacak."

"D n   m z  ne alındı."   nk  Olivia'dan ka ınamıyorsam, en azından ikimizin de başka u ra ları olacağı normal hayatımıza dönebiliriz. Besleyece imiz başka alışkanlıklar. "Bu   leden sonra bir uçuş rezervasyonu yaptık."

"Ben sanıyordum ki..."

"Buraya gelme amacım olan her şeyi ba ardım. Burada kalmak için bir neden yok."

"Demek balayı bitti."

"Balayı derken sevi meyi kastediyorsan, evet, öyle olduğunu düşünüyorum." En azından kendimi korumak için. Bunu yüksek sesle söylemeye devam edersem, belki kendimi gerçekten ikna edebilirim.

Uşak bizi kesintiye uğrattığında, onun tiradından önce keskin bir nefes alma sesi duyuyorum. Düñkiyle aynı uşak; taze yüzlü ve parlak.

"Günaydın, Bayan Beckett. Kahvaltınızı servis edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevapladı, sandalyesinden sertçe kalkarak. "Bu sabah iştahım yok."

Onun odadan çıkmasını izlerken, keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.

Bölüm 30

OLIVIA

Aynı öğleden sonra uçağa biniyoruz. Bu sefer business class değil, first class kabindeyiz, ama bu deneyimden hiçbir keyif veya heyecan duymuyorum. Uçağa binmeden önce spa veya özel süiti kullanmıyorum. Ondan uzak duruyorum. Duty-free mağazasında alışveriş yapıyorum, Starbucks'tan kahve alıyorum, kitapçıdan birkaç dergi alıyorum. Sonra uçağa biniş zamanı geliyor ve kabinin kavga eden çiftler için ideal olduğunu görüyorum, her birine küçük bir lüks alan sağlıyor, bu da birbirimize bakmamıza, hatta konuşmamıza bile gerek olmadığı anlamına geliyor.

En azından ekonomi sınıfında seyahat ediyor olsaydık, aynı alanda kalmak zorunda kalırdık.

Sekiz saatlik uçuş boyunca dünü düşündüm. Günün nasıl kötüden iyiye, akşamüstü ise daha da iyiye gittiğini. Elbette, birbirimize karşı tavrımızda hiçbir değişiklik yoktu; etkileşimlerimizdeki atışmalar ve savuşturmalar, alaylar ve şikayetler. Ama dün gece bara gittiğimizde, Beckett'i daha iyi anladığımı hissetmeye başlamıştım. Belki onu biraz sevmeye bile başlamıştım. Ve daha sonra, seks olağanüstüydü. Ham ve şehvetli, bu sabah kahvaltı masasındaki adamdan olabildiğince uzak.

O kadar soğuk bir adamdı ki, yanında otururken kığım neredeyse donacaktı.

Ne olduğunu bilmiyorum ve ne düşüneceğimi de bilmiyorum. Ama düşünüyorum. Elimde değil, biz kadınlar böyle değil miyiz? Ama biraz abartmış olabilirim. Bilirsiniz, neredeyse sekiz saatlik yolculuk boyunca düşündüm. Ama neyse. İki saat

Uçuşa başladığımızda, sorularım öfkeye dönüştü ve dört saatlik uçuşun sonunda, birini parçalamaya hazır hale geldim. Daha spesifik olarak, Beckett adında birini, ki kendisi tüm uçuş boyunca kendini işe vermiş görünüyordu. Ne tür bir insan birkaç dakika yemek yemeye veya dinlenmeye zaman ayırmaz ki? Birkaç saat uyuyabilecek kadar rahat bir alan ve yatak lüksü için para ödüyor, ama bunu bile yapmıyor. Uçağa binerken şampanya teklifini reddediyor, sonra da ikinci çayı; çeşitli çaylarla birlikte servis edilen minik sandviçler ve kekler; benim için Assam ve yanında Kir Royal. Akşam yemeğini bile reddediyor. Sadece dizüstü bilgisayarına bakacaksan birinci sınıf için para ödemenin ne anlamı var?

"Ne istiyorsun?" Beckett, benim kabinimle onun kabini arasındaki bölmeden bana doğru bakıyor, kaşları çatılmış.

"Anlamadım?" Bana mı söylüyorsun, yoksa yumruğumu mu yutuyorsun?

"Ne istiyorsan söyle. Yapacak işim var." "Sende istediğim hiçbir şey yok," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Ses tonunda çok fazla ima var ve gülümsemesi o kadar alaycı ki, burada paradan bahsetmediğimiz çok açık.

Ona dokunmak istememeliyim. Onun varlığı beni cezbetmemeli, ama ne yazık ki cezbediyor. Nefes verip, ona tokat atma isteğini bastırıyorum. Sonra onu öpüyorum. Sonra yüzüne oturuyorum. Aptal olmalıyım. Ya da en azından cezalandırılmayı seven biri. Ama hiçbir zaman hayır cevabını kabul eden biri olmadım.

"Kendini kandırmaya devam ediyorsun." Ona sırtımı dönüyorum. Çünkü onun aksine, ben uçmanın keyfini askıya almadım. Kapsülüm çoktan yatağa dönüştürülmüş ve kar beyazı çarşafarla örtülmüş. Aslında kar beyazıydılar. Şimdi biraz daha az beyazlar. *Belki de kaşmir pijamalarımı giymek için zaman ayırmalıyım. Neyse, eminim çarşaf larım yine lekeler ve kırıntılarla dolu olurdu.*

Bir daha düşündüğümde, ona söyleyecek bir şeyim olduğuna karar verdim, ama ona sözlü bir azarlama yapmak için döndüğümde, aramızdaki ekranı kaldırdığını ve beni kesintiye uğrattığını fark ettim.

O adi herif. Kesinlikle...

"Daha fazla şampanya ister misiniz, Bayan Welland?" Derin sesin sahibine bakıyorum.

"Oh. Evet. Neden olmasın." Mini masadan bardağımı alıp, uçuş ekibinin ateşli, koyu saçlı ve seksi İspanyol aksanlı üyesine bakarak uzattım. "Teşekkürler, Roberto." *Yaka kartına göre adı Roberto'ydu.* Emu gibi kirpikleri ve güneş gibi gülümsemesi olan Roberto. Kendimi ona gülümserken buldum.

Aramızdaki perde tekrar indiğinde gülümsemiyorum. "Roberto'nun bile ihtiyaçlarını karşılayabileceğinden emin değilim."

"Benim ihtiyaçlarım hakkında ne bilebilirsin ki?" diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum.

"Geçen hafta öğrendiğimden biraz daha fazlasını. Karşına çıkan her yakışıklı erkekle flört etmeye çalışma. Artık Bayan Beckett olduğunu unutma."

Nasıl unutabilirim ki?

Sanırım unutamayacağım. Hiç unutamayacağım. Bu altı ay bittikten sonra bile. En azından altı ay bitene kadar, belki o zaman bile unutamayacağım. Söylemeye gerek yok, yolculuğun geri kalanında neredeyse hiç konuşmadık.

İhtiyaçlarım.

Onun sözlerinin ardındaki anlamı tahmin etmemeye çalıştım, ama bu çok zordu. Finansal ihtiyaçları mı kastetmişti, yani E-Volve'un başarılı olması için ihtiyacım olan parayı mı? Yoksa tamamen fiziksel olanı mı kastetmişti? Dokunduğumuzda aramızda ne oluyor? Eğer öyleyse, o zaman ben de onunla birlikte kendi ihtiyaçlarımı öğreniyorum, çünkü vücudum hiç kimseye onun dokunuşuna verdiği tepkiyi vermedi. Ve bu bilgi beni hiç de mutlu etmiyor. Onun Georgian döneminden kalma konağına vardığımızda, beni giriş salonunda bırakıyor.

Evet, şoför valizlerimizi içeri taşıırken, Beckett hala açık olan kapıda durup bana dönüyor.

"Halletmem gereken bazı işler var."

"Ne? Ama saat gece yarısını geçti?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak istiyorum. Umursamıyormuş gibi görünsem daha iyi. Ama umursuyorum çünkü beni burada bırakıyor. Onun evinde. Bana eşyaların yerini bile göstermeden. Nerede uyuyacağım? Onun yatağında uyuyacağımı düşünüyorsa, birçok açıdan yanılıyor.

"Dünyanın her yeri şu anda yatmaya gitmiyor." Sesi yorgun geliyor. Yorgun olmasaydı onunla tartışmak çok daha kolay olurdu. Aslında, kapıyı arkasında kapatmasaydı daha kolay olurdu. "Kendini evinde hisset."

Kapanan meşe kapıya bakakaldım.

Ne kadar süre öylece durup baktığımı bilmiyorum. Ama açıkça kendinizi evinizde hissetmediğinizde nasıl kendinizi evinizde hissedebilirsiniz ki? Keşfe çıkın, sanırım. Ya da keşfe çıkacak cesaretiniz yoksa, en azından su ısıtıcısının ve çay poşetlerinin yerini bulun.

Evin içlerine doğru ilerlerken ayakkabılarım mermer zeminde gıcırıyor. Büyük bir merdiven üst katlara çıkıyor, tavan kemerli bir kubbe ve zarif bir şekilde yaldızlı bir tavan rozeti ile kaplı. Merdivenlerin yanındaki bir oyukta küçük bir asansör var. İtalyan mermeri meşe zeminlere ve büyük pencerelere uzanıyor, her odanın kapıları benim küçük dairemdekilerin iki katı genişliğinde.

Solda bir çizim odası, sağda bir salon, meşe ağacından yapılmış Bauhaus tarzı bir masanın bulunduğu geniş bir ofise açılan bir kütüphane. Yeşil değil, kum rengi bezle kaplı bir bilardo masası ve köşede, Doğu tarzı işlemeli ipekle kaplı yüksek taburelerle uyumlu bir bar. Her odanın kendine özgü özellikleri vardır; şömineler ve alçı işçiliği, soluk renkli boyalı keten katlamalı paneller. Duvarlarda zevkli sanat eserleri asılı, şık mobilyalar ve oryantal halılar şık renk düzenini tamamlıyor. Hiçbir şey yerinde değil. Ne bir dergi ne de başıboş bir kupa. Atılmış ayakkabılar ya da sandalyelerin üzerine asılmış giysiler yok. Burada kimsenin yaşadığına inanmak zor. Burası bir showroom gibi ve çok uzak.

Bir kişi için çok büyük, ama muhtemelen bir yerlerde çalışanları vardır. Ve bu yerin bariz tarihi geçmişine rağmen, her oda yeni kokuyor. Tarif etmesi zor. Belki yeni mobilyaların kokusu?

Sonunda karanlık, şık ve belli belirsiz erkeksi bir mutfak buluyorum, ancak beş dakika boyunca kulpsuz dolapların her birini atıktan sonra su ısıtıcısını aramaktan vazgeçiyorum.  gümüş sarkıt lamba merkezi ada üzerinde asılı duruyor, tavandan tabana dolaplar iki duvarı kaplıyor, diğer iki duvar ise tamamen camdan yapılmış ve arkasında karanlıktan başka bir şey görünmüyor. Tezgahların üzerinde hiçbir şey yok; ne tost makinesi, ne mutfak aleti, ne de meyve kasesi. Mutfak gibi görünen tek şey lavabo, çift fırın ve teppanyaki tarzı ızgaralı ocak, ama hiçbiri hiç kullanılmamış gibi görünüyor. Çok yazık; bu mutfak eğlence için yapılmış. Sonunda buzdolabını buluyorum, neyse ki, dolaplarla kamufle edilmiş büyük, endüstriyel boyutta bir şey. Ne yazık ki, içinde sadece birkaç buruşuk limon ve tüylü bir kabukla kaplı, şık görünümlü peynirler var.

şeytanın çocuğu yemek yemez mi?

Su ısıtıcımı getirmem gerekecek. Ekmek kızartma makinem. Ve çok da uzak olmayan bir gelecekte markete gitmem gerekeceğini öngörüyorum.

Işıkları kapatıp koridordan geri dönüyorum. Kk asansörü görmezden gelerek, valizimi merdivenlerden yukarı çekmeye başlıyorum, her bir çarpma sesi boşlukta yankılanıyor. Beş yatak odası var, her birinin kendi banyosu var,  semt ötedeki insanlar pencerelerden izleyebilecekleri kadar büyük bir televizyonun bulunduğu devasa bir medya odası ve atıştırmalıkların olmadığı kk bir mutfak. *Bu ne cehennem böyle? Kızlara, kalitesiz televizyon programlarını izlerken eşlik edecek patlamış mısır ya da gazoz yok mu?*

st kattaki odaların kapılarını açmak daha tuhaf geliyor. Sanki izinsiz giriyormuşum gibi. Ama sanırım bana kendimi evimdeymiş gibi hissetmemi söylemişti. Yine de bu evin düzenine alışmam en az beş buçuk ayımı alacak gibi görünüyor.

İki yatak odası mavi, iki yatak odası yeşil renkte dekore edilmiş. Yan odadaki hiçbir şeye pek dikkat etmiyorum, ama kolayca anlaşılıyor ki...

Beckett'e ait çünkü evin geri kalanı gibi kokmayan tek şey bu. *Yeni ve kullanılmamış*. Bunun yerine, onun gibi kokuyor. Onun kolonyası gibi. Şey gibi... Bilmiyorum. Beckett'in feromonları mı?

Kapının önünde duruyorum ama içeri girmiyorum. Sonra korkaklık ettiğime karar veriyorum.

Yatak odası aslen üç odadan oluşuyor gibi görünüyor; ortada soluk renkli çarşafarla örtülü devasa bir yatak var. Sağda kanep ve televizyonun bulunduğu bir oturma alanı, diğer ucunda Mariah Carey'nin bile kıskanacağı bir giyinme odası ve onun ötesinde devasa bir ana banyo var; beyaz damarlı siyah mermer, daha çok bir tekneye benzeyen bir lavabo, neredeyse yüzebileceğiniz bir küvet ve kesinlikle parti yapabileceğiniz bir duş. Anladınız siz. Her şey görkemli ve pahalı. Bu da bana iki şeyi düşündürüyor.

Eğer daha iyi bilmesem, ana yatak odasının büyüklüğüne bakarak, onun bir şeyi telafi etmeye çalıştığını düşünürdüm.

Bir milyon dolar onun için cep harçlığıdır.

Valizimi katın diğer ucundaki yatak odasına götürüyorum. Mavi odalardan biri, diğerleri kadar güzel ama biraz daha mütevazı, alçak tavanlı, sade dokunuşlarla, bir sandalye ve küçük bir yazı masası var, ayrıca yan tarafta bir banyo.

Çantamı boşaltıp, kirli çamaşırlarımı sandalyeye yığıldıktan sonra, banyo çantamı çıkarıp sıcak bir duş alıyorum. Temiz pijamalarımı giyip yatağa giriyorum. Sonra tekrar kalkıp, telefonumu prizden çıkarıp uygun bir podcast arıyorum.

On dakika sonra yataktan kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum.

Ön kapıyı kilitlemedim. Kilitlemem mi gerekiyordu?

Yatağmda öldürölmek istemiyorum.

Aşağı inip kontrol ediyorum. Elektronik kilit. Otomatik. Burada endişelenmeme gerek yok.

Bir fincan çay için canımı bile verirdim ama bir bardak suyla yetiniyorum ve ikinci kontrol turumda yanımda getiriyorum. Bu tur biraz daha kapsamlı.

Hey, sadece kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum!

Bar, pahalı içkilerle dolu ve asansörün yanındaki spiral merdivenler bodrum katına iniyor. *Orayı araştırmayacağım. Hayır, karanlıkta ve gece yarısından sonra olmaz.* Kütüphane, eski görünümlü, deri ciltli kitaplardan, yıpranmış Jilly Cooper romanlarına kadar her türlü kitapla dolu. Boynum tutulana kadar başımı eğip kitapların sırtlarını okuyorum.

Salonda dolabın arkasına gizlenmiş bir televizyon, pahalı görünümlü sanat eserleri var ama aile fotoğrafları yok. Elimle bilardo masasındaki birkaç bilardo topunu vuruyorum ve masanın üzerine biraz su döküyorum — oops!

Sonunda, kaçındığım şeyi yapmak için üst kata çıkıyorum.

Gözetlemek. Beckett'in yatak odasını gözetlemek için can atıyorum.

Işığ ı açıp büyük odaya giriyorum, yürürken elimi yatağına uzatıyorum, parmaklarımın altında çarşaf lar çok yumuşak. İki komodini karıştırıyorum; sol tarafta uyuyor, bir ucunda yığılmış okuma malzemeleri bunu kanıtlıyor. Ne yazık ki Jilly Cooper yok. Sıkıcı iş kitapları ve biri Türkiye hakkında. *Ülke, tüylü olan değil.* Çekmecelerin içeriğı de aynı. Sıkıcı, ama bulacağımı düşündüğüm prezervatif kutusuna kendimi hazırlıyorum, ama bulamıyorum.

Neden bu beni bir şekilde memnun ediyor?

Duvara monte edilmiş televizyonu açıyorum, ne izlediğini merak ediyorum. *Ah, haberler. Ne sıkıcı.* Sonra kanepeden yastıkları çekip, içinde ne hazineler bulabileceğimi görmek için bakıyorum. *Hiçbir şey. Hiçbir şey. Bir kuruş bile yok.*

Sonra giyinme odasına geçiyorum, takım elbiseleri renklerine göre dizilmiş gibi görünüyor. *Ve cepleri boş.* Birkaç tane Tom Ford, daha fazlası özel dikim, gri bir Gucci, mavi bir Paul Smith

mavi bir tane. El yapımı gömlekler, deri oxford ve brogues ayakkabılar, Armani spor ayakkabılar ve Gucci loaferlar. Balenciaga kot pantolonlar ve her türden tasarımcı tişörtleri. Bu oda, Selfridges'in erkek giyim bölümü gibi.

Her şeyi olduğu gibi bırakarak banyoya girerim, kapakları açar ve en az altı kolonya şişesini koklarım. Ona en çok benzeyen kokuyu bulur bulmaz, bileğime biraz sıkarım, sonra parmağımı nemlendiricisine —*tamam, tıraş sonrası* losyonuna— batırıp avucumun arkasına sürerim. Dolapları açıp içindekileri karıştırıyorum. *Havlular, hepsi son derece yumuşak ve beyaz ve her boyutta. Açılmış şişelerin arkasında açılmamış şişeler duruyor.*

Işığı kapatıp sinirli bir şekilde yatak odasına geri dönüyorum. Neden casusluk yapmam hiçbir bilgi vermiyor? Biri benim evimi karıştırırsa, eminim benim hakkımda çok şey öğrenirdi. Mutfakım yiyeceklerle dolu olmayabilir, ama yemek kitaplarıyla doludur ve her zaman bir yerlerde saklanmış bir çikolata ve buzdolabında yarısı dolu bir şarap şişesi vardır. Kahramanın her zaman erkeğini elde ettiği ya da dedektifin seri katili yakaladığı türden kitaplar okurum, çünkü mutlu sonları severim ve banyomda adet ağrısı için kullandığım ağrı kesiciler ortaya çıkar.

Peki ya komodinim? Düşünmek bile istemiyorum. Pembe penisler ve mor penisler. Tabii ki plastik olanlar. Takıntılı olduğumdan değil ama bir kızın seçenekleri olmalı, özellikle de bir süredir bekarsa.

Yumruklarımı belime koyup, dönüp odayı inceledim. Geniş ve düzenli dolaplarında asılı olan giysiler dışında, burası bir otel odası da olabilirdi. Evde hiç kişisel bir şey yoktu. Kesinlikle çok güzeldi. Milyonlarca dolar değerindeydi ve içindekiler için de aynı şeyi söyleyebilirim. Yüzyılın başından kalma antikalar ve çağdaş sanat eserleri. Ama bu zevkin ardındaki adam kimdi? Alexander Beckett kimdi?

Önümüzdeki altı ay boyunca bağlı olduğum adam. Üç gün hariç. Tanrım, sadece üç gün mü oldu? Bu deneyim bittiğinde ihtiyacım olacak botoks.

Bu deneyim bittiğinde en az on iki yaş yaşlanacağım.

Yatağa geri dönüp ellerimi üzerine dayıyorum. Büyük bir yatak. *Büyük bir adam için*. Çünkü tanıdığım Alexander Beckett'i sadece fiziksel olarak anlıyorum. Onun pazılarını iki elimle kavrayabildiğimi ve karın kaslarının en ufak bir okşamaya bile nasıl tepki verdiğini biliyorum. Sabrı tükenirken dudaklarının Arctic kıvrımından, kazandığını hayal ederken yüzüne yayılan alaycı sırıtışına kadar, en az bir düzine farklı gülümsemesine aşına oldum. Tahrik olduğunda bakışlarının nasıl karardığını biliyorum ve boşaldığında çıkardığı düşük homurtuyu da iyi tanıyorum.

Bacaklarımın arasındaki yoğun çekimi görmezden gelerek başımı yatağa eğiyorum.

"Tanrım, mahvoldum," diye fısıldıyorum. Onun hakkında bildiğim şeyler, daha fazla araştırmak istediğim şeyler. Derin bir nefes alıyorum. Çarşaf lar yeni yıkanmış, çiçek kokulu taze kokusu bunu kanıtlıyor. *Birini takip edeceksen, her şeyi gözden geçirmelisin*.

Bir an için, Beckett ile düzgün bir şekilde evli olmanın nasıl bir şey olacağını düşünürüm. Bu yatakta onunla yatmak. Yani, muhtemelen eşimi öldürürdüm, ama beraat ederdim herhalde. Aşırı tahrik gibi bir gerekçeyle. Jüri anlayacaktır, eminim. Ama her gece onunla yatağa girmek nasıl bir şey olurdu? Uzun kolları belime dolanırdı. Başım göğsüyle pazı arasındaki çukura gömülmüş. Ama belki de yatak bir tuzaktır. Belki de uyumaz, bodrumunda yarasa gibi baş aşağı asılı durur ya da belki de ürkütücü bodrumunda ipek astarlı bir tabut vardır. Nasıl uyuduğunu, uyuduğunu bile zor anlıyorum. İki kez onunla yatakta uyandım ama yalnız uyandım.

Saat in kaç olduğunu merak ederken kollarımı kaldırıp esniyorum. Sonra, bir çocuk gibi, aniden geriye yaslanıp yatağın ortasına uzanma dürtüsüne kapılıyorum. Vücudum zıplarken, yatak altımda esnediğinde kıkırdayarak gülüyorum, sonra ortasına kıvrılıyorum ve başım aniden yastıkların altında kalıyor. Bir an için boğuluyormuşum gibi hissediyorum

boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve paniğimle yüzümden ve yataktan bunları atmaya başlıyorum.

Burada ne halt ediyorum ben? Burada değil, bu evde, ki bu yeterince çılgınca, ama burada, onun yatağında? Onun çarşaflarını koklayıp, çekmecelerini karıştırarak kim olduğuna dair kanıt mı arıyorum? Bu, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir jet lag'a benzemiyor.

"Cidden aklımı kaçıyorum," diye fısıldıyorum tavana, gözlerimi kapatıp ön kolumu yüzüme koyarken, bileğimdeki Beckett'in kolonyasının kokusu duyuşal bir anıyı uyandırıyor. Beckett'in kulağıma fısıldadığı sıcak sözler, vücudu üzerimde ve ışığı engelliyor.

"Onu istememeliyim." Ama bu, onu istediğim gerçeğini değıştirmiyor ve onun kokusu bile bende o kadar büyük bir arzu uyandırıyor ki, elimle pijamalarımın ipeksi önünü okşuyorum.

Balayı bitti. Onun sözleri kulaklarımda yankılanıyor ve kendimi cevap verirken buluyorum. "Belki senin için."

Kendimi avuçlayarak, uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum, avucumla bastırırken inlemem kesik kesik çıkıyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama kötölük beni çağırıyor.

Onun yatağı. Benim orgazmım.

"Evet." Fısıltım havada yankılanırken, uyluklarımı gevşetip elimi pijamalarımın lastiğinin altına sokuyorum, ayak bileklerimden uyluklarıma doğru uzanan parmaklarının hissini hatırlayarak klitorisimi kendi uyarılmamla kaplıyorum. Kalçalarımı ellerine alırken omzuma değen nefesi, çenesindeki sakalların cildimi tahriş etmesi.

Onunla birlikteyken hiç bu kadar ele geçirilmiş, bu kadar tamamen ona ait hissetmemiştim. Ama bundan sonra, parmaklarımın alıştığı ritmi yakalayarak daireler çizip okşarken, anılara güvenmek zorunda kalacağım gibi görünüyor.

Bacaklarını aç.

Topuklarımı yatağı saplayıp kalçalarımı kaldırdım, onun sözleri kulaklarımda yankılanıyordu.

Çok seksisin.

Seni sikmek için sabırsızlanıyorum.

Görüntüler kafamda canlanmaya başlayınca bacaklarım titremeye başlıyor. Ellerinin üzerimde olması. Dilinden aldığım uyarılmanın tadı. Kaşlarının çatılması, bakışlarının saf odaklanma ve yoğunlukla dolu olması. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, içim onun penisinin içime girmesini hayal ederken titremeye başlıyor ve...

Bir şey, bir farkındalık, gözlerimi açmamı sağladı, elim pijama pantolonumdan çekildi, sanki kendimi okşarken yakalanmışım gibi.

Çünkü öyle.

Çünkü Beckett kapının eşiğinde duruyor, yüzünde okunamaz bir ifadeyle.

Muhtemelen iniltiye yakın bir iniltiyle, ondan uzaklaşmak için yanıma yuvarlandım.

Bölüm 31

BECKETT

"Durma." Bu sözler düşünmeden ağzımdan çıkıyor ama, lanet olsun, içtenlikle söylüyorum. Tişörtümü yere atıyorum ve yarım düzine adımda yatak ağırlığımın altında çöküyor. Böyle bir karşılama hak etmek için ne yaptım, emin değilim. Aslında, bugünden sonra, muhtemelen ona bir daha asla dokunmamayı hak ediyorum.

Ama her zaman hak ettiğimizi almayız. Genellikle tam tersi olur ve elimi kalçasının kıvrımına koyduğumda bu kesinlikle doğru.

Kendine dokunuyordu. Benim yatağımda.

"Ben burada değilmişim gibi davran, tabii ki..." Tabii ki, benim yatağımda uzanıp kendini okşamasının sebebi, tam tersini hayal ediyor olması değilse.

Benim tıraş losyonumu mu kullanıyor?

Bunu fark ettiğimde, doğruladığımda, kan dolaşımda ateşli bir heyecan dolaştı. Tabii... tabii bu, benim saçma sapan açıklamamın ardından bir tür "*siktir git*" hareketi değilse. Ve eğer öyleyse, bunu hak ettiğim gibi, cezamızı da çekeceğim, çünkü onun kendi zevkine sahip olduğunu görmek, bu dünyadaki hiçbir şeye benzemiyor.

"Olivia." Onun adı merhamet dilekçesidir — benim cezamı sürdürmem için yalvarış.

"Git buradan." Yüzünü yatağa daha da gömüyor, kendini daha da sıkı bir top haline getiriyor.

"Gidemem, hayatım. Benim yatağımdasın."

"Bunu bana hatırlatmana gerek yok," diye neredeyse inliyor.

Ama, Tanrım, odaya girdiğimde onu gördüğüm manzara. Sade çarşafların arasında gece yarısı rengi saten. Pembe yanaklar ve titan rengi saçlar yastıklara yayılmış. Birisi onu bu haliyle resmetmeli, bu görüntüyü gelecek nesillere aktarmak için. Ama o zaman sanatçının gözlerini oymam gerekebilir. Çünkü o manzara sadece bana aitti.

Ama öyle değildi. Midemde hoş olmayan bir his vardı. "Özür dilerim," diye fısıldadım, sanki dokunuşum bunun gerçekliğini aktarabilirmiş gibi elimi kalçasına sıkıca bastırdım. Kendimi yeterince cezalandıramadığım için ona saldırdım ve onu cezalandırdım. *Kendimi asla yeterince cezalandıramam.* Her ne kadar spor salonunda geçirdiğim son doksan dakika, kendinden nefret etme sarmalının olağan öncüsü olsa da.

"Senin asla özür dilemediğini sanıyordum." Dilemem. Ama diledim. Ama onun düşündüğü nedenlerden dolayı değil.

"Aslında, bu sözümü geri alıyorum. Üzgün değilim." Bunun için nasıl üzgün olabilirim? Onu yatağında bulduğum için.

"Git. Uzaklaş. *Lütfen.*"

"Yapamayacağımı söyledim. Benim yatağımdasın. Benim yatağında, kendine dokunuyorsun." Elim altında, o irkilir. Çıplak ayaklarımı yatağın üzerine çıkarır, kendimi onun arkasına kıvrırım. "Senin kendini tatmin etmeni izlemek, yasak olanı görmek gibiydi. Cennete bir bakış gibi."

"Peki. Bir göz attın. Lütfen git ve bunu bitirmeme izin ver." Göğsümden arzu yayılıyor, kendini bir hırıltıyla gösteriyor. "Öyle değil." Reddi hemen geliyor. "Beni bırak da utançtan öleyim demek istedim."

"Dur." Bu kelimedede sertlik var. "Utanmış gibi davranmayı bırak. Beni cezalandırmak için bunu yaptığını biliyorsun."

"Ne?" Omzunun üzerinden başını çevirip bana öfkeli bir ifadeyle baktı. Ama utançtan çok öfkeyle başa çıkabilirim. Bunu ikimiz için de işe yarayacak bir şeye dönüştürebilirim.

"Bunu hak ettim." Kalçasını bastırarak sırt üstü yatmasını sağladım. "Bu cezayı."

"Sen birçok şeyi hak ediyorsun." Sözleri öfkeli bir nefes gibi. "Ve hiçbirisi hoş değil."

"Yani bana işkence edeceksin." Gözlerim onun üzerinde dolaşıyor, satenin altında meme uçları belirginleşiyor, elim şimdi pijama üstünü sıkıca tutuyor, sanki onun uzaklaşmasını engelleyebilirmiş gibi.

"Öyle değildi..." Yavaş yavaş benim tarafımdan nasıl görüldüğünü fark edince kirpikleri neredeyse titredi. Beni reddedeceğimi mi bekliyordu? Tabii ki bekliyordu. Son seviştığımızdan beri ona karşı tam bir pislik gibi davrandım.

"Beni burada yalnız bıraktın." Sesinde boğuk bir ton vardı, neredeyse alaycı bir ton.

"Öyle yaptım." Çünkü ben aptalım,
anlaşılan. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Benim burada olup sana dokunmam, seni tatmam gerekirken."

"Evet."

"Sana dokunmaktan başka seçenek bırakmadım."

"Senin iznine ihtiyacım yok." Kaşlarını kaldırdı ve boğuk bir sesle meydan okudu. "Ve bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi? Seni istediğim gibi mi? Senin içine girmek için ruhumu satacağım gibi mi?" Gözleri, şortumun ince kumaşı üzerinden ereksiyonumu belirginleştirirken parmaklarımın hareketini takip ediyor. Alnımı alnına dayıyorum. "Göster bana." Onu öpüyorum, dudaklarımla tek bir baştan çıkarıcı kayma yaparken elini tutup bacaklarının arasına kaydırıyorum. "Lütfen."

"Ama yanıyorsun," diye fısıldadı, sırtı bizim birleşen dokunuşumuza doğru kavislenerek. "Bunu hak etmiyorsun." Ben parmaklarımı onun parmaklarının etrafına dolayarak, onları amina doğru ittiğimde, sözleri ihtiyaç dolu bir iç çekişle sona erdi.

"Seni hak etmiyorum," diye fısıldayarak, elimi onunkinden çekip çenesini öpüyorum. "Senin ipeksi tenini tatmayı hak etmiyorum." Satenin üzerinden meme ucunu ağzıma alıyorum, vücudu titreyerek iç çekiyor. Gözlerim, elastik bel bandının altına kayan elinin hareketini takip ediyor ve dudaklarımı keskin bir şekilde sıkıyorum, o teslimiyetini iç çekerek ifade ederken benim penisim çelik gibi sertleşiyor.

Parmakları klitorisini okşarken, ben de pijama üstünün düğmelerini açıp, bir kitap sayfası gibi iki yana açıyorum. Yarı çıplak bir şekilde yatakta uzanmış, kendisiyle oynarken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Benim bu süreçteki rolüm, müstehcen fısıltılarla uğultu yapmak.

İşte böyle, hayatım. Parmaklarını sik.

Beni ne kadar sertleştiriyorsun, görüyor musun? Seni sikmek için ne kadar çaresizim, görüyor musun?

Artık oynamayı bırakana kadar, yataktan kıvrılıyor. Hareketleri hızlı ve nefesi düzensiz, sonra çığlık atıyor, gözleri geniş ve boş, vücudu yatakta canlı bir tel gibi çırpınıyor.

O, yıkımında muhteşemdir.

Daha fazla garip bir durum oluşmadan, ona bunu söylüyorum ve o yana dönünce kolumu beline doluyorum.

"Bir daha bu konuyu açmanı istemiyorum."

"Bunu düşünsem olur mu? Aslında izin istemiyorum çünkü kendimi durduramayacağımı düşünüyorum."

"Kes şunu," diye fısıldadı, ama bu sefer sertlik yoktu, çünkü ben onu daha sıkı sarıyordum.

"Goldilocks'ın uyumayı seçeceği yerin burası olacağını bilmeliydim." Onun sorgulayan bakışına, "Yani, seni burada, yatağımda hissetmek tam da doğru geliyor," diye ekliyorum.

"Şimdi bana tatlı sözler söylemek mi istiyorsun?" Derin bir esnemeyle, başının altındaki yastığa neredeyse gömülürcesine, yanıtında gerçek bir sertlik yok. Bir duraklama olur ve başını kaldırdığında bir an için onun çoktan pes ettiğini düşünürüm. "Nereye gittin?"

"Dediğim gibi, yapmam gereken işler vardı. Ama aynı zamanda spor da yaptım." Bu enerjinin bir kısmını harcadım.

"Benim demek istediğim o değildi." Yüzünde çelişkili düşünceler beliriyor. "Beni koridorda bırakıp gittin, bu yüzden bir açıklama iyi olur. Ama ben Beckett'in nereye gittiğini soruyorum, New York'ta tanıştığım Beckett'in. Çünkü uyandığımda..."

Dün, birlikte vakit geçirdiğim adam? Büyükanneimin beni görmeye gelmesi için ayarlamaları yapan adam? O gitmişti.

"Bundan memnun olmadığını sanıyordum. Hatta, bir şeyler fırlatıldığını hatırlıyorum."

"Senin bu konuyu ele alış şeklinden memnun kalmadım." Beni kızdıran davranışımı hafifletmek için yaptığım şakaya tepki göstermiyor, bana dönüyor. Gözlerim, pijama üstünün kenarlarını kapatmadan önce göğüslerine kayıyor. "Onu gördüğüme çok sevindim. Her hafta onunla konuşuyorum, ama en son bir yıl önce bir araya gelmiştik. Bunu sen mümkün kıldın." Onun samimiyeti şaşırtıcı, neredeyse bir iltifat gibi, ama tepki vermemeye çalışıyorum. "Birlikte güzel bir gün geçirdik, sonra sen restorana geldin ve o sana pek dostça davranmasa da ona karşı naziktin, bu da sana karşı biraz daha ısınmamı sağladı. Belki de seni yanlış anlamışım diye düşünmeye başladım. Belki yanlış anlamak doğru kelime değil, ama belki de senin katmanlarını, biraz derinliğini görüyordum, çünkü senin, beni itip kakmaktan hoşlanan bir adamdan daha fazlası olmalıydı. Sonra barda takıldık ve eğleneliydi. Şakalarımıza güldün, hatta sen de birkaç şaka yaptın. Sanki kendini parça parça ortaya koyuyordun. Beckett'in çektiği tüm fotoğrafları bir araya getirirsem, bir şekilde seni tanıyabilir ve bulmacayı çözebilirdim.

"Belki de bu bulmaca çözmeye değmez."

Yüzü bulutlanır, belki de sözlerimin anlamını kaçırmıştır. "Beni cezalandırıyor musun?"

"Hayır, öyle değil." Onun bakışlarına karşılık veremediğimi fark ettim. Suçluluk duygusundan kurtulduğumu sanıyordum.

"Öyle hissediyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Sanki kendini çok fazla açığa vurmuşsun gibi, insan tarafını, ve bu bir şekilde benim hatam olmuş gibi."

Haklı ve haksız. Ve ona cevap vermezsem, önümüzdeki altı ayı nasıl geçireceğiz?

"Salondaki ikinci merdivenden ulaşabileceğiniz bodrumda bir spor salonu var. Dışarıdan da girebilirsiniz."

"Tamam," diye yavaşça cevaplar. Ama öyle değildir. O bunu hiç anlamamıştır; nasıl anlayabilir ki? Çoğu insan uyurken kim spor yapmaya gider ki?

"Bardan sonra erken uyandım. Her gün erken uyanırım. Çok fazla uyumam. Bu bağımlılığın etkilerinden biri." Gözleri büyüdü, sonra normale döndü ve ben ona bunu sindirmesi için biraz zaman verdim. Ya da belki de bu zaman benim içindi. Zayıflığımı ara sıra hatırlamam gerekiyor. "Kokain." Finans bölgesinin tercih ettiği uyarıcı. Şehirli erkekler A sınıfı uyuşturucuları severler ve bu, benim çevremde kabul edilebilir olan A sınıfı uyuşturuculardan biri. "Merak etme. Kullanmıyorum ve uzun zamandır kullanmıyorum."

"Bence bu oldukça açık."

"Öyle mi?" Kaşlarım yükseldi. Böyle bir tavır beklemiyordum. *Ve belki de şaşkınlık?* Bağımlılık genellikle sempati veya morbid bir hayranlık uyandırır. Bu bilgiyi paylaşmayı alışkanlık haline getirdiğimden değil. Ben paylaşımcı bir tip değilim.

"Eh, pek de sakın sayılmazsın, değil mi?"

"Hiç denemedin mi?" Başını sallamasına gerek kalmadan bu çok açık. "Üniversitede bile mi?" Yine bir inkar. "Londra'nın merkezindeki bir üniversitede bir yıl geçirdin ve hiç...?" Bu nasıl mümkün olabilir, masum Olivia? "Birdenbire kendimi yozlaşmış bir baştan çıkarıcı gibi hissediyorum."

"Hiç de değil," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyor. Ama birdenbire kendimi yaşlı hissediyorum.

"Kokain seni sakinleştirmez. Tam tersine," diye fısıldayarak ekliyorum, omzundan saçlarını çekerek. "Artık kullanmadığım için önemi yok. İçki de içmiyorum. Birkaç kadehten fazla içmiyorum. Çünkü içtiğimde, bağımlılığın hoş olmayan anıları geri gelebilir. Terleme ve titreme, korku ve kendinden nefret etme. Ve barda geçirdiğim gece de öyle oldu."

Bu tam olarak doğru değil, ama o, sözlerle değil, göğsüme koyduğu sıcak eliyle bana sempati gösterdiği için geri kalanını duymasına gerek yok.

Peki ya geri kalanı? Benim yeni bağımlılığım o.

Ama koşu bandında, bacaklarım piston gibi çalışırken, sistemimdeki bu zayıflığı ortadan kaldırmak için mücadele ederken bir sonuca vardım. Bağımlılık bir alışkanlık olarak adlandırılır, bunun bir nedeni vardır. Ve bundan kaçınmanın tek yolu, bağımlılığın kaynağını ortadan kaldırmaktır. Ve şu anda bunu yapamam. JBW'yi ele geçirmek için şu anda ona ihtiyacım var, bu da teslim olduğum anlamına geliyor. Pes ediyorum. Ve daha sonra, bir anda bırakacağım. Sözleşmenin mürekkebi kurduğunda, onu hayatımdan çıkaracağım ve denge yeniden sağlanacak.

Ama o zamana kadar, onu doya doya yaşayacağım.

"Öyleyse." Elini göğsümden çekip, parmaklarının arkasını dudaklarıma götürdüm. "Genelde böyle hissettiğimde kendimi toplumdan uzaklaştırırım. Yalnız seyahat etmekte ısrar etmeliydim."

"Bunun bir faydası olur muydu, emin değilim."

"En azından senin için daha hoş olurdu."

"Senin için de öyle olurdu herhalde. Sen pek açık bir insan değilsin, değil mi?" diye ekledi açıklayıcı bir şekilde. "Ama bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim."

Tüm gerçeği değil, ama yeterince. Beni rahatsız edecek kadar, ama bunun nedeni gizemli davranman mı, yoksa ona her şeyi anlatman mı, anlamak zor.

"Ve sanırım çok dikkatli bakarsam, belki bir mikroskop falan kullanırsam, bu senin bana davranışın için bir özür gibi geliyor."

"Asla özür dilemediğimi zaten söylediğime eminim." Tanrı bilir nasıl, ama gülümsememi bastırmayı başardım.

"Açıkçası, bu doğru değil çünkü bu gece iki kez özür diledin."

"Daha önceki özrümü geri aldım. O sayılmaz."

"Ah, yani itiraf ediyorsun," diyor ve kıkırdamaya başlıyor. "Bu gece en az bir kez özür diledin."

"Asla," diye homurdandım, bileklerini ellerimle tutup yatağa bastırdım, dizlerimle onun dizlerini sıkıştırdım. "Asla özür dilemem."

"Özür dilediğin zamanlar hariç." Yüzündeki saç tellerini üfleyerek uzaklaştırmaya çalışırken, tatlı nefesi yanağıma çarptı. "Biraz yardım et."

"Asla özür dilemem ve asla yardım etmem."

"Özür dilerim. Unuttum, ey karanlık ve korkunç hükümdar."

"Bu kulağa hoş geliyor. Bundan sonra bana öyle hitap edebilirsin."

"Ve sen de kıcımlı öpebilirsin," diye homurdanarak cevaplar.

"Hiç sormayacağını sanmıştım," diye cevap veriyorum, ağzımı boynuna gömerek.

"Balayı bitti sanıyordum!"

"Görünüşe göre biraz erken davranmışım." Dudaklarımla dudaklarına bir bakış atarak, ukala cevaplarını kesiyorum. Neredeyse hiç dokunmamışım gibi ama onun çıkardığı küçük iniltiye bakılırsa hoşuna gitmiş. Vücudumu indirip göğsüm onun göğsüne değdiğinde, küçük inilti uzuyor.

"Beckett?" Sesi dikkatimi çekti, adımın yumuşak tonu başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Gözlerinin koyu yosun rengi, kızarmış yanaklarına mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu. "Birbirimizden hoşlanıyoruz. Bu sadece iş meselesi değil."

Başımı eğip, vücutlarımız arasındaki boşluğa bakıyorum, sikim şortumun ince kumaşının arkasında sert ve ağır bir şekilde sallanıyor.

"Sana bu iş gibi mi görünüyor?" diye soruyorum, bakışlarım tekrar ona dönüyor.

"Ciddi bir şey gibi görünüyor." Dudaklarını ısırarak gülümsemeyi engelledi. "Bu her neyse, sence arkadaş olabilir miyiz?"

"Olivia." Güzel, baştan çıkarıcı Olivia. "Sadece sana layık insanlarla arkadaşlık kurmayı kişisel bir kural haline getirmelisin."

"Sen layık olmadığını mı söylüyorsun?" Bu alaycı ya da iğneleyici bir cevap değil, samimi bir soru. Ve keşke cevap vermek zorunda hissetmesem dediğim bir soru.

"Arkadaşlık açısından, evet."

Sana layık değilim, kesinlikle.

Bölüm 32

OLIVIA

"Aman Tanrım!" New York'a kaçıp evlendiğine inanamıyorum, bize haber bile vermedin!

"Hay aksi, Heather!" diye cevap veriyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Mars'ta yaşam varsa, o çılgılığı duymuşlardır herhalde. Ah, kulaklarım."

"Aslında Mars'ta yaşam yok," Jorge arkamdan gelerek, benim ofise girmeyi beklemeden mırıldanır. "Orada yaşamın sürdürülemeyeceği kanıtlandı. Çok soğuk, su yok ve çok fazla UV radyasyonu var. Ayrıca toprak sorunu da var."

Denim ceketini çıkarır ve etrafına bakmadan Ikea askısına asar. Neyse ki bu, Heather'ın sıkıntıdan kendini asiymiş gibi yapmasını, Miranda'nın acıyarak bakışını ve benim şaşkın bakışımı tamamen fark etmediği anlamına gelir.

"Doğru besinler yok," diye ekliyor. "Her yer çorak bir çöl gibi. Ve baskı insanı kurutacak kadar fazla."

"Biraz senin seks hayatına benziyor," diye mırıldanıyor genç kız, pek de sessizce değil.

"Heather!" Miranda nefesini tutar, ama Jorge onu görmezden gelir. Aslında, küçük mutfağa doğru ağır adımlarla ilerleyip su ısıtıcısını açarken hepimizi görmezden gelir. Bunu biliyorum, duvarların arkasını görebildiğim için değil, bu adamın alışkanlıklarının esiri olduğu için.

"Şey, patron hanımefendiye günaydın bile demedi, tebrik etmek bir yana." Bunun üzerine Heather, tutu giysisiyle bana doğru iki adım atar ve boynuma sarılır. "Senin adına çok mutluyum!" Yanağıma kocaman bir öpücük kondurur ve heyecandan neredeyse titreyerek geriye doğru düşer.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sorar Mir dikkatlice.

Bundan çok korkuyordum. En iyi zamanlarımda bile iyi bir yalancı değilim ve Beckett'in varsayımlarına rağmen, berbat bir oyuncuyum. Önümüzdeki altı ay boyunca bir sürü hata yapacağımı öngörüyorum. *Bu anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeye çalışmaktan başka bir şey yapamam.*

"Tabii ki iyi vakit geçirdi," diye sevinçle bağılıyor Heather. "Biraz eğlenmek için New York'a götürüldü ve sonunda evlendi! Central Park'ta mı evlenme teklif etti? Times Square'de mi? Nerede? Söyle bana nerede!"

"Önce paltomu çıkarsam olur mu?"

"Evet, ama sonra bize her şeyi anlatmalısın," diyor Heather, ben dizüstü bilgisayar çantamı masama koyup Burberry trençkotumu asarken, onu duymazdan gelmeye çalışıyorum.

"... Nasıl evlenme teklif etti, nerede. Sana sorduğunda ne dedi ve sen ne cevap verdin. Hepsi çok heyecan verici," diyor küçük bir dönüşle.

Gerçek hikayeyi bilseydi çok üzülürdü.

Onun söylediği: *Karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma. Yapmazsan işini kaybedersin.*

Nerede teklif etti: *Hiçbir yerde. Sadece uzun uzun konuştu.*

Ne yaptı: *Arabasının arkasında beni o kadar heyecanlandırdı ki, yatakta nasıl olduğunu öğrenmek zorunda kaldım. Ve şimdi öğrendiğim için, gerçekten mahvoldum.*

Gerçekten.

Tıpkı dün geceki gibi. Ve utanç verici "an"? Ben onu zihnimden sildim, ama Beckett'in tam tersini yaptığına ve onu zihninin ön tarafına sabitlediğine neredeyse eminim. Bu sabah ben giyinirken onun bunu düşündüğünden eminim. *Erotik bir ters striptiz gibi,* diye mırıldanmıştı.

Ve sonra saçımı tararken. Ve daha sonra...

"O çok yakışıklı." Heather'ın sözleri dikkatimi çekiyor. "Ve o endüstri kaptanı havası da var." Kafamı çevirdiğimde, yüzünü yelpazeyle serinletiyor.

"Bugün çalışmayı düşünüyor musun?" Heather sanki ona tokat atmışım gibi bakıyor. *Sanırım ilk oyunculuk hatam: coşkulu gelini hayal kırıklığına uğratmak.* "Beni boş ver," diyorum yorgun bir iç çekişle. "Bütün hafta sonu Beckett'in evine taşınmakla geçirdim." Evi *küçük* bir otel *olacak kadar büyük.*

Aslında pek bir şey taşımadım. *Birkaç parça giysi. Bazı küçük mutfak aletleri. Bir kutu Yorkshire çayı.*

"Artık bu senin de evin." Mir bana şüpheli bir bakış attı. Ya da endişeli bir bakış olabilir. Belki de Beckett ile vakit geçirmek, beni onun tüm somurtkanlıklarında uzman yapmış, diğer her şeyi göz ardı etmeme neden olmuştur.

"Evet, biliyorum. Sadece kendim yapmakta ısrar ettiğim için çok yorgunum."

"Neden?"

Neden acaba? Belki de onun yoluna çıkmamak için? Dün geceki, ondan önceki geceki ve ondan önceki gece 'lar yüzünden. Açıkçası, boynum incinmiş gibi hissediyorum. Tam da anlaşılmaya başladığımızı düşünürken, yine Dr Hyde'ı ortaya çıkardı. Elbette, bu konuyu konuştuk, ama bu onu anladığım anlamına gelmez. Gerçekten benim arkadaşım olmaya layık olmadığını mı düşünüyor, yoksa bu bir tür uyarı mıydı?

"Ne diyorduk?"

"Neden dairenizi terk edip tek başına bu eve taşındığınızı sordum."

Onun endişeli bakışını eliyle savuşturdum. "Sadece birkaç valiz hazırladım. Şimdilik, yani."

Ve evi elektrikli süpürgeyle temizledim. Ve paspasla. Ve bir kova çamaşır suyu ile. Ne diyebilirim ki? Temizlik beni rahatlatıyor.

"New York muhteşem miydi?" diye sordu Heather, gözleri parıldayarak.

"Oldukça güzeldi."

"Ne yaptın?"

"Evlendi ve balayına çıktı," diyor Mir gülerek. "Ne yaptığını sandın ki?"

Jorge ofise geri döndüğünde, "Tamam, yeter," diyorum. "Kaçırdığım şeyleri anlat."

"Şey." Mir dik oturur, vücudu neredeyse konuşma ihtiyacından titriyor. "Hafta sonu üye sayımızda yüzde on iki artış oldu."

"Harika! Bunun nedeni hakkında bir fikrimiz var mı?"

Gözleri parıldayarak, "Ona da geleceğim. *Lust Island*'daki arkadaşlardan da haber aldım, üçü retro hızlı buluşma gecemize katılmak istiyor."

"Ücretleri ne kadardı?" Bankada param olması, savurgan olacağım anlamına gelmez.

"Özgür." Omuzlarından biri kalkar. "Görünüşe göre, sadece mahalledeki havalı, yeni flört uygulamasını kullanmak istiyorlar."

"Ama biz öyle değiliz," diyorum dikkatlice. "Bu bizim felsefemiz değil." İlişkiler, geçici flörtler değil.

"Yargılama. Bazen geçici ilişkiler daha fazlasına yol açar." "Hmm. Buna pek inanmıyorum."

"Anladığım kadarıyla, sen ve yeni sevgilin geçen hafta birbirinizi ciddiye almıyordunuz. Aranızda çok fazla kıvılcım ve kimya vardı, ama tam anlamıyla çıkmıyordunuz, değil mi?"

"Bizimki daha çok fırtına gibi bir ilişkiydi." Tek söylediğim bu ve bunu patron sesimle söylüyorum, konuşmayı bitirmek umuduyla. Bu açıklamada aşk kelimesinin geçmediğini fark ettiniz mi? Aşk yok. Hayır. Ama belki biraz hoşlanma var. Sadece birazcık ve oldukça isteksizce. İstediginde tatlı olabiliyor. Düğünümüz, güzel yüzüğüm, ayakkabılar ve çiçekler, iltifatları. Ama aynı şekilde, o sinir bozucu, sinir bozucu bir pislik. Ama garip bir şekilde,

Böyle davrandığında, sanki başka seçeneği yokmuş gibi görünüyor, ki bu çok saçma çünkü hepimiz davranışlarımızı seçebiliriz. *Tabii, kızgın bir sis bulutunun altında eşyaları fırlatıp attığım gibi, seçme şansımız olmadığı durumlar hariç.* Ama en azından sonra özür diliyorum. Ve bu, Beckett'in tüm kalbiyle reddettiği bir seçim gibi görünüyor.

Yani, onu sevmeyi başarabiliyorum, az da olsa. Ve çoğunlukla yataktayken ve zevk merkezlerim Vegas Strip gibi parıldarken. *O bizim arkadaş olabileceğimizi düşünmese bile.*

"Sadece emin olmak için." Mir'in sesi dikkatimi geri getiriyor. "Bu tür şeyleri dert etmeyeceğiz, değil mi? Önce tanıtım, sonra koltuklar. Ya da daha doğrusu, abonelerimizin banka hesaplarından kesilen aylık ödemeler."

"Tamam. Ama *Lust Island'daki* çocuklar bunu bedavaya yapıyorlarsa, onlara üye olmalarını teklif etme."

"Neden olmasın? Profillerinin ne getireceğini bir düşün."

"Evet, onlar modern zaman şairleri gibiler," diyor Heather.

"Tamam, kabul ediyorum." Ona dönüyorum.

"Peki ya 'İbiza'ya gitmeden pizza yeme' gibi ikonik sözler?"

"Kesinlikle şairlere layık sözler."

"En azından Weight Watchers'a layık. Sanırım içlerinden biri bu sloganla Weight Watchers'ı temsil eden bir iş aldı."

"Sadece bizim için doğru seçim olduklarından emin değilim." Reality TV ünlülerine karşı bir şeyim yok. Aslında, oldukça berbat bir hayatları olduğunu düşünüyorum, güneşin altında kaldıkları süre, *Lust Island'in* televizyonda yayınlandığı süre kadar sürüyor.

Bakın, ne kadar entelektüel ve seçiciyim, ortaklıkların uzun vadeli etkilerini düşünerek endişeleniyorum. Hafta sonu öncesinde, neredeyse iflas etmiştik. O zamanlar işimizde uzun vadeli olan tek şey, alacaklılar listemizdi.

"Aslında başka bir fikrim var. Hafta sonu Instagram feed'ine baktın mı?"

"Sanırım çok, çok meşguldü." Heather kıkırdar. "Sikişip, becerilip, komik pozisyonlara girip duruyordu." Bakışlarım onun gözlerine kayar. "Oops," diye mırıldanır, yanakları biraz kızarır.

Kesinlikle otorite konusunda çalışmam gerekiyor. Belki Beckett bana da biraz bulaşır. Evet, ona bunu önermeyeceğim. "Mesajlarını gördüm." Bu da aklıma getirdi, Reggie'yi aramam gerekiyor.

"Umarım sakıncası yoktur, ama gönderini E-Volve hesabında paylaştım." O konuşurken, telefonumu çıkarıp hesaba geçiyorum. "Gönderinin ne kadar sevildiğini gördün mü?"

"Evet." Rakamlara bakıp kafam karışmış bir şekilde başımı kaldırıyorum. "Ama nasıl?" Takipçi sayımız çok fazla değil. Son birkaç aydır platformun potansiyelini kullanmaya çalışıyoruz ama pek başarılı olmadık.

"Çünkü patron hanım, o resim viral oldu. Hafta sonu gazetelerinde ve internette her yerde yayınlandı! Oh, ne kadar da abarttım! Tinder'ı unutun, E-Volve'un sahibi kendi algoritmasında aşkı buldu!"

"Ama bu doğru değil. Olaylar öyle gelişmedi." "Evet, ama haberlerde öyle yazıldı, ben de öyle yayınladım."

Beckett, internetten tanışma uygulamasıyla bağlantılı olduğunu öğrendiğinde çılgına dönecek — sadece benimle bağlantılı değil, E-Volve'un müşterisi olarak da.

Bu neden bana kötü niyetli bir sevinç hissi veriyor?

"Ve tahmin et ne oldu?" diye ekliyor, heyecanla. "*Hiya* dergisinden bir telefon aldık. Mutlu çifti röportaj yapmak istiyorlar!"

Bu ilginç bir konuşma olacak gibi görünüyor...

Bölüm 33

BECKETT

Telefonum çalıyor ve ekranda Harry'nin numarası yanıp sönüyor. Ekranı kaydırarak aramasını tekrar sessize alıyorum, ancak en az bir yıldır devam eden bir grup sohbetinde bir mesaj geldiğini belirten zil sesi çalıyor.

Harrison: *Alexander, evlilik durumunla ilgili kulağıma gelen iftira niteliğindeki suçlamaları yalanlamak ister misin?*

Beckett: *Pek değil.*

Harrison: *Benim konuştuğu m yer senin basın ofisin değil. Neden telefonuna cevap vermedin?*

Beckett: *Çünkü meşguldüm. Çok meşguldüm. Ama ne yazık ki karımla sevişmekle meşgul değildim, o da benim olmadığım her yerde olmak istiyor gibi görünüyordu. Sanırım onu suçlayamam, kendi kafamın karışıklığı yüzünden ona yaptıklarımdan sonra. Keşke sadece günlüğüme daha uygun davranmam gerektiğini hatırlatmak için bir not yazmakla kalabilseydim. Yine de deneyeceğim, onun yüzünden kendimi zor duruma sokmamaya çalışarak. Bu ince bir çizgi, dengede tutmaya çalıştığım hassas bir ip. Onu çok istiyorum, onunla birlikte olmayı ve dokunuşunu arzuluyorum, ama o benden kaçması gerekirken bana arkadaşlık teklif ediyor.*

Harrison: *Lanet soruyu cevapla.*

Arkadaşlardan bahsetmişken. Benimkiler daha ahlaksız.

Beckett: *Sinirlenme. Konuşacak vaktim olmadı, o kadar.*

Harrison: *Bu hafta New York'ta evlendin mi?*

Beckett: *Kısaca, evet.*

Harrison: *Seni arıyorum. Bu sefer lanet telefonu açsan iyi olur.*

Beckett: *Uygun değil. Toplantıdayım.*

Harrison: *Beni endişelendirdin. Çok endişelendirdin.*

Beckett: *Stres yapacak ne var ki? Ben büyük bir adamım. Kendime bakabilirim.*

Griffin: *Bilgili dostumun değerlendirmeye çalıştığı şey, bir kadına bağlanmaya karar verdiğinde tüm yeteneklerine sahip olup olmadığını. Bilirsin, ömür boyu.*

Beckett: *Evet.*

Griffin: *İmkansız. Evlenen her erkek en azından hayalarını teslim etmiş demektir. Soru şu: Crack evinde tanıştığın hoş bir genç kızla mı evlendin?*

Beckett: *Uyuşturucu benim zehrim olmadı hiç. Pislikler.*

Griffin: *Yani New York'ta speedball yaptığın hoş bir genç bayana evlenme teklif etmedin mi?*

Beckett: *Sakin ol. Tekrar uyuşturucuya başlamadım. Onunla tanıştığında anlayacaksın.*

Griffin: *Doğu Bloku'ndan posta ile sipariş edilen bir gelin mi?*

Griffin: *Rus oligarkların çirkin (ama çok zengin) kızlarından biri mi?*

Griffin: *Yapay zekalı seks*

robotu mu? Beckett: *Hiçbiri.*

Griffin: *O zaman lütfen açıkla.*

Griffin: *Yani?*

Griffin: *Ne demek istiyorsun?*

Griffin: *Lütfen.*

Griffin: *Açıkla.*

Beckett: *Adderall mı alıyorsun? Harika bir gece ve daha da harika bir sabah mı geçirdin?*

Griffin: *Hayır. Ama hadi ama, seninle evlendiğine göre en azından biraz kusurlu olmalı.*

Harrison: *Tebrikler, Beckett. @Griffin, biraz olgunlaş artık.*

Beckett: *Teşekkürler. @Griffin, hala siktir git.*

Harrison: *@Griffin...*

Griffin: *Tamam! Tebrikler, pislik. Ve kendime de tebrikler. Kedi havuzu daha da büyüdü.*

Beckett: *Biraz şansla, içinde boğulursun.*

Griffin: *Ha, çok komik. Başka ne komik biliyor musun? Bu konuşmada bir kez bile aşktan bahsetmedin.*

Bölüm 34

BECKETT

Londra'ya döndüğümüz haftalarda Olivia hakkında onlarca şey keşfediyorum. Her gününü tuğla rengi bir fincan çay ile başlıyor ve akşam yemeğinden sonra kalitesine veya tadına pek aldırmadan bir kadeh beyaz şarap ile bitiriyor. Moda zevki eklektik ve güzellik rutini büyüleyici. Özellikle her gece *vücut yağı* olarak tanımladığı bir ürünle cildine losyon sürmesini izlemeyi çok seviyorum. Bu beni kesinlikle iştahlandırıyor. Kısa pijamalarla uyumayı seviyor ama her zaman çıplak uyanıyor, ancak düşününce, bu her gece onu yağlamamın bir sonucu olabilir. Ölü gibi uyuyor ve sabahları uyandırmak çok zor, ancak bir iki numara öğrendim. Yemek yemeyi sevdiği kadar yemek yapmayı da seviyor ve bu iki şeyi izlemek benim için son derece büyüleyici. Gündüzleri en sevdiği parfüm narenciye kokulu, akşamları ise sırlar ve gece açan yasemin kokulu. Görünüş için taktığını düşündüğüm alyansından ve genellikle halka olan bir çift küpeden başka takı takmayı sevmez. Bir başka fark ettiğim şey ise, her zaman çok geç kaldığı için iyi bir saate ihtiyacı olduğu.

Sonra, bir şekilde olasılık olarak tamamen gözden kaçırdığım diğer gerçekler ve yönler var. Duvarları sallayan bir öfkesi var, ama neyse ki çok uzun bir fitili var. Aşırı derecede nazik ve her zaman çantasından birkaç pound bulup evsizlerin eline tutuşturmakla kalmıyor, aynı zamanda durup onlarla konuşuyor. O berbat bir oyuncu, ki bu oldukça şaşırtıcıydı, ve haftalar önce kişiliğini mükemmel bir şekilde tanımladığını iddia ettiği kelime —*nazik?*— ona hiç yakışmıyor. Orada

Binlerce başka kelime daha uygun olabilir, ama ona en çok yakışanı *baştan çıkarıcı*. Ve en tuhafı, onun büyüüne kapıldığımı fark etmemesi. Eminim, onu rahatsız etmek için peşinden koştuğumu ve başka işim olmadığı için ofisine gidip onu öğle yemeğine davet ettiğimi düşünüyor.

Dün habersizce ortaya çıktığımda yine *"Neden yine buradasın?"* diye sordu. *"Sadece yönetim kurulu toplantılarına katılman gerekiyor."*

"Yeni ekip üyelerinin nasıl çalıştığını görmeye geldim." Ona yaklaşıp, onu yanağından öpmek için kendime çekip fısıldayarak ekledim: *"Sevgi dolu bir koca rolünü oynarken."* Kendime sakladığım şey, ondan uzak durmanın benim için zor olduğu gerçeği idi.

Büyülendim. Hayran kaldım. Evlenmem için zorladığım bu kadına kapıldım. Ama bu, altı ay geçmeden sona erecek bir tutku. Öyle olmak zorunda.

Çıldırıcı. Bu da Olivia'yı tanımlayan bir başka uygun sıfat ve zamanlaması konusunda konuşurken en uygun olanı.

Bir saat sonra Mark Jones'un evine gitmemiz gerekiyor. "Muhteşem yeni karımı tanımak" bahanesiyle gönderilen bir davet. Onun sözleri ve benim mutlak sinirim. Bu davet, yaşlı piçin sadece meraklı olduğunu gizlemek için güzel bir fiyonkla süslenmiş. Bilgiyi para gibi takas ediyor ve bu şehirde olan biten her şeyden haberdar olduğunu düşünmekten hoşlanıyor. Ama onun ne düşündüğü önemli değil, bu davet beni nihai hedefime bir adım daha yaklaştıracaksa.

JBW'nin sahibi olmak.

Bileğimi çevirip saatime bakıyorum — bir Rolex, Phillippe Patek değil; Jones'a ondan daha zengin olduğumu hatırlatmaya gerek yok — ve Olivia'nın nerede olduğunu onuncu kez merak ediyorum. Araba onu almak için saatlerdir bekliyor, telefonuma cevap vermiyor, aramalarım doğrudan mesaj servisine yönlendiriliyor, ama ön kapı açıldığında kendimi resepsiyon salonunda buluyorum.

"Hayatım, ben geldim," diye fısıldar, siyah elbisesi neredeyse görünmez, onu gölgede bırakan aynı renkteki kapı tarafından yutulmuş gibidir.

"Geç kaldın."

"Tanrım, Beckett!" Elini göğsüne koyarak bana dönüyor, gözleri bir anlığına genişliyor, sonra daralıyor. "Ödümü kopardın."

"Bir saat içinde katılmamız gereken bir akşam yemeği olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet..." Bu kadın çok, çok kötü bir yalancı. Nasıl bu kadar yanılabildiğimi anlamıyorum. "*Bu hafta* önemli bir yemeğe katılacağımızı biliyordum. Sadece bugünkü olduğunu unutmuşum. Ya da belki de bugünün hangi gün olduğunu unutmuşum."

"Çok ilginç," diyorum, boş elimi pantolonumun cebine sokarken, diğer elimi viski bardağıma sıkıca tutuyorum. "Belki ara sıra telefonuna baksan, takvimini fark edersin. Mesajlarımı da görmüş olabilirdin." Aramalarımı saymıyorum bile.

"Barda bozuldu." Omuz silkiyor. "Mir ve ben, hızlı randevu etkinliğini düzenleyeceğimiz yere gidip beyin fırtınası yapıp mekanı bir kez daha inceledik, sanırım."

Göğsüm, kısa ve sinirli bir iç çekişle inip kalkıyor. "O kıyafetle işe mi gittin?"

Siyah elbisesine bakıyor. Daha çok, baldırlarına kadar uzanan, vücut hatlarını hafifçe saran uzun bir tişört gibi. Altından pembe, parlak bir çift Converse görünüyor. Bir iş kadınıdan çok sanat öğrencisi gibi görünüyor. Genç ama pek de masum değil.

"Ne?" Ayakkabılarından başını kaldırdı, gözleri şimdi fal taşı gibi açılmıştı. "Bunun akşam yemeği için uygun olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bu kıyafetin ofise uygun olduğunu düşünmüyorum. Aslında, hiçbir yere uygun olduğunu düşünmüyorum."

Hemen hafifçe eğlenmiş ve mutlu bir halden beni kışkırtmak için ciddi bir şekilde sinirlenmeye geçiyor. "Sana yatılı okulda nasıl aşağılayıcı bir pislik olunacağını mı öğrettiler?"

söyleyerek nasıl hakaret edileceğini mi öğrettiler? Ya da belki de senin gibiler, oraya gidip cerrahi olarak çubuğu kışlarına sokturmak için giderler..."

"Bu konuşma ne kadar çekici olsa da, elli beş dakika sonra Jones'lara gitmemiz gerekiyor." Saatime bakıyormuş gibi yapıyorum.

"Mir ile barda tapas yedim." O, büyük mavi çantasını koridordaki masaya bırakarak hızla dönüyor ve yüksek topuzundan düşen saç tellerini çekmeye başlıyor. Bu stil, zarif olmaktan çok gelişigüzel. *Ve ona "ham" ve "duygusal" sıfatlarını eklediğimde, yüzde yüz ona yakışan bir stil.* Aynada, kolları hareket ettikçe göğüsleri yükseliyor, yumuşak pamuklu kumaş ikinci bir deri gibi vücuduna yapışıyor. Bu, dün gece küvetten çıktığında banyo suyunun vücuduna yapışmasını hatırlatıyor, etkisi geçici ama çok çekici. "Şu anda akşam yemeği yemek istemiyorum."

Yine de açlıktan ölüyorum. Olivia adında bir ziyafet için.

"Senin ne hissettiğin ya da hissetmediğin umurumda değil." *Parmaklarımın altında nasıl hissettiği hariç. Benim altımda nasıl hissettiği hariç.* Onun arkasına geçtiğimde kendi yansımam gergin. Gözlerim kararmış, çenem ona dokunmama direnmenin baskısıyla gerginleşmiş. Ama bu bakış birçok şekilde yorumlanabilir. "Bu gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Senin de üzerine düşeni yapıp, görevine sadık, aşık küçük bir eş rolünü oynamanı bekliyorum."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Bana dönerek, elleriyle arkasındaki masanın kenarını kavradı. *Bu da göğüslerini öne çıkaran bir başka hareketti.* "Bence bu benim geç kalmamla ilgili değil." Elini uzatıp yanağımı avuçladı, başparmağıyla alt dudağımı bastırırken kendi dudağı abartılı bir şekilde dışarı çıkıntı yaptı. "Sen hep böyle somurtkansın, Beckett."

"Sen de hep geç kalıyorsun."

"Ama umursamıyorsun. Gerçekten umursamıyorsun. Bu elbiseyi daha çok umursuyorsun." Kaşlarımı kaldırıyorum, bu hareketim şaşkınlığımla çelişiyor. Eli düşüyor ve aynı başparmağıyla elbisenin dekolte kısmını çekiyor, böylece çillerinin ve kremsi teninin biraz daha fazlasını ortaya çıkarıyor.

"Bu ortaklıktaki konumunu unutma, Olivia."

"Nasıl unutabilirim?" diye mırıldanıyor, sözleri şakacı bir tonla bitiyor.
"Ama genç bir ortağa nasıl giyinmesi gerektiğini söyler miydin?"

"Uygunsuz giyiniyorlarsa söyledim."

"Hoşuna gitmedi mi?" Şimdi de o dudaklarını büzerek tekrar geriye yaslanıyor, bu sefer ayağını uzatıp bacağımın iç kısmını okşuyor.

"Dikkatli ol. Ateşle oynuyorsun."

"Doğruyu söyle. Elbisemi beğenmedin."

"Haklısın. Beğenmedim."

"Onu çıkarmamı istiyorsun." Midemde bir şey kıvrılıyor çünkü bu bir ifade değildi. Bir davetti. "Değil mi?" Ve bu sözler? Bir meydan okumaydı.

"Çıkar. Soyun." Sözlerim bir emirdi, durumun kontrolü elimden kayıyordu.

"Oh, eminim senin o lüks yatılı okulun sana bundan daha iyi davranışlar öğretmiştir." Sırıttıyor; bir provokasyon.

"Elbiseni çıkar, Olivia." Sesim daha derin çıkıyor. Daha sert. Aramızdaki hava bu itişip kakışmanın enerjisiyle doluyor. "Çıkar şunu. Ben senin için yapmadan önce. Seni parçalamadan önce."

"Şey, öyle diyorsan..." Masadan kalkar, hareketleri telaşsız ve tembeldir. Kollarını göğsünde kavuşturup çekmeye hazırlanana kadar.

"Yavaş ol, hayatım. Acele etme."

"Acele etmemiz gerektiğini sanıyordum? Ayrıca seyircilerin katılımını istediğimi hatırlamıyorum." Konuşurken kollarını açıyor ve o lanet sırtışı saklamaya çalışıyor.

"Ama sen beni acı çekmek istiyorsun, değil mi?" Ellerini uyluklarına koyup pamuğu vücudundan küçük parçalar halinde yukarı doğru çekmeye başladığını izliyorum. Yavaşça, çok yavaşça, açılış gecesinde yükselen perde gibi. *Açıklamanın on katı kadar bir beklenti ile.*

Esnek bacaklar, siyah dantelden yapılmış üçgen. Kalçalarının kıvrımı ve belinin eğrisi, ardından da aynı renkteki sütyenle örtülü, yuvarlak ve dolgun göğüsleri ortaya çıkıyor. Boynunun zarif çizgisi ve kolunu uzatıp elbiseyi yere bırakırken güzel yüzündeki zafer dolu ifade. Elimden bardağı alıyor ve mutfağa doğru yavaşça yürüyor.

Tabii ki onu takip ediyorum. Ağrıyan sikimi düzeltirken, o sallanan kıçını ve keman gibi kalçalarını takip ediyorum. Hiçbir niyeti olmadan buzdolabının kapısını açmasını izliyorum. Eskiden boş olan buzdolabı şimdi market alışverişleriyle dolu. Bu cihazın bir şekilde bir metafor olduğu düşüncesini kafamdan uzaklaştırıyorum. Olivia'dan önce ve sonra; boş olan bir hayat, sonra dolu olan bir hayat. *Sonra zamanı geldiğinde yine boş olan bir hayat.*

"Ne yemek istersin?" Kollarımı ona doluyorum, sözlerimi onun saten gibi yumuşak boynuna fısıldıyorum.

"Bu sır olur," diye cevaplar, başını çevirerek bana daha iyi erişim sağlar.

"Sen delirticisin."

"Öyleyse, bu sadece senin hak ettiğin şey."

Ama ben onu hak etmiyorum. Ne onun alaylarını ne de öpücüklerini. Ne vücudunu ne de dokunuşlarını. Ama o benim tapınmamı hak ediyor. Acaba öpücüklerimdeki arzunun gücünü fark ediyor mu? Kollarımın onu asla yeterince sıkı tutamadığını hissettiğimi biliyor mu? Onun içinde yeterince uzun süre kalamadığımı ya da onu yeterince sert beceremediğimi.

Yeterli olmadığımı.

Buzdolabının kapısı kapanır ve o bana döner, niyeti göğsümden aşağı kayan elinde belirgindir. Eğilirim ve bu anda, dudaklarımız birleştiğinde zarafet ya da incelikten eser yoktur. Kravatımı çıkarırken yavaşça perde açılmıyor, öpücüğümüz, parmaklarının gömleğimin düğmelerinde işbirliği yapmaması kadar asi. Sütyenini açıp kollarından kaydırıyorum, meme uçlarının cazibesine karşı koyamıyorum. Onun düşük iniltisini tadını çıkararak, saçlarını tutup onu dokunuşlarıma daha fazla açıyorum.

"Geç kaldığımızı sanıyordum." Yarısı düğmeli gömleğimi omuzlarımdan kaydırırken sesi yatak odası ve boğuk.

"Geç kaldık. Ve bunun için seni cezalandıracağım." "Oh, ne güzel."

Ellerimi vücudunda aşağı kaydırıp kalçalarını kavrayarak onu kucaklamaya başladığımda, içimden gelen düşük bir kahkaha kaçıyor. İnce dantelden neredeyse yanacak kadar sıcaklığı hissediyorum, parmaklarım saçlarına dolanırken öpücüğümüz vahşi ve sahiplenici bir hal alıyor. Parmakları kemerime, fermuarımdan kayıyor. Birdenbire sikim elinde.

"Çok sertleşmişsin," diyor boğuk bir sesle, arzumu uçururken irademi serbest bırakıyor ve ekliyor, "Bana vermeni istiyorum."

Farkında olmadan, onu döndürüp tezgaha doğru itiyorum, ipeksi bacaklarını açıp dokunuşuma genişçe açıyorum. Çenem granit gibi sertleşirken, eğilip parmaklarımla onu dolduruyorum, parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde onun zevki yapışkan ve tatlı.

"Tadın cennet gibi." Ve bağımlılık gibi hissettiriyor.

Dudakları öpülesi dolgunlukta ve gözleri koyu renkli, başını omzunun üzerinden çevirip sessizce bana yalvarıyor.

Sıraya girip kendimi lanetleyerek sonuna kadar gömüyorum, ilk satırdaki coşku gibi bir temas sistemimde dolaşiyor, beni tekil bir kristal anında hayata döndürüyor. Vücudu altımda eğiliyor, ben çekilirken titriyor, tırnakları mermer tezgahta tutunmaya çalışıyor, sanki beni orada tutabilirmiş gibi. Bir sonraki itişte, ona sürtünerek yüzünü benimkine çevirip vahşi bir öpücük veriyorum, vücudu etrafımda titriyor ve kafam dönüyor. Her itişte kalçalarını geri çekiyorum, beynimin derinliklerinde kalçalarına çarpan keskin mermer kenarların farkındayım, ama yine de onun içine girme ihtiyacım beni tamamen ele geçiriyor.

"Sen ve lanet elbisen beni delirtiyorsunuz. Bak ama dokunma."

"Dokun, lütfen dokun," diye fısıldadı, elimi göğsüne götürdü, ben sıkıp tekrar ittiğimde çığlık attı. Elimi bacaklarının arasına sokarken titriyordum, parmaklarım kaygan klitorisini buldu.

şışmış. Vücudu altımda sarsılmaya başlıyor, ikimizi dik tutmak için mücadele ederken, sıcak duvarları nabız gibi atarak sikimi sıkıca sarıyor. "Benim için boşalacaksın, değil mi?" Bu bir soru değil, bir emirdir. Cevabı, vücudu bunu yapmam için yalvarırken, kelimelerin karışık bir yığınıdır. "O kadar sert boşalacaksın ki, beni sarmalarken, parmaklarımı ve penisimi kaplarken, seni tutmak için kollarıma ihtiyacın olacak."

Boğuk bir çığlık atar, tüm vücudu titrer, titrer ve nabız gibi atar, orgazm onu dibe çekerken eğilir ve tüm vücudu sertleşir, benim adımı haykırır.

Cildimin her santimetresi karıncalanıyor ve yanıyor, ve bu hissi asla doyamayacağımı düşünüyorum. Kafamı pencerelere çevirdiğimde, yansımamızın bizi sapkın bir varlığa dönüştürdüğünü görüyorum. Onu kollarıma sarıp nefesimi tutuyorum çünkü boşalıyorum, ve çok sert boşalıyorum, vajinasının sıkı kasları son hamlemi yansıtıyor.

Bölüm 35

OLIVIA

"Neden burada olduğumuzu bana tekrar hatırlatır mısın?"

Mercedes'in yolcu penceresinden, oldukça şık görünen ama az önce ayrıldığımız ev kadar şık olmayan eve bakıyorum. Yirmi dakika kadar geç kaldık, ama yarım saat önce bana ada mutfak tezgahının üzerinde ne kadar süre uzandığımı sorsaydın, en az üç hafta olduğunu tahmin ederdim. Çünkü Beckett sevişirken kendini tamamen verir. Hızlı bir sevişme olsa bile.

Ve Beckett bir anlığına bile olsa içini açtığında, kucağımdaki karmaşık bir bulmacanın cazibesi gibi ona direnmek zor oluyor. Bulmacaları pek sevmem bile – sabrım yok – ama bu adamın içini çok merak ediyorum. En başından en sonuna kadar, tüm sırlarını öğrenmek istiyorum. Onu parçalara ayırıp, onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu keşfetmek istiyorum.

"Buraya davet edildiğimiz için geldik. Bu resmi hikaye. Gayri resmi olarak ise, Mark Jones bana şirketindeki hisselerini satmak istemediği için buradayız. Onu hiç olmadığı kadar zengin etmeme rağmen, benim çok dengesiz biri olduğumu düşünüyor. Geçmişimi ve kişisel servetimi, sonunda beni kendini beğenmiş biri haline getirecek bir şey olarak görüyor. Tabii ki bunların hepsi saçmalık."

"Ah, evet," diye cevap veriyorum, bluzumun manşetini düzeltirken, Beckett'in eski bağımlılığını bilip bilmediğini merak ediyorum. Eminim bu da geçerli bir endişe olarak sayılır. Bu düşüncenin hemen ardından rahatsız edici bir his beliriyor. Sadakatsizlik olabilir mi?

"İyi misin?" Çenemi kaldırarak bakışlarımı kendine çevirdi.

"Evet, iyiyim. Sadece düşünüyordum da, sanki o adam bizim nikahımızı kendisi kıyabilirdi."

"Anladığımı sanmıyorum." Beckett'in korkutucu kaşları arasında tanıdık bir çizgi belirir. İlk kez, uzanıp onu düzeltmek istiyorum. Ne garip.

"Demek istediğim, bizim evlenmemizde o da nikah memuru kadar sorumlu. O olmasaydı, ayrı yollara gitmeden önce bu arka koltukta biraz eğlenebilirdik."

"Gerçekten öyle olacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyor. Grunts mu? O ikisinden biri.

"Sen çıkış planlarını seviyorsun, benim de kurtarılması gereken bir şirketim vardı." Benim vermekte zorlandığım kararlar sayesinde bugünlerde başarılı olan bir şirket. "Belki de o adama çiçek getirmeliydik."

"Bazen senin tuhaf mizah anlayışınla başa çıkmakta zorlanıyorum." "Ben de bazen senin mizah anlayışının yokluğuyla başa çıkmakta zorlanıyorum."

Birbirimize gülümsüyoruz; onunki isteksiz, benimki geniş ve gururlu.

"Yine aynı sayfada mıyız?"

"Denge yeniden sağlandı," diye kabul ediyor o da. "Gidelim mi?" "Evet, gidip bir pisliğe aşık olduğumuzu ikna edelim."

Arabadan indiğimizde, ön kapının arkasında bir partinin tüm hızıyla devam ettiği belli oluyor. Gürültü seviyesi bir kız öğrenci yurdu partisi ya da rave partisi kadar yüksek değil, biraz daha yetişkinlere uygun. Biraz daha nazik. Müzik çalıyor, açık pencerelerden kahkahalar geliyor ve esintiyle puro dumanının kokusu geliyor.

'Buraya akşam yemeği için geldiğimizi sanıyordum." Kıyafetlerime göz gezdiriyorum. Düğün topuklu ayakkabılarım, sigara pantolonum ve bileklerinden sıkılaştırılmış, bol kollu, yüksek yakalı gömleğim. Saçlarım hala başımın üstünde toplanmış durumda, ancak öncekinden biraz daha şık. Beckett ile seks yaptıktan sonra yüzümde garip bir parlaklık kaldığı için fazla makyaj yapmadım. "Partiye uygun giyinmedim."

"Bir partiye davet edildiğimizi bilmiyordum."

"Beckett," diye neredeyse tıslayarak onun elini çektim. "Bu kıyafetle partiye gidemem." Onun cevabının ne olacağını tahmin etsem de, elimle önümde yelpaze yapmaya başladım.

"Bütün gün *İmparatorun Yeni Giysileri'ndeki* tişört elbiseyi giydin. Eminim ki, pullu giysiler giymiş gibi davranarak gömlek ve pantolon giyebilirsin."

O şeytani yarı gülümsemesini gördüğümde, bunun etkisinin omzunda oturan şeytanın kullandığı bir kanca sonucu olduğunu öğrenirsem hiç şaşırmam.

Adi herif.

"Dinle." Beckett'in elini çekerek onu tekrar durduruyorum. "Bu gece bu evliliği satmak için elimden gelenin en iyisini yapacağımı bilmeni istiyorum, ama sana şunu söylemeliyim..."

"Sen iyi bir oyuncu değilsin, değil mi?"

"Sonunda dinlemeye karar verdin mi?" Clutch'ımı kolumun altına daha sıkı sıkıştırdım, kalçam hemen yana kaydı.

"Söylesene, berbat bir aktris olduğuna göre, ev sahibimizi kandırmak için az önce mutfakta beni baştan çıkarmayı mı planlıyordun?"

"Ne?" Yüzümün ifadesinin değiştiğini hissediyorum. "Bu nasıl mantıklı olabilir ki? Onların mutfağında seks yapmadık ki."

"Deneyebiliriz. Sence faydası olur mu?" "Ha.

Çok komik," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Hadi ama." Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti. "Tek söylemek istediğim, seks yaptıktan sonra çok daha uyumlu olduğun. Çok dokunaklısın, hiç de her zamanki kirpi gibi değilsin."

"Dikkat et." Bir anda, çantamı çıkarıp onu karnına vuruyorum. "Dikenleri yeniden kullanmak çok kolay."

"Dikenler, hayatım." Kıkırdar. "Kirpi dikenleri yoktur, dikenleri vardır."

"Her neyse. Cevap yine aynı. Tek bir yanlış hareketin olursa, başının belası olurum. Ama soruna cevap olarak, hayır, *seni baştan çıkarmayı planlamadım*," derken, derin bir ses tonu takınıp, "oyunculuk becerilerimin eksikliğini telafi etmek için" diye ekliyorum.

, "oyunculuk becerilerimin eksikliğini telafi etmek için." Sanmıyorum. *Öyle mi yaptım?* Hayır, yapmadım. "Bence bunun üzücü gerçeği, seni rahatsız etmek beni tahrik ediyor."

Beckett'ın derin kahkahası, bembeyaz dişleri ve derin bariton sesiyle duyulur. Ve biraz şaşırtıcıdır. "Bu muhtemelen bana söylediğin en dürüst şey."

"Ben her zaman dürüstüm."

"Farklı bir dürüstlük," diyor ve başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Ve bu çok mantıklı. Şimdi, hadi bu gösteriyi başlatalım. Kim bilir, o perdelerin arkasında bizi yakalamak için bekleyen ne ya da kim olabilir."

"Elimden geleni yapacağım, ama zorlanacağımı hissediyorum," diye mırıldanıyorum, yemyeşil budama ağaçlarının süslediği çakıllı yoldan evin çift kapısına doğru ilerlerken. " le oynadı ve bu beni kızdırıyor. Sunumuma bu kadar umut bağladığım için kendimden nefret ediyorum, ama onun için hiçbir anlamı yoktu. Benim için bir saatimi eğlenceli geçirmek için bir araştım, hepsi bu. Bir oyuncak. Siktir et onu ve zengin sik ayrıcalığını." *Büyük sik enerjisiyle karıştırılmasın.* Onun enerjisi daha çok kalem sik gibi olmalı, çünkü bir başkasını bu kadar hor gören birinin mutlaka bir eksikliği vardır.

"Beni böyle mi görüyorsun?" Yavaşlayarak durduk ve Beckett yavaşça bana döndü. "Pozisyonumu kullandığımı mı düşünüyorsun? Seni senin pozisyonuna zorladığımı mı?"

"Evet." Cevabım hemen gelir. "Ama sen başından beri dürüsttün." İlk başta bilgileri damla damla verdiği hariç.

JBW'yi yakalamama yardım etmeni istiyorum.

JBW'yi yakalamama yardım etmeni istiyorum.

JBW'yi yakalamama yardım etmeni istiyorum. Benimle evlenerek. Ve benimle seks yaparak.

"Ne istediğini tam olarak biliyordum." Sonunda. "Ve nedenini de. Ayrıca karşılığında ne vermeyi göze aldığını da. Bilerek şeytanla yatağa girip, onun bir gecede meleğe dönüşmesini bekleyemezsin. Ama o adam... Nasıl olduğunu kelimelerle ifade edemiyorum..."

"Anlıyorum." Beckett'ın büyük eli omzumda sıkılaşıyor. "Ama olan oldu ve bizi buraya getirdi, ve bu gece çok önemli. Çok önemli."

"Biliyorum, ama..."

"Ama hiçbir şey. Ben de ona karşı hiçbir sevgi beslemiyorum ve onun yöntemlerine katılmıyorum. O zayıf, kendini beğenmiş ve kendi önemine kapılmış bir adam. Ama bu onu körleştiriyor. Beni hafife aldığı gibi seni de hafife aldı. Bu güçsüz öfkeye kapılmak yerine, artık istediğin şeye sahip olduğunu ve onu özgürce ve açıkça elinde tuttuğunu hatırla. Ona küçük bir intikamdan başka bir şey borçlu değilsin ve ben de ona bunu sunmana yardım edebilirim."

"Bu gece burada olarak."

"Senin rolünü oynayarak," diye onayladı. "Ve ben her adımında yanında olacağım."

"Tamam." Başımı sallıyorum, haksızlığa uğramış hissetmeye devam ediyorum ama belki biraz yatışmışımdır. "Bunu yapabilirim."

"Bir şey şey Onun iş ve özel kişilikleri çok çok farklı. Onu sevmemek zor olabilir. Çoğu kişi sevmiyor."

"Bundan şüpheliyim," diye burun kıvrarak cevap veriyorum.

"O çok çekici biridir. Renkli bir karakter. Hem hikaye anlatıcısı hem de eski bir çapkındır."

"Tanrı aşkına, İngilizce konuş." Bu saçmalığı Google'da aramak için vaktim yok.

"O biraz çapkın, ya da eskiden öyleydi. Şu anda Luke'un annesiyle mutlu bir evliliği var."

"Tanrım. Luke da burada olacak mı?"

"Sanmıyorum. Ama ben parti beklemiyordum. Bu bir sorun olur mu?"

"Ne, onun burada olması mı?" Yanaklarım şişti, sert bir nefes verdim. Beckett'ın ofisinde öpüşürken yakalandığımız günden beri onu görmedim. Neden bu kadar ihanete uğramış gibi görüldüğünü bilmiyorum. Aslında benim orada olmam onun suçu sayılır. Ve

onu tanımlamak için kullandığım kelimenin "onurlu" olduğunu düşünmek. "Sanırım ne söyleyeceğine bağlı."

"O bir olay çıkarmaz."

"Zaten öyle bir şey yapmaz. Benim ve öfkemi düşünmekten daha önemli işleri var."

"Şaşırsın. Çoğu erkek seni başkasına kaptırdığı için üzülür." Şaşırtıcı derecede şefkatli bir hareketle elini uzatıp yüzümü avuçlarıyla kavradı.

"O zaten beni hiç elde edemedi." Bunun üzerine Beckett'ın bakışları karardı, ağzının köşesi hafifçe yukarı kalktı. "Eğer o oradaysa ve benimle konuşmaya çalışırsa, onu Almack's'taki bir grande dame'nin hassasiyetiyle keserim."

"Bu çok acımasızca."

"Gülümsemeyi kes. Regency romantik kitaplarında işe yarıyor." Ve onun aramalarını görmezden gelip mesajlarını ve e-postalarını silmekten çok daha sert geliyor. "Yani Jones, onun biraz erkek fahişesi olduğunu mu söylüyoruz?"

"Bu unvanı onaylayacağından emin değilim. Belki eskiden öyleydi, ama şimdi daha çok herkesin sahip olduğu uygunsuz büyük amca gibi. Bu, onu çevresindekilere sevimli gösteriyor gibi."

"Doğru. Yani o, renkli bir geçmişi olan ve Kroisos'tan daha fazla parası olan pis bir yaşlı adam ve bu küçük gerçek her şeyi yoluna koyuyor! Zenginler çok tuhaf." Beckett, bakışlarım tekrar eve kayarken umursamazca omuz silkiyor; kişisel servetin cam ve çelikten yapılmış bir anıtı. "Ve eğer o Kroisos kadar zenginse, sanırım bu seni Tanrı kadar zengin yapar?"

Ama bunların hiçbiri önemli değil, benim bir amacım varken.

Kapıyı koyu renk etekli ve beyaz gömlekli genç bir kız açıyor. Yaka kartında catering şirketinin adını taşıyan bir rozet takıyor. İnsanlar geniş açık alanda dolaşıyor, tavandaki ışıklar pahalı renkli saçlarda parıldıyor. Elinde şampanya kadehi olan kadınlar bu sezonun Gucci ve Valentino kıyafetlerini giyiyor, kırmızı tabanlı ayakkabıları kazık kadar yüksek. Altınlar parıldıyor ve bling blingler, ince belli

İtalyan takım elbiseli erkekler garsonları görmezden geliyor, ama bedava içkileri görmezden gelmiyor. Kıyafetlerime bakıyorum, lüks tasarımcıların kıyafetlerinden çok Topshop'tan alınmış gibi. *Neyse.*

Eve birkaç metreden fazla girmeden, ev sahibi, gömleğinin düğmeleri neredeyse göbeğine kadar açılmış halde, bizim geldiğimizi duyurdu. Abartıyorum, ama düğmelerin tam olarak nerede bittiğini söylemek zor, çünkü gömleğin açık kısmında beyaz saçlar çıkıyor.

"Sürpriz, Beckett, eski dostum!"

Etkisi, vinil plak üzerinde çizilen iğne gibi, tüm mekan mutlu çifti incelemek için durmuş gibi görünüyor. Doğal olarak, Beckett farkında değil gibi görünüyor. Ya da kaygısızlık rolünü çok iyi oynuyor.

"Ve tabii ki, sevimli yeni Bayan Beckett." Mark Jones önümde belirir, elimi kaldırıp dudaklarına bastırırım ve ilk Bayan Beckett ile tanışıp tanışmadığını merak ederim. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Bay Jones." Gülümsüyorum, umarım bu gülümseme hissettiğimden daha iyi görünüyordur, çünkü onun gümüş rengi kafası yükseliyor ve mavi gözleri keskinleşiyor.

"Saçma. Bana Mark de, canım." Sana bundan çok daha kötü bir şey desem nasıl olur, ha? Yaşlı bir zampara olmaktan daha kötü, bu ne anlama geliyorsa.

"Burada neler oluyor?" Beckett'ın sesi her zamanki gibi tamamen iş odaklı. "Bu, bir akşam yemeği partisinden biraz daha fazlası." Ama samimi bir şaşkınlık taklidi yaparken, sesinin sonundaki sıcak tonu dikkat edin.

"Evet, Rosemary ve ben, JBW'nin mutlu çifte tebriklerini iletmek için küçük bir parti düzenlemeye karar verdik."

"Çok nazıksınız." Ne yazık ki, benim tepkim Beckett'inki kadar inandırıcı değil. Mark Jones'un başının üzerinden, Beckett'in kaşları hafifçe kalkıyor.

"Hadi gelin. Herkes mutlu çifti görsün." Hayvanat bahçesindeki maymunlar gibi

"Herkes mi?" diye soruyorum, bize atılan bakışlara cevap vermeye gibi. çalışarak

"Personel, ortaklar, tuhaf yatırımcılar," diye yanıtladı Jones, kaçırmadan. Beckett'in belimin alt kısmına koyduğu eli. Ya da bana açıkça hayranlıkla gülümsediği, saç çizgime küçük bir öpücük kondurduğu anlar. *Sanki dayanamıyormuş gibi.*

Sıcaklık, hain sistemimi dolduruyor ve sınırları biraz daha bulanıklaştırıyor.

"Ah, genç aşk. Ne kadar hoş." Gözlerinin göğüslerime kaymasını hayal etmediğimi sanmıyorum. "Kesinlikle genç, ama aranızda oldukça büyük bir yaş farkı var, değil mi? Sanırım üvey oğlum Olivia ile aynı üniversiteye gittin."

Bunu benim onaylamama gerek yok, Mark, eski dostum, eski arkadaşım.

"Doğru. Luke nasıl?" Tam bir felaket.

"Çok iyi. Yakında dedesi olacağım, ama bu unvan için kendimi çok genç hissediyorum." Eğer bu, onun egosunu okşamamız için bir işaretse, o an geldi ve geçti, ama kimse fark etmedi.

"Luke bu gece burada mı?" diye sordu Beckett.

"Hayır. Başka planları vardı. Gençler. Hep gezip tozuyorlar, bence." Mark Jones'un ev versiyonu, şehir versiyonundan çok farklı. Ama bu planın küçük ortağı olarak bu akşam buna uyum sağlayabilirim.

"Ne yazık." *Bu sefer* içten geldi. Aferin bana.

"Rosemary, bak kimi buldum."

İleride, bir grup kadın bizim yaklaşmamızla birlikte dönüyor, Mark Jones ise yaşını belirleyemediğimiz çok çekici bir kadının yanına gizlice yaklaşıyor. Uzun bej-sarı saçlı kadın, Elle Macpherson'ın ikizi olabilir. Zenginlik ve sofistike bir hava yayan kadın, parmak uçlarında bir kadeh kırmızı şarap sallıyor. Etrafında duran kadınlar ise kendi plastik cerrahlarıyla aynı şansa sahip değiller

ama bu gerçeği telafi etmek için çok sayıda elmasa sahipler gibi görünüyorlar.

"Beckett. Seni görmek ne güzel." İngiliz aksanından Avustralyalı olmadığı anlaşılıyor, yani aslında Elle değil, ama yine de süper modelin sahip olduğu zamansız güzelliğe sahip.

"Rosemary." Beckett, sesinde neredeyse hiç sıcaklık hissedilmeyen bir tonda cevap verir. Bana mı öyle geliyor, yoksa bu ikisi arasında tuhaf bir hava mı var? Neredeyse " " dizisindeki gibi bir gerginlik var, çünkü Rosemary, bunun ne kadar garip olduğunu farkında olmadan ona bakıyor. "Sana karım Olivia'yı tanıtayım. Olivia, Rosemary, Mark'ın karısı."

"Ve Luke'un annesi," diye ekler, elini uzatarak. Buradaki ağır vurguyu dikkat edin.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bu gece bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

"Rica ederim." Güzel ve botokslu yüzü, cevap verirken neredeyse hiç değişmiyor.

"Eviniz çok güzel."

"Teşekkürler." Kadının, hiçbir şeyi hareket ettirmeden gülümseme sanatını mükemmelleştirdiğini görüyorum. "Ve ikinize de tebrikler." Kadehini bırakmadan, bir adım yaklaşıyor ve kolunu Beckett'in omzuna gevşekçe atarak, önce onun iki yanağına öpücük konduruyor, sonra aynı hareketi benimle de tekrarlıyor, belinden eğilerek boy farkımızı vurgulamaya çalışıyor. Ama, hey, bir trole evlenen ben değilim. *Zengin bir trol yine de bir trol.*

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" diye sorar, bakışları ikimiz arasında gidip gelir.

"Tek kelimeyle harika," diye cevaplar Beckett, bakışlarını bana çevirerek. "Keşke seni daha önce bulabilseydim."

Rosemary'nin gözleri bu hareketi takip ederken, kendimi kızarıırken buluyorum, elim aniden onun düz göğsüne uzanıyor.

"Doğru. Siz ikiniz birbirinizi çok uzun süredir tanıımıyorsunuz," diye kocası kesin bir sesle söylüyor.

"Olivia'ya aşık olmak için birkaç saatten fazla süreye ihtiyaç duyan kimseyi tanımıyorum."

"Ne kadar tatlı." Boğuk ifadesi tam tersini gösteriyor ve figürüne bakılırsa, tatlılık onun hoşlandığı bir şey değil. Hiçbir zaman.

"Ama hayatım, içkileri yok," diye azarladı, " " filmindeki gibi dudaklarını bükerek.

"Bunu kesinlikle düzeltmeliyiz!"

Ve biz de onun peşinden koşarız, Beckett'in elini tutarken meraklı bakışları üzerimize çekeriz.

"Bu da neydi böyle?" diye fısıldıyorum, Jones önümüzde yol gösterirken.

"Ne neydi?" Ona ve boş bakışına anlamlı bir bakış atıyorum. Umarım bu bakışım *"beni kandırma" mesajını* iletir.

"Senin ve evin hanımı yatmışsınız gibi garip bir hisse kapıldım." Onun kıkırdamasını görmekten çok hissediyorum. Ama ben gülmüyorum. İçim içimi yakıyor.

"Yanılgın daha fazla olamazdı."

"O zaman belki de onun bunu istediğini fark ediyorum. Seninle yatmak istediğini." Bu da bana, onun mükemmel saçlarını ateşe vermeden önce gözlerini seve seve oyacağımı düşündürüyor.

"Kıskandın mı, hayatım?"

Öyle miyim? Kıskançlık duymamalıyım. Bunların hepsi sahte. Keşke bu karmaşık duygular gerçek olmasaydı.

"Keşke" diye cevap veriyorum sonunda. Ve yüzümdeki ifade? Hiç de çekici olamaz.

"Açıklama için teşekkürler, ama kendi sikimle değil, kocasının sikiyle bile onu sikmezdim."

"Bir hikaye seziyorum."

"Çok ilginç bir hikaye değil."

"Emin misin?" Bu noktada, alay ediyorum. Ya da aslında kıskandığımı gizlemek için çaresizce uğraşıyorum. Eski arkadaşımın kıskançlığından.

Annemin kocama karşı neredeyse sahiplenici tavrı. *Geçici* kocam. "Sanki 90'ların bir şarkısında sıkışıp kalmış gibiyim; Luke'un annesi işleri yoluna koymuş."

"Muhtemelen evin yüzünden," diye fısıldadı. "Biraz eski moda. Ve Basquait'in sahte olduğundan eminim."

"Bas ne?"

"Az önce geçtiğimiz sanat eseri. Jones orijinalini alacak kadar parası var. Neden yetinmiş olsun ki?" Bakışları üzerimden geçiyor ve bu bakışlar b 'i bir hazine gibi hissettiriyor. Tanrım. Bu halka açık sevgi gösterisi devam ederse, onu çalılıklara sürükleyip başka bir tür sevgi gösterisi yapmak zorunda kalacağım.

"Luke'un annesinin birlikte olduğu kadınlar neydi öyle? Biraz daha estetik ameliyat olsalardı, hepsinin sakalı olurdu.

Beckett gülmekten boğulmak üzere.

İçkiler bulunur, anlamsız sohbetler yapılır ve bir düzine kişiye tanıştırılırım. Şarapla gelen cesaretim sayesinde her tanışma bir öncekinden daha sorunsuz geçer. Bu sırada Beckett hiç yanımdan ayrılmaz. Kitlelere hikayemizi anlatırken bana attığı bakışları ve küçük dokunuşları neredeyse kataloglayabilmeyi dilerdim.

"Olivia ile ofisin dışında tanıştım. Ayağı takıldı ve kelimenin tam anlamıyla kollarıma düştü."

Kadınların hayran bakışları ve özlem dolu iç çekişleri başlıyor.

Rol yap. Sadece rol yap. Onun uydurduğu hikayelere kapılma.

"New York'a giden bir uçakta tekrar karşılaştık ve ben kabin görevlisini ikna ederek ona benim yanımdaki koltuğu ayırttım. Onunla geçirdiğimiz sekiz saat, birbirimize aşık olmamız için yeterliydi, değil mi sevgilim?"

Benim hayran bakışım ve aşk dolu fısıltılı onayım ile devam etti.

"Bunun kaderimizde olduğuna o kadar emindik ki, hemen evlilik izni için başvurduk. Onu kaçırmayacaktım."

En azından sonraki altı ay boyunca.

"Seks bile yapmadan mı?" Tuvalete giderken bu yorumu duydum. "Yapamazdım, malın bedava numunesini denemeden olmazdı."

"Ah, demek hafta sonları bunu yapıyorsun," diye gülüyor şehirli çocuğun arkadaşlarından biri. *Yatırımcıdan ziyade JBW'den biri olduğunu tahmin ediyorum.*

"Ya yatakta berbat olsaydı ne olacaktı?"

"Sen çok sığsın," diye gruptaki kızlardan biri tıslar. "Ona nasıl baktığını gördün mü? Bu aşk."

"Peki ya kimya ne olacak?"

"Aynı şey. Sen sadece kıskanıyorsun. Ayrıca, buradaki kadınların yüzde doksanı Beckett ile sorgusuz sualsiz evlenir, eminim." Geldiğimizden beri her yaş grubundan aldığı bakışlara bakılırsa, bundan hiç şüphem yok.

"Evet, çünkü o zengin."

"Şöyle söyleyeyim: Buradaki kadınların yüzde doksanı onunla yatardı. Düşene kadar yatardı, sonra onu kaldırıp biraz daha yatardı."

Görünüşe göre ben çoğunluktaım.

"İşte buradasın." Beckett'ın bakışları sıcak ve samimi. Onu bahçede, elinde bir bardak viskiyle buluyorum. "Seni özledim." Beni kendine doğru çekiyor, göğsü kulaklarımın altında memnuniyetle genişliyor.

"Gerçekten mi?"

Yumuşak bakışlar ve sıcak sözler. Parmakları pantolonumun arkasına takılırken dudaklarını başıma bastırıyor. Her şey o kadar gerçekçi geliyor ki, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor. Her zamanki gibi birbirimize sataşıp tartışmıyoruz. Sadece başkalarının iyiliği için rol yapıyoruz. Ama rol yapmanın ve yalan söylemenin sorunu, bunu bir süre yaptıktan sonra

bir süre yaptıktan sonra, tüm bunlardan kendinizi alıkoymak zorlaşır.

Bölüm 36

OLIVIA

"Yatırım evlilik gibidir. Uzun süre devam ettirmek istemiyorsanız, girişmemelisiniz. Mutlu çifte kadeh kaldıralım!"

Mark Jones'un ısrarla yaptığı kadeh kaldırma tuhaftı, özellikle de JBW'nin bir risk sermayesi şirketi olduğu ve bu tanım gereği yüksek riskli yatırımlara ve hızlı getiri elde etmeye inandığı düşünülürse. Ayrıca, Beckett'in de işaret ettiği gibi, bu adam dördüncü evliliğini yapıyor. Onun "yatırımları" tam olarak uzun vadeli denilebilecek türden değil.

"Ama New York Eyaleti'ne yatırım yapmaya karar vererseniz, o kadar da uzun sürmeyebilir," arkamızdan bir kaltak fısıldadı, eyaletin evlilik öncesi anlaşma isteyenler için düğün mekanı olarak tercih edildiğini ima ederek. Kim bu yorumu yaptı diye dönüp bakmaya çalıştığımda, Beckett elimi sıkıca tuttu ve neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı. Nefret edenler nefret etmeye devam edecek, bakışları öyle diyordu, ama belki aynı lehçeyle değil.

Ama o gece herkesi kandırmamız gerekmiyordu. Sadece önemli olanları. Ve Beckett'in aşk ilanları, benim ceylan gözlü bakışlarım ve dokunsal temaslarımız sayesinde, kandırılmış gibi görünüyorlardı.

Beckett rolünü mükemmel oynadı.

Ben mi? Dediğim gibi, ben kötü bir oyuncuyum.

Örnek mi? Jones ve karısının Beckett'e attıkları ateşli bakışlar yüzünden birbirlerini gözleriyle siktiğini izlerken içgüdüsel bir kıskançlık hissetmiştim. Sanki onu mutlu bir şekilde yere itip yatağına yatırmışlar gibiydiler. Ya da belki de cinsel sandviçlerinin en iyi parçası gibi. O kadar kızgındım ki

öylesine şiddetli bir öfkeyle doluydu ki, yalnız kaldığımız anda, elimi boynuna doladım ve kulağına fısıldadım: *"Bu gece bu işi bitirdiğimizde, dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum."*

Bir tür intikam almayı hak etmiştim. Bu konuda kendi payımı almak istedim. Gecenin geri kalanını yüzümde sabit bir gülümsemeyle, vücudum arzuyla titreyerek geçirdim.

Ön kapıdan zar zor geçebilmiştik ki, dizlerimin üzerine çöktüm ve onun zihnini altüst ederken, ona sahip olduğumu kanıtlamak için çaresizce mücadele ediyordum. Sırtı duvara yaslanmış, dilimin yavaşça kaymasıyla verdiği zevk tamamen bana aitti. Onun tadını çıkarırken gözlerini sıkıca kapattı, onu ağzımın derinliklerine doğru çekince vücudu sarsıldı. Kalın taç kısmını okşarken eli saçlarıma dolandı.

Daha sert. Gözleri, talebi kadar karanlıktı, niyeti içimdeki bir şeye sesleniyordu, beni yanıt vermeye iten bir şeye.

Ve sonra, bacaklarındaki gücü geri kazandığında, beni yerden kaldırdı ve yavaşça, tatlı bir şekilde öptü.

Nereden geldin? Saçlarımı yüzümden çekip, başparmağını ağzıma bastırdı ve ben *"Hikayemizi şimdiden unuttun mu?"* diye cevap verdiğimde gülümsedi. *Ayaklarına kapandım, sonra aşık oldum.*

O anda artık rol yapmıyorum belki de, diye fark ettim.

Yeni evli mutluluğunun o halinden kurtulduğumuzdan beri, aramızdaki ilişkiler değişti. Beckett daha yumuşak huylu ve neredeyse birlikte olmak hoş bir insan oldu. *Neredeyse.* Çoğu sabah onun yatağında tek başıma uyanıyorum, ama kısa süre sonra yanıma geliyor, endorfin ve arzuyla kokuyor, eforundan dolayı cildi terli ve battaniyeyi çekip atarken bakışları açgözlü. Akşamları evde olduğumuzda, ben yemek yaparken o iklim kontrollü mahzeninden bir şişe şarap açıyor. Beckett ortalığı toparlamadan önce mutfakta yemek yiyoruz, bu da temelde tencere ve tabakları düzenli bir şekilde istifleyip temizlikçiye bırakması anlamına geliyor. Genellikle şarabımızı alıp kanepeye geçiyoruz; ben bacaklarımı onun kucağına koyuyorum ya da yanına kıvrılıp televizyon izliyoruz. Genellikle

siyah beyaz ve belirsiz bir şey, ki bu benim için sorun değil. Zaten çoğu zaman sonuna kadar dayanamıyoruz.

Çünkü kanepeler çok yönlü konumlandırma imkanı sunuyor.

Öfke ve hayal kırıklığından kaynaklanan manik temizlik seanslarına geri dönme isteği hiç duymadım. Bu duyguların yerini bir tür kabullenme hissi almış gibi görünüyor.

Onu seviyorum.

Böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum, ama elimde değil. Neden sadece başımın belası olmaya devam edemedi ki? Ama her zaman güllük gülüstanlık değil. Hala dikenlerin de bir faydası var.

Çok şık ofisimdeki çok rahat koltuğuma yaslanıyorum. Beckett'in önerisi üzerine, dördüncü kattaki süiti kiralamıştım. Yeni personel için daha fazla alana ihtiyacım vardı ve bu katın ek bir avantajı da özel ofis olmasıydı. Benim için! Kendimi daha az ulaşılabilir hale getirmek konusunda da haklı olduğu ortaya çıktı. Artık daha fazla iş yapabiliyorum çünkü Mir ve Heather benimle görüşmek istediklerinde bir kat merdiven çıkmak zorunda kalıyorlar. Beckett'in habersiz gelme alışkanlığını düşünürsek, bu düzen hepimiz için iyi.

Daha dün, onu bu sandalyede otururken bulduğumda, taşıdığım dosyaları neredeyse düşürüyordum. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, erkeksi bir rahatlık içinde oturuyordu. Tanrım, onu yiyip bitirmek mi yoksa tokatlamak mı istediğimi bilemedim. Belki de tokatlayıp sonra da öpmek istedim. Ama onun benim koltuğuma oturmasının amacı da buydu. Beni kızdırmak için.

Bu zevki bana neye borçluyum?

Karısından uzak duramayan, ona deli gibi aşık bir kocayı affedin. Sözleri o kadar akıcıydı ki, önceden prova yapmış olabilirdi. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını hatırlamam gerekse de, yine de zevkin parıltısına kapılmıştım. *Alışveriş yapıyordum.*

İlginç bir şey aldın mı? Bir yolcu gemisi, küçük bir prenslik falan? Dosyaları masaya bırakmak için döndüğümde, o da oturmuş, belimden tutup beni bacaklarının arasına çekmişti.

Kendime hiçbir şey almadım. Elleri belime kadar vücudumu okşadı, dokunuşunun ardından bir elektrik akımı geçti. Beni döndürmesine ve kucağına çekmesine izin verdim. *Sana bunu aldım.*

Hassas bir şey önüme düştü, hafif ağırlığı göğüslerimin arasına yerleşti. Elimi üzerine koydum, bir kolye ucu, ama o zinciri takarken, bir evcil hayvan gibi tasma takılmış gibi hissettim. Ama o dudaklarını enseme bastırduğında, bu his değişmiş, çok daha yumuşak bir şeye dönüşmüştü. Özlem, sanırım.

Çok güzel. Göğüslerimin arasında uzun bir kolye asılıydı; altınla işlenmiş iki yeşil ve iki şeffaf taştan oluşan bir sonsuzluk işareti.

Sana bir saat almak niyetiyle gittim. O, eğlenerek kıkırdadı, nefesi beni titretti. *Ama sonra bunu gördüm. Elmas için elmas.* Çünkü elmaslar parlamaz, yansıtır. *Ve peridot, diye ekledi, zümrütlere kıyasla daha değersiz taşlar olarak kabul edilir, ama bunlar senin gözlerinin rengine çok daha yakın.*

Bu kadar kafamın karışmasına şaşmamalı. Hiçbir şey hissetmemem gerekir, çünkü bu sadece bir numara. Kendi nedenleriyle beni bu evliliğe zorladı ve evet, kabul etmek ya da etmemek benim seçimimdi, ama yine de öfkeli olmam gerekir.

Neden öfkelenmiyorum?

Masamın üstüne bir göz attığımda, orada duran dergi dikkatimi çekti. Sandalyeye doğru eğilerek, bu ayın parlak kapaklı *Hiya dergisini* kendime yaklaştırdım. Derginin orta sayfalarında bizim merkezimiz yer alıyordu. Beckett, benim düşündüğüm gibi tepki vermemiş ve özellikler editörünü ve ona eşlik eden fotoğrafçıyı evine davet ederek, bizim bulduğumuz mutluluğu tüm dünyaya anlatmaktan büyük mutluluk duymuştu.

"İşler için iyi olacak," diye özel olarak karar vermişti. İkimizin işleri için de iyi olacaktı. Benim için reklam, onun entrikaları için ise bir başka aldatmaca.

Parlak sayfaları açıp, onun mükemmel mutfağında çekilmiş fotoğrafımıza bakıyorum. Ben adanın bir tarafında duruyorum, sırtım dolabın karşısına yaslanmışken, Beckett uzun boylu vücuduyla yüksek taburelerden birinde uzanıyor. Aramızda bir kase limon ve misket limonu var, canlı renkleri mermer ve dolapların koyu ve şık tonlarıyla mükemmel bir kontrast oluşturuyor. Ellerim bir fincan kahveyi kavırıyor ve gülüyorum, ama kameraya değil, Beckett'in söylediği bir şeye. O da beni o mükemmel yarı gülümsemesiyle izliyor. Bu, sevgi ve evcimenliğin bir resmi, başlığı ise bizim uydurduğumuz hikayeleri tamamlayan bir başlık. Onlar için uydurmaya devam ettiğimiz hikayeler.

Aşk E-Volves

Finans devi ve romantik girişimci, aşkın algoritmasını nasıl buldu?

Keşke öyle olsaydı.

Telefonum masamda titremeye başladı, bu yüzden makaleye ve bugün üçüncü kez temsil ettiği her şeye kendimi kaptırmadan önce dergiyi kapattım.

Bir tıklama, transatlantik bir aramayı işaret ediyor, Reggie'nin tatlı sesi neredeyse mırıldanıyor. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

"Oh, harika," diye cevap veriyorum, sesim daha çok şarkı söyler gibi. "Limonlu değil mi?"

"Neden? İngiliz olduğu için mi?" Bir nevi burun kıvırıyorum, bakışlarım pencereye dönüyor. Mavi gökyüzü, kabarık bulutlar ve baca başlıkları. Güzel bir sonbahar olacak gibi görünüyor.

"İyi espri, ama hayır. *Hiya* dergisini çevrimiçi olarak okuyorum. Bu dergiyi almak için abonelik ücreti bile ödedim."

"Ahh." Hemen iniltiyi başka bir şeye çeviriyorum. "Tezgahın üzerindeki limonlar mı?" Ona röportajdan bahsetmiş miydim? Belki E-Volve'un Instagram hikayelerinden birinde görmüştür.

"Beckett'in zengin olduğunu söylememiştin, hem de mega zengin."

"Evet, onun hakkında ilk kez konuştuğumuzda söyledim." O gün, şoförü dışarıda beklerken arka koltukta çılgınca davranmanın akıllıca olmadığını, onun biraz eksantrik olduğu için beni orada işkence gibi bir durumda bıraktığını söylemişti. Hatırladığım kadarıyla, zenginlerin tuhaf davranışları hoş görüldüğünü söylemişti. Beckett hakkında ikinci kez konuştuğumuzda, onu arayıp onunla evlendiğimi söylemiştim. O zaman hoş görülmedim. Sorguya çekildim.

"Ama bebeğim, zengin olmakla saçma olmak farklı şeyler. Ve Beckett..." "Biliyorum. Ama bunu insanlara nasıl söylersin?"

"Arkadaşına zengin bir adamla evlendiğini nasıl söylersin?" diye tekrarlıyor. "En iyi arkadaşına?" Ya da belki de en iyi arkadaşına evliliğinin tamamen iş ve çıkar ilişkisi olduğunu söylemekten nasıl kaçınırsın? "Sadece söylersin," diye ekliyor basitçe.

"Demek istediğim şuydu: Reggie, yeni tanıştığım bir adamla evleniyorum. Ona derin ve tutkulu bir aşk besliyorum ama o çok zengin olduğu için insanlar benim onunla para için evlendiğimi söyleyecekler ve bu beni çok kötü hissettirecek."

"Hayır, şöyle demeliydin: Reggie, hayatımın geri kalanında bineceğim sikle tanıştım." Kahkahalarla gülmeye başladım, sesim seyrek döşenmiş odada yankılandı. "Kimse kendi hayatında verdiği kararlar yüzünden kendini kötü hissettiremez."

"Sen iyi bir arkadaşsın, ama diğer insanlar gibi düşünmüyorsun." Şüphelerle dolu olanlar. Şüpheleri birkaç ay içinde doğru çıkacak olanlar.

"Başkalarını siktir et. Ama gerçekten değil, tabii hepiniz tek eşli değilseniz. Ama onların görüşleri önemli değil. Önemli olan tek şey, senin o kişi olamayacak kadar ilkeli olduğunu *bilmen*."

Keşke bilseydi. Ama bilmeyecek. Çünkü bu, mezara kadar götüreceğim bir sır. Bunu ona yansıtmakla birden kendimi berbat hissettim. Ama en azından sürekli kandıracağım arkadaşlarım ya da ailem yok. Beckett'in ailesi olmayabilir, ama arkadaşları var. Henüz tanışmadığım arkadaşları. Onun sonsuza kadar tanıdığını söylediği ve benim için

Onlarla karşılaşmamak en iyisi. Sanırım benim berbat oyunculuk yeteneğimden korkuyor. Ama onlar yetişkin erkekler ve yoğun programları olduğu için onlardan kaçınmak kolay. Neyse ki, Beckett'in odasında bira içip video oyunu oynarken uzanmış bacaklarının üzerinden atlamak zorunda kalmadım.

"Bu senin hayatın, bebeğim. Onu yaşayabilecek olan sadece sensin."

"Biliyorum." Tanrım, bunu bilmiyor muyum sanki. Ama bir şekilde hayatımı mahvetmeyi bırakabilirsem iyi olur.

"Zor bir gün geçiriyormuşsun gibi geliyor."

İç çekip başımı geriye yaslayarak lekeli tavana bakıyorum. "Sadece üç aydır birlikte olduğumuzu düşünüyordum. Bu genellikle ilişkilerin bozulmaya başladığı ya da in aşklarını ilan ettikleri aşamadır."

"Yani senin zaman çizelgen hızlandı. Ne olmuş yani? Josh'u tanıştıktan bir hafta sonra onu sevdiğimi anladım. Sadece bir ay sonra birlikte yaşamaya başladık. Sen ve ben? İkimiz de biraz öndeyiz, o kadar."

Hayır, ben doğru yoldayım, bu üç aylık dönemde olması gerektiği gibi performans gösteriyorum. Sadece aşkımı ilan etmiyorum çünkü evliliğimizde böyle ilanlara yer yok. Bu, onun benimle imzaladığı sözleşme değil. Hızlanmaya gelince, o sandığından daha yakın. Üç aydan az bir süre sonra bu iş bitecek.

"Her neyse, bu kuralları kim koyuyor?" Sesi beni melankolik düşüncelerimden geri getiriyor. "Aptal internet testleri ve *Cosmo* makaleleri. İlişkiniz, internet uzmanlarının söylediklerinden bağımsız olarak kendi yolunda ilerleyecektir. Şimdi, ilk soruma cevap verecek misin? Nasıl gidiyor? Nasılsın?" Sözleri dikkatli ama samimi.

"İyiyim. Her şey... iyi gidiyor. Sanırım bazen biraz bunaltıcı oluyor."

'Dişlerini fırçalamak için altın musluğu açman gerektiği gibi mi? Ama cidden, tabii ki bu çok zor, ilişkiler zordur. Sanki kendi hayatlarını yaşıyorlar ve neredeyse tamamen ayrı bir varlık gibiler, oysa önceden sadece kendini düşünmeme zorundaydın. Şimdi

sen ve o varsınız, sonra ilişkiniz ve bu üç şey hakkında milyonlarca düşünce var.

Bir milyon doğru. Banka hesaplarımda bir milyon.

"Sadece moralim bozuk. Bana aldırma Reg. Sadece o günlerden birini yaşıyorum."

"Oh-oh. Çikolata stoklamanın zamanı mı geldi?"

"Muhtemelen öyle."

"Umarım o, gece yarısı tampon almaya giden türden biridir."

"Bu konuda sana geri dönüş yapacağım." Muhtemelen b u n u yapmak için para ödediği bir çevrimiçi konsiyerj hizmeti vardır.

"Bu dergiye bir şey söyleyebilir miyim? *Çok seksi* görünüyorsun. Evlilik sana yakışmış. Seni ılık ılık yapıyor, kızım."

"Bir stilist getirmişler." Dergi kapağına ve Cambridge Düşesi'nin fotoğrafına bakarak gülümseyerek cevap veriyorum. *O* gerçekten ılık ılık görünüyor.

"Ona baktığın şekilde stil yapamazsın. Ve hiçbir makyaj, Beckett'in sana bakarkenki ifadesini yansıtamaz."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Oh, evet. Ben buna *Beckett etkisi* diyorum." "Gözlere hoş geliyor."

"Hayır, mesele görünüşü değil, sana hissettirdikleri. Yüzünden parıldayan aşk mı? Burnumun ucundaki kadar açık. Ve biliyorsun ki benim burnum var."

"Burnunda bir sorun yok," diye alay ediyorum.

"İyi bir estetik cerrahın düzeltemeyeceği bir şey yok demek istiyorsun. Ama bana o resmi doğru okumadığımı söylüyorsun," diye cesaret ediyor.

"Beni iyi hissettiriyor." Birçok farklı şekilde iyi. "Ve diğer zamanlarda ise onu mutlu bir şekilde öldürebilirmişim gibi hissettiriyor."

"Tutkulu." Bu kelimeyi birçok hecede uzatarak, yatak odası tonuyla söylüyor.

"Bazen. Diğer zamanlarda ise bana sadece... hissettiriyor." Cevabım, başparmağımla kolyemdeki taşları okşarken iç çekmek oluyor.

"Çekicilik, bize hissettirdiklerine göre artar ve azalır. Hepimiz çekici bir vücut veya yakışıklı bir yüzü takdir edebiliriz, ama bize hissettirdikleri, onları ne kadar beğendiğimizin anahtarıdır."

"O beni onu boğmak istememe neden oluyor." Çiçekler, elmaslar ve akıllara durgunluk veren seks, ama yine de zaman çizelgemize sadık kalıyoruz, öyle mi? Gerçekten mi? Tamam, belki de onu boğmak istemem sadece fazla düşündüğüm zamanlarda oluyor.

Reggie'nin kahkahası telefonun diğer ucunda yankılanıyor. "Oh, anlıyorum. Anlıyorum. Bir gün Josh'a tuvalet koltuğunu boynuna kolye olarak taktıracağım ve kafasına büyük bir D harfi yazacağım."

"Josh'un D'sini duymak istemiyorum." Burun kıvrıp kıkırdayarak güldüm, arkadaşım da bana katıldı. "Hiçbir şikayetim yok. Bu arada, tuvalet koltuğu takmak bir fantezi değil. Aşağılanma olaylarına meraklı değilim."

"Anlıyorum." Sözler ağzımdan dökülüyor. "Beckett'in kravatını bağlamasına yardım etme fantezim var. Yakın duruyoruz ve elleri kalçalarımda, parmakları neredeyse delici gibi, ben düğümü tekrar tekrar sıkarken kalçalarım kavisleniyor ve gözleri panikle dolu. Ve ben bu gücü seviyorum."

"Senin ve kötü benliğini dinle," diye gülüyor, hala beni ciddiye almıyor. "Bu saf tutku gibi geliyor."

"Bana cinayet gibi geldi."

"Hayır, sen seksten bahsediyordun. Ve seks çok iyiymiş gibi geliyor. Öyle mi?"

"En iyisi." *Gerçek.* "Beni taparcasına seviyor." *Bir başka gerçek.*

"Oh, bu iyi bir cevap. Tutku ve hayranlık. İyi bir tarif."

"Ya da felaket için iyi bir tarif." Çünkü bu, benim nasıl hissettiğimden bağımsız olarak sona erecek. O bana nasıl hissettirirse hissettirsin.

"Ne derler bilirsin; kavgasız bir ilişki olamaz, ama kavgaya değer bir ilişki kurabilirsin."

"Bu, Pinterest'ten alınmış gibi geliyor." "Beni eleştiriyor musun, kızım?"

Bölüm 37

OLIVIA

"Hadi ama Ols. Ciddi bir şey değil. Sadece eğlence ve biraz reklam için."

Şehir barını, kadife kaplı kabinleri ve kanatlı koltukları gözden geçiriyorum. Mantar kaplı bir duvar, yakından bakıldığında eski mugshotlar olduğu anlaşılan çerçeveli siyah beyaz fotoğraflarla dolu. Maun barın zengin patinası, arkasında dumanlı bir ayna, oyulmuş ve eskitilmiş. Önünde yüzlerce süslü şişe dizili. Kokteyl menüsü, gözlerinizi yaşartacak fiyatlarla likörlü likörler ve tentürler sunuyor.

"Burası pek de incelikli bir yer sayılmaz, değil mi?" Personale bakıyorum, barın arkasındaki kadınlar kankan dansçıları gibi giyinmiş, erkekler ise yakasız gömlekler ve pantolon askıları, düz şapkalar ve şık küçük Trilby şapkalar giymiş kaçakçılar gibi.

"Ne?" Miranda'nın bakışları benimkini takip ediyor, ama farklı bir yeri görüyor gibi. "Fena değil. Biraz samimi bir yer. Eğer kastettiğin buysa, genelev gibi görünmüyor. Ayrıca, burayı sen seçtin. Ve o zamandan beri iki kez buraya geldik."

Elimi saçlarımın arasına sokarak uzun ve gergin bir nefes verdim. "Bana boş yere paniklediğimi söyle."

"Kesinlikle öyle. Burası harika bir yer. Tam da aradığımız gibi. Atmosferi çok iyi ve müşteriler bayılacak."

"Canlı," diye tekrarladım, etrafa tekrar bakarak. "Daha çok rafine bir ahlaksızlık değil mi?"

"Retro," diyor. "Gangsterlerin ve onların kadınlarının takılacağını beklediğiniz bir yer. Dar paçalı pantolonlar ve geniş yakalı ceketler

yakalı ceketler, tüy boa'lar ve ince sigara tutacaklarını tutan kırmızı boyalı tırnaklar."

"Yeraltı dünyasının cazibesi."

"Bu bir bar, Tanrı aşkına. Seksi bir yer. Tam da ilişkilendirilmek isteyeceğiniz türden bir yer. Burada romantizm satıyoruz, değil mi?" Majestik çoğul kullanımına gülümsüyorum; eğleniyoruz. Çok eğleniyoruz. Ama aynı zamanda çok gerginiz. "Fotoğrafların nasıl görüneceğini bir düşünün."

"Haklısın, sadece stres yapıyorum."

Fotoğraflar konusunda da haklı. *Evening News* bu akşam bir muhabir ve bir fotoğrafçı gönderecek ve hafta sonu ekinde bize bir yer ayırmayı vaat ettiler. Ne kadar çok tanıtım yaparsak, o kadar çok  ye kazanırız ve ne kadar çok  yemiz olursa, E-Volve'u satmak o kadar kolay olur. *Oyunun amacı bu. Beckett'a ruhumu satmamın sebebi de bu.*

"Bunlarla ne yapmamı istersiniz?" Heather aniden yanımda belirir, ellerinde bir düzine küçük gümüş kova sallanmaktadır. Süt sağmaya giden bir s t   kız gibi görünmektedir. Sütçü kızlar dar kot pantolon ve "Beyinler yeni g   slerdir" yazan ti  rtler giyseydi.

"Her masaya bir tane koy," diye talimat verdi Mir. "Sonra her birinin içine kartları koy."

Heather, misafirlerimizin bir yerden başlayabilmeleri için kovaların içine koymak üzere bir hafta boyunca süslü sorular yazdırdı. Sanırım buz kırıcı sorular.

Eğlenmek için ne yaparsınız?

Yapmak istediğiniz şeyler

listesinde neler var? Rahatlamak

için ne yaparsınız?

En büyük hayalin nedir?

Kendinle ilgili ilginç bir şey anlat.

Ve diğer türden parlak sorular.

"Yani, geldiklerinde, her birine bu küçük puan kartlarından bir tane veriyorum, tamam mı?"

"Onlara puan kartı demesek daha iyi olur, Heather.
Bu mini golf oyunu değil."

"Ama her birine mini kalem veriyoruz, değil mi?"

"Evet, markalı olanlardan." Mir'in fikri. Bilmiyorum. Belki mini golfü seviyordur?

"Onlara geri bildirim kartları diyelim." Sonuçta, onlar da öyle.
Hızlı randevu partnerlerini değerlendirmek için onay kutucukları olan kartlar.

Uygun olanı X veya ✓ olarak işaretleyin.

Evet, bu kişiyle daha iyi tanışmak için tekrar iletişime geçilmesini istiyorum.

Hayır, teşekkürler.

Bu kişiyle arkadaş olmak için iletişim kurmak istiyorum.

Ya da FWB, lütfen bize
söylemeyin. "Böylece küçük bir
kalem alırlar..."

"Ve gevşemeleri için ihtiyaç duydukları kadar bedava içki," diye
Miranda kahkahayla araya girer.

"Hayır, akşamın şerefine hazırladıkları bir içkiden bir bardak alırlar."
Elimi barın belirsiz bir yönüne doğru sallarım. "Ve ondan sonra biraz
prosecco ve birkaç şişe şarap; kırmızı ve beyaz. İhtiyacımız olan son şey, bir
grup sarhoş, azgın bekarın elimizde olması."

"Kendi adına konuş," diye cevaplar Mir. "Bu benim en iyi işlerimden biri
gibi geliyor."

"Neyse," konuya geri dönelim. "Heather, puan kartlarını toplamak
senin görevin..."

"Geri bildirim kartlarını," diye düzeltir.

"Evet, onlar. Akşamın sonunda onları toplarsın, sonra biz puanları, yani
bilgileri derleriz. Sonra katılımcılara üyelik e-postaları üzerinden geri dönüş
yaparız."

"Ve sonra bir veya iki çift birbirlerini tekrar görecek," diye haykırıyor Mir, "sinemada randevuya çıkacaklar, sonra adam kadını güzel bir yemeğe çıkaracak, birkaç hafta flört edecekler, sonra sevişecekler ve aşık olacaklar. Ve sonra E-Volve yine gazetelere çıkacak. Bish, bosh, bash!"

"Evet, göreceğiz."

"Hala bu gece için pek heyecanlı görünmüyorsun. Hadi, rahatla." Mir kolunu dirseğine doladı. "Büyük bir başarı olacak. İnsanlar hızlı randevuları çok ciddiye almazlar. Sadece eğlenmek, birkaç içki içmek, belki havalı insanlarla tanışmak ya da bir ayrılıktan sonra yeniden hayata dönmek için bir yol. Sadece eğlence için, Ols. Hepsini bu."

"Ama biz eğlence için bu işi yapmıyoruz, değil mi?" En azından ben yapmıyorum.

"Sadece baskı hissediyorsun. Önce *Hiya'daki* olay, şimdi de *Evening News*. Ama Londra'nın en popüler çiftlerinden biri olunca böyle olur." Aslında ne olacağını bildiğim için içimden inliyorum. "Bolivya."

"Yüzündeki o sırıtışı sil. Bu çok kötü bir kelime oyunu." "Kelime oyunu ne?"

Bu, Beckett'a ofiste bize nasıl hitap edildiğini anlattığımda söylediğim şeyin aynısıydı. Açıklama *karışımı* kullandım ve o şaşkın bir şekilde bana baktı. Ben de daha ayrıntılı bir açıklama yaptım: B Beckett, sonra Olivia. O sırttı ve aradığım kelimenin *birleşik kelime* olduğunu söyledi. Ukala herif.

"Bolivia, Beckett ve Olivia'nın birleşiminden oluşuyor, bilmiyor musun?" diye oldukça kibirli bir şekilde cevap verdim.

"İsim mashup gibi mi?" dedi Mir, yüzü hala şaşkınlıkla buruştu.

"Evet," diye pes ettim. "Aynen öyle."

"Bolivia o kadar da kötü değil. Sonuçta, Olectet olabilirdi."

Garip. Beckett de aynı şeyi söylemişti. Olecket'in kötü olduğu değil, Bolivya'yı lamaların, kokainin ve iç karışıklıkların vatanı olarak düşünürseniz, o kadar da kötü olmadığı. Lamaları bir isim olarak çıkarırsanız, ikimiz için o kadar da rastgele bir isim olmadığını söyledi.

Gülmedim.

"Her şey hazır," diyor Heather, yanıma gelerek. "Yaka kartları kapının yanında, profiller ve kalemler masanın üzerinde, buz kırıcılar kovalarda. Sırada ne var?"

"Biliyorum," diye cevapladı Miranda, gözleri parlayarak. "Prosecco'yu erkenden içmeye başlayalım."

Bölüm 38

BECKETT

"Cuma gecesini benimle geçirerek ne yapıyorsun?" Telefonumu masanın üzerine yüzüstü koyup, karşımda oturan Harry'ye dikkatimi yönelttim. "Güzel olduğumu biliyorum, ama cuma gecesini karının yüzüne hayranlıkla bakarak geçirmeyi tercih edeceğine düşünürdüm."

"Bu, benimle birlikte olmaktan sıkıldığını bana çok da ince olmayan bir şekilde söyleme şeklin mi?"

"Sıkıldım mı? Sanki burada tek başıma oturuyormuşum gibi. Geldiğinden beri tek yaptığın telefona bakıp düşüncelere dalmak. Birkaç kez homurdandın, sohbe katkın pek parlak değildi ve bir içki içip durdun. Heykellerle daha çok eğlendim."

"Senin galerinde ne yaptığını bilmeme gerek yok. Ya da seni neyin kızdırdığını."

"Komik. Lanet telefonunu kaldır," diye şikayet ediyor, ben tekrar ona uzanırken.

Siktir. Bu fenomene geç kalmış olsam da, birdenbire sosyal medyaya takıntılı hale geldim. Daha spesifik olarak, E-Volve Instagram hesabına. Olivia'nın gününü nasıl geçirdiğini sık sık keşfedebiliyorum ve gülümseyen yüzünü görebiliyorum. Hesabın yönetiminden sorumlu olmasa da, birçok gönderide yer alıyor.

Kabul edelim, ben lanet bir stalker'ım.

"Biliyor musun, bu aralar oldukça berbat bir arkadaşsın." Sözlerinin doğruluğuna rağmen, bakışlarım Harry'nin kendini beğenmiş ifadesinden uzaklaşıyor. "Bizi karınla tanıştırmıyorsun ve onun hakkında konuşmamıza izin vermiyorsun. Birlikte çekilmiş fotoğraflarınızı görmemiş olsaydım, onun gerçek olmadığını düşünebilirdim."

"Karım beni ilgilendirir," diye sertçe cevap veriyorum. Harry sırtarak içkisine uzanıyor.

"Bu güzel cuma gecesi ilgilenmediğin bir mesele," diye ekledi alaycı bir şekilde.

"Onun da sorumlulukları var. Ve benim gibi yönetmesi gereken bir işi." Çünkü dünden itibaren, JBW'nin B'si şirketin çoğunluk hissedarı oldu, benim öngördüğüm zaman çizelgesinden iki buçuk ay önce.

"Tekrar tebrikler," diyerek kadehini kaldırdı. "Ama bana kalırsa, bu senin onunla birlikte olman için daha da fazla neden var demektir. Bilirsin, kutlama yapmak için."

Ama kutlamak için bu haberi paylaşmam gerekirdi. Ve ben paylaşmadım.

Bu, kabul etmesi en garip şey, ama ben işlerin bu şekilde yürümesi beni memnun etmiyor. Hatta, avukatların birkaç hafta pazarlık yapabileceğini düşünerek daha düşük bir teklif için pazarlık yapmaya bile çalıştım, ama şansım yaver gitmedi. Belki de o piç şu anda dördüncü numaranın arkasından beşinci numara Bayan Jones'u beceriyordur, çünkü daha düşük bir fiyata razı oldu ve tamamlanma tarihini değiştirmede, bu ay içinde tamamlanmasını ısrarla istedi. Bir yıl boyunca bana işi satmayı reddettikten sonra, fırsatını bulduğunda varlıklarını tasfiye etmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Elbette, belgeleri imzalarken, hedeflediğim şeyi başardığımı bilmenin verdiği bir zafer duygusu vardı. Ama şimdi, özellikle bir şey kazanmış gibi hissetmiyorum. Durumumdaki değişikliği Harry dışında kimseye söylemedim, ama bu da planlarım arasında yoktu. Jones, şirketin yeni yönelimini kutlamak için şampanyayı açtığı sırada, Harry tesadüfen ofisi aradı. Yeni bir kan, *şüphesiz banka hesabının iki katına çıkmasını da beraberinde getirdi.*

Sonuç olarak, haber yayıldığı anda Olivia'yı kaybedeceğim.

Ama *kaybetmek* doğru kelime değil. Aslında onu hiç sahip olmadım. gerçekten değil. O paylaşıyor benim yatağımı çünkü seks iyi

çünkü onu mutlu ediyorum. Ve o da nazik ve cömert bir aşçı olduğu için yemeklerini benimle paylaşıyor. Tabii ki çoğunlukla iş hakkında konuşuyoruz ve ben onun danışmanı oldum. Onun gelişmesini görmek çok memnuniyet verici. Bana eşlik ettiği birkaç randevuyu da ekleyin, işte onu *sahip olduğum* kadarıyla bu kadar.

Bu arada, uykusuzluğum daha az egzersiz ve çok daha fazla iç gözlem ve özlem dolu bakışlarla doluyor. Kendimi onu uyurken izlerken buluyorum, sanki deli gibi. Aklım bana bunu sonuna kadar sürdürmenin tehlikeli olacağını söylüyor, ama kalbim ve ellerim ondan vazgeçemeyeceklerini biliyorlar.

Bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Onun için doğru kişi olmadığımı biliyorum. Ama bu, özlemi durdurmuyor.

"Cuma gecesi seni ondan uzak tutan şey ne?"

Onun imalarını sevmiyorum, her ne kadar sadece hassas noktalarımı dürttüğünü bilsem de. Beni kızdırmaya çalışıyor. Ama piç kurusu vazgeçmeye niyeti yok gibi görüldüğü için, telefonumu ters çevirip ona veriyorum.

Bu akşam E-Volve için bir etkinlik var, sanırım hızlı randevu. Basın da orada olacak, öyle bir şey."

"Hızlı randevu mu?" diye sordu, ekranından gözlerini ayırmadan.

"Bu öyle bir buluşma uygulamasınız çalıştırıyor. O değil katılmıyor katılmıyor. Açıkçası.

"Parman & Co.'da." Bir kez daha başını kaldırıp telefonumu masanın üzerinden geri itti. "Burası yakınlarda."

"Ee?"

"Gitmeliyiz." Kaşlarımı çattım. "Karını görebilirsin, ben de katılabilirim. Kendime güzel bir eş bulabilirim."

"Saçmalama."

"Bunun nesi saçma? Hepimizin soğuk yataklarımızı ısıtacak eşleri yok ki."

"O zaman lanet olası bir elektrikli battaniye al," diye homurdanarak telefonumu cebime koyuyorum. "Her neyse, etkinliğe katılmak için uygulamaya üye olman gerekiyor. Ön kayıt yaptırman gerek, sanırım."

"Katılmadığımı kim söyledi?" diye cevaplar, yüzündeki ifade birdenbire anlaşılmaz hale gelir. "Ayrıca, eminim benim için iyi şeyler söyleyebilirsin. Hani, henüz tanışmadığım karımla ilgili olarak."

Ama onunla tanışmasına gerek yok. Onu kendime saklamayı tercih ederim. "Hayır."

Ayrıca, onunla tanışmasına izin veremem. Artık işi bildiği için.

Ve o da bilmiyor.

"Ne demek *hayır*?"

"bunu düşünmeliydim bunu olduğunu yeterli olduğunu yeterince duyma sorunun yoksa."

"Tamam. Karını bekar erkeklerle dolu bir etkinliğe bırak. Ağgözlü, azgın *bekar erkeklerle* dolu."

"O çalışıyor," diye homurdanıyorum. "Ama onlar bunu biliyor mu?"

"Sen tam bir pisliksin," diye mırıldanıyorum ve hesap istiyorum.

Bölüm 39

OLIVIA

"İlk denemede başarılı olamazsan, bir içki daha al ve başka bir masayı dene. Ne kadar az umursadığını görünce şaşıracaksın," diyor Mir, önündeki minyon esmer kadından notu alıp onu odaya geri gönderiyor.

"Masaları değiştirenler erkekler," diye fısıldarım. "Ne kadar prosecco içtin?"

"Birkaç tane," diye itiraz eder, gözleri cam gibi. Birkaç bardaktan çok birkaç şişe gibi. Ve ben de kendimi sinirli sanıyordum. "Ver onu bana," derim, Mir'in elinden katlanmış kartı alırım.

"En sevdiğin seks yeri neresi?" Heather omzumun üzerinden yüksek sesle okur. "Bu, öncekinden daha kötü değil."

"Ama o, cevabın *popoda olduğunu* söyledi." Mir, sesini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırarak kıkırdar.

"Kim böyle bir şey yapar ki?" diye yüksek sesle merak ediyorum. Evet, bazı aptallar bizim kovalara birkaç soru daha eklemişler. Şimdiye kadar şunlar vardı:

Mastürbasyon yaparken gördüğün en tuhaf şey neydi?

Hiç aynada kendi kış deliğine baktın mı, eğer baktıysan gördüğün şeyi beğendin mi?

"E-Volve'dan biri değil," diyor Heather ciddi bir tonla. Neyse ki, ucuz şampanyadan kafası güzel değil. "Aynı kartı kullanırlardı. Bütün hafta boyunca masamda duruyordu." Elimdeki notu inceliyorum, mavi tükenmez kalemle aceleyle yazılmış, bir defterden koparılmış gibi görünen bir kağıt parçası.

"Bahse girerim *Lust* Island'dan biridir," diyorum ve odayı, kaslı, bronz tenli ve özenle giyinmiş haydutlardan birini görmek için tarıyorum. Onlar sadece resepsiyona katılmak, birkaç kişinin yanağını öpmek ve elini sıkmak için buradaydılar. Ve tabii ki birkaç tanıtım fotoğrafı çekilmek için. Neyse ki, bu fotoğraflar bazı katılımcıların göğüslerini imzalamayı içermiyordu.

İnsanların *evrimleşmesi* buraya kadarmış.

"Onlar gerçekten 14 yaşındaki çocukların mizah anlayışına sahip gibiydiler," diye ekliyor Heather. "Ve ben de onlarla tanışmayı dört gözle bekliyordum."

"Ama yakışıklılar," diyor Mir, biraz sallanarak.

"İğrenç, Mir. İçlerinden biri ayak bileklerine bile değmeyen pembe pantolon giyiyor! *Club Tropicana'dan* reddedilmiş gibi görünüyor."

"Pssht," diye cevaplar kuzeni, elini ağır bir hareketle sallayarak. "Onlar modaya uygun giyiniyorlar."

"Baa!" diye bağırır Heather. "Sadece koyunlar modayı takip eder."

"Miranda, lütfen gidip otur." İkisi daha fazla tartışmaya girmeden, ana etkinlikten uzakta boş bir masayı işaret ediyorum. "Şu anda seninle uğraşacak vaktim yok." Abartılı bir suratla, işaret ettiğim yöne doğru koşar adımlarla uzaklaşıyor.

"Sözde ünlülerimiz; gittiler mi?"

"Hayır, sanırım diğer bara iniyorlardı." Heather omuz silkiyor, yüzünde garip bir ifade beliriyor.

"Kuşkusuz benim hesabıma içki ekliyorlardır. Onlardan uzak durmaya dikkat et." Kronometre uygulamasına ayarlı telefonumu ters çeviriyorum. "Üç dakika doldu. Bu onuru üstlenmek ister misin?" Heather heyecanla başını sallıyor ve barın üzerine koyduğumuz oyma ahşap standın içindeki pirinç gongun yanına gidiyor. Lolipop büyüklüğündeki çekiçle gongu sertçe vuruyor.

"Beyler," diye duyurur, düşük parıldayan uğultunun ardından, kendinden emin sesi odanın her yerine net bir şekilde yayılır. "Lütfen masalarınızı değiştirin."

"Onu vurmayı çok seviyorum," diye utangaç bir şekilde itiraf ediyor geri dönerken. "Bence onu ofise götürüp personel toplantıları ve benzeri şeyleri duyurmalıyız."

"Neden olmasın?" diye cevap veriyorum, eğlenerek. "Onu nereden buldun?"

"Beckett'in. Bu gece için ödünç aldım." "Harika."

"Dinle, Heather, seninle gurur duyduğumu söylemek istedim." Onu kucaklamak için kendime çekiyorum çünkü bu gece gerçekten büyük bir adım attı. Kot pantolonunu, tişörtünü ve spor ayakkabılarını etek, gömlek ve babetlerle değiştirmiş, sadece görünüş olarak değil, davranışlarıyla da bu role uygun hale gelmişti. "Az önce sarhoşlar gizlice girmeye çalıştığında çok iyi davrandın."

"Benim gözetimimde olmaz," diyor, boynunu uzatarak. "Üç ağabeyim var. Kimsenin saçmalıklarını kabul etmem."

"Aferin sana."

"Bu arada," diyor. "Değişiklik için gongu çalmak için hazırlanmak mı istiyorsun, yoksa o şansçı adamı dışarı atmak mı?" Bakışlarım onun bakışlarını takip ederek, mavi takım elbiseli yakışıklı bir sarışının gizlice içeri sızdığı kapıya yöneliyor. Tam olarak gizlice değil; onun kadar yakışıklı erkeklerin gizlice davranmaya gerek yoktur.

"Gongu sen çal. Sanırım bunun kocamla bir ilgisi var." Çünkü yakışıklının arkasında bir başka yakışıklı daha var, 1,88 boyunda, düşünceli bir adam.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesimdeki sevincimi gizleyemeden.

"Biraz moral desteğine ihtiyacın olabileceğini düşündük," diye cevaplar Beckett ve beni kendine çekerek hızlıca öper. "Ve başka biriyle kaçmanı istemedim." Kulağıma alçak sesle mırıldanır.

Bayanlar ve baylar, dört dakikalık işaretiniz.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın." Çingiraklı kahkahamı ve kemiklerimden yayılan zevki kesinlikle engelleyemiyorum. Reggie doğruydu ; bu Beckett etkisi. Sniper ve

tartışmak ya da sevgi dolu sözler, bu adama deli oluyorum. Ve sanırım artık büyük kız pantolonumu giyip ona bunu açıkça söylemenin zamanı geldi.

"Sana birini tanıtmak istiyorum," diyor, sıcak bir ifadeyle elimi tutup odanın diğer tarafına götürüyor. "Olivia, bu benim en eski arkadaşlarımdan biri, James Harrison." Sarışın adam elini uzatıyor, bakışlarım hemen Beckett'e kayıyor. *B 'ı arkadaşına mı tanıtıyor? Planların tersine döndüğünden bahsedelim.*

"Olivia. Sonunda tanıştığımıza çok sevindim."

"Harry!" Bunun anlamı beni çok heyecanlandırıyor. Yüzeysel olarak önemsiz bir şey gibi görünüyor, ama bence çok daha büyük bir anlamı var. "Çok özür dilerim," diye ekliyorum hemen. "Sadece Beckett sana hep böyle seslenir."

"Harika," diye cevaplar, nefes kesici bir gülümsemeyle. Oh, eminim kadınlar ona bayılıyordur. "Bütün arkadaşlarım bana Harry der." Ve ben de yeni bir arkadaşım. Şuna bakın!

"Artık onu bırakabilirsin," diye homurdanıyor Beckett ve beni arkadaşından çekip alıyor. "Davetsiz misafir olsak sorun olmaz, değil mi?"

"Fotoğrafçı sorun etmiyor," diye araya girer Harry. Dönünce, Beckett ve benim de artık onların haberine dahil olacağımızı fark ederim.

"Günün çifti," diyor muhabir Danielle heyecanla. "Okurlarımız bayılacak!"

"Tabii ki sorun değil," diye cevap veriyorum, hala gülümseyerek ikiliye dönerek. "Miranda'ya yardım edebilirsin."

"Neden? Ne sorunu var?"

"Sarhoş." Beckett'ın gözlerini kısarken ben de gözlerimi devirdim. "Maaşını alırken mi?"

"Teknik olarak, çalışmıyor. Ona bugün izin verecektim." Bu etkinliği aylardır planlıyorduk ve o zamanlar, fazla mesai için harcayacak fazladan param yoktu.

"O zaman maaşını alıyor," diye itiraz etti. "Ve kız iş yerinde sarhoş."

"Bunun anlamını sonra tartışabiliriz ama bana yardım et. Onunla uğraşmadan da yeterince işim var."

"Onu göster, ben onu bir köşeye götürüp kahve ikram edeyim," diye teklif ediyor Harry.

"Gerçekten mi? Çok yardımcı olur. İşte o. Mavi elbiseli kız." Mir'i işaret ediyorum, şu anda masaların arasında dolaşıyor. Ve erkek katılımcılardan birinin kafasını okşuyor. *Kel bir katılımcı.* Sonra da kafasına öpücük konduruyor.

"Hallederim," diyor Harry, çoktan harekete geçmiş.

"Bu biraz sürpriz oldu," diyorum, Beckett'e dönerek. "Gerçekten mi?"

Bu günlerde senden uzak duramıyorum galiba
gündür senden uzak duramıyorum."

"Şikâyet etmiyorum." Ellerimi arkamda birleştirip, Beckett elbisenin eteğinin hışırtısını takip ederken kendimi sağa sola dönüyor buluyorum. Başparmağıyla dudaklarını ısıyor, sanki bir şey düşünüyormuş gibi.

"Bu bakışı tanıyorum." Gözlerinin beni yiyip bitirdiğinin çok farkındayım, bunun sonucunda vücudumu sıcaklık kaplıyor.

"Gerçekten öyle mi?"

"Bir şey yapmayı düşünüyormuşsun gibi görünüyorsun, bu da şanslı bir durum çünkü..." Elimi selam veriyormuş gibi uzattığımda gözleri hafifçe büyüdü. "Merhaba. Benim adım şey."

Derin ve saf bir kahkaha attı ve elimi kullanarak beni geniş göğsüne çekti. "Müzakere konusunda hâlâ öğreneceklerin var."

"Öyle mi? Ne öğrenmem gerekiyor?"

"Asla ilk teklifi sen yapma," diye fısıldadı kulağıma.

Akşam hızla geçer ve hızlı randevu kısmı bittiğinde, bekarlar birbirleriyle kaynaşmaya başlar. Fotoğrafçı birkaç samimi fotoğraf çeker ve Danielle, *Lust Island*'daki erkeklerle tekrar birkaç kelime konuşmadan önce, birkaç katılımcıyla vox pop tarzında röportaj yapar. O ayrılmadan önce sohbet ederiz ve o, kartlarda yazan sorulara verdiği cevapları, gecenin en çok konuşulan yorumları haline gelmiş olanları yazmayacağına söz verir.

Soru: Kendinle ilgili ilginç bir şey söyle. Cevap: Yutma refleksim yok.

Bu tam olarak benim aradığım romantik atmosfer değildi. Ve Prudence adında, boyu 1,5 metreye bile ulaşmayan, biraz melek gibi görünen, anaokulu öğretmeni olan ve çok tiz bir sesi olan bir kadından bekleyebileceğiniz türden bir şey de değildi. Kesinlikle bir kitabı kapağına bakarak yargılayamazsınız.

Sonunda kalabalık dağılmaya başlar ve biz de eşyalarımızı toplamaya başlarız.

"Geri bildirim kartlarını aldım," diyor Heather, "Ve beni ve Mir'i eve götürmesi için bir Uber çağırmak üzereyim."

"Bir taksi çağır ve yarın sana borcumu söyle."

"Oh, bunu unutma," diyor ve bar tezgahından gongu alıyor.

"O senin mi?" Harry aniden yanımda belirir ve endişeli bir şekilde Beckett ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor. Aslında, Beckett ile gongu kolumun altına sıkıştırdığım yer arasında.

"Benim," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum. "Şey, sadece ödünç aldım."

Beckett gülmeye başlar, Harry ise... şey, nasıl görüldüğünü tam olarak bilemiyorum. Patlayacakmış gibi mi, yoksa kusacakmış gibi mi?

"Tanrım, Beckett." Sert bir nefes verir. "Sadece sen bu kadar eski bir şeye bu kadar kayıtsız kalabilirsin."

"Aman Tanrım. Bu bir antika mı? Tatilde aldığın bir şey sandım." Çünkü çok çirkin.

"Harry sanatla uğraşıyor. Belgravia'da bir galerisi var. Sana söylemiştim galiba?" Beckett hala gülerek diyor. "Ayrıca antikalara da biraz meraklıdır."

"Al şunu!" Harry'ye uzatırım. "Eğer zarar görmüşse, lütfen bana söyleme." Çünkü birden *midem* bulanır.

"Gidip... bunu bir yere saklayayım," diye başlar Harry.

"Araba dışarıda olmalı," diye cevaplar Beckett.

"Olivia, tanıştığımıza memnun oldum. Sarhoş çalışanınız da öyle. Oldukça tatlı biriydi."

"Bebek bakıcılığı için teşekkürler." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. "Onu sevdim," diyorum, Harry kapıdan kaybolurken Beckett'in anlaşılmasız ifadesine bakarak.

"Belki yakında bir akşam yemeğine davet ederiz."

"Bu hoşuma gider." Gerçekten gider. "Ben yemek yaparım. Sen de bulaşıkları yıkıyormuş gibi yaparsın."

"Birine bir şey yapması için para ödeyip sonra da kendin yapmak zorunda kalmanın ne anlamı var?" Heather, Miranda'yı koltuktan kaldırırken, onun bakışları uykulu Miranda'ya kayıyor.

"Keşke hepimiz senin kadar zeki olsak."

"Evet, keşke öyle olsaydı. Dünya çok daha mantıklı olurdu."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye cevap veriyorum, göğsünü okşayarak çantamı alıyorum. "Onları taksiye falan bindirir misin? Ben hesabı kapatmam lazım." Şirket kredi kartımı çıkarıyorum, dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurup tekrar bara dönüyorum. Ancak kasa çoktan kapatılmış, ben de aşağıdaki ana bara iniyorum. Göz yaşartıcı hesabı ödedikten sonra, bahşiş kavanozuna yüklü bir bahşiş atıyorum, çantamı omzumda yukarı çekip dönünce, tanımadığım bir göğüs duvarına doğru yürüyorum. Ağzımı açmadan önce aklıma gelen düşünce, *yüzüne bakmadan bunun Beckett olmadığını bilmemin ne kadar garip olduğu.*

"Oh, pardon. Önüme bakmıyordum..." "Olivia?"

Luke mu yoksa ben mi daha çok şok oldum, bilmiyorum. O kesinlikle şok olmuş görünüyor. Bu arada, ağzım açık kalmış galiba. En azından şu ana kadar...

"Burada ne yapıyorsun?" Bu sözler olması gerekenden daha suçlayıcı geliyor.

"Arkadaşlarla bir şeyler içmeye geldim." Arkasında, yetenekli Prudence ve bu akşamki etkinlikten iki kadınla birlikte oturan iki erkeği işaret ediyor. *Başarımız buraya kadarmış.* "Nasılsın?"

"İyiym. İyiym." Onun görünüşünü sindirmeye çalışırken, oldukça hızlı bir şekilde başımı sallıyorum.

"Aramalarıma cevap vermedin." Sözleri şaşırtıcı derecede yumuşak ve suçlamadan çok incinmişlik içeriyor. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama sonra senin ve üvey baban için sadece bir eğlence kaynağı olduğumu fark ettim." Ben hiç lafı dolandırmayı seven biri olmadım.

"Anlamadım?" O, düz saçlarını eliyle düzelterip, "Anlamadım." dedi.

"Gerçekten mi?" Keşke sözlerim bir kılıç olsaydı, o zaman onu onunla dürterdim. Onlar gülerken, benimle oynarken, beni kirli, kullanılmış ve atılabilir hissettirmeye nasıl cüret ederler? Peki, şimdi kim gülüyor?

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum." Cevabı alçak ve acil, ses tonunda rahatsız edici bir şey var, ama üzerinde durmaya vaktim yok çünkü aceleyle devam ediyor. "Mark'ın verdiği partiye gelmediğim için mi? Tanrım, Ols." Şiddetli bir nefes veriyor. "Başka biriyle birlikte olduğunu kutlamak istediğimi mi sanıyorsun? Benden başka biriyle?"

"Bu asla olmayacaktı." Ciddi olarak değil.

"Bunu çok net bir şekilde belli ettin," diye karşılık verdi, artık benim öfkeme ayak uydurarak.

"Mağdur rolüne bürünemezsin." Öfkelenerek, parmağımla sözlerimi vurgulayarak, aramızdaki havayı şiddetle dürtüyorum. Regency tarzı sosyal kesintiler buraya kadarmış. Devonshire Düşesi'nin balıkçı karısı gibi tartışarak ortalıkta durmadığından eminim.

"Gerçekten mi? Çünkü benim bakış açımdan, işler açıkçası biraz farklı görünüyor. Ama en azından

artık ofiste lanet olası kanaryayı yiyen kedi gibi dolaşan piç kurusu.

"Neden bahsediyorsun?" Tüylerin kime ait olduğunu sormaya gerek yoktu.

"Anlaşmanın bir parçası olarak benden kurtuldu. Sana söylemedi mi? Şirketin çoğunluk hissesi ona, bana ise kocaman bir el sıkışma. Bu haftadan itibaren onu bir daha görmek zorunda değilim. Ama en çok ne acıtıyor biliyor musun? Sen ve ben uzun zamandır arkadaştık, ama sen beni terk ettin. Seni boktan durumdan kurtarabilecek bir sonraki adama geçmeden önce uykun kaçmadı bile."

"Öyle olmadı." Yanaklarım sanki bana vurmuş gibi yanıyor.

"Anna ve ben birlikte değiliz, bunu biliyor muydun? Ortak ebeveynlik yapacağız ve ben onu ve bebeği destekleyeceğim, ama sen bana durumu sindirmem için bir şans bile vermeden çekip gidip onunla evlendin."

"Çünkü bana başka seçenek bırakmadın!" diye bağıyorum.

Bar, benim sözlerimle sessizliğe büründü.

Yaptığım seçimlerle her şeyi mahvettiğimi biliyorum, ama o beni ortada bıraktı ve Beckett ile evlenmekten başka bir seçeneğim kalmadı.

Beckett.

O adam barın yer kapıda kapının arkasında kapının ifadesi ifadesi ölümcül.

Bölüm 40

OLIVIA

"Kafana ne doldurduğunu bilmiyorum, ama bir dahaki sefere aradığımda telefonu açsan iyi olur." Luke'un sesi daha yumuşak çıkıyordu, sanki Beckett'in arkasında olduğunu biliyordu ya da benim gitmek üzere olduğumu biliyordu.

Kendimi ani bir hareketle başımı sallarken buluyorum, geçerken omzum onun koluna değiyor. Arkama bakmıyorum, Beckett bana yol vermek için kenara çekilirken kapıdan geçiyorum.

"O burada ne arıyor?"

Dışarıdaki hava donma ihtimaliyle serin, Beckett'in sözleri havada küçük beyaz bir duman gibi. Çıplak kollarımı ovuştururken keşke ceketimi getirmeyi hatırlasaydım diyorum. Kaldırımlar çok geçmeden ayaklarımızın altında çitirdayan yapraklarla kaplanacak. Peki sonra ne olacak? Kar yağdığında bu sokaklarda birlikte yürümek için birlikte olmayacağız. *Değil mi?* Sokakların bu tarafında, birkaç araba mesafede duran Mercedes'i fark edince, kafamdaki düşünceleri yutkunarak bastırıyorum. Dalgın dalgın ona bakıp tekrar ona dönüyorum.

"Sanırım bu bir tesadüftü." Sesimin bu kadar sakin olmasına şaşıyorum. Gürültülü zihnimle ne kadar da zıt. *Artık JBW'de çalışmıyor ve bu bir şekilde Beckett'in eseri. Geri kalanına gelince...* "Luke'un üvey babasının planından haberi olduğunu mu söyledin? Ses tonum ve..."

"Neden şimdi bunu konuşuyoruz?" Ayakkabısının deri tabanıyla dönerek bana doğru yüzünü çevirdi. Ben de aynı şeyi daha yavaşça yaptım, zihnim hala bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Çünkü daha önce bu konuyu konuşmamıştık, sanırım."

"Senin için önemli değildi. Sen intikamdan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordun."

"Hayır, intikam senin işindi. *Senin* sertleşmen."

Sert *bakışları* havada belirginleşti. "Beni neyin sertleştirdiğini bilmiyorsun." Sözlerinin sertliği neredeyse bir darbe gibi hissettiriyordu. Demek istediği, benim bilmediğim... "Çünkü anlamıyorsun. Anlayamazsın."

"Birinin beşiğinden oyuncaklarını çaldığını anlıyorum." Benden çok ona özgü bir hareketle, hızla dönüp arabadan uzaklaşmaya, onun korkunç sözlerinden uzaklaşmaya başladım. Ondan uzaklaşmaya.

"Olivia," diye homurdanır, sonra ayaklarım kaldırıma o kadar sert vurur ki, topuklarımın kırılmamasına şaşırım.

"Dur." Ayaklarım kaldırımda sürtünürken, eli kolumu tutmak için uzanır.

"Bırak beni," derim, çekerek uzaklaşıyorum. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Ne kadar korkutucu olduğunu düşünürsen düşün, Londra sokaklarında tek başına dolaşamazsın."

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi bırak. Beni çocuk gibi davranmayı bırak!" Aslında boğuşuyor olduğumuzu fark ediyorum. Bana zarar vermiyor, ama kollarımı da bırakmıyor.

"O zaman öyle davranmayı bırak. Bu ne demek oluyor? Bir dakika önce iyisin, sonra o ortaya çıkıyor ve birdenbire böyle oluyorsun."

"Nasıl yani? Kızgın gibi mi?" Yaklaşıyorum, gözlerimi kısıyorum. "İtaatsiz gibi mi?"

"Hayatında bir gün bile itaatkar olduğunu sanmıyorum." "Sana asla boyun eğmeyeceğim."

"Sana söylediğim her şeyi yapacaksın." Sözleri kurşun gibiydi, sesi keskin.

"Siktir git." Dönüyorum ama çok uzağa gidemiyorum, çünkü beni yakındaki bir dükkanın kapısına itiyor. Arkamdaki tuğla duvar şok edici derecede soğuk ve küçük alanda keskin ve boğucu bir koku var. Beckett

benim arkamdan içeri girer ve karanlık beni yutsa da, yakındaki bir sokak lambasının ışığı onun yüksek elmacık kemiklerini belirgin bir şekilde ortaya çıkarırken, gözleri kömür gibi siyahlaşır.

Hiç bu kadar korkutucu görünmemiştir.

"Sana ne dedi?"

Gözleri kararır ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Onu daha önce kızgın gördüğümü sanıyordum ama bu? Bu farklı. Bu, kafesi olmayan bir yırtıcı hayvan, öfkesi yüzümü okşayan nefes kadar gerçek. Geri çekiliyorum, içgüdülerim tamamen kendini koruma içgüdüsüyle hareket ediyor, o da beni takip ediyor, hareketleri karanlık ve tehditkar, tüylerimi diken diken eden türden. Bana zarar vermeyecek. Bunu biliyorum. Ama zarar *verebileceği* heyecanı inkar edilemez.

"Onun söyledikleri seni ilgilendirmez." Kendimi çenemi kaldırırken buluyorum, cevabım meydan okuyan ama titremeyen bir sesle.

"Neden onunla konuşuyordun?" Sesi kalınlaşıyor, öfkesi neredeyse elle tutulur hale geliyor.

"Tekrar söylüyorum, bunun seninle hiçbir ilgisi yok..."

"Ben senin kocam." Bağırıyor, ama sözleri yine de korkutucu.

"Sadece isim olarak," diye fısıldıyorum.

Elini uzatıp arkamdaki duvara koyuyor, kolunun omzuma değmesi elektrik çarpması gibi. Onun ne kadar yakın olduğunun farkına varıyorum. Öne eğilip gölgelerin içine giriyor, ışığın yokluğunda sözleri daha da güçlü oluyor.

"Karanlıkta adını haykırdığın koca."

Dudakları yanağıma değiyor, eli uyluğumdan yukarı kayıyor, elbiseyi de beraberinde sürüklüyor, dudaklarımdan kesik kesik bir iç çekiş koparıyor.

"Onu bir daha görmeyeceksin," diye fısıldadı, dişleri çenemi okşarken, parmakları iç uyluklarımdan yumuşak derisini tahrik ediyordu.

"Beni durduramazsın."

"Beni kışkırtma, sevgilim. Batmayacağım derinlik yok."

"İstedğini elde etmek için mi?" Onun onayı, kelimelerden çok mırıldanmaya benziyor, eli bacaklarımın arasında dolaşırken, ben uzanıp bileğini tuttuğumda tüm vücudu hareketsiz kalıyor. "Bana gerçeği söylemelisin, Beckett. Herhangi bir gerçeği."

Şirketin sahibi olduğunu önceden söyle.

Luke'un o berbat işte parmağı olduğunu söyle. Beni sevdiğini söyle.

Bana bir şey söyle.

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

"O zaman ben yürüyorum." Elini bacaklarımın arasından çekip doğrulurken, sokak lambası onun tüm ihtişamını ortaya çıkarıyor. Ama bunu takdir edecek vaktim yok çünkü yürüyorum. Yan taraftan kayıp sokağa çıkıyorum. Hala arabanın ters yönüne doğru ilerliyorum, gözlerim yoldan geçen bir taksi arıyor. Burada kalamam, onunla birlikte olamam. Böyle olamaz.

"Olivia," diye sesleniyor arkamdan. Adımlarını duymuyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve." Bu kelimeyi bir suçlama gibi omzumun üzerinden atıyorum. "*Benim evime.*" Onun evi beni ilgilendirmiyor. Bu gece değil. Onunla değil.

"Gidemezsin." Arkamda yine onun ayak sesleri duyulunca kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Siktir git, izle beni," diye mırıldanıyorum, sanki o benim peşimde değil de çantamın peşindeymiş gibi çantamı omzumda daha yükseğe çekiyorum, o da beni tekrar kendine doğru çeviriyor.

"Arabaya bin."

"Siktir git. Ben gidiyorum."

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun." Serbest eliyle ceketinin iç cebine uzanıp telefonunu çıkarır.

"Ne? Annemi mi arayacaksın?" Alaycı ses tonuma rağmen, içim titriyor.

Ekranın ışığı, başparmağıyla ekranı kaydırırken yüzünü aydınlatıyor. "Avukatımı arıyorum. Braunstein, ben Beckett. Bu akşam kendimi terk edilme gerekçesiyle boşanma davası açmak zorunda buldum."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Evet, Olivia bu akşam beni terk etti. Evet, şirketini kaybetti." "Bunu yapamazsın," diye fısıldıyorum. "Anlaşmamız böyle değildi."

"Anlaşmamız tam da buydu," diye öfkeyle karşılık veriyor, hattın diğer ucundaki, başka bir ülkedeki adamı umursamadan. "Doğru danışmanlık alsaydın, bunu bilirdin."

"Ben bu saçmalığa razı olmadım."

"Sanırım belgelerde senin imzan olduğunu göreceksin."

Elimi telefonunun ekranına kaydırarak aramayı sonlandırıyorum. "Bunu yapamazsın, Beckett. Terk etmek, seni görmekten nefret ettiğim için bir geceliğine evden ayrılmak değildir."

"Buna sen karar veremezsin. Senin de nazikçe hatırlattığın gibi, bu gerçek bir evlilik değil. Biz bu kurallara göre oynamıyoruz. Sen kıdemsiz ortaksın, belirli şartlara imza attın ve bu şartlardan biri de, sana ihtiyacım olduğu sürece benim yanımda kalmak."

"Altı lanet ay boyunca," öfke ve hayal kırıklığı içimi kaplarken homurdanıyorum. Kollarımı, mengene gibi sıkışan parmaklarından kurtarmaya çalışıyorum. "Anlaşma böyleydi."

"Evet. Ve ara henüz gelmedi. Arabaya bin." Beni bırakır ve ben hemen kaldırıma çıkarım, geçen arabaları izlerim. İzler ve beklerim, onun mantıklı davranmasını isterim. Herhangi bir mantık. "Arabaya bin, Olivia."

"Seninle eve geleceğim, çünkü mecburum. Gözlerimi öfkeyle ona çeviriyorum. "Ama taksiye bineceğim. Senin yanına yaklaşmak istemiyorum."

Bu sefer onun derin iç çekişini görmek ya da duymak yerine hissediyorum. "Lütfen Olivia. Arabaya bin. Ne istersen sana anlatırım."

Bölüm 41

BECKETT

Arabanın karanlığı bizi sarıyor, tek ses lastiklerin yola sürtünmesinden geliyor. Geceleri arabalar özel bir dünya gibidir ve bu gece her birimiz kendi ayrı dünyamızda var oluyoruz.

Nasıl bu noktaya gelmiştik? Sokaklarda bağırarak, tehditler savurmak.

Hayatımda hiç kimse bana onun gibi hissettirmemişti. Öfkeli ve çileden çıkmış, gergin ve endişeli. Sanki onu bir kutuya koyup bir kutuya koyup onu her türlü zarardan korumak istiyorum.

Ben de dahil.

Karanlık ve samimi bir ortamda, karşıdan gelen araçların ışıkları yüzünü aydınlatıyor, onu tekrar tekrar ışık ve karanlık arasında bırakıyor. Bu yolculuk işkence gibi. Bundan nefret ediyorum ama yine de bitmesini istemiyorum. Çünkü bunun temsil ettiği şey yüzünden. Ama sonunda kapılara varıyoruz ve kısa bir süre sonra evin önüne.

"Bu gece bu kadar, Dobson." Olivia şaşkınlıkla bana doğru dönüyor. Sürücü kapısı sessiz bir *tıklama* ile kapanırken, nefesini aldığını duyuyorum ama ondan önce konuşuyorum.

"O ilk gece, arabada. Bu arabada." Kafamı, ellerinin deriye dayandığı yere çeviriyorum, ancak iç ışıklar söndüğünde bu sefer dokunmaya direniyorum. Bu gece bahçedeki ışıklara minnettarım, fark ediyorum. "Seni terk etmek için tüm gücümü kullandım."

"Ama bıraktın." Ses tonu, söylenmemiş olanı ifade ediyor. *Başardın, seni pislik.*

"Ama seni istedim, sana sahip olmak zorundaydım. Ama sen ondan bana geldin." Ona bakıyorum. Yosun yeşili gözlerinin derinlikleri hiçbir şey ele vermiyor.

"Öyle olmadı," diye cevaplar, sesi yumuşaktır.

"Evet, öyle. Sen kendin söyledin. Onun müsait olmasını çok uzun süre bekledin ve o gece müsait olduğunu düşündün. Sonra ben araya girdim."

"Sen pek de tesadüfen gelmedin." Kısa ve keskin bir kahkaha. "Hayatın boyunca tesadüfen bir yere geldiğini sanmıyorum."

"Evet, çünkü tüm hayatım mükemmellik üzerine kurulu."

"Hayır, çünkü tüm hayatın kontrol egzersizinden ibaret. Etrafındaki her şeyi kontrol etmek istiyorsun. Beni de dahil."

"Kontrol bir takıntıdır. Bağımlılığın bir alternatifi, ya da belki de kabul edilebilir bir alternatifi."

"Hayatını böyle yaşayamazsın."

"Bağımlılık yapabilecek daha zararlı şeyler var." Senin gibi. "Ama biz Luke'dan bahsediyorduk. Sana daha önce ne dedi?"

"Bu hala seni ilgilendirmez."

"Söylediği her şey kafanı karıştırmış. Yüzünden okunuyor." Neredeyse tadını alabiliyorum. "Ama belki de bir manipülatörü gerçekten anlayabilmek için bir manipülatör olmak gerekir. Görüyorsun, o çocuksu cazibesinin arkasında, Luke senin sandığın gibi bir adam değil. Üniversitede bile öyle bir adam olduğunu sanmıyorum. İnsanları, özellikle de kadınları, sırf eğlence için kullanıyor. O tam anlamıyla bir narsist. Seni kullanıyordu ve ben de senin buna izin vermeyeceğinden emin olmak zorundaydım."

"Yani beni seninle evlenmem için manipüle ettin." Bu bir soru değil, bir ifade. "Beni koruduğunu mu düşündün?"

"Hiç de değil. Ama Luke seni mahvederdi. E-Volve'u batırmadan önce seninle biraz oynardı. Oysa benimle intikamını aldın, üstelik işin de kurtuldu. Planlarım konusunda dürüsttüm. Instagram'da dedikleri gibi, gerçek kendimdim."

"Sen şeytandın, hâlâ da öylesin."

"Başka biri olacağıma dair söz vermedim. Ve yerine getiremeyeceğim hiçbir şey için söz vermedim." Sana aşk sözü vermedim. Çünkü sen benim bağlılığımdan çok daha iyisini hak ediyorsun.

"Yani benim senin tarafından manipüle edilmemin daha iyi olacağına karar verdin." Öfke bekliyordum, soğukluk değil. Dehşet, kabullenme değil. "Tanrı rolünü oynamak seni tatmin ediyor mu?"

"Henüz tazminat konusunda şikayet ettiğini duymadım. Hiçbir şey duymadım."

"Eminim bu senin o çılgın kafanda mantıklıdır," diyor, kapı koluna uzanarak, "ama beni affetmelisin çünkü benim kafamda hiç mantıklı gelmiyor."

"Dur."

"Merak etme. Hiçbir yere gitmiyorum, sadece eve giriyorum. Bir fincan sıcak çay içip yatağa girmek istiyorum. Yalnız. Eminim sözleşmede yatak paylaşmamız açıkça belirtilmemiştir."

"Henüz bitirmedim." Bir iç çekerek, eli kayar ve sırtı tekrar deriye değir.

"Bana altı ay söz vermiştin."

"Hepsi sözleşmede yazıyor." Yorgun bir şekilde iç çeker. "JBW bu hafta benim oldu."

"Ne?" Loş ışıkta daha dik oturur, bakışları benimkilere çevrilir. "Nasıl?"

"Luke'un üvey babası karısını terk etmeye hazırlanıyor galiba. Bu yüzden hızlıca satmak zorunda kaldı diye düşünüyorum." Ve iyi bir fiyata.

"Ve onun sırrını sakladığın için bana söylemedin mi?"

"Nasıl bu kadar farkında olamazsın?" Gerçek seni özgür kılar mı? Sanmıyorum, ama hızla yayılıyor. "Sana söylemedim çünkü beni terk edeceğini biliyordum. Ve ben buna hazır değilim Olivia. Beni terk edemezsin."

Şu anda hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Tutuklanıp Paddington polis karakolunda bir gece gözaltında tutulmaktan daha savunmasız, rehabilitasyona girmekten bile daha savunmasız. Ve bu mide bulandırıcı. Utanç duyuyorum ama aynı zamanda garip bir rahatlama hissi de var. Çünkü o çığlık atarak kaçmadı. Ve çelişkili duyguların güzel yüzünde belirip kaybolduğunu izlerken, kaçacakmış gibi de görünmüyor. Sonra öne eğiliyor, ellerini yanaklarıma koyuyor ve dudakları benim dudaklarıma yumuşakça dokunuyor.

"Anlıyorum. Kendini savunmasız hissetmen normal. Normal..."

Onun sözlerini keserek, ağzımı onun ağzını kapattım ve onu inilti ile talep arasında bir ses çıkararak kucağıma çektim. Bacakları benim bacaklarımin üzerine kaydı, elbisesinin eteği bir çiçek gibi üzerimize düştü, parfümünün kokusu bizi sardı.

"Kaldığımız yerden devam ediyoruz."

Dumanlı sözleri dudaklarımin altında yankılanıyor, başını geriye atarken ben boynuna doğru ilerliyorum, dilimi köprücük kemiği üzerinde gezdiriyorum. Ama cevap vermiyorum. Artık açılmam mümkün değil çünkü zaten parçalanmış hissediyorum. Derisi yüzülmüş gibi.

Ben işleri hızlandırmak için uzanırken, elleri kemerime uzanıyor ve o benim kucağıma eğilirken, benim sikimi giysilerimin sınırlarından kurtarıyor.

"Çok güzel bir penisin var."

Kahkaham neşe dolu, arabanın sınırları içinde özgürce yankılanan bir ses. Elimi boynunun arkasına doladığımda, bana şeytani bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve onu bir öpücük daha için kendime çekiyorum. Çılgınca ve hızlı. Dişler ve diller. Elinde tuttuğu saten ve çeliğe dair iç çekişler ve iltifatlar. Ağzı kulağıma yaklaşıp "Seni içimde hissetmem lazım" diye fısıldadığında zihnim bulanıklaşır.

İhtiya

cım

var.

İçimd

e.

Hissetmek.

Elbisesi fermuarını bulduğumda vahşi bir ses çıkararak fermuarı çekip, omuzlarından kolları sıyrarak onu neredeyse tutsak eder gibi yapıyorum, ta ki o bir kolunu kurtarana kadar. Kalbim çarpıyor ve sikim zonkluyor, o ise elbisesini beline kadar indiriyor. Karşımdaki manzara bir fantezi gibi, bu uyuşuk gözlü yaratık, tüm o dolgun kıvrımları ve beni sik beni diyen ağzı. Dizlerinin üzerine çöküyor, kollarını boynuma doluyor, parmakları ensemdeki yumuşak tüyleri okşuyor ve göğüslerini yüzüme bastırıyor. *Sanki ipucuna ihtiyacım varmış gibi.* Ben ince kumaşı ısırp meme uçlarını sertleşene kadar emdiğimde inliyor, parmaklarım çıplak bir okşama ile onun sıcak merkezinde kayıyor. Ben dantel parçayı yana ittiğimde, onun iç çekişi yüzümde bir okşama gibi oynuyor. Ben sikimin dibini kavıyorum ve o aşağı inerek beni sonuna kadar içine alıyor.

Yeterince dokunamıyorum. Yeterince ememiyorum. Yeterince sevişemiyorum, ben onun vücuduna doğru eğilirken, bana doğru eğilmiş ve açılmışken. Bu, alanın sınırlarına rağmen vahşi ve gergin olmayan, aramızda oluşan ve ifade edilemeyecek kadar acı verici bir şey. Başparmağım klitorisini bulduğunda zevk çok büyük, sıcak duvarlarının sıkılığı çok büyük, zevk ikimizi de hiçbir şey kalmayana kadar aşağı çekiyor.

Kolları hala boynumda, kalpleri aynı anda atıyor gibi. Nefesinin kesilmesiyle, bu gece ikinci kez sözlerini kesiyorum.

"Seni yatağa götüreyim."

Bölüm 42

OLIVIA

Her zamanki gibi boş bir yatakta uyanıyorum. Yana dönüp telefonuma bakıyorum ve saatin dokuzu geçtiğini fark ediyorum. Ama bugün Cumartesi. Büyük bir gecenin ardından gelen Cumartesi.

Geriniyorum, ağrıları kontrol ediyorum. Karın ve uyluklarımdaki aşırı çalışmış kaslar ve bileklerimde hala onun parmak izlerinin izleri var gibi.

Dün gece... bir aydınlanma gibiydi. Bana olan ihtiyacını hissettim. Onun savunmasızlığının çıplak gerçeğini gördüm. Neredeyse hiç konuşmadık ama kelimeler olmadan da söylememiz gereken her şeyi söylemiş gibiydik. Bu, ilişkimizin düzeldiği anlamına gelmez, ama belki de berbat başlangıcımızın ötesinde bir değişim yaşadığımız anlamına gelir.

Bu çok paradoksal bir durum, tavana bakarken düşünüyorum. Bireyler olarak zayıflıklarımızı ortaya çıkarmaya çok isteksiziz, ama bunu yaptığımızda sonuçlar büyük bir yakınlık yaratıyor. Dün geceki gibi, çünkü bu deneyim sadece seks değildi. Yakınlık ve anlayışla ilgiliydi. Kabul görmek. Güvence. Sevgi.

Konuşamadığımız aşk. En azından ben konuşamadım.

Beckett'in saklanan tek kişi olmadığı için bunun beni sahtekar yaptığını biliyorum. Savunmam olarak, dün gece tutkuyla dolu bir anda bunu söylemek için uygun bir zaman değildi. Onu sevdiğimi, altı aydan fazla bir ilişkimiz olabileceğini düşündüğümü söylemek, akli başında bir ortamda söylenmesi gereken bir şey. *Akli başında, ihtiyaçtan deliye dönmüş değil.* Bu, tartışılmalı ve gerçek olarak anlaşılmalı, akıllara durgunluk veren bir sevişmenin sonucu olarak yanlış yorumlanmamalı.

Yataktan kalkmak istemiyorum. Bu da bir başka insan zayıflığı, ama fiziksel değil. Özellikle hafta sonumu burada geçirmek istediğimden değil, ama söylemem gereken zor şeylerden kaçındığım için.

burada geçirmek istediğimden değil, söylemem gereken zor şeylerden kaçındığım için.

Seni seviyorum.

Bence sen beni seviyorsun.

Ne yapacağımızı konuşmamız lazım.

Derin bir nefes alarak bacaklarımı yataktan kaydırıp hızlıca duş almaya karar verdim, aynada görünüşümü görünce biraz yüzümü buruşturdum. Saçlarım kızgın bir sonbahar çalıları gibi görünüyordu, yanaklarım onun sakallarından dolayı pembeye dönmüştü ve köprücük kemiklerim onun emme izleriyle süslenmişti.

İhtiyaç. Arzu. İyi geçirilmiş bir gecenin izleri.

Yüzümde bir gülümsemeyle duşa giriyorum.

Biraz dinlenip, egzersiz yapmadığım egzersiz taytını giydikten sonra, aşağı kata indim ve koridorda monogramlı bir bavul görünce bir an durakladım. Yanında deri bir hafta sonu çantası ve Beckett'in dizüstü bilgisayar çantası duruyordu. Midem bulandı ama bunun ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalıştım.

"Beckett?" Geçtiğim odalarda ondan hiçbir iz yok ve koşu ayakkabıları bodrum merdivenlerinin başında terk edilmiş durumda değil. Onu mutfakta buluyorum, geniş silueti pencerelerin önünde koyu bir gölge oluşturuyor. Hafta sonu Beckett, yıpranmış kot pantolon ve açık mavi gömlek giymiş. "Hey, ne oluyor?"

Onun yanına gitmek için odanın diğer ucuna geçmiyorum. Kafamı onun güçlü sırtına yaslayıp ellerimi beline dolamıyorum. *Günaydın, nasılsın, kahve yaptın mı diye* sormuyorum çünkü Tanrı'nın bana verdiği altıncı his, bir şeylerin değiştini söylüyor. Bu tabloda, bu anda çok, çok yanlış bir şey var.

O dönünce, yüzündeki ifade her şeyi doğruluyor. O kadar yakışıklı ki korkutucu, ama aynı zamanda bir haftadır uyumamış gibi görünüyor.

"Seni uyandırmak istemedim. Ama uyandırmam gerekebileceğini düşündüm." Bu, aramızda sürekli tekrarlanan bir şaka gibi; sanki onun uyumadığı saatler bana devredilmiş gibi. "Uyumak bir Olimpik spor olsaydı..." Gözleri kayıyor, hayalet gibi gülümsemesi kayboluyor, daha çok bir hayalete benzeyen bir gülümseme.

"Artık uyanığım. Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?" "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama ben gidiyorum."

"Ne kadar sürelğine?" Kollarımı göğsüme doluyorum, parmaklarımla ön kollarımı kavriyorum, sanki kalbimin ekstra bir koruma katmanına ihtiyacı olduğunu hissediyormuşum gibi.

"Henüz karar vermedim." Çenesi sertleşir. "Ama avukatlarım yakında ayrılık ayrıntılarını onaylamak için 'den sizinle iletişime geçecekler."

"Anlamıyorum," diye aptalca cevap veriyorum, çünkü anladığımı düşünüyorum. Ya da en azından bir kısmım anlıyor. Mantıklı tarafım, bunun mantıklı olmasa da onun temelli olarak ayrıldığını anlıyor.

"Ama dün gece... bunun bitmesine hazır olmadığını söylemiştin."

"Hiç hazır olacağımı sanmıyorum. Kalırsam, önümüzdeki birkaç hafta ikimiz için de sağlıksız geçecek. Buna inanmalısın."

"Ama altı ayda bitmesi gerekmez. Biz..."

"Dur." Bu kelimenin yoğunluğu odayı kesiyor. "Böyle olması gerekiyor."

"Bu saçmalık, Beckett. Bana hiçbir açıklama yapmadan öylece bırakamazsın."

"Sana olan tüm borçlarım sözleşmede yazılı. Evlilik öncesi sözleşmede. Söylenecek başka bir şey yok."

O böyle demek istemiş olamaz, çünkü midem bulanıyor. O kadar soğuk olamaz. Olabilir mi? Ve şimdi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmamın nedenini anlıyorum. Nefes almak acı veriyor.

"Ne dediğimi biliyorum. Altı ay demiştim. Ama artık sana ihtiyacım yok."

Daha fazla söz söyleniyor. Evle ilgili bir şeyler. Avukatlar. Tebligat. Hiçbirini dinlemiyorum, o bana yaklaşıırken ve sabah ışığı tam da ona vururken. Mükemmel görünüyor. Ve tamamen mahvolmuş durumda.

"Olivia. Söylediklerimi duydun mu?"

"Sen bir korkaksın," diye fısıldıyorum, ona bakamadan. Sanki aynı fikirdeymiş gibi dudaklarını başıma bastırıyor ve sonra gidiyor.

Önümüzdeki günlerde her şeyi hissediyorum. Rüzgar çok soğuk, trafik sesi çok gürültülü ve ön kapıma ulaşmak için çıkmam gereken üç kat merdiven beni orada kalmaya zorluyor. Pazartesi sabahı grip oldum numarası yapıp Mir'e telefonda sesim kısık bir şekilde işe gelemeyeceğimi söylüyorum. Meğer, kelimenin tam anlamıyla gözyaşın kuruyana kadar ağlamak, hasta gibi görünmek için gerçekten iyi bir yolmuş.

Keder bir tür hastalık mıdır?

Kalp kırıklığının öfkeye dönüştüğünü biliyorum, ama böyle bir ayrılık yaşamadım. Aslında, dünyada başka kimse böyle bir şey yaşamış mı merak ediyorum. Çünkü kendimi berbat hissetmenin yanı sıra, bunun için sadece kendimi suçlayabileceğimi de biliyorum. Evet, olayları ele alış şekliyle tam bir pislik, ama içinde bulunduğum durum benim kendi hatam. Ona aşık olmamalıydım, hiçbir şey hissetmemeliydim çünkü her şeyin sahte olması gerekiyordu. Yani, kendi nedenleriyle beni evliliğe zorladı ve evet, kabul etmek ya da etmemek benim seçimimdi, ama yine de kötü yöntemlerle beni etkilemişti.

Öfkelenmem

gerekirdi. Neden

öfkelenmiyorum?

Lanet olası öfke aşamam nerede?

Ayrılıklar berbat bir şey. Üzüntü insanı yıpratıyor. Ve acı verici. Kalbimdeki acı beni ağırlaştırıyor, sanki kaslarım betonla doldurulmuş gibi.

Salı günü ağlamayı bıraktım, ama hala hasta gibi görünüyorum. *Şiş gözler. Kırmızı burun. Soluk ten.* İşe gittiğimde, ekip beni veba taşıyan bir fareymişim gibi kaçınıyor, yani beni yalnız bırakıyorlar.

huzur içinde, ve ben de trajik bir sanatçı gibi kendimi işime adanmış stoik bir tavır sergiliyorum. Ama hastalıktan iyileşiyormuş gibi davranmak ancak bir süreliğine mümkün. Ya da duruma göre, hafta sonu yaklaşırken *Evening News*, E-Volve hızlı randevu makalesini CMYK renklerinin tüm ihtişamıyla resimlerle birlikte yayınlıyor. *Lust Island'daki* erkeklerin fotoğrafları ve Beckett'in beni sanki beni emmeye çalışır gibi kucakladığı samimi bir fotoğraf.

Hafta sonunu yatakta geçirmediğim, ama makaleye bakarak ve hatırlayarak geçirdim. *Her şeyi hatırlayarak*. Sabahları giyinirken beni izleyişini, sahiplenici bakışlarını ve karanlıkta yumuşak sözlerinin ve öpücüklerinin tenimde kayışını.

Ayrıca, artık bana ihtiyacı olmadığını söylediğini de hatırlıyorum. Bunu her şeyden çok hatırlamam gerekiyor.

Suç tamamen benim omuzlarımda. Tıpkı işimin geldiği durumun suçunu üstlendiğim gibi. Başından beri ne bekleyeceğimi biliyordum. Beckett bana yalan söylememişti. Ben kendime yalan söyledim, o bana bir zaman çizelgesi bile vermişti.

Öfke. Öfkeye ihtiyacım var. Neden bu aşama henüz gelmedi!

"Beckett'i bir süredir görmedik." Mir masama bir latte koydu. Beckett'in bir gün ofise geldiğinde getirdiği, çekirdekten fincana makineden yapılmış bir latte. Prensipten içmemek istesem de, bu çok kaba bir davranış olurdu.

"Teşekkürler." Gözlerim bir anlığına dizüstü bilgisayarımın altına kalkıyor, onun yüzünde bekleyen bir ifade var. Ah, bana bir soru sordu, değil mi? "Meşgul." Benimle olmak dışında her yerde meşgul. Bir çanta hazırladı. Eminim o piç kurusu benden uzaklaşmak için tatile çıkmıştır. Daha fazla gözyaşı dökmemek için tekrar klavyeye vurmaya başlıyorum. Belki de Jorge'nin önerdiği gibi dizüstü bilgisayarına sigorta yaptırmam gerekirdi. Beckett hakkında konuşmaya henüz hazır değilim. Anlayışlı bakışlara, sempatik mırıldanmalara ve banal yorumlara hazır değilim.

O buna değmez. Kaybeden o. Neyi kaçırdığını bilmiyor.

Belki bunları yeterince tekrar edersem, inanmaya başlarım.

Ama on gün oldu ve korkak olan tek kişi o değil.

"Ols, bunu söylediğim için kusura bakma ama kemik torbası gibi görünüyorsun."

"Hasta olduğunda böyle olur Mir. Hiçbir şeyi midenizde tutamazsınız, bu yüzden kilo verirsiniz." Ona bu şekilde konuşmamalıydım ve kahvemın yanına çikolatalı kurabiye koyduğunda kendimi özellikle kötü hissettim. O yanlış bir şey yapmadı, neden ona kızıyorum?

Bu onun suçu.

Ya da benim.

Rüzgarın hangi yönden estiğine bağlı gibi görünüyor.

Bugün ofisten çıkarken telefonum çalıyor. Bugün Pazar. Cep telefonumu cebimden çıkarıp ekrana bakıyorum, çünkü bu günlerde gelen aramaları kontrol ediyorum. Dün Reggie aradığında, onu görmezden geldim ve hemen ona gırtlak iltihabı olduğumu söyleyen bir mesaj attım, sadece onunla konuşmak için cesaretimi toplamak için birkaç gün daha zaman kazanmak için. Açıklamak için. Belki ona gerçeği bile söylerim.

Ama bu arama? Uzun zamandır ilk kez, telefonu açtım. "Luke."

"Selam Ols. Cevap verdin!"

"Evet." Ofisin yanındaki kahve dükkanının penceresine yaslanıyorum, yürümek ve bu telefonu cevaplamak istemiyorum, özellikle de konuşma Beckett'e gelirse. *Ofistekilere bizden bahsetmesi ne kadar sürmüştür acaba?*

"Nasılsın?" Bu dikkatli bir soru değil, daha çok sıradan bir soru. "Oh, bilirsin. Meşgulüm."

"Matches.com'un etrafta dolaştığını duydum."

Bu doğru. Beckett, gelişigüzel yapılan yönetim kurulu toplantılarımıza katılmadığı için, vekilini göndermişti. Bob. Görünüşe göre, birkaç şirketin yönetim kurulunda yer alan yaşlı bir adam. Her neyse, onun bir

onun bağlantısıyla konuşan kişiye ulaştık ve şimdi bu kişinin bizi bağlamasını bekliyorduk.

"Bunda yüzde yüz haklı olduğumu sanmıyorum. Sadece işlerin iyi gittiğini söyleyelim."

"Harika! E-volve'un başarılı olacağını hep biliyordum." Başarılı olmasını engellemeye çalıştığı bir şey. Belki. Bu konuyu düşünmek için fazla vaktim olmadı. "Selam, *Greens'te* olduğumu söylemek için aradım. Bir şeyler içmek için buluşmak ister misin?"

Telefonu yüzümden uzaklaştırıp iç çektim. Hannibal Lecter ile vakit geçirmeyi tercih ederdim.

"Hadi ama. Sadece bir içki içelim. Geçen gün görüştüğümüzde konuşacak vaktimiz olmadı. Ve söylediğin şeyler? Hala aklımdan çıkaramadım."

"Dinle Luke, gerçekten çok yorgunum. Eve gidiyordum." Artık başka bir sorunla uğraşacak enerjim yok. "Bunu başka bir gün yapabilir miyiz?"

"Lütfen, Ols. Bunu konuşmamız lazım. Havayı temizlememiz lazım. Seni arkadaşım olarak kaybetmek istemiyorum. Yapamam... Sana ihtiyacım var."

Yine iç çekiyorum, bu sefer saklamıyorum. Belki de bu, Beckett'ın söylediği/Luke'un söylediği kadar basit bir şey değildir. Belki de onu hayatımdan silmeden önce ona açıklama şansı vermeliyim.

"On dakika verin," diye yorgun bir şekilde cevap veriyorum. "Ama sadece bir içki içip gideceğim."

Greens, Hoxton'ın Shoreditch ucunda yer alıyor, bu yüzden oraya varmam sandığımdan daha uzun sürüyor. Luke'u ışıklarla süslenmiş bir tentenin altında otururken buluyorum. Zemin suni çimlerle kaplı ve mobilyalar ahşap. Ama rustik dekor, tüm hipsterları buraya çekmiş gibi görünüyor çünkü mekan çok kalabalık.

Luke masaya yaklaşınca ayağa kalkıyor, ama akıllıca benim sarılma havasında olmadığımı anlıyor.

"Geldiğine çok sevindim," diyor ve bana büyük bir kadeh beyaz şarap uzatıyor. Önünde bir bardak bira duruyor.

"Dediğim gibi, fazla kalamam." Oturup, ona bakmamak için çantamla meşgul oluyorum. Görünüşe göre birine kızabiliyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Bardağı ağızma götürüp bir yudum alıyorum. Tadı metalik, ama sorun şarapta değil, bende. Son zamanlarda her şeyin tadı yanlış geliyor. Her şey yanlış geliyor.

"Geçen gün, aceleyle gitmeden önce, özür dilemek istedim. O sözleri söylemekle hata ettim. Birkaç bira içmiştim, bu berbat bir bahane, biliyorum, ama kızgındım. Senin adına mutlu olmadığımı ima etmek istemedim."

"Önemli değil," diye mırıldanıyorum, bakışlarım yakındaki bir masada oturan kızlara kayıyor, en az biri Luke'a ilgi duyuyor gibi görünüyor. Gözlerimi onların yönüne kısıyorum, bir veya ikisini tanıdığımdan eminim.

"Senin adına mutlu olmaya çalışıyordum." Bunu söylerken, başparmağıyla bardağındaki buğuyu siler, gözleri bu harekete kapılır. "Sanırım kıskançtım. Kızgındım da. Dünyaya kızgındım. Anna ve ben birbirimiz için hiçbir zaman bir şey olmayacağız. Ve seninle olan şansımı mahvettim."

"Olan oldu," diye zayıf bir mazeret uyduruyorum. Bunu yapmak istemiyordum ama neyse, boş ver. "Beckett, Mark'ın E-Volve'a yatırım yapma niyetinde olmadığını söyledi."

"Ne?" Luke başını kaldırdı ve bakışları benimkilere sertçe çarptı. "Bunu nereden biliyor?"

"Görünüşe göre Mark ona söylemiş."

"Benim bundan haberim yok," diye bağırır ve elini saçlarına geçirir. "Gerçekten, Ols. Seni kapıdan içeri soktuğum anda benim işim bitti. Artık orada çalışmıyorum bile. Ve bu Beckett'in suçu." Bu bana bir kaçamak cevap gibi geliyor. "Son zamanlarda ofise gelmediğini duydum."

"Hâlâ ofisle iletişim halinde misin?" Boğazım düğümlenir. Bizim hakkımızda bir şey biliyor mu? Beckett'in bunu gizli tutmak için bir nedeni yok.

ama öte yandan, dedikodu yapan biri de değildir. Hatta paylaşımcı biri de değildir. Ve önümdeki adam gibi, kesinlikle balık tutan biri de değildir.

"Evet, seviyorum. JBW'de iyi arkadaşlar edindim. Sonuçta üniversiteden mezun olduktan sonra orada çalışıyordum. Ama yeni işim de oldukça iyi," diye savunmacı bir tavırla ekliyor.

"Bu iyi. Senin adına sevindim." Ve bu öğleden sonra bitince daha da mutlu olacağım.

"Yine de kıdemli ortakların dokuzdan beşe kadar ofiste olmadıklarını biliyorum. Mark hiç olmadı," diye ekliyor etkilenmemiş bir şekilde burnunu çekerek, pintine uzanıp derin bir yudum alıyor ve bir şekilde burnunun altında köpüklü beyaz bir iz bırakıyor. "Ama Beckett görünüşe göre ondan da az orada."

"Ama o hala orada mı?" Bunun bir cevap değil, bir soru olarak çıkmasından nefret ediyorum. Bilgiye bu kadar aç olduğumdan nefret ediyorum.

"Evet, sadece ona ne olduğunu merak ettim."

Sen ve ben. "Ona sorabilirsin," diye cevap veriyorum. "Beni kovmuş olan adama mı sorayım?"

"Altın el sıkışma aldığını söylemiştin, değil mi?" Ya da onun deyimiyle, "siktir git" el sıkışması.

"Öyle dedim, ama yine de beni kovdu," diye savunmacı bir şekilde cevaplar. "JBW'de çalışmayı seviyordum, ayrılmak istemiyordum."

"O zaman neden seni kovdu?" Neden gerçekten? "Mark yüzünden. Bana garezi vardı."

Ya da belki Beckett haklıydı. Belki Luke da bir manipülatördür. Bir narsist mi? Ben öyle görmüyorum. Ama diğer olaylarda da parmağı var mıydı? Ve şu anda bu gerçekten umurumda mı? Umurumda olan tek şey tualete gitmek. Çok fazla kahve içtim ve mesanem isyan çıkarmak üzere.

"Bir içki daha ister misin?" diye soruyorum ayağa kalkarken. "Evet, teşekkürler. Harika olur."

"Hemen dönerim."

Tuvalet kabinindeyken dış kapının açıldığını, barın gürültüsünün içeriye girip sonra tekrar kesildiğini duydum. Topuklu ayakkabılar takırdadı ve kızlar kıkırdadı, ama ben pek dikkat etmedim. Evren bana sataşüyor diye çantamın dibinde tampon arıyordum.

"Nereye kayboldun?" Sesini duyunca donakaldım. Bu sesi tanıyorum. Bu, hızlı randevu gecesindeki cırtlak sesli, derin boğazlı kız. Adı neydi? "Birini tavlamaya çalışmadın, değil mi?" Evet, bu o, uyumsuz bir isme sahip Prudence!

"Ne demek istediğine bağlı," diyor ikinci ses kendini beğenmiş bir şekilde.

"Charlie gibi mi?" Tanrım, Londra'da herkes kokain mi kullanıyor?

"Hayır. Daha sonra biriyle buluşacağım."

"Ee, nerelerdeydin?" Prudence, tampon arayışına geri döndüğümde soruyor. Onlarla konuşmak için hiç acelem olmadığı için, ne kadar sürerse sürsün burada saklanacağım. Ayrıca, şu anda Instagram'da mükemmel görünecek durumda değilim. Markanın yüzü haline geldiğim için bu önemli bir konu.

"İçerideydim, Marnie ile bir şeyler içiyordum."

"Hayır, ondan *önce*," diye sorar Prudence. "Seni bulamadık."

"Söylesem bile inanmazsın, bebeğim."

"Dene bakalım."

"Hey, benim sözlerimi çalmaya kalkma! Neyse, ben, paspaslar ve temizlik malzemeleriyle dolu, tamamen iğrenç bir malzeme dolabındaydım." Kız kıkırdar.

"Orada ne yapıyordun, ya da *kiminle*?"

"Kesinlikle kiminle."

"Geçen geceki hızlı randevu etkinliğindeki adamdı, değil mi?" Bunun üzerine donakaldım. Luke, tartışmamızdan hemen önce kızların yanında oturuyor değil miydi? "Onunla yattın, değil mi?" diye bağırır.

Bunu duymak istemiyorum. Ya da belki de istiyorum. Belki de hepsini duymam gerekiyor.

"Demir sıcakken dövölür, falan filan." Bir an duraksıyor ve neredeyse iç çekişini duyuyorum. "Ama daha iyilerini de yaşadım."

"Ooh, yazık," diye cevaplar Prudence, kesinlikle sevinçle.

"Gerçekten öyle. O çok yakışıklı ve geçen gece aramızda bir elektrik vardı, kimyamız uyuşuyordu, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"Neyse, onu az önce burada gördüm."

"Kadınlar tuvaletinde mi?"

"Hayır, aptal. Barda. Bir şeyler içip sohbet ettik. Sonra gizlice kaçıp yaramazlık yaptık. Şarabın beni ne kadar azdırdığını bilirsin."

"Şehirli erkeklerin seni ne kadar azdırdığını biliyorum," diye cevaplar arkadaşı alaycı bir şekilde. "Avukatlar, tüccarlar falan."

"Kesinlikle. Ben büyük bir... banka hesabına sahip erkekler için bir sürtüğüm." İkili, müstehcen kıkırdamalarla kahkahalara boğulur. "Ne yazık ki, onunla ilgili tek büyük şey buydu. Egosu dışında."

"Nasıl yani, bebeğim?"

"Şey, eski sevgilisiyle ilgilenmesi gerektiği için bir saatliğine beni ekti. Geçen gece gittiğimiz hızlı randevu etkinliğini düzenleyen Amerikalıyı hatırlıyor musun?"

O. Sıçan. Piç.

"Onunla tanıştığın yer mi demek istiyorsun?"

"Evet. Görünüşe göre, o kadın evlenmeden önce aralarında bir şey varmış."

O pislik. O aptal.

"Oh! Bu hafta sonu gazetede o makaleyi gördüm. O fotoğraflarda çok iyi görünüyordunuz, bebeğim. Onu Instagram'da takip ediyorum; düğün paylaşımı çok tatlıydı!"

"Onu takip etmeyi bırak," diye karşılık verdi. "O tam bir sürtük. Zaten kocasını onunla aldatıyor."

"Luke ile mi? Onunla sen yatıyordun sanıyordum?"

"Sadece ara sıra, bebeğim. Bize sonra kokain ayarlayacak, değil mi?"

"Oh!" Prudence sevinçle nefesini tutar. "JBW'nin o lezzetli adamına pençelerini geçiren o mu? Milyoner olan? Onu orada görmüştük, hatırladın mı? Gazetelerde de çıkmışlardı!"

"Beckett bilmem ne; evet, o. Milyonerden daha zengin olduğunu söylüyorlar."

"Milyonerden sonra ne gelir?"

"Ciddi misin?" Prudence cevap vermiyor. O öğretmen olamaz, değil mi? "O eski bir aileden geliyor. Şimdi, beni *her yere* götürebilecek bir adam var, ne demek istediğimi anlıyorsan. Ve eminim ki onun penisi kalem gibi değildir."

"Oh, hayır. Luke seni dolaba götürdü ve sen eğlenmedin bile mi?" Prudence, sahte üzgün ses tonuna rağmen heyecanlanmış gibi geliyor. Bu ikisi arkadaş olamaz, değil mi?

"Sadece laf kalabalığı yapıyordu, icraat yoktu." "Bebeğim, küçük erkekler de sevgiye ihtiyaç duyar."

"Biliyorum," diyor, pes etmiş bir iç çekişle. "O gittikten sonra onunla buluşacağım. Seçeneklerini açık tutmak iyi bir şey bence."

"Seni eski sevgilisi için terk ettikten sonra onunla görüşecek misin?"

"Şu anda onunla ilişkisini bitiriyor. Ayrıca, o kaltak zaten bir erkek arkadaşı var."

Ama yok. Ve şimdi bunun bir nedeni olup olmadığını merak etmeye başlıyorum, aynı zamanda onu öldürdüğümde paçayı kurtarabilecek miyim diye de merak ediyorum.

"Hayır!" Prudence, sanki köpeğinin öldüğünü duymuş gibi aniden bağırdı. "Onu daha önce nerede gördüğümü şimdi hatırladım."

"Kimi, Beckett'i mi?"

"Hayır, Luke. Birkaç ay önce Amelia'yı becerdi. Hatta daha sonra ağladı çünkü onun eski hamile hamile Onun ailesi kesinlikle

kesinlikle av tüfeğini çıkarmakla tehdit ediyorlar. Evlenmek zorundalar — amcası Canterbury Başpiskoposu ya da öyle bir şey!

"Gerçekten mi?"

"Her neyse, dini bir şey. Amelia'ya söyledim; sanki sadece acıma seksinin peşindeymiş gibi geliyor. Ama ne derler bilirsin. Köpeklerle yatarsan, pirelerle kalkarsın."

"Ayakta sevişmiş olmamız iyi olmuş," diyor kıkırdayarak. "Onu nerede tanıştı ki?"

"Yeni üye olduğu o flört uygulaması."

Midem yere çakıldı. Bu sanki büyük bir kozmik karmaşa gibi.

"E-Volve miydi?"

"Hayır, diğerydi. Swipe'lı olan." "Tinder mı?"

"Aynen öyle."

Kız kardeşlik buraya kadarmış. Gelişim buraya kadarmış. Ve lanet olası romantizm de buraya kadarmış!

Ama en azından, o iki aptal makyajlarını bitirirken, çantamın dibinden ezilmiş ve çok üzgün görünen bir tampon çıkıyor. Onlar gittikten sonra ellerimi yıkayıp bara doğru büyük adımlarla yürüyorum.

Oops. Luke'un birasını unutmamalıyım. Neyse, cömert hissediyorum. Ona iki tane sipariş edeceğim.

Masaya yaklaşırken telefonundan başını kaldırıyor, her iki elimde tuttuğum bira bardaklarına neşeyle gözlerini kırıştırıyor.

"Sen de geliyor musun..." O kadarını söyleyebildi, tabii koltuğundan kalkarken bağırarak söylediği bir sürü "*Tanrım*" ve "*siktir*" kelimesini saymazsak. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten çok soğuk bir içki sipariş etmiştim. Ve barmene buz koymasını söylemiştim.

"Ne oluyor Olivia!" diye bağırıyor, şimdi ayağa kalkmış ve korkuluk gibi duruyor, başı eğik, kolları açık ve her yeri

damlıyor.

"İşte." Bardakları masanın üzerine koyup, kıyafetimin üzerine sıçrayan bira lekelerini silkeledim. "Sen insanlığa kötü bir ün kazandıran türden bir adamsın, Luke." Bunu oldukça yüksek sesle söyledim, etrafımızdaki kalabalık alay etmeye başladı. "Bayanlar, bu güzel yüze iyice bakın," dedim. "Unutmayın, çünkü bu yüzün arkasında bir yalancı ve bir dolandırıcı saklanıyor. Ve hala cazip geliyorsa, bu güzel yüze karşı koyamıyorsanız, güvenilir bir kaynaktan öğrendiğimi bilin," diye ekledim ve diğer masadaki kızları işaret ettim, "aynı zamanda penisinin de çok küçük olduğunu."

Çantamı omzumda daha yukarı çekip alkışlar eşliğinde oradan ayrılıyorum.

İngiliz içkiciler kolayca eğlenirler. Barın arkasındaki biri bir bardağı kırsa bile çok heyecanlanırlar...

Bölüm 43

OLIVIA

Sokağa çıktığımda, kaldırımda adımlarım hızlı ve hafif. Artık ayaklarımla yere vurmam. Artık topuklarımı sürüklemeyeceğim ya da somurtmayacağım. Ve artık ağlamayacağım. Bütün bunlara son verdim. Ve bu gecedен sonra, artık bira içmeyeceğim çünkü gömleğim bira kokuyor. Bir daha asla bira içebileceğimi sanmıyorum.

Aniden ne yapmam gerektiğini anladım. Öfkenin bana gelmesini bekliyordum, oysa yapmam gereken şey, içime bakmak, üzüntü, keder ve "ya eğer"leri geçip, kalbimin derinliklerine ulaşmaktı.

Buna tamamen yanlış bakıyorum.

Ben, evliliğe zorlanan kadın değilim.

Ben istediğini elde etmek için bir adamla evlenen kadınıam.

Başından beri güç bendeydi ve ben sözünü söyleyen kadınıam.

Sana olan tüm borcum sözleşmede yazılıydı.

Oh, Beckett, çok yanıliyorsun. Ve bunu birazdan göreceksin.

Sokağın ortasında siyah bir taksiyi durduruyorum, aceleyle binmek için neredeyse koltuğa düşüyorum. Taksi şoförüne Beckett'in adresini veriyorum, ama kapı kapanır kapanmaz korku yeniden içime yerleşmeye başlıyor. Sokakta o kadar kesin ve doğru gelen şey, şimdi tam tersi gibi gelmeye başlıyor. Ama taksi akşam trafiğine karıştığı için geri dönüş yok. Ve geri dönüş yok çünkü bundan sonra ilerlemem gerekiyor. Beni istemiyorsa, sorun değil. Bununla yaşamayı öğrenirim. Yani, yine de canım yanacak, çünkü onu seviyorum. Ama ona ihtiyacım var.

Bunu duymasını istiyorum. Ona söylerken bana bakmasını istiyorum. Ve ne kadar pislik olduğunu duymasını istiyorum.

Eğer evdeyse.

Bir valiz hazırladı, zihnim çok yardımcı bir şekilde bunu hatırlatıyor.

Luke büyük olasılıkla yalan söylüyordu. Belki de ofise hiç gitmemişti.

Muhtemelen bu durumdan kaçmak için tatile çıkmıştır; eski karısı kapısına gelip drama yaratmasın diye.

Sonuçta, bu onun ilk evliliği değil.

Ya da belki kapısına bile ulaşamayacağım. Belki kapının şifresini değiştirmiştir. Ve ben aptal gibi görüneceğim.

"Birini mi ziyaret ediyorsun, canım?" diye sorar taksi şoförü, beni kargaşalı düşüncelerimden çıkararak.

"Evet, öyle de denebilir." Bazıları ziyaret etmek derken, bazıları ise bir darbe indirmek der.

"Güzel bir bölge."

"Öyle." Gizlice burnumu göğsüme eğerek, hala bira fabrikası gibi koktuğumu fark ettim. Kahretsin.

"Burada yaşamak için çok para olması lazım."

"Gerçekten mi? Bilemem. Oh, bak, geldik."

Taksi şoförü tuş takımının biraz ötesine kadar ilerledi ve ben pencereden dışarı eğilip numaraları tuşladım. Kapılar yavaşça açılmaya başlayınca büyük bir rahatlama hissettim.

Mercedes'i garaj yolunun başında park etmiş. Bunu umut verici bir işaret olarak kabul edip, taksi ücretini ödedikten sonra yola adım attım.

Zili çaldım.

Ve içeriden bir ses gelip gelmediğini duymak için kulak kabartarak bekledim.

Zili tekrar çalıyorum, parmağımı normalden daha uzun süre zilde tutuyorum.

Ama kapı kapalı kalır.

Şüphelerim başlıyor. Belki de bunu daha iyi düşünmeliydim. Başka bir gün gelmeyi planlamalıydim. O burada olmayabilir, ama hafta içi bir sabah geri gelip onun işe giderken yakalayabilirim.

Ama şimdi benim burada olduğumu gösteren güvenlik kamerası görüntüleri var. Kapı şifresini değiştirebilir.

Tabii gerçekten süresiz olarak gitmemişse.

Ama hayır. O başından beri istediği şeyi elde etti. JBW. Şimdi gitmez.

Belki tatile çıkmıştır? Ya da belki ben aklımı kaçıyorum.

Ağır bir başarısızlık duygusuyla, sırtımı ön kapıya yaslayıp mecazi olarak evrene yumruğumu sallıyorum. Sonra kapı açılırken geriye doğru düşüyorum.

"Olivia."

"Böyle olmamalıydı," diye yerden homurdanırım. Yukarı bakarak, daha önce hiç bu kadar aptal hissettiğim olup olmadığını merak ederim.

Muhtemel

en.

Kesinlikle.

Beckett... terli ve mantıksız bir şekilde çekici görünüyor. Şort ve tişört giymiş. Belli ki egzersiz yaparken onu rahatsız etmişim. Ama nasıl cüret eder de o günahkar yarı gülümsemesiyle bana gülümser?

İlk karşılaşmamızda olduğu gibi, kendimi havaya kaldırılmış buluyorum. Ama ilk karşılaşmamızdan farklı olarak, kığım o kadar şiddetli bir şekilde zonkluyor ki, bir daha asla üzerine oturamayacağımdan eminim.

"Kilo vermişsin." Tabii ki, aklıma gelen ilk şey ağzımdan çıkıyor.

"Biraz," diye onaylıyor.

"Bir aşçı tutmalısın. Seni beslemesi için," diye ekliyorum, sanki bu nitelik gerekiymiş gibi.

"Burada olduğun için mutluyum," diye cevaplıyor yumuşak bir sesle, beni tamamen şaşırtıyor. Yani, onu burada görmekten daha çok şaşırtıyor, son görüşmemizdeki keskin ve dikenli Beckett değil, çekici olanı. Gözleri lanetlilerin ruhlarından başka bir şeyle parıldayan olanı.

Bu beklediğim versiyon değil. Ve bu planladığım gibi gitmiyor. Hiç de bile. Silahlar ateşleniyor mu? Hala kılıflarında duruyorlar.

"Öyle mi? Belki de sana söyleyeceklerimi duyduğunda o kadar da memnun olmayacaksın." Böyle daha iyi. Öfkeli sözler ve uygun bir alaycı ton.

"Belki de, ama önce ben konuşabilir miyim? Sakıncası var mı?" Cömertçe omuz silkiyorum. Ya da belki olgunlaşmamış bir şekilde, ama o elime uzandığında, elimi geri çekiyorum. Anlamış gibi başını sallıyor ve beni evin içine doğru götürüyor.

"Lütfen, oturun. Bir şey almam gerekiyor."

Onun ofisindeyiz. Geçen ay beni o Bauhaus masasının üzerinde becermişti. *Tanrım, bu çok tuhaf bir his.* Beckett masanın diğer tarafına geçip bir çekmeceyi açarak bir dosya çıkarırken, ben masanın karşısındaki iki sandalyeden birine oldukça temkinli bir şekilde oturuyorum.

Evrak işleri.

Kalbim sıkışıyor. İşte burada bana boşanma belgelerini sunuyor. Kendimi ortaya çıkararak ona bu zahmetten kurtardım. Aptallığımı düşünürken, onun hareket ettiğini ve şimdi önümde durduğunu fark etmedim. Kıcı antika masanın kenarına yaslanmış, uzun bacakları benim sandalyemle yanındaki sandalye arasında uzanmış.

"Öncelikle, özür dilemeliyim."

"Özür dilerim, *ne?*" Eminim ki cevabım üç semt öteye duyulurdu.

"Şey, sana söyleyebilirim, ama bu gerçekten mantıklı olmaz."

Bu hiç mantıklı değil. Ve ne bekliyorsam, bu değil. Yani, duymak istemediğimden değil.

"Sen *asla* özür dilemezsin."

"Görünüşe göre 'asla' abartılı bir ifadeymiş. Ve sana bunu daha önce bir kez söylediğimi hatırlıyorum."

"Geri almadan önce!"

"Bak, bu özrü duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Devam et," diyorum biraz sinirlenerek, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Gözlerinin göğüslerimin hareketini takip etmesi beni hiç etkilemiyor.

Ayrıca, yalan söylüyorum.

"Özür dilerim," diye başlar. "Gittiğim için özür dilerim, ama kafamı toplamak için zamana ihtiyacım vardı. Bazı şeyleri çözmek için."

"Özür dilemek için şartlar konulmaz," diye karşılık veriyorum. "Yoksa özür dilemekten çok uzak olur."

"Bitirmeme izin verecek misin?" diye biraz küçümseyici bir şekilde sorar, bu da beni daha da kızdırır.

"Duruma bağlı. Yakında konuya girecek misin?"

"Tutkuyu takıntı ile karıştırdığım için özür dilerim." Çenesi gerilir ve kaşları o sert tavrıyla birbirine yaklaşır. Bence bu ifade, özür dilemenin getirdiği olası rahatsızlıktan çok, benim ona bakışımla ilgilidir. Dışarıdan kayıtsız görünmeye çalışırken, içimdeki sıcaklık yükselir.

Neden birbirimize sataşmamız beni tahrik ediyor?

"Ve sana hislerimi paylaşmadığım için özür dilerim." "Başka bir şey var mı?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını bükerek, üst vücudunu çevirip masasındaki evrakları aldı. "Seni sevdiğimi söylemediğim için özür dilerim."

Aman Tanrım, beni seviyor. Ama bunu söylerken bana bakmadı bile.

Bu ne demek oluyor?

"Yorum yok mu?"

Kafamı sallıyorum. Düşünüyorum!

"O zaman şunu da bilmelisin ki, bunu ilk sen söylemediğin için üzgünüm. Senin bunu söylediğini duymadığım için üzgünüm."

"Kim söyledi ki söyleyeceğimi?" diye biraz öfkeyle cevap veriyorum, ama otururken öfkelenmek pek de öfkelenmek sayılmaz.

"Sen yapacaktın, ama ben korkum yüzünden seni engelledim." "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Öyle diyorum. Başka ne diyorum biliyor musun?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor, o benim önümde diz çöküyor. O evrakları kucağıma koyup sol elimi kaldırıyor ve elmas alyansımı önüme çıkarıyor. Geride bıraktığım alyans.

"Olivia, benimle evli kal, lütfen. Bir sözleşme ya da şirket için değil. Altı ay ya da altı yıl için değil, sonsuza kadar." Bakışları çok açgözlü, çok samimi. Bir sonraki sözlerini düşünürsek, bu da gayet normal. "Evet de, sevgilim. Beni istediğini biliyorsun, yoksa neden sürekli ayaklarıma kapanıp duruyorsun?"

"Sen gerçekten..."

"Senin için mükemmel birisin."

"Ben pislik diyecektim."

"Elbette öyle," diye cevaplıyor, dudaklarında buz gibi bir gülümsemeyle. "Ben bir pislik olduğumu biliyorum, ama ben *senin* pisliğim."

Yüzüğümü parmağıma takmasına izin verirken, onun haklı olduğunu biliyorum. Gerçekten başka bir cevap yok.

"Alexander Beckett III, hayatının geri kalanında sana çok eziyet edeceğim."

Epilog

BECKETT

O korkunç günde onu terk ettim ama çok uzağa gitmedim. Bir otelde kendimi acıma içinde geçirdiğim bir hafta sonu. Onun yerine kokain bağımlısı olmanın daha iyi olduğuna neredeyse karar verdiğim bir hafta sonu. Onun bensiz daha iyi olacağına kendimi ikna etmeye çalıştığım bir hafta sonu. Onun daha güçlü birini hak ettiğine. Tam birini.

Boş bir eve döndüm. Dört soğuk duvar. Tertemiz bir mutfak; tezgahta su ısıtıcısı ya da bardaklar yoktu. Lavaboda kullanılmış çay poşetleri yoktu. Bir daha onun neşesini görmeyecek bir yatak odası. Komodinin üzerinde onun alyansı. Pencere pervazında, kırmızı-kahverengi saçlarının bir kısmı dolanmış bir saç tokası. Parfümünün kokusu hala havada asılıydı. Ama o burada değildi.

Bu, hazırlıklı olmadığım bir ayrılıktı.

Ben bir beceriksizdim. Kalp kırıklığı ve sefaletten başka bir şey hak etmiyordum. Çünkü o çok daha iyisini hak ediyordu.

Ama kendimi inkar etmekte gerçekten çok iyiyim. Her zaman hak ettiğimden fazlasını aldım.

Ve buna Olivia da dahildi.

Tabii ki benimle evli kalmak istediğini söyledi...

Yüzlerce özür gerekmiş olabilir, bazıları o öğleden sonra ofisimdeki sandalyede kıvrılırken bacaklarının arasında fısıldanmıştı. Bir bacağı omzumda, diğeri elimde titriyordu, ben de onu sonsuza kadar seveceğim ve ona bakacağım sözümü tutmuştum.

Bugün de bunu yapıyoruz, bu sefer arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde. Hayır, cemaatin önünde onun amını yalamayacağım. Çok daha korkutucu bir şey yapıyoruz. Bugün birbirimize ömür boyu bağlılık yemini ediyoruz.

Belki de korkutucu doğru kelime değil. Heyecan verici, bence. Olivia ile evli olmak, atışmalar, kavgalar ve barışma seksleriyle dolu heyecan verici bir yolculuk olacak. Şefkatli anlar ve ateşli bakışlarla dolu. Ve yıllar boyunca bizi taşıyacak bolca sevgiyle.

Hava sonbaharın kokusuyla ferah, bahçe renk cümbüşü içinde gelinimin sonbahar renklerine bürünmüş saçlarını tamamlıyor. Mustique'deki geç balayımızdan kalma burununda birkaç çil var. Ve muhteşem fildişi rengi elbisesinin altında bikini izi yok.

Özel bir villayı kesinlikle tavsiye ederim...

Yeminlerimizi burada, bahçemizde yeniliyoruz. Bahçemiz. Evimiz. JBW'deki şirketimiz. E-Volve hala onun bebeği ve onu kendi başına zengin edecek yolda ilerliyor. Paraya ihtiyacı olacağı anlamına gelmez, çünkü o öğleden sonra ona evlilik yüzüğünü geri verdiğim gibi, ona borcumu da geri ödedim. Evlilik öncesi anlaşması yırtıldı, yerine evlilik sonrası anlaşması imzalandı. Olivia'nın dediği gibi, herkesin bir bedeli vardır. Ve ben onsuz hiçbir şeyim. Bu yüzden bugün birbirimize bağlılık yemini ediyoruz. İyi günde, kötü günde. Ona, evraklarındaki yasalara uygun olarak, dünyamı miras bırakacağım. Ona ait olsun. O benim kalbim, onun bakımına teslim oldum. Onsuz bu günlerde benim için hiçbir anlamı yok.

"İşte buradasın, benim şeytani yakışıklı kocam." Olivia arkamdan yaklaşır, kollarını belime dolayarak yanıma sokulur. Başını eğerek, güzel gülümsemesinin köşelerinde yaramazlık gizlenir. "Bugün bunu kilisede yapmaya karar versek alevler içinde kalır mıydın sence?"

"Çok komik," diye cevap veriyorum. "Sana söyledim, senin bacaklarının arasındaki ilahiyat dışında, daha yüksek bir güce inanmıyorum."

"Bir küfürçü." Yine de bana affedilmeyi teklif ediyor, parmak uçlarına basarak, eli yanağımla okşarken dudakları benimkilerle buluşuyor.

"Sen benim kilisem ve şapelimsin, sevgilim. Ve hayatımın geri kalanında sana tapınacağım."

SON

Teşekkür

Kahretsin! Bu gerçekten çok zaman aldı!

Benim yerime bakıp kitapla ilgili olmayan diğer işlerle ilgilenen herkese teşekkür ederim. *Boliva'nın* beklemenize değdiğini umuyorum.

Her zamanki gibi, her zamanki şüphelilere en içten teşekkürlerimi sunarım. Beklenenden fazlasını yaptınız ve Instagram'da duygusal görünme riskini göze alarak, kendimi gerçekten şanslı hissediyorum.

Davullar lütfen!

Aimee Bow-ya. Tekrarlamadan nefret etmeni ve benim görmediğim şeyleri senin görmeni seviyorum. Banyo sohbeti için çok teşekkür ederim. Kendi başına bir hayat kazandı ama fikir başlangıçta sendendi.

Lisa Staples. Son dakika göz kamaştırıcılarının kraliçesi. Harika yakalamalar. Harika öneriler. Son Beckett yanıtı sana ait. Zorlu bir adamdan sana sevgiler!

Natasha Harvey, OKB'nin kraliçesi, *Death Becomes Her* anlarına dikkat ettiğin, göz alıcı işler yaptığın ve genel olarak "*hala nefes alıyor musun*" mesajları için teşekkürler.

Michelle Barber, Boo-Peeping'i ve bu çifti desteklemesi için. Ayrıca Boliva portmanteau için. Bayıldım!

Son olarak, Elizabeth Barr'a, muhteşem arka taraf koruyucusuna. Bu konuda biraz küstahça davranıyorum, ama bu benim suçum :D

Son dakikada benimle uğraşan Jenny'ye teşekkürler!

Zamanlamamdaki genel eksikliklerime ve sürpriz yayınlarıma katlandıkları için Lambs'a teşekkür ederim. Ve kitaplarımı alan insanlara teşekkür ederim. Nazik mesajlarınız, yorumlarınız, önerileriniz ve kafamın içinde yaşayan insanlara gösterdiğiniz sevgi için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Her gün beni şaşırtan aileme. İyi anlamda! M'ye iş yardımları, iş yardımları, aile meseleleri ve bitmek bilmeyen çayları için. Ama dün gece yatmadığımı itiraf ettiğimde beni sarhoşmuşum gibi hissettirdiği için değil! Biz iyi bir takımız.

Yazar Hakkında

Donna'nın ailesi, onun müstehcen hikayeler yazdığını söylüyor. O da sizin bu hikayeleri komik bulmanızı umuyor.

Klavyeye vurmadığı zamanlarda, genellikle elinde iyi bir kitap ve ayaklarının dibinde paspas gibi görünen bir köpekle ailesinden ve sorumluluklarından kaçarken bulunabilir.

Mizahını ve şarabını sek, mojitosunu tatlı, dilini ise tuzlu sever.

Onu [Facebook'ta](#) takip edin veya küçük Facebook grubu [Donna's Lambs](#)'ta neşeli sapık-okuyucular grubuna katılın.

Donna'nın Yeni ıkanlarını Kaçırmayın

Donna'nın posta listesine kaydolun ve yeni yayın uyarıları, bonus materyaller, özel hediyeler, cüretkar ön izlemeler ve hediyeler alın!

[Buradan katılın!](#)

Romantizm, müstehcenlik ve eğlenceyle ilgili her şeyden haberdar olmak, ayrıca ARC'lere ve hediyelere özel erişim hakkı kazanmak için Donna's Lambs'a katılın!

[BookBub](#)'da beni takip ederek indirimler, ücretsiz kitaplar ve yeni çıkan kitaplar hakkında bilgi alın!

Hayatımı merak ediyorsanız [Instagram](#)'da beni takip edin! Tamam, köpeğimin hayatını.
Gerçek hikaye.

Donna'dan Daha Fazlası

www.DonnaAlam.com

adresini ziyaret ederek posta listeme katılın ve yeni çıkan kitaplar, indirimler ve ücretsiz kitaplar hakkında bilgi alın!

Donna'nın diğerk kitapları

Aşağıdakiler, birbiriyle ilişkili bir dünyada geçen bağımsız kitaplardır.

Karakterlerimin nerede ortaya çıkacağını asla bilemezsiniz!

Avustralyalı

Erkekler

[Flynn Down](#)

[Under'da](#)

[Rafferty'nin Kuralları](#)

Harika

İskoçlar

[Kolay Zor](#)

[Kolay Zor Kutu Seti](#)

Seksi

[İskoçlar Bir](#)

[Seksi İskoç İki](#)

[Yanlış Bir Seksi](#)

[İskoç](#)

[Bekar Baba İskoç Seksi](#)

[İskoçlar Noel Seksi](#)

[İskoçlar Kutu Seti](#)

[Sürpriz Paket](#)

Britanyalı Erkekler

[Oyunlarını](#) .

[Oynayan Asker](#)

[Çocuk Beyefendi](#)

[Oyuncu](#)

İçindekiler

[Sahip Olmak ve Nefret Etmek](#)

[Telif Hakkı ve Feragatname](#)

[İçindekiler](#)

[Sahip Olmak ve](#)

[Nefret Etmek Alıntı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43 Son](#)

[Söz](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[Donna'nın Yayınlarını](#)

[Kaçırmayın Donna'dan Daha
Fazlası](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

